

Chỉ Là Chuyện Thường Tình

Contents

Chỉ Là Chuyện Thường Tình	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	9
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	23
9. Chương 09	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72
26. Chương 26	76
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	108
37. Chương 37	111
38. Chương 38	114
39. Chương 39	118
40. Chương 40	120
41. Chương 41	124

42. Chương 42	128
43. Chương 43	131
44. Chương 44	134
45. Chương 45	138
46. Chương 46 End	142

Chỉ Là Chuyện Thường Tình

Giới thiệu

Tháng Năm là khoảng thời gian Đỗ Tịch Nhan yêu thích nhất trong năm, đặc biệt là tháng Năm ở t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-chuyen-thuong-tinh>

1. Chương 01

Chương 1: Ngày chi tử nở hoa

Trước toà giảng đường trường trung học cơ sở thành phố C có trồng hai cây chi tử (dành dành). Bước vào tháng Sáu, hương bay ngào ngạt, tưởng như có ai đó vô tình làm đổ lọ nước hoa, cả ngôi trường chìm đắm trong hương thơm ngây ngất.

Một vài nữ sinh đem giấu những bông hoa chi tử trong hộp bàn, khiến mỗi lần bước qua hương hoa cũng len lén quện theo chân người.

Tịch Nhan bắt giác nhớ lại thuở nhỏ, trong làng của ông nội cũng có mấy cây chi tử. Mỗi năm đến mùa hoa nở, các cô bé trong làng lại hái những bông chi tử trắng tinh, cài lên tóc, cài lên áo hay bỏ trong cặp sách. Dẫu chỉ là những cô bé nông thôn quê mùa, mặt mũi lấm lem, quần áo cũ mèm, nhờ có hương hoa bỗng trở lên dịu dàng, đáng yêu biết bao.

Những ngày chi tử nở hoa ấy, những niềm vui cũng đầy ắp như hoa nở trắng cành, rực rỡ, tươi đẹp.

“Bài học của chúng ta hôm nay tạm dừng tại đây”. Tịch Nhan đứng trên bục giảng, mỉm cười nhìn học trò, “Mời cả lớp nghỉ”.

“Các bạn, đứng!”, tiếng hô đồng dục của lớp trưởng Liêu Khải cất lên, cả lớp đồng loạt đứng nghiêm, cúi chào.

“Cô chào các em!”

“Chúng em chào cô ạ!”

...

Tịch Nhan ôm một chồng dày những tập làm văn của học trò, bước xuống bục giảng hướng ra phía cửa.

Lớp học vốn yên ắng là thế bỗng xôn xao.

“Cô giáo Đố!”, sau lưng có tiếng gọi ngập ngừng, Tịch Nhan quay đầu lại, ra là lớp phó học tập môn ngữ văn Tiết Đình Chi.

“Sao vậy em?”. Tịch Nhan nhìn cô học trò nhỏ, một cô bé gầy nhỏ xanh xao, tướng mạo bình thường, dù không mấy nổi bật trong lớp nhưng lại viết văn rất hay.

“Cái này...em tặng cô”. Khuôn mặt Tiết Đình Chi dần ửng hồng, chìa tay về phía Tịch Nhan. Trong lòng bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo là một chuỗi những bông hoa chi tử được khâu lại thành vòng.

Tịch Nhan đón lấy vòng hoa trong tay cô bé, đưa lên mũi hít hà, “Uhm, thơm quá!”

“Là bà ngoại em mới khâu sang nay đây ạ, bà bảo em mang tặng cô giáo Đố”. Tiết Đình Chi áy náy nói, cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt váy trắng.

“Vậy cho cô gửi lời cảm ơn bà ngoại của em nhé”. Tịch Nhan vuốt nhẹ lên mái tóc cô trò nhỏ. Cô bé có hoàn cảnh thật đáng thương, bố mẹ li hôn, không ai chịu nuôi con, cô bé chỉ biết nương tựa vào người bà đã gần bảy mươi tuổi. Cô đơn lại sống nội tâm, trên lớp cô bé hầu như không có bạn.

Không hiểu vì sao mỗi khi nhìn thấy Tiết Đình Chi, Tịch Nhan lại nhớ tới thời ấu thơ của chính mình mà thật lòng xót thương cho cô bé. Không chỉ cho cô bé là lớp phó học tập môn ngữ văn, mà còn nộp giúp học phí cho em lúc khai giảng.

Tịch Nhan đeo vòng hoa vào cổ tay trái, bước ra khỏi lớp học, hướng về phía toà nhà giáo vụ.

Hoa chi tử là ký ức ngát hương suốt thời thơ ấu của cô. Những cánh hoa dày dặn trắng tinh, đeo trên cành cây, trốn trong kẽ lá, như chú chim câu trắng vừa rời tổ. Mùi hương ngào ngạt như có sức nặng, phảng phất khắp nơi.

Đưa tay lên ngẫm nhìn từng cánh hoa trắng muốt, hình ảnh cánh đồng làng năm nào chợt hiện ra trước mắt, một bầy trẻ nhỏ chạy nhảy trên con đường mòn, trên mái tóc đen rối bù, cài mấy bông hoa chi tử trắng xinh, hương bay trong gió ...

Tịch Nhan cúi đầu bước, lên đến tầng ba, tại chỗ quẹo hành lang, cô đâm vào một người.

Những cuốn tập trong tay rơi cả xuống sàn.

“Xin lỗi”, Tịch Nhan cất lời, cúi xuống nhặt những cuốn tập rơi dưới sàn. Người kia cũng cúi xuống, và bằng một phong thái ung dung tự tại, giúp cô nhặt lên từng cuốn, từng cuốn một.

Tịch Nhan bắt gặp ngược lên nhìn, mắt gặp mắt, tim cô bỗng đập loạn nhịp.

Đó là một chàng trai khôi ngô tuấn tú khiến người ta nghệt thở, các đường nét trên khuôn mặt đều rất hài hoà, hàng lông mày rậm và thẳng, đôi mắt dài và sâu, lông mi dày, sống mũi cao và thẳng, đôi môi gợi cảm, từng góc cạnh đều ra đầy.

Kỳ lạ nhất là đôi đồng tử, rõ ràng là màu nâu đậm, nhưng lại trong sáng và long lanh như hổ phách, tưởng như có thể nhìn thấu tâm can người đối diện chỉ qua một ánh nhìn. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt lạnh lùng mà sâu thẳm ấy khiến cô ngừng thở trong tích tắc.

Trong lúc Tịch Nhan vẫn chưa hoàn hồn thì người kia đã đứng dậy, đưa tập vở trong tay về phía cô.

“Cảm ơn anh”. Tịch Nhan đáp ứng câu cảm ơn trong miệng, đón lấy tập vở, ôm lại vào lòng. Người kia không nói lời nào, ánh mắt thoáng vờ mờ hồ, chăm chú nhìn cô.

Cô có chút nghi hoặc, chớp chớp mắt, mình đâu có quen anh ta. Một chàng trai kiệt xuất như thế, nếu có từng gặp, nhất định phải có ấn tượng sâu sắc lắm chứ.

Ánh mắt anh ta không chút bối rối, cũng phải thôi một anh chàng khôi ngô như thế, có người đẹp nào mà chưa từng gặp, làm sao lại phải kinh ngạc trước một cô gái tướng mạo bình thường quá đỗi thế này, cũng chẳng phải hiểu kyg, chẳng qua là đang mãi nghĩ suy điều gì mà nhìn cô vậy thôi.

Tịch Nhan trước nay vốn là người điềm tĩnh nhã nhặn, làm việc gì cũng hết sức đúng mực, không tính toán hơn thua, nhưng đối diện với ánh mắt thể này, nhất thời trong lòng cũng có chút bất an.

Có gì đâu, chỉ là một người lạ mặt thôi mà.

Nghĩ vậy, cô ôm chặt tập vở trong tay, nhanh chân bước qua anh ta, hướng thẳng về phòng giáo vụ mà không hề quay đầu lại.

Vừa bước vào cửa tổ giảng dạy lớp 6, một bóng người nhỏ nhắn từ trong chạy vụt ra

Tịch Nhan bắt ngờ, nhanh chóng tránh sang một bên. Vừa mới đụng độ với người ta xong, cô không muốn lại tiếp tục va chạm lần nữa.

Người vừa chạy lướt qua là Trác Thanh Y, cô giáo dạy tiếng Anh mới được phân về trường, nghe nói gia cảnh cũng khá, phục sức đều rất hợp thời, đi dạy luôn có xe ô tô đưa đón, nhìn qua cũng đủ biết tiểu thư con nhà danh giá.

Tịch Nhan hiểu kỳ ngoảnh mặt lại nhìn, Trác Thanh Y chạy theo anh chàng kia, không biết nói với nhau những gì, rồi khoát lấy tay anh ta bước đi.

Tịch Nhan bước vào phòng giáo vụ, còn chưa kịp ngồi xuống thì cô giáo Trần dạy toán bên cạnh đã sắp lại gần: “Ban nãy có nhìn thấy anh chàng đó không? Liệu có phải bạn trai cô giáo Trác đó không nhỉ?”

“Có lẽ là vậy”. Tịch Nhan thuận miệng tiếp lời, hai người họ xem chừng có vẻ thân thiết, trai tài gái sắc chẳng phải rất xứng đôi hay sao.

Cô giáo Tống ngồi phía đối diện tham gia: “Theo tôi thì không phải, cái người lần trước lái con BWM tới đón cô ấy mới là bạn trai”.

“Ồi dào, con gái vừa xinh đẹp, gia đình lại có điều kiện như cô ấy, thay đổi bạn trai có gì là lạ? Ai như chúng ta, sống chết mãi một nơi một chốn”.

“Cô giáo Trần, chị quên là tháng sau chị kết hôn sao, đến giờ vẫn còn nói những lời như vậy, không sợ ông xã tương lai mà nghe thấy thì...”

“Nghe thì nghe chứ sợ gì, đàn ông vừa có sắc vừa có tiền, không câu kéo được đã đành, kêu ca một tý cũng không được sao?”

“Làm sao chị biết anh ta lắm tiền?”, cô giáo Tống tỏ vẻ hiểu kỳ.

“Cô không thấy sao, dưới nhà đậu con Mercedes bóng loáng đó thôi”.

...

Câu chuyện này mà để học sinh nghe được thì không biết giấu mặt vào đâu nữa, hoá ra các cô giáo của chúng cũng toàn là các “bà tám” cả.

Tịch Nhan thì không hứng thú gì với những anh chàng đẹp trai lắm tiền. Một người lạ mặt, một người bạn đồng nghiệp, nó cách xa cái thế giới của cô cả vạn dặm.

Cô tháo vòng hoa trên tay ra, đặt lên bàn, tiện tay giở một cuốn tập, chuyên tâm chấm bài.

Nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Tịch Nhan dù có trí tưởng tượng phong phú thế nào cũng không thể nghĩ được rằng, “người lạ mặt” ấy lại có thể làm thay đổi cả cuộc sống của cô.

Là 1 vế của câu thơ nổi tiếng của Trung Quốc: “Hữu duyên thiên lý lai tương hội, nhân sinh hà xứ bất tương phùng”, có nghĩa là chỉ cần có duyên với nhau thì sẽ gặp được nhau, cuộc đời nào thiếu chỗ gặp mặt.

2. Chương 02

Chương 2: Anh là ánh sáng của đời em

Cuối tuần này là sinh nhật cô giáo Tổng. Hết giờ học, cô hô hào mọi người đi ăn cơm, rồi đi hát, lời mời được hưởng ứng nhiệt tình, công việc bận bịu căng thẳng, mấy khi có dịp đi xả stress thế này.

Trong khi mọi người í ới gọi hẹn nhau, Tịch Nhan vẫn cầm cúi đọc sách, cả buổi không lên tiếng.

Từ từ gấp cuốn sách lại, Tịch Nhan lắc đầu: “Thôi, lát nữa mình có chút việc, các bạn đi đi.”

“Hẹn hò với bạn trai à?”, cô giáo Trần nháy nháy mắt, hỏi bằng giọng hết sức mờ ám.

Tịch Nhan thoáng ngẩn người rồi nhún vai: “Mình đâu đã có bạn trai?”

Ai ai cũng biết, thầy giáo thể dục của lớp 7/3 Trình Uyên đang theo đuổi Tịch Nhan, lúc nào cũng đặc biệt để ý, quan tâm đến cô.

“Vậy tụi mình đi đây, mai gặp nhé!”

“Bye bye!”

Tiếng bước chân dần mất hút nơi hành lang. Văn phòng trở lại vẻ tĩnh lặng. Sợi nắng cuối cùng của ngày hè lọt qua khung cửa sổ hợp kim nhôm rơi vào phòng, hơi chói mắt.

Phòng đang mở điều hoà. Trong cái không khí khô ráo ấy, có hương thơm dịu dịu lan toả, dần thấm vào lòng người.

Vòng hoa chi tử trên bàn, đã hai ngày trôi qua, những cánh hoa trắng ngần trước đã dần chuyển sang màu vàng. Sau vài ngày nữa sẽ thành vàng sậm, rồi héo khô. Nhưng hương hoa không hề thay đổi, vẫn ngào ngạt ngất ngây. Cái mùi hương thanh thanh nền nã ấy, chỉ cần đặt chân tới cửa phòng là đã ngửi thấy.

Đúng là hoa chi tử, thơm là thơm đến tận cùng, dấu cho thân thể ứa tràn thì hồn hoa vẫn cứ ngát hương, đọng mãi trong tâm trí người ta.

Cũng giống như chàng trai của mối tình đầu. Năm tháng trôi đi, như dòng nước trôi chảy không ngừng, khi bạn tưởng như đã từ bỏ. Nhưng không, dù ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần nghĩ tới anh ấy, một góc sâu kín trong trái tim lại nhói lên, vết thương như mới chỉ hôm qua.

Hoá ra hình bóng ấy chưa khi nào rời xa. Hạt giống ta trồng thuở thiếu thời, nay đã đâm rễ nảy mầm, ăn sâu vào từng tế bào cơ thể, cành lá quăn quít, mọc thành mụn ruồi nơi chân mày, thành đường vân trong lòng bàn tay, muốn một lúc nhổ sạch gốc rễ, đâu có dễ dàng?

Dẫu rằng người đó đã biến mất trong biển người, mà không nhấc lại một lời.

Muộn phiền và bi thương nhạt nhòa, tự do lan toả bao trùm bầu không khí.

Không cô tự an ủi trong tim mình, Tô Hàng, em không nhớ anh, đó chỉ là hoài niệm về quá khứ, hoài niệm về một thời tươi đẹp nhưng thuần khiết mà thôi.

Tịch Nhan đứng dậy, với tay tắt điều hoà, hót sạch đồng hồ đưa hấu đổ vào thùng rác. Lúc chiều, Trình Uyên mua dưa hấu đem tới, bảo để giải khát mùa hè cho chị em, nhưng kỳ thực là mang cho cô.

Trình Uyên cao lớn, ưa nhìn, tính tình cởi mở thân thiện, thường thích mặc bộ quần áo thể thao màu trắng. Tâm ý của anh không phải cô không hiểu, chỉ là không làm sao đón nhận được mà thôi.

Bước ra khỏi toà nhà giáo vụ. Ngồi trường sao mà trống trải, những tiếng ồn ào náo nhiệt của ban ngày đã lùi sau. Ngoài những học sinh có nhiệm vụ trực nhật đang quét dọn, ngôi trường gần như không một bóng người.

Tịch Nhan bước trên con đường thẳng tắp rợp bóng cây, trở về ký túc xá. Hai bên đường là những cây ngô đồng rợp mát, cành lá đan xen như ngăn không cho ánh nắng lọt qua. Bên tai nghe tiếng kêu râm ran của những chú ve, những tán lá ngô đồng trên cao cùng gió hoà tấu bản nhạc xoà xạc.

Đi qua sân bóng rổ, có một vài nam sinh đang thi nhau ném phạt, xem xem ai ném trúng nhiều hơn. Đều là những nam sinh nội trú cuối tuần không về quê, mới ăn cơm xong, thi nhau tìm người thua cuộc lãnh trách nhiệm rửa bát.

Riêng với ném phạt trong bóng rổ, nữ sinh thường có tỷ lệ ném chính xác cao hơn nam sinh. Bởi con gái thường cẩn thận, chỉ ném khi đã nắm chắc phần trúng, không tùy tiện ném cho xong; còn con trai thì khác, không cần quan tâm thành công hay không, chỉ cần ném bóng ra đã, trúng hay không tính sau.

Cũng giống như thái độ của con gái và con trai đối với tình yêu vậy.

Hôm qua trong lúc chấm bài, khi mở tập vở của Tiết Đình Chi, Tịch Nhan vô tình phát hiện phía sau vở viết: Liêu Khải, Liêu Khải, Liêu Khải,... bằng nét bút rất mảnh màu xanh nhạt, chỉ chít, kín đặc cả một trang vở.

Liêu Khải là lớp trưởng lớp 7/3, đồng thời là cán bộ phụ trách học tập của lớp, tất cả các thầy cô giáo đều hết mực cưng chiều cậu trò cưng này. Ăn nói lưu loát, có năng khiếu thể dục thể thao, tuy mới chỉ mười ba tuổi nhưng đã ra dáng một cậu thanh niên cao ráo, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, khi cười còn để lộ ra hàm răng trắng bóng.

Một nam sinh ưu tư nhường vậy, các cô bé nữ sinh đem lòng yêu mến cũng là điều dễ hiểu.

Tiết Đình Chi thâm thương trộm nhớ cậu cũng không có gì là lạ. Cũng như cô bé không có đặc điểm gì nổi bật là cô năm xưa, đem lòng thương nhớ nam sinh ưu tú Tô Hàng.

Lần đầu tiên gặp Tô Hàng, là mùa hè năm cô mười bốn tuổi.

Chiều hè năm ấy, ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, ve sầu ra rả kéo đàn trên ngọn cây ngô đồng. Bụi phấn hoà cùng nước bọt của cô giáo dạy sinh vật bay lượn trong không trung, học sinh trong lớp đều đang trong trạng thái gà gật. Tịch Nhan nằm bò ra bàn, hai mắt nhắm nghiền, khoé miệng còn vương cả nước miếng.

Chỗ ngồi của Tịch Nhan ở hàng ghế cuối cùng sát góc tường, vị trí qua ư là thích hợp để đánh một giấc mà không sợ bị phát hiện. Chỗ ngồi bên cạnh trước nay vẫn trống, bởi chẳng có ai muốn ngồi cùng bàn với cô cả.

Tịch Nhan khi đó không hứng thú gì với học hành, không thích chơi với các bạn đồng trang lứa, thứ duy nhất cô ưa thích là khu vườn nhỏ phía sau trường. Cô thường một mình trốn vào vườn chơi, quên hết mọi thứ xung quanh, thậm chí cả giờ lên lớp.

Thành tích học tập lẹt đẹt, ngoại trừ môn thể dục, các môn khác chưa khi nào cô đạt mức trung bình. Mỗi lần trả bài kiểm tra, cô cầm bài kiểm tra đầy những dấu gạch chéo đỏ chói, một mình trốn vào vườn trèo lên cây, giấu mình trong đám lá cây rậm rạp, cảm giác thật an toàn.

Nhưng dù có trốn kỹ đến thế nào, cuối cùng cũng vẫn phải trở về nhà. Những lời trách móc của mẹ không những không giảm bớt mà còn thêm tệ hơn. Người mẹ với bản tính hiếu thắng, nhìn thấy bản thành tích của cô, không nói không rằng cho ngay cái bạt tai, rồi còn phạt cô quỳ trên bàn giặt quần áo⁽¹⁾. Người cha hiền lành dường như cũng bó tay với cô, ông không mắng cũng không đánh, chỉ thở dài an ủi mẹ cô: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính, có đứa thế này đứa thế kia, ầu cũng là số mệnh”.

“Đứa kia” không ai khác là chị Triều Nhan, học trên Tịch Nhan một lớp, là học trò cưng trường điểm của thành phố, là “tài năng thiên bẩm” trong mắt thầy cô, đại diện cho trường đi tham gia nhiều cuộc thi khác nhau, được xưng là “hoa khôi khối trung học cơ sở thành phố C”, tài mào song toàn.

Đối với chị Triều Nhan, Tịch Nhan chưa bao giờ cảm thấy đố kỵ. Bởi một thứ khi đã hoàn mỹ tới đỉnh điểm của nó, lúc đó cảm giác nó đem lại cho người khác, chỉ là sự ngưỡng mộ, chứ không phải là đố kỵ.

Nếu nói Triều Nhan là người ai ai cũng yêu mến, là đoá mẫu đơn xinh đẹp kiêu diễm, thì Tịch Nhan, như chính cái tên của cô, là bông hoa hồ lô không chút bắt mắt, sống cô đơn trong góc tối âm u, cần cỗi.

Tô Hàng mười bốn tuổi, như một chùm ánh sáng, chiếu rọi vào thế giới tối tăm u ám của cô, đem đến cho cô những hơi ấm đầu tiên của cuộc sống.

(1) Dụng cụ giặt đồ ngày xưa làm bằng gỗ, trên có các rãnh.

3. Chương 03

Chương 3: Cuộc đời nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ

Cuộc đời nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

Rất nhiều năm sau này, Tịch Nhan vẫn nhớ như in cái buổi chiều tháng Năm năm ấy.

Cơn gió ấm áp đầu hạ hiu hiu thổi, ánh nắng chói chang chiếu qua kính cửa sổ loá cả mắt, óng ánh như mặt ong, nhưng tất cả những thứ tưởng chừng như đẹp đẽ ấy lại đang phá hoại giấc ngủ ngon lành của cô.

Tịch Nhan nhoài người sang chỗ trống bên cạnh, chậm rãi nằm bò ra bàn, thả hồn theo gió mây.

“Cô giáo Lưu...tôi xin phép làm phiền cả lớp một chút!”

Cô giáo Đường chủ nhiệm lớp xuất hiện trước cửa lớp, nét mặt hơi hờ.

“Không sao”, giảng xa xa cả buổi mà học trò bên dưới chẳng mấy người chăm chú lắng nghe, cô giáo sinh vật ngượng ngùng đứng sang một bên.

Cô giáo Đường tinh thần phấn chấn bước vào lớp, khác hẳn với vẻ nghiêm khắc thường ngày, miệng cười tươi như hoa:

“Chào các em, hôm nay cô đến giới thiệu với cả lớp một thành viên mới của lớp...” Ngượng một chút, cô hướng ra phía cửa lớp, “Em có thể vào được rồi”.

Còn đang chìm đắm trong giấc mộng chưa biết chuyện gì xảy ra, cả lớp bỗng xôn xao. Đang dung thì bị đánh thức, Tịch Nhan bực bội cau mày, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Cô chủ nhiệm lớp mở volume to hết cỡ, tiếp tục cái giọng oang oang phá vỡ giấc ngủ người khác:

“Bạn theo bố mẹ chuyển từ Sơn Đông về thành phố C, bắt đầu từ hôm nay, bạn sẽ là một thành viên của tập thể lớp chúng ta, cả lớp hoan nghênh bạn nào!”

Một tràng pháo tay “bôm bốp” giòn giã vang lên, phá tan thành ý định ngủ nghê của Tịch Nhan.

Đúng là cái đồ đáng ghét, sớm không chuyển, muộn không chuyển, lại nhằm đúng lúc người ta đang ngon giấc...

Dù chẳng hứng thú gì với cậu bạn mới chuyển tới này, Tịch Nhan vẫn ngẩng đầu mở mắt ngó qua một cái, vừa hay bắt gặp cái dáng cao cao gầy gầy từ phía , cửa bước vào, ung dung tự tại đứng trên bục.

“Chào các bạn, mình tên là Tô Hàng, chữ Tô trong Tô Châu, chữ Hàng trong hàng hải, rất mong nhận được sự ủng hộ và giúp đỡ của các bạn”, một giọng nam với âm phổ thông chuẩn vang lên, tròn vành rõ chữ, rồi khom lưng 90 độ cúi chào.

Từ chỗ ngồi của Tịch Nhan chỉ nhìn thấy bóng bên cạnh, đường nét rõ ràng, tóc cắt ngắn, áo sơ mi trắng. Sóng lưng gầy gầy cong thành một đường cung lớn, lộ ra những khớp xương gồ ghề.

“Woah, người Nhật Bản!”, không biết ai ở dưới bỗng thốt ra một câu, khiến cả lớp cười nghiêng ngả.

Không lâu sau, cùng với cử động từ từ đứng thẳng lưng lên của nam sinh đứng trên bục, lớp học im ắng trở lại, không một tiếng ồn.

Một tia nắng vàng óng từ cửa rọi vào, chiếu chênh chếch lên bục giảng.

Trong ánh nắng lung linh, cậu từ từ ngẩng đầu lên, đôi mày tuấn tú, song mũi cao thẳng, nét môi dịu dàng mềm mại, lại thêm nước da trắng trẻo, không cần bàn cãi gì nữa đúng là một tiểu mỹ nam, như nhân vật trong manga Nhật bước ra.

Ngoại trừ Tịch Nhan, nhãn cầu của toàn bộ nữ sinh trong lớp không hẹn mà cùng giãn nở hết cỡ, trên mặt không giấu nổi vẻ si mê.

Chúng nín thở chờ đợi, đồng tai chờ nghe cô giáo sắp xếp chỗ ngồi – nếu may mắn được trở thành bạn cùng bàn với cậu bạn mới này, nhất định sẽ nhảy múa reo mừng, không khéo lại còn xúc động đến mất ngủ cả tháng cũng nên.

Chủ nhiệm lớp đảo mắt một vòng quanh lớp: “Tô Hàng, em tới ngồi hàng ghế số 7 tổ 5”.

“Ôi...”, một loạt tiếng kêu thất vọng, Tịch Nhan lại cau mày. “Sao lại để cậu ta ngồi cùng bàn với mình?”

Cô giáo cũng không còn cách nào khác, cả lớp chỉ còn có mỗi chỗ của Tịch Nhan ngồi một mình một bàn. Vả lại, với chiều cao của Tô Hàng, cũng chỉ có thể ngồi ở dãy ghế cuối mà thôi.

Đúng lúc đó, tiếng chuông báo hết giờ vang lên.

“Tô Hàng, em tạm thời ngồi ở chỗ đó, nếu cần sẽ xem xét đổi chỗ sau”. Cô chủ nhiệm nhẹ nhàng căn dặn, rồi cùng cô giáo sinh vật rời đi. Các bạn trong lớp vẫn ngồi nguyên một chỗ, mắt không rời cậu bạn mới chuyển tới. Cậu gật đầu mỉm cười với mọi người, bước xuống, băng qua từng dãy bàn ghế, tới chỗ trống bên cạnh Tịch Nhan.

Kỳ thực, chỗ ngồi của Tịch Nhan, thoáng ngấp ngừng rồi nhẹ nhàng: “Cảm phiền bạn nhường chỗ ỉnh một chút”.

Thanh âm ngắn gọn mà rõ ràng như chính người phát ra âm thanh ấy vậy.

Tịch Nhan bộ dạng uể oải, tiếp tục nằm bò ra bàn, vờ như không hề nghe thấy.

“Bạn à, bạn nhường chỗ ỉnh được không?”

Lần này Tô Hàng cao giọng hơn. Nhưng cô vẫn chẳng thêm đoái hoài, thể hiện rõ ràng ý đồ muốn khiêu chiến, “ra oai phủ đầu” với cậu.

Cả lớp nặng như tờ.

Đám nữ sinh thì mắt chữ O miệng chữ A, còn hội nam sinh thì đang mở cờ trong bụng. “Tiểu ma nữ” Đỗ Tịch Nhan danh tiếng lẫy lừng này, học hành lệt đệt, thường xuyên đứng đội sổ, tính khí thì kỳ quái, đến thầy cô giáo còn chẳng quản nổi, để mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

“Đỗ Tịch Nhan, cậu quá đáng quá rồi đấy”

Cuối cùng cũng có người lên tiếng rồi, anh hùng đến cứu mỹ... mà không, phải là mỹ nhân xuống cứu anh hùng mới đúng!

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía phát ra tiếng nói – ra là lớp trưởng Diệp Quân. Cô bạn học giỏi đa tài, trượng nghĩa nghiêm nghị, là cánh tay phải đắc lực của cô chủ nhiệm, là bảo bối tổng quản của lớp 7/3.

“Lớp trưởng thì có gì mà ghê gớm? Cậu có giỏi thì đi mà mách cô giáo!” Tịch Nhan ngẩng đầu lên khỏi bàn, hừ mũi vẻ coi thường, dù sao thì điếc rồi cũng đâu biết sợ sùng nữa.

Diệp Quân tức khí, buột miệng: “Tô Hàng, tởm đổi chỗ cho cậu!”

Cả lớp lại được phen xôn xao.

Một lớp trưởng, một học sinh bết lớp, nước song không phạm nước giếng, nay lại khiêu chiến với nhau vì một nam sinh mới chuyển tới lớp!

Mọi người gằn như nín thở, hồi hộp chờ màn tiếp theo của vở kịch.

Diệp Quân đã bước lên phía trước, thẳng thắn nói với Tô Hàng: “Cậu qua chỗ mình ngồi đi”.

Tịch Nhan tay chống cằm, đứng đưng liếc xéo theo dõi màn kịch. Hoá ra đẹp trai lại có lợi như thế, ngày đầu tiên chuyển đến, ngay lập tức đã có một nữ đại hiệp đứng ra hành hiệp trượng nghĩa, thấy chuyện bất bình chẳng tha rồi!

Tô Hàng quay qua Diệp Quân, nói nhỏ một tiếng “cảm ơn”, rồi hướng con mắt về phía Tịch Nhan. Đôi đồng tử đen sâu hun hút ấy, thuần khiết không chút tạp chất, như biển đêm thăm thẳm nhấn chìm mọi thứ.

“Đây là chỗ ngồi của mình, Đỗ Tịch Nhan, bạn trả lại chỗ ỉnh được không?”

Lần thứ ba cậu nói câu này với Tịch Nhan, ngữ điệu vẫn không hề thay đổi, miệng vẫn mỉm cười thân thiện. Đối diện với sự khiêu khích ngang nhiên của cô, cậu thiếu niên tuần tú này không những không tức giận, trái lại còn mỉm cười với cô.

Tịch Nhan chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai đến mơ hồ kia, ngẩn ra trong giây lát, rồi từ từ đứng lên khỏi ghế, trả lại chỗ ngồi cho cậu.

Mọi chuyện đã ngã ngũ, cả lớp thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là đám nữ sinh, có cảm giác chẳng khác gì Tịch Nhan cũng vừa gây khó dễ cho họ trước đám đông vậy.

4. Chương 04

Chương 4: Ban đầu không liên quan tới tình yêu

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Tịch Nhan nói được là làm được. Mặc dù Tô Hàng là bạn cùng bàn với cô, nhưng cô chẳng thèm nó ngang đến cậu, coi cậu coa cũng như không.

Cả tháng trời kể từ ngày Tô Hàng chuyển tới trường trung học cơ sở C, hai người chưa nói với nhau câu nào.

Nhưng cung trong một tháng ngắn ngủi đó, cũng đủ để mọi người nhận ra sự ưu tú của cậu. Bài kiểm tra chất lượng đầu tiên, văn học, số học, anh văn, vật lí, điểm thành phần từng môn cũng như tổng điểm bốn môn, Tô Hàng đều xếp thứ nhất, đồng thời nhanh chóng trở thành thành phần chủ lực trong đội bóng rổ của trường.

Giờ thì mọi người đã hiểu, vì sao cái ngày đầu tiên cậu chuyển tới, cô giáo Đường lại vui mừng đến vậy.

Một học sinh ưu tú như vậy, cô chủ nhiệm xưng không thể cứ để cậu ngồi bàn cuối mãi, nhưng khi cô đặt vấn đề đổi chỗ cho cậu liền bị từ chối.

Theo nguồn tin tiết lộ, lý do Tô Hàng không muốn chuyển chỗ ngồi, là để giúp đỡ Tịch Nhan học hành tiến bộ, từ học sinh bết lớp thành trò khá giỏi. Nghe vậy cô giáo Đường lại càng ca tụng Tô Hàng, khen cậu nhiệt tình và có tinh thần trách nhiệm, đừng cầm đứng ra giải quyết một vấn đề lớn của lớp.

Nguồn tin bắt nguồn từ Diệp Quân, chức lớp trưởng của cô cũng nhanh chóng bị Tô Hàng thay thế, đành ngậm ngùi làm uỷ viên học tập kiêm lớp phó học tập môn tiếng Anh.

Trên lớp Tịch Nhan không có bạn, nên sự thay đổi này cũng chẳng ai báo với cô. Cô vẫn đến muộn, về sớm, ngủ gật trên lớp như trước, chẳng vì bên cạnh có thêm một người mà có chút thay đổi.

Sáng hôm đó, tiết học cuối cùng là tiết Toán. Cô giáo đang chép đề bài kiểm tra lên bảng, Tịch Nhan như thường lệ nằm bò ra bàn ngủ gà ngủ gật.

Bên phải là cánh cửa sổ mở toang, ánh nắng giữa trưa chiếu thẳng vào mắt nhức nhối. Cô đành quay mặt về phía bên trái, cũng chính phía bên Tô Hàng ngồi. Đúng lúc đó, cô chuẩn bị chìm vào giấc mộng, chợt bị ai đó gõ nhẹ lên đầu hai cái.

Cứ tưởng bị cô giáo bắt quả tang ngủ gật trong giờ, Tịch Nhan giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu lên, cô giáo toán vẫn đứng nguyên trên bục giảng.

Kể đầu tên không ai khác chính là Tô Hàng, bạn cùng bàn với cô. “Cảm phiền cậu, Đỗ Tịch Nhan”, đối phương điềm đạm, “Cậu ngủ như vậy làm ảnh hưởng đến tớ”.

Cô cũng chẳng có hứng nói chuyện với cậu, dùng ánh mắt thiếu thiện cảm liếc xéo cậu một phát, rồi định nằm ra bàn tiếp tục giấc ngủ dở dang.

“Cậu ở bên cạnh ngủ say tít thò lò, lại rớt cả nước miếng ra, mình biết học kiểu gì đây?”, cậu bạn cùng bàn ý kiến ý cò.

Rớt nước miếng ư? Tịch Nhan đưa tay vuốt lên mặt, quănhiên trên tay vẫn còn nước bọt vẫn đang dính dính. Được thôi, thế thì ta quay sang bên phải vậy. Nhưng ánh nắng vẫn không ngừng nhảy nhót trên khung cửa sổ, chói hết cả mắt thế kia.

Cô đành lấy khuỷu tay làm gối, giấu mặt vào trong khuỷu tay mà ngủ. Không ngờ hai mắt vừa khép lại, đầu lại bị cốc hai cái.

“Lớp trưởng đại nhân”. Tịch Nhan cuối cùng không nường bộ nổi nữa, trừng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai mà vô dụng đáng ghét bên cạnh, “Cậu năm lần bảy lượt phá hỏng giấc ngủ của tớ, rốt cục là cậu có ý gì?”

Tiết ngữ vẫn hồi nãy, vừa học văn ngôn văn xong, nên lời nói của Tịch Nhan cũng bị ảnh hưởng chút xíu.

Khoé môi Tô Hàng khể cử động vẻ như muốn cười nhưng đang cố nín lại: “Cậu có thể không ngủ gật trên lớp, chú ý nghe giảng được không?”

Cô trợn mắt nhìn sang phía cậu, vẻ khiêu khích: “Tớ không thích học đây, liên quan gì tới cậu?”.

Tịch Nhan bực bội, muốn ngủ thôi mà không được yên thân! Nhưng trong mấy phút sau đó, đầu cô không ngừng bị cốc, hết cái này tới cái khác.

Cái gì mà học sinh ưu tú, cái gì mà lớp trưởng gương mẫu, có mà tên lưu manh chuyên bắt nạt phụ nữ yếu đuối thì có!

Cô tức tối nghĩ, ngẩng đầu lên, nộ khí bùng bùng: “Đừng có động vào tớ! Nam nữ thụ thụ bất thân, Do you know?”

“I don’t know”. Tô Hàng ghé mắt liếc cô một cái, nửa cười nửa không: “Cậu thi tiếng Anh thì không qua, hoá ra cũng vẫn biết mấy câu tiếng Anh đấy chứ nhỉ”.

Cơn tức giận của Tịch Nhan đã lên đến đỉnh điểm. Nhìn về phía cô giáo trên bục giảng, cô nén giận trừng mắt nhìn cậu ta, tay nắm chặt nắm đấm: “Tô Hàng, cậu đừng có mà quá đáng quá thế! Tớ đã nhịn cậu lâu lắm rồi.”

Tô Hàng nhếch mép cười lớn, điệu cười phô trương kiểu trong phim của Châu Tinh Trì.

Tiếng cười của cậu ta làm chấn động cả lớp, và cả cô giáo toán đang cầm cúi viết trên bảng.

“Có chuyện gì vậy?”, cô giáo quay người lại, ánh mắt nghi hoặc hướng về phía họ.

Cũng ngay lúc ấy, Tô Hàng làm một việc mà đến năm mơ Tịch Nhan cũng không bao giờ mơ tới...

Cậu chủ động đứng dậy, nói một cách rành mạch rõ ràng: “Dạ thưa cô, Bạn Tịch Nhan không lo làm bài, mà toàn quay đầu sang nhìn em thôi ạ!”

Cô giáo ngớ người ra mắt một lúc, một cô giáo trẻ mới ra trường, cô đương nhiên không thể ngờ có một ngày lại nhận được lời báo cáo như vậy. Cô lúng túng nghiêm mặt lại: “Đồ Tịch Nhan, lên lớp phải chú ý vào bài học chứ!”. Cả lớp lắng nghe câu chuyện lạ kỳ, rồi ồ lên cười. Hai nữ sinh bàn trên thì thào: “Đúng là cái đồ mặt dày! Tưởng mình là ai cơ chứ, ngoại hình tầm thường, học hành lẹt đẹt, bạn ấy dựa vào cái gì mà đòi thích Tô Hàng cơ chứ?”. Những câu nói khó nghe cứ thế lọt đến tai Tịch Nhan, thực không nổi sỉ nhục nào bằng.

Cô cúi gầm mặt, nhìn xuống ngăn bàn, nghiến răng ken két: “Tô Hàng, sao cậu không chết đi cho rồi?”

Từ hôm đó trở đi, mỗi lần Tịch Nhan bước chân vào cửa lớp, đều thấy mọi người nhìn mình rồi đưa mắt nhìn nhau, cười chê cô “không biết liêm sỉ”.

Cô từ một “người vô hình” mọi người nhìn thấy cũng như không, bỗng chốc trở thành “kẻ thù chung” của toàn bộ nữ sinh trong lớp.

Tất cả đều tại Tô Hàng. Cậu là người vốn sinh ra là để nổi bật, không chỉ tướng mạo hơn người, thành tích ưu tú, mà còn rất được lòng mọi người. Sau giờ học, cậu cùng các nam sinh trong lớp chơi bóng rổ, không biết từ khi nào đã trở thành người lãnh đạo của cả đội. Còn hội nữ sinh trong lớp thì vây quanh, ríu rít thảo luận về chủ đề “Tô Hàng”/

Nụ cười ấm áp, tính cách phóng khoáng cởi mở, bằng thành tích học tập cao ngất ngưỡng, cộng thêm phong thái mạnh mẽ, nhanh nhẹn trên sân bóng của cậu con trai miền Bắc... khiến hơn nửa số nữ sinh trong lớp đều mê mệt anh chàng thư sinh tuấn tú này.

Ngày thứ ba Tô Hàng chuyển tới, đã nhận được thư tình của nữ sinh trong lớp. Sau này, lại tiếp tục có không ít nữ sinh, hoặc công khai hoặc ngầm ngầm thể hiện tình cảm với cậu. Cậu vẫn mỉm cười đón nhận tất cả, và đối xử với tất cả mọi người như nhau, duy chỉ trừ có Tịch Nhan.

Tô Hàng dường như coi việc trêu chọc Tịch Nhan làm thú vui, cậu hay đem chuyện của cô thưa với thầy cô, cố ý làm cô tức điên lên, buộc cô phải nói chuyện với mình, mặc cho cô lườm nguýt, mắng chửi, căm ghét, coi thường cậu.

Không giống những cô nàng ái mộ Tô Hàng, Tịch Nhan đối với cậu không chút thiện cảm, chỉ cần cậu để cánh tay vượt qua “đường ranh giới”, cô liền dung khuỷu tay huých cho vài chưởng, song cậu vẫn nhơn nhơn như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau một thời gian bị cậu làm phiền đến mức không chịu nổi, Tịch Nhan rút ra kết luận: hắn là một tên tiểu nhân của tiểu nhân!

Kỳ thực, Tô Hàng từ lâu đã để ý đến cô.

Ngày đầu tiên chuyển đến, vừa bước vào lớp, cậu đã thấy cô bạn ngồi bàn cuối, từ đầu đến cuối nằm bò ra bàn ngủ gật là cô. Rồi lại được xếp ngồi cùng bàn với cô, cậu phát hiện rằng, Tịch Nhan trong lớp rất cô đơn, không có ai là bạn thân thiết.

Phải mất một tháng sau đó, Tô Hàng mới hiểu được Tịch Nhan là người như thế nào – học hành thì lệt đệt bết lớp, không được thầy cô và bạn bè chú ý tới, lảm lì, không hoà nhập.

Cậu ngầm quan sát, cả tháng trời, Tịch Nhan chỉ nói chuyện với bạn cùng lớp đúng ba câu. Mọi người cũng không thích nói chuyện về cô, căn bản không quan tâm đến sự tồn tại của cô. Khi lớp tổ chức các hoạt động tập thể, cô thường không có tên trong danh sách, một mình lặng lẽ đứng một góc.

Nhưng cậu cũng phát hiện ra rằng, cô viết chữ rất đẹp. Chạy bộ, nhảy xa, ném bi sắt, môn nào cũng rất xuất sắc. Một nữ sinh như vậy, thực sự không nên bị loại trừ ra khỏi tập thể.

Trong giờ học toán, cậu nhẹ nhàng quay sang, nhìn về phía cô bạn đang nằm bò ra bàn ngủ ngon lành. Ánh nắng chói lóa xuyên qua kính cửa sổ, chiếu lên mặt cô, dung mạo thanh tú, nước da trắng ngần, nét mặt khi ngủ thuần khiết như trẻ thơ.

Tô Hàng cố tình năm lần bảy lượt gây rối giấc ngủ của cô, ngắm cái cách cô nổi cáu, phùng mang trợn má, bướng bỉnh trừng mắt nhìn cậu, như một đứa trẻ, nhưng lại rất đáng yêu.

Tan học, trong khi các bạn khác có bè có đôi rủ nhau cùng về, riêng cô đơn độc lẻ loi, một mình một bóng. Nhìn cái bóng áo trắng vấy xanh gầy gầy, có chút hiu quạnh ấy dần mất hút trên con đường dài rợp bóng cây, lòng cậu không khỏi xót thương.

Tô Hàng thích xem tiểu thuyết Kim Dung – Cổ Long(1), trong huyết quản lại mang dòng máu hiệp nghĩa của người Sơn Đông. Cậu quyết định phải giúp đỡ Tịch Nhan, đưa cô thoát khỏi chốn bùn lầy tối tăm.

Mới đầu những tình cảm tốt đẹp Tô Hàng dành cho cô, hoàn toàn không liên quan tới tình yêu.

Rất lâu, rất lâu sau đó, Tịch Nhan mới hiểu rõ điều này. Có điều, tới khi cô hiểu được, thì đã quá muộn rồi.

(1) Kim Dung, Cổ Long: hai tác giả viết truyện kiếm hiệp nổi tiếng của Trung Quốc.

5. Chương 05

Chương 5: Đường thời niên thiếu xuân áo mỏng

Biết được bí mật mà Tiết Đình Chi viết sau cuốn tập, là chủ nhiệm lớp, Tịch Nhan không quá ngạc nhiên, vẫn từng chữ sửa bài cho học trò như bình thường.

Một cô trò nhỏ bé, yếu ớt kiệm lời, vậy mà lại có thể viết lên những câu văn đẹp khiến người ta kinh ngạc. Cô biết, trong trái tim cô bé này là cả một thế giới rực rỡ sắc màu, đủ để cô chống chọi với thế giới u ám thể lương bên ngoài.

Là vì cái tên mà cô đã giấu kín trong tim, vì cậu nam sinh có nụ cười ấm áp ấy?

Gặp người thầy hay vị phụ huynh nghiêm khắc, cứng nhắc nào đó, rất có thể đã coi đây là “yêu sớm”. Thế nhưng, đó liệu có thực đã là tình yêu?

Đối với học sinh cấp hai, đó có thể gọi là “ái mộ”, âm thầm lặng lẽ thích một người, hoặc có thể bị các bạn gán ghép thành một đôi, hay chỉ vì không muốn cô đơn mà kiếm một tình yêu nho nhỏ, liệu có mấy người thực sự hiểu được “tình yêu” là gì? Chẳng qua chỉ là xem vài bộ truyện tranh Nhật Bản và phim thần tượng Đài Loan, rồi gặp một người khác giới khiến mình ngưỡng mộ, trong lòng hiếu kỳ, cũng muốn học theo diễn tập thực tế một phen.

Thế nhưng, không ai có thể phủ nhận sức mạnh của chữ “yêu”, và biết đâu đấy, đó lại là ánh chớp bùng lên trong đêm dài tăm tối, là ánh sáng và hơi ấm duy nhất trong cuộc đời học sinh ảm đạm.

Nhờ vào vầng hào quang của Tô Hàng, Tịch Nhan đã đấu tranh giải phóng bản thân mình ra khỏi chốn u ám thể lương, nếu không, cô mãi bị cái thế giới tăm tối ấy trói buộc.

Ngày đầu tiên tới trường báo danh, tại hành lang văn phòng, cô gặp lại cô giáo Đường, giáo viên chủ nhiệm cấp hai ngày trước. Người mà cô từng sợ hãi căm ghét suốt một thời niên thiếu, nay gặp lại chợt thấy thân thiết vô cùng.

Đối diện với cô giáo cũ bây giờ hai bên tóc mai đã chuyển màu hoa râm, cô cung kính cất tiếng chào: “Em chào cô, cô giáo Đường!”

Cô giáo Đường nheo nheo mắt, ngẫm nghĩ hồi lâu, mới nhận ra: “Ồ, Đỗ Tịch Nhan, là Đỗ Tịch Nhan ngồi ở dãy bàn cuối, lên lớp toàn ngủ gật, là học sinh cá biệt điển hình lười học phải không?”

Tịch Nhan cười, có chút ngại ngùng: “Cô vẫn nhớ hết vậy sao?”

“Đương nhiên là nhớ rồi”, cô giáo Đường cười vui vẻ, “Khi ấy nghe tin em và Tô Hàng yêu nhau, cô còn nghiêm khắc phê bình em một trận. Có điều, năm đó em thay đổi nhiều quá, lại còn thi đỗ trường cấp ba có tiếng của thành phố nữa, giờ lại thành giáo viên, thực sự khó mà có thể tưởng tượng được!”

Đúng là khó mà tưởng tượng được, một học sinh với thành tích hạng bét như Tịch Nhan, chỉ bằng nỗ lực của một năm cuối cấp, lại có thể làm nên kì tích, bứt phá lên tốp đầu của lớp, rồi được trường cấp ba có tiếng của thành phố tuyển chọn với thành tích xuất sắc hơn 30 điểm thi tốt nghiệp.

“Thế còn Tô Hàng, em có tin tức gì của cậu ta không?”, cô giáo Đường đột nhiên hỏi.

Tịch Nhan thất sắc, nhẹ lắc đầu: “Dạ, em cũng không rõ lắm ạ”.

“Tô Hàng trước khi ra nước ngoài, còn trở lại trường thăm cô một lần”, cô giáo chăm chú nhìn Tịch Nhan bằng ánh mắt hiếu kỳ, “Nghe nói, em và cậu ta từng yêu nhau, có thật vậy không?”

Mười hai năm trước, cũng đây hành lang này, cũng chính cô giáo này, từng nghiêm mặt trách cứ cô tuổi còn nhỏ mà không lo học hành, lại đi dụ dỗ cậu học sinh ưu tú là Tô Hàng yêu đương sớm, là con sâu bọ rầu nổi canh.

Vậy mà giờ đây, cũng chính cô giáo già sắp về hưu nhân rồi ấy, lại quan tâm tới “chuyện tình yêu” của cô và Tô Hàng.

“Cô xem, kể cả em và Tô Hàng có những tình cảm vượt qua ranh giới tình bạn thật đi nữa, cũng bị cô tiêu diệt từ trong trứng nước rồi còn đâu” cô trả lời qua loa.

Cô giáo Đường thoáng bối rối, lung ta lung túng: “Là cô giáo chủ nhiệm, cô cũng có cái khó của mình, chẳng qua là sợ yêu đương sớm ảnh hưởng đến việc học của các em mà thôi?”

“Các em” ở đây khi ấy không bao gồm “Đỗ Tịch Nhan”. Tô Hàng là học trò cưng nghĩ cho thành tích của lớp, là một giáo viên chủ nhiệm, tuyệt đối không thể để một học trò ưu tú như thế bị học sinh yếu kém lôi kéo được.

Điều này thì Tịch Nhan hiểu, đã bao nhiêu năm trôi qua, cô từ lâu đã quên đi những lời tổn thương mà cô giáo nói năm ấy.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà tất cả đã thành quá khứ, còn có gì mà không thể tha thứ? Ngôi trường năm xưa cô chán ghét, nay lại trở về, và còn trở thành một cô giáo, một thành viên ở đó.

Cô đã trưởng thành, đã có đủ dũng khí để có thể mỉm cười đối diện với cô giáo từng làm tổn thương lòng tự trọng của mình, đáng vẻ nhẹ nhõm như mây bay gió thổi.

Thế nhưng, trong thâm tâm, cô vẫn sợ phải nghĩ đến quá khứ. Mỗi khi nghĩ tới, lại không ngăn được cảm giác âu sầu.

Đương thời niên thiếu xuân áo mỏng. Trong những ngày tháng ấy, càng đặt mình vào giữa mọi người, lại càng cảm thấy cô đơn.

Rời xa ông nội hiền từ, chuyển tới một nơi xa lạ. Niềm vui gia đình sum vầy từng mất đi, không những không được bù đắp mà càng trở nên xa cách, hơi hợt bởi chia li đã quá lâu. Ở nhà, nhìn bố mẹ và chị Triều Nhan ngày ngày vui vẻ nói cười thân mật với nhau, cô có cảm giác như mình là người ngoài vậy.

Sáu tuổi nhập trường đi học, vẫn chưa hiểu biết, thành tích kém đến không thể kén hơn. Trong con mắt khinh khi xem thường của thầy cô và bè bạn, cô bắt đầu chán ghét chính bản thân mình, mặc cảm tự ti mình là người vô dụng.

Tịch Nhan mười bốn tuổi, tự giam mình trong cái thế giới hoang vu tối tăm. Ngồi ở góc khuất nhất của lớp, thờ ơ nhìn các bạn cùng lớp hò la huyên náo, trong lòng không hiểu vì sao chúng lại cao hứng đến vậy.

Không có tình bạn, không có tình thân, không chút hơi ấm, phần lớn thời gian cô đều cụp mắt, trốn tránh con mắt soi mói của người xung quanh.

Tuổi dậy thì, trong khi Triều Nhan trước sau phổng phao, nở nang đầy đặn ra dáng một thiếu nữ, thì cô lại ngày càng gầy đi, cao trội hơn so với các bạn nữ đồng lứa, không còn chỗ nào để ẩn náu. Giữa mọi người, có những ánh mắt vô tình hay hữu ý, tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Không ai biết rằng, cô chán ghét trường học, sợ phải lên lớp đến như thế nào. Mỗi sáng chờ đón xe buýt, cô chỉ mong nó sẽ không bao giờ tới bến. Nhìn xe gần đến trường, trong lòng cô lại dấy lên nỗi tuyệt vọng. Cánh cổng trường mở to như chỉ chờ cô bước tới là nuốt tọt vào trong.

Bước trên con đường rợp bóng cây trong trường, từng bước, từng bước, cô đơn, chán chường, mệt mỏi không sao tả xiết, trong lòng lại chợt nghĩ, những ngày tháng u ám ê chề thế này, còn có thể gắng gượng đến bao giờ nữa?

May thay, cuối cùng cô đã thoát ra được, không để cuộc sống dày vò bản thân trong những ngày tháng tưởng như không bao giờ kết thúc ấy.

Nhớ lại năm xưa, cô còn thấy rất cảm kích những tháng ngày trưởng thành ấy, nó giúp cô hiểu được tâm trạng bị người ta coi thường và bài xích là như thế nào, giúp cô hiểu rằng mỗi con người đều có lòng tự tôn, cần được đối xử công bằng.

Con vịt xấu xí ẩn náu trong góc tối trước kia bỗng lột xác trở thành thiên nga trắng thu hút ánh mắt bao người. Cởi mở, phóng khoáng, biết tiến biết thoái. Bước lên bục giảng, ăn nói đĩnh đạc, phong thái sôi nổi. Lúc không nói chuyện thì nhã nhặn hiền hoà, ung dung quan sát xung quanh.

Thế nhưng, trong nhiều trường hợp, cô vẫn hết sức quan tâm đến những học sinh trầm tư, kiệm lời. Nhìn thấy ánh mắt hoặc hờ hững hoặc trốn tránh của chúng, rồi lại nghĩ, liệu chúng có may mắn mà lột xác được như mình?

Tịch Nhan theo học tại một trường sư phạm. Học kỳ một năm thứ tư cô tới thực tập tại một trường trung học gần đó, cũng quen với một cậu thiếu niên như thế. Cậu tên Tiểu Kha, là học sinh cá biệt của lớp, nghịch ngợm, chán học, thường xuyên trốn học đi chơi, đánh điện tử, thi mười môn trượt chín. Trước mặt thầy cô giáo, cậu toàn cúi gầm mặt, nín thính, nhưng trên khuôn mặt còn chưa hết nét ngây thơ ấy lại đầy vẻ bướng bỉnh, ngỗ nghịch.

Giáo viên chủ nhiệm lớp Tiểu Kha, thầy Vương, là một người đàn ông trung niên nóng tính, nghiêm khắc. Ngày đầu tiên Tịch Nhan đến lớp thực tập, gặp đúng lúc thầy đang phạt Tiểu Kha, thẳng tay cho cậu một cái bạt tai, rồi véo tai cậu, lôi xềnh xệch ra hành lang phía ngoài lớp, còn dùng chân đá cậu. Tịch Nhan trông thấy mà thương xót, bèn chạy tới ngăn lại. Thầy giáo Vương một tay gạt cô lui ra, giận dữ quát: “Nó hôm qua lại trốn học. Một học sinh hư như thế không đánh thì làm sao mà dạy được!”

“Không có học sinh hư, chỉ có người thầy và phụ huynh chưa làm tròn bổn phận của mình”. Tịch Nhan buột miệng, thầy Vương sững lại giây lát, mắt chăm chú nhìn cô gái nhỏ bé yếu ớt đứng trước mặt, ngực ưỡn thẳng, nét mặt chăm chú.

Thầy giáo Vương thở dài: “Tôi hiểu tâm ý của cô, có điều, gặp phải học sinh như thế này, chẳng ai có đủ kiên nhẫn cả, đến bố mẹ cậu ta cũng bó tay rồi”.

Tịch Nhan bình tĩnh lại, thành khẩn nói: “Thầy Vương, thầy cứ lên lớp đi ạ, còn cậu nhóc này thầy cứ giao cho em”. Được sự đồng ý của thầy Vương, Tịch Nhan đưa thẳng cậu nhóc về phòng làm việc của mình, dùng khăn giấy lau sạch mặt mũi cho cậu. Hoá ra cũng là một cậu nhóc trắng trẻo, xinh trai, có đôi mắt to, tròn, đen láy.

Có trong một tháng thực tập ngắn ngủi, Tịch Nhan đặc biệt quan tâm tới Tiểu Kha, tuyệt đối không mắng cậu; đối với từng tiến bộ nhỏ nhỏ của Tiểu Kha, đều không tiếc lời khen ngợi, động viên. Giờ lên lớp, cô để ý gọi tên đặt câu hỏi cho cậu trả lời. Sau giờ học, cô cùng lũ trẻ chơi trò chơi, mở tiệc đốt lửa trại, còn chuẩn bị món quà nhỏ cho riêng Tiểu Kha, bởi đó là sinh nhật lần thứ 21 của cậu.

Mới đầu, Tiểu Kha vẫn mang tâm lý thù địch và không hợp tác với cô, rồi dần dần, cậu chấp nhận cô, không còn cau mày nữa, mà thương xuyên để lộ nụ cười tươi tắn.

Trước khi kết thúc kỳ thực tập, buổi lên lớp cuối cùng, Tịch Nhan đứng trên bục giảng, nói lời từ biệt với cả lớp. Tiểu Kha giơ tay xin phát biểu: “Thưa cô, năm sau cô tốt nghiệp rồi, cô sẽ quay lại dạy chúng em nữa chứ ạ?”

Tịch Nhan lắc đầu: “Cô trò chúng ta ở bên nhau vui vẻ, giờ chia tay cũng vẫn phải tươi cười chứ!” Cả tiết học sau đó, cô không dám nhìn Tiểu Kha, bởi cô biết cậu đang nhìn cô không chớp mắt, mà trong mắt thì ngấn đầy những giọt lệ.

Sau khi trở về trường, Tịch Nhan thường xuyên nhận được thư của Tiểu Kha, gần như mỗi tuần một lá. Thật không ngờ, một cậu nhóc trên lớp vốn kiệm lời như thế, lại có biết bao điều muốn nói, muốn sẻ chia.

Trong thư, Tiểu Kha hình dung ba của cậu như là “ác ma”, mẹ là “mụ phù thủy”, còn thầy chủ nhiệm lớp là “yêu quái”, duy chỉ có “cô giáo Đỗ thân thương nhất” thì được là thiên sứ xinh đẹp:

“Cô giáo Đỗ, hôm qua em mơ được gặp cô, một thiên sứ đẹp như tiên nữ, với mái tóc dài đen nhánh, mặc bộ váy lụa màu hồng phấn, xinh đẹp cực kỳ. Có đôi cánh rực rỡ, trong tay còn cầm cả cây trượng lấp lánh nữa!”

Khi ấy đang là lúc chuẩn bị tốt nghiệp, Tịch Nhan cũng bận nộp hồ sơ, tìm việc, không thể trả lời từng bức thư của Tiểu Kha. Sau này Tiểu Kha cũng không gửi thư cho cô nữa. Cứ như vậy một thời gian, đến một ngày tình cờ đi xe qua trường trung học ấy, qua làn kính xe, cô bất giác đưa mắt ngóng trông.

Trong ô cửa nào đó của ngôi trường kia, có một đám học sinh từng cùng cô chơi trò chơi, cùng cười vui vẻ. Trong số đó có Tiểu Kha với đôi mắt sáng tinh anh ấy.

Tịch Nhan vốn không dự định làm cô giáo, khi cô đi thực tập tổng lòng chỉ mang một tâm trạng lãng mạn hoài cổ, những mong qua những khuôn mặt trẻ thơ ấy, làm sống lại một thời thơ ngây hạnh phúc thuở thiếu thời.

Hôm đó, không hiểu vì sao, đột nhiên cô có cảm giác kỳ lạ, một nỗi sợ không tên, mơ hồ ủa đến. Cô xuống xe trước cổng trường, bước vào trong.

Trong lớp 7/1, lũ trẻ đang trong giờ tự học. Nhìn thấy “cô giáo Đỗ” cả lớp phấn chấn hẳn lên, vội quay trong quanh cô giáo, líu lo kể chuyện, hỏi thăm cô giáo, còn có cô bé tinh nghịch hỏi: “Cô giáo Đỗ, sao cô không dẫn bạn trai đi cùng?”

Tịch Nhan cười không đáp, nhìn quanh lớp một vòng, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Kha đâu? Sao hôm nay lại không đến lớp?”

Cả lớp bỗng tĩnh lại, lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu sau, mới có một cô bé mắt đỏ hoe, nhẹ nhàng cất tiếng: “Tiểu Kha mất rồi. Một tháng trước trên đường tới trường, bị xe đâm mất rồi”.

Tịch Nhan đờ người, cảm giác như vừa bị móc mất trái tim.

Thảo nào không thấy cậu bé viết thư cho cô nữa. Cậu nhóc trong sáng đáng yêu ấy, đã ra đi không một lời từ biệt.

Nếu có thể quay ngược về quá khứ, trở về một tháng trước, cô nhất định sẽ cẩn thận trả lời từng bức thư của cậu, chăm chú lắng nghe từng câu chuyện cậu kể, và nhất định sẽ không quên dặn cậu, trên đường đi học phải chú ý an toàn giao thông...

Trên xe buýt về trường, Tịch Nhan đưa hai tay ôm tròn quanh mình, trông ra ngoài cửa xe nhìn từng toà nhà lướt qua trước mắt. Tất cả đều không có gì thay đổi, người xe như nước, thanh âm huyền ảo, bụi trần cuốn lên, tap âm định tai.

Thành phố vẫn phồn hoa như thế, hồng trần cuộn cuộn. Duy chỉ có một sinh linh bé nhỏ đã lặng lẽ rời xa.

Trong mười hai năm ngắn ngủi của cuộc đời, cậu luôn bị người ta xem thường, khinh bỉ, ghét bỏ, chỉ bởi vì cậu là học sinh cá biệt.

Trong suốt những ngày tháng qua, cô đã luôn cố gắng lìm nén bản thân.

Ông nội mất, cô không khóc; Tô Hàng rời xa, cô cũng không hề rơi lệ. nay vì một cậu trò nhỏ mới quen chưa đầy năm, cuối cùng khiến cô không thể kìm nén thêm nữa, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Tịch Nhan cuộn tròn người lại, ngăn nỗi đau bỗng nhói lên từ ngực, kêu khóc thảm thiết.

Trên xe lúc đó chỉ lác đác vài người, đều bị cô làm kinh động, lần lượt đưa mắt nhìn cô đầy vẻ ngại.

“Này, cô không sao đấy chứ?”, một người ngồi gần cất tiếng hỏi.

“Không sao...” cô nghẹn ngào, cố ngăn dòng lệ, nhưng không ngăn được tiếng nức nở.

Trong tiếng nức nở ấy, cô đã thề với bản thân mình...

Đời này kiếp này, phải cố gắng làm tròn bổn phận của người thầy, hết lòng yêu thương từng học trò nhỏ.

6. Chương 06

Chương 6

Hóa ra yêu là đau như thế

Ăn tối xong, Tịch Nhan như thường lệ ngồi trước bàn máy tính.

Bạn trai không, hẹn hò không – cuối tuần “hai không” thế này mới vô vị làm sao.

Theo thói quen, cô mở QQ[1], rồi đặt ở trạng thái im lìm.

Sở dĩ như vậy, là bởi cô không muốn để quá nhiều người làm phiền mình. Lúc nào muốn nói chuyện, cô tự khắc để đèn sáng, còn không thì thay vào đó là màu xám im lìm.

Chỉ có rất ít những người bạn thân biết được thói quen này của cô, biết rằng đằng sau màu xám im lìm kia, là cô lúc nào cũng trong trạng thái online.

Tịch Nhan gần như mất ngủ hàng đêm, bởi màn đêm dễ khơi dậy bức rèm hồi ức, khiến người ta không sao ngủ được. Cô chỉ còn lựa chọn duy nhất là lên mạng. Mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu trắng, một mình ngồi bên cửa sổ trước bàn máy tính, xem đủ các thể loại tiểu thuyết ái tình, nếu không thì xem phim, hết đĩa này tới đĩa khác.

Một giờ sáng, Tịch Nhan vừa xem xong một bộ phim Hồng Kông, phim từ lâu lắm rồi, “Trái tim xao động” do Lương Vịnh Kỳ và Kim Thành Vũ thủ vai chính. Bầu trời xanh sẫm ngoài cửa sổ, không có trăng cũng chẳng có sao. Những đám mây nặng nề như bức rèm phong kín cả bầu trời đêm.

Máy CD lặp đi lặp lại bài “Hóa ra yêu là đau như thế” của Lương Vịnh Kỳ:

“Anh từng ngự trị trái tim em

Nay trống trải vô vàn

hóa ra yêu là đau như thế

nỗi đau không sao tưởng tượng nổi

nước mắt không biết nghe lời

hạnh phúc trốn nơi nao không lên tiếng

...”

Cô không muốn để mình đắm chìm trong hố đen hồi ức, càng không muốn nhớ tới người con trai đã gây ra cho cô vết thương suốt đời không bao giờ lành miệng.

Anh ở nơi viễn xứ trùng dương, cách xa cô nửa vòng trái đất, còn cô vẫn đứng đây, đúng nơi anh đã gây tổn thương cho cô.

Cô vẫn mong được cứu vớt, nhưng mãi mà chưa gặp người trong mộng.

Đêm càng khuya, thời khắc mà mọi tiếng động như ngưng lại, con người ta cũng trở nên yếu đuối và chán nản. Cô sửa lại status trên QQ: “Hóa ra yêu là đau như vậy”. Rồi đứng dậy tắt máy tính đi ngủ.

Bất giác, trời đã sáng bảnh mắt. Ánh nắng buổi sáng sớm rọi qua kính cửa sổ, sáng lấp lánh.

Tịch Nhan vẫn còn đang say giấc nồng, thì tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai làm cô tỉnh dậy.

Từ đầu dây bên kia, một giọng nữ rành rọt với sức xuyên thấu cao lãnh lớt bên tai: “Tịch Nhan, Tịch Nhan, dậy mau, dậy mau!”

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, mới có bảy giờ sáng. Không do dự tắt phụt điện thoại, quay người tiếp tục giấc mơ đẹp.

“Ding ding ding...”, điện thoại lại cất lên một hồi chuông.

Tịch Nhan dứt khoát vờ như không nghe thấy, lấy chăn che kín đầu; chẳng khác gì lúc nhỏ, hễ cô ngủ mà bị ai đánh thức, kiểu gì cũng bị lãnh đủ.

Đối phương vẫn kiên quyết không bỏ cuộc, dường như đang cố ý thử thách tính kiên nhẫn của cô. Khi điện thoại tiếp tục đổ đến hồi chuông thứ mười, Tịch Nhan cuối cùng tung chăn, nhấc điện thoại mà hét lên: “Tổng Anh, cậu có thôi đi không hả?”

“Tịch Nhan, cuối tuần đẹp trời nhường này, mà cậu lại hoang phí ở trên giường thế kia, không thấy vô vị sao? Mau dậy đi, đi xem mặt cùng với tớ!”

Lại là xem mặt? Cô trợn tròn mắt: “Riêng tháng này đã là lần thứ ba rồi... cậu có thể tha cho tớ được không?”

“Không được!”, Tổng Anh chắc như đinh đóng cột, “Tớ đã thề độc rồi, từ giờ đến cuối năm phải giải quyết xong việc chung thân đại sự của tớ. Cậu xem, giờ đã là tháng sáu rồi, hoàng tử bạch mã của tớ vẫn chưa thấy xuất hiện, tớ nhất định phải đi tìm anh ấy!”

Tổng Anh là bạn cùng bàn với Tịch Nhan hồi cấp ba, cũng là người bạn thân nhất của cô từ nhỏ tới lớn.

Cũng như bao cô bạn nữ sinh thân thiết khác, họ cùng nhau lên lớp, tan lớp, cùng nhau ăn cơm, dạo phố, cùng đi nhà vệ sinh, cùng thảo luận về những cậu nam sinh mình ưa thích. Tuy mỗi người một tính, nhưng không vì thế mà làm ảnh hưởng đến tình bạn giữa họ.

Tổng Anh lớn hơn Tịch Nhan hai tuổi, trông hao hao Angelina Jolie, thân hình đầy đặn, đôi môi đầy gợi cảm. Về xinh đẹp và phong tình của cô, khiến biết bao nam sinh mê mẩn, đồng thời cũng làm cho cô bạn thân là Tịch Nhan ngưỡng mộ, rồi thầm mong hai năm sau mình cũng có được vẻ đẹp hoàn mỹ như vậy. Sau này cô mới hiểu, vẻ đẹp ấy chẳng can hệ gì với tuổi tác cả.

Tịch Nhan thuộc nhóm nữ sinh dậy thì muộn, cứ tăng tăng mười sáu tuổi mới bắt đầu có kinh nguyệt, về mặt sinh lý là vậy, tâm lý lại càng đúng. Chính Tổng Anh đã dạy cô cách sử dụng băng vệ sinh, cách chọn mua áo ngực và cả cách kết hợp quần áo.

Tổng Anh sớm trưởng thành, sớm tinh thông nhân tình thế thái, từ cấp hai đã bắt đầu biết liếc mắt đưa tình, tán tỉnh bạn trai; lên đến cấp ba, số lượng vệ tinh vây xung quanh cô nhiều vô số kể. Cô đối với họ vừa như gần mà vừa lại như xa, không xa cách, cũng không quá thân mật, lúc nào cũng rất khôn khéo, linh hoạt.

Chỉ riêng Tịch Nhan biết, Tổng Anh thầm yêu Dương Tranh, một nam sinh học ban khoa học tự nhiên trên các cô một khóa, ít nói, thích chơi bóng rổ.

Sau giờ học, hai người ngồi trên bậc tam cấp cạnh sân vận động trường.

Ánh nắng ban chiều xuyên qua đám cành lá cây ngô đồng rậm rịt, chiếu xuống những bóng râm loang lổ. Tổng Anh ngồi dưới bóng cây, hào hứng nói: “Cậu xem, Dương Tranh kia, anh ấy đang tiến về phía chúng ta!”

Cách đó không xa trên sân bóng rổ, một tốp nam sinh đang chạy tới chạy lui dưới cái nắng chói chang, kéo theo những bóng người lênh khênh.

Tịch Nhan căn bản không rõ ai là Dương Tranh. Chỉ biết cứ mỗi lần cô kể chuyện về Tô Hàng, là y như rằng Tổng Anh lại nhắc tên Dương Tranh. Đó là bí mật mà chỉ những người bạn thân thiết mới biết.

“Dương Tranh quả là đẹp trai, mặt mũi khôi ngô, đầu đỉnh căng tràn sức sống, mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh pha trắng, trông cực chất”.

Khi Tổng Anh nhắc tới từ “Dương Tranh” lần thứ một trăm linh hai, Tịch Nhan không kìm chế nổi nữa: “Nếu đã thích anh ta như vậy thì đi nói cho anh ta biết, chẳng lẽ cứ giấu trong lòng cả đời vậy sao?”

Tổng Anh dựa đầu vào vai cô, khuôn mặt xinh đẹp dưới nắng chiều ửng lên say đắm lòng người.

“Hay là, cậu nói giúp mình với anh ấy đi?”, Tổng Anh khe khẽ thủ thỉ.

Thế là, Tịch Nhan mất cả một buổi tối, trầm tư suy nghĩ, giúp Tổng Anh thảo ra một bức thư tình.

Lúc viết bức thư tình ấy, trong đầu Tịch Nhan toàn nghĩ tới Tô Hàng. Bởi vậy, thư viết vừa chân thành vừa mãnh liệt, đến cô đọc còn cảm động rớt nước mắt nữa là.

Chiều ngày hôm sau, trên sân bóng rổ huyền ảo. Một nam sinh đầu đinh, mặc quần áo thể thao màu xanh pha trắng chạy lại phía đường biên, cầm lên một chai nước khoáng, rồi ngửa cổ tu ừng ực đầy sảng khoái.

Anh ta nhất định là Dương Tranh! Tịch Nhan bước tới trước, tay túm lấy bộ quần áo chơi bóng của anh ta lắc lắc.

Cậu nam sinh cúi đầu, nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Xin hỏi, anh đã có bạn gái chưa?”

Ngậm nước vừa uống trong miệng cậu nam sinh xém chút nữa thì phun cả ra ngoài. Cậu lắc đầu: “Chưa”.

Tịch Nhan dúm bức thư vào trong tay anh ta: “Có người thầm thương trộm nhớ anh, đây là thư cô ấy viết cho anh”.

Cậu nam sinh xem chừng còn muốn hỏi gì đó, nhưng Tịch Nhan đã quay lưng cơ giò bỏ chạy rồi.

Sau lưng cô, cậu nam sinh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ngẩn ngơ nhìn theo bóng cô, như người mất hồn.

Sau này, Tịch Nhan mới biết, anh chàng hôm đó không phải là Dương Tranh, mà là một nam sinh khác của lớp 11/7, đội trưởng đội bóng rổ trường, là truyền thuyết nổi như cồn của trường trung học Dật Dương.

Nghe nói gia đình khá giả, tòa nhà giảng dạy mới cũng là bố mẹ anh ta bỏ tiền ra xây, cho nên, các thầy cô giáo trong trường bao gồm cả thầy hiệu trưởng đối xử với cậu đều rất khoan dung, chỉ cần không phạm lỗi lớn, những chuyện như trốn học, hút thuốc, chơi điện tử, các thầy cô đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Anh chàng này chơi khá thân với Dương Tranh, bức thư hôm đó sau cũng được gửi tới tay Dương Tranh. Sau chuyện đó, Dương Tranh còn hay trêu đùa Tịch Nhan: “Làm sao em có thể chuyển thư tình đi mà không buồn hỏi tên người nhận?”

Tịch Nhan mặt đỏ tía tai, Tống Anh vội vàng giải vây: “Mặc dù có chút sơ suất, nhưng chẳng phải chúng ta vẫn đến được với nhau đó thôi, cho nên, phải cảm ơn bà mối Tịch Nhan của chúng ta chứ!”

Tống Anh mừng thầm, may mà cô bạn vẫn chưa hoàn toàn hồ đồ, để nguyên ba chữ “Đỗ Tịch Nhan” ở mục người gửi thư.

Tống Anh và Dương Tranh bắt đầu yêu nhau từ đó, thơm má thơm môi, tay nắm tay, người trước người sau dính nhau như sam.

Sau này, họ đều đỗ đại học, Tống Anh đi Thượng Hải, Dương Tranh đi Quảng Châu. Một năm sau, hai người họ chia tay.

Trong thời gian học đại học, Tống Anh thay người yêu thậm chí còn thường xuyên hơn thay quần áo, cô cũng chăm thư từ qua lại với Tịch Nhan, kể cho Tịch Nhan tình hình từng cậu bạn trai mới, còn gửi kèm cả ảnh. Tịch Nhan hồi âm viết, trong bao nhiêu bạn trai như thế, cô vẫn thấy Dương Tranh là hợp với Tống Anh nhất.

Tốt nghiệp đại học, Tống Anh trở về thành phố C, vào làm tại một doanh nghiệp nước ngoài. Qua vài năm phấn đấu, cuối cùng lên được chức quản lý bộ phận tài vụ, nhưng đời sống tình cảm vẫn nguyên một trang giấy trắng.

Thời gian trôi qua thật mau, mới chỉ có mấy năm mà hai người họ từ cô nữ sinh ngày nào giờ đã người phụ nữ trưởng thành, cuối cùng lại thành ra thực nữ. Phụ nữ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, như sen mùa hạ, rực rỡ đầy nhưng cũng sắp lụi tàn.

Lần đầu Tống Anh rủ cô cùng đi xem mắt, cô còn tròn xoe mắt chữ “O”.

“Xem cậu kia, đi xem mắt cùng tớ chứ có gì mà ngạc nhiên đến thế? Chẳng phải cậu năm lần bảy lượt bảo tớ đi đâu tìm lấy một anh chàng để kết hôn đó sao?”

Kỳ thực, Tống Anh đã trở thành “chuyên gia xem mặt” rồi, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Vốn là năm ngoái, thông qua danh sách bạn học trên mạng, cô và mối tình đầu Dương Tranh khôi phục liên lạc.

Hai người add QQ của nhau, ngày nào cũng trò chuyện tới hai ba giờ sáng vẫn không hết chuyện, như củi khô gặp lửa, cùng nhau hâm nóng tình yêu thuở nào.

Một tối nọ, Tống Anh và Dương Tranh trên QQ trò chuyện quên trời quên đất, bỗng phía bên kia chat lại: “Tháng mười năm nay anh lấy vợ, lúc đó em bớt chút thời gian đến Quảng Châu uống ly rượu mừng được không?”

Tức khắc, như có gáo nước lạnh dội lên đầu, dập tắt hoàn toàn những tia lửa vừa nhen nhóm lên trong lòng Tống Anh. Cô dần giọng: “Không được rồi! Vì lúc đó em cũng phải chuẩn bị cho hôn lễ”.

“Ồ, bao giờ vậy?”

“Trước Tết”.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

“Anh cũng thế nhé.”

Tống Anh viết xong 4 chữ cuối, liền liệt ngay nick của Dương Tranh vào danh sách đen. Từ đó, cô thề rằng, từ nay đến cuối năm nhất định phải lấy chồng!

Hóa ra, yêu và không yêu đều cô đơn như nhau.

Lúc không yêu, thì cứ tưởng cô đơn vì không có tình yêu; yêu rồi mới biết, tình yêu chẳng qua là nỗi cô đơn bịa ra mà thành.

7. Chương 07

Chương 7

Xe hương đậu cửa nhà ai

Nhớ lại kỷ niệm lần đầu đi xem mặt với Tống Anh, Tịch Nhan không rét mà run.

Thời gian hẹn là buổi sáng ngày thứ bảy, là phía bên kia định giờ. Buổi tối ánh trăng mờ mờ tỏ tỏ, chìm chóc lơ mơ, người cũng thành ra lơ mơ, nào đâu nếp nhăn, tàn nhang,... tất cả đều nhìn không ra. Hơn nữa, có cô buổi tối nhìn thì là “mỹ nhân”, sáng ra lại hóa “khủng long”.

Giờ hẹn là 11 giờ trưa, là phía nữ bố trí, tất cả đều có dụng ý cả.

Nếu vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình thì có thể cùng ăn cơm trưa, còn không thì cũng dễ kiếm cớ để từ biệt, mà không bị xem là thất lễ.

10 giờ 55 phút, họ tới một quán cà phê nằm ở trung tâm thành phố. Tống Anh nhìn quanh thấy bên kia chưa tới, mặt liền xì ra.

Tịch Nhan ngó đồng hồ: “Vẫn còn 5 phút nữa mà, biết đâu người ta là người đặc biệt quý trọng thời gian thì sao”.

Quả nhiên, 10 giờ 59 phút, chàng trai có mặt đúng giờ, lại còn đi cùng một đại tỷ tuổi tầm U40, chị ta vừa tới đã bước lên bắt tay hai cô, vẻ rất nhiệt tình.

Tống Anh và Tịch Nhan đưa mắt nhìn nhau – chiều gì thế này hả trời?

Đại tỷ tươi cười giải thích: “Chị là chị họ của tiểu Tường. Cậu ấy chưa có kinh nghiệm đi xem mặt, chị tới để giúp khuấy động không khí. À, các em nói chuyện đi, cứ tự nhiên!”

Tịch Nhan và Tống Anh cùng quay ra nhìn cậu “tiểu Tường” ấy, tuổi chưa tới ba mươi, mặc bộ ple rất vừa vặn, đeo kính không gọng, da trắng, dáng thư sinh, nho nhã lịch sự... Về ấn tượng mà nói, xem như đạt yêu cầu. Dù không hẳn là đẹp trai, nhưng nhìn thì không thấy ghét.

Chưa kịp mở miệng, tiểu Tường liền từ trong túi lấy ra một tờ giấy, đưa cho Tống Anh, Tịch Nhan nhòm dậy nhìn, ngẩn người.

Hóa ra là một bản lý lịch trích ngang, bao gồm ngày tháng năm sinh, tốt nghiệp trường nào, thành phần gia đình, bối cảnh chính trị, đơn vị công tác, lương, thưởng. Buồn cười nhất là còn có cả chòm sao, nhóm máu, thích ăn hoa quả gì, yêu loài vật nào, rồi cả màu sắc đầy đủ và nghiêm túc như hồ sơ của một minh tinh chưa thành danh.

Tình trạng đối phương thế nào thoáng trông đã rõ, cũng chẳng biết hỏi thêm gì, chỉ biết giữ im lặng. Phía bên kia bắt đầu xuất quân.

“Cô Tống năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”, bà chị họ lên tiếng.

“Em hai mươi tám tuổi”, Tống Anh thành thực trả lời. Chị họ kinh ngạc, chớp mắt nhìn cô lần nữa: “Đúng là nhìn không ra, trông vẫn còn trẻ lắm...”

Tiểu Tường lập tức lên tiếng: “Còn lớn hơn tôi một tuổi lận!”

Tống Anh đá đá vào chân Tịch Nhan, cô biết ý, bèn đỡ lời: “Anh Tường đây có bản lý lịch thật là đặc biệt, thật chẳng giống đi xem mặt, mà cứ như đi cạnh tranh ứng tuyển vậy”.

Bà chị họ tiếp lời, tỏ ý không vừa lòng: “Bây giờ người tài cũng đâu có dễ tìm”.

Tiếp sau đó, hai bên không biết nói thêm gì, sượng sùng ngồi nhìn nhau. Tống Anh vươn người, phá tan bầu không khí căng thẳng: “Xin lỗi! Chúng tôi xin phép đi nhà vệ sinh một chút”.

Vào đến nhà vệ sinh, Tịch Nhan hỏi Tống Anh cảm thấy thế nào. Tống Anh tỏ vẻ xem thường: “Xem bản lý lịch của anh ta, có khi phải in đến cả trăm bản cũng nên!”

“Vậy cậu có định qua lại với anh ta không?”

“Không biết”, Tống Anh dậm chân, chau mày, “Anh ta không phải tuýp người tớ thích, có điều... có điều... ở tuổi như tớ đây, cũng gấp ghe đầu ba rồi, còn kén cá chọn canh làm sao được nữa...”.

“Nếu ngay từ đầu đã không có cảm tình, thì đừng miễn cưỡng bản thân làm gì”. Tịch Nhan kiên định nói, đưa tay kéo Tống Anh ra khỏi nhà vệ sinh.

Về tới phòng ăn, hai người còn chưa kịp ngồi xuống, tiểu Tường và bà chị họ đã đứng lên.

Bà chị họ giọng hăm hực, vẻ ngạo mạn: “Nói thật, bây giờ các cô gái có điều kiện tốt không thiếu, còn những chàng trai có điều kiện như em họ tôi đây, thì lại không nhiều... Chúng tôi còn bận chút việc, xin phép đi trước”.

Tống Anh cướp lời: “Vừa hay, chúng tôi cũng có việc phải đi bây giờ”.

Tiểu Tường nhìn hai người họ, tay khê đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tôi đã thanh toán rồi, hẹn gặp lại!”

“Bái bai”

Tống Anh quay sang phía Tịch Nhan: “Nhất định là khi chúng ta đi nhà vệ sinh, hai chị em họ đã bình phẩm từ đầu đến chân tớ một lượt rồi”, mặt tiu nghỉu như vừa mất cửa.

Lần đầu ra trận đã đụng ngay Waterloo[1], phải ai cũng đều thấy không thoải mái.

Việc gì phải tự mình làm khổ mình như thế! Tịch Nhan trong bụng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng thì nói: “Có gì ghê gớm đâu! Người thì gầy đét như con cá mắm, lại còn dẫn theo nguyên một bà chị họ, tùy tiện không chấp nhận được. Tìm người quân sự như thế, đủ biết phẩm cách anh ta đến đâu rồi”.

Tống Anh nhìn đồng hồ, thần thờ: “Mới có tám phút đồng hồ, chẳng phải gần đây mấy chỗ môi giới hôn nhân đang tổ chức hẹn hò 8 phút đấy thôi? Thật chả ra làm sao cả!”

Hai người vừa dậm bước đi, liền bị cô nhân viên ngăn lại: “Ấy, các chị còn chưa thanh toán mà!”

Hai cô còn ngây ra chưa biết thế nào, cô nhân viên nhanh miệng giải thích: “Người ta mới chỉ thanh toán phần của họ thôi, 50/50 mà!”

Bước ra cửa, ánh nắng giữa trưa chói chang lóa cả mắt.

Tống Anh và Tịch Nhan quay ra nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng cười phá lên. Tiếng cười rơi vào khoảng không, ánh nắng xuyên qua đám lá cây vương đầy vai. Biết đi đâu tìm người trong mộng đây? Không phải họ kén cá chọn canh, mà bởi đàn ông từ giờ biết có mấy người!

Sau lần đó, Tịch Nhan còn cùng Tống Anh đi xem mặt thêm vài lần nữa, những người đàn ông họ gặp ngày càng cao cấp hơn.

Cô cực kỳ khâm phục sự kiên trì và dũng khí của Tống Anh, trên hành trình xem mặt càng đánh càng thua, mà càng thua lại càng dũng mãnh.

“Tớ không tin, Tống Anh tớ lại không tìm được một người đàn ông để kết hôn!”

Tịch Nhan thì trước nay luôn xem thường cái kiểu xem mặt với quá nhiều toan tính thế này.

Tình yêu vốn thuần khiết lãng mạn như thế, nay trở nên công thức hóa và thực dụng, cứ như đang tính toán thiệt hơn, cân đo đong đếm xem đối phương được mấy cân mấy lượng, rồi đem so sánh với bản thân, nếu cân tài cân sức thì tiếp tục, còn chênh lệch quá thì thôi stop, đúng tác phong con buôn.

Trải qua bao năm lẫn lộn trên thương trường, Tống Anh lấy nguyên lý kinh tế học ra khuyên nhủ Tịch Nhan: “Tuổi trẻ và sắc đẹp của người con gái, ví như món hàng chờ định giá. Kiểu tự do yêu đương, giống như cửa hàng chuyên doanh. Cửa hàng chuyên doanh nếu cứ vắng khách, rồi xem xét tới chi phí cơ hội, cũng sẽ phải chuyển thành cửa hàng bách hóa như những trung tâm môi giới hôn nhân. Còn hẹn hò 8 phút, thì như tiệm ăn nhanh, vừa tiết kiệm thời gian, lại kinh tế”.

Sau khi thất bại với kiểu gặp mặt “một chọi một” truyền thống, Tống Anh chuyển hướng sang “hẹn hò 8 phút”. Cô còn tự ý, đăng ký “giúp” cho Tịch Nhan: “Cậu dù sao cũng đang là “lính phòng không”, tởn phí thời gian rảnh rỗi, cứ đi thử cho biết”.

“Thử cái gì mà thử?” Tịch Nhan bực mình trút vào điện thoại: “Chẳng qua là xem mặt thôi mà? Tởn hồi nào rớt giá thế thảm vậy chứ? Lại cần phải đi xem mặt sao?”

“Nghe rõ rồi! Không phải đi xem mặt, là đi hẹn hò 8 phút!” Tống Anh cũng to tiếng không kém, “Đúng chín giờ, có mặt tại tiệm bánh Diệu Diệu, cậu đến hay không thì tùy!”

Vốn định nằm trên giường tranh luận với Tống Anh thêm một lúc, có điều điện thoại đầu kia đã vang lên tiếng tút tút báo ngắt.

Tịch Nhan đành bỏ dậy thay quần áo, ai bảo cô hai mươi mấy năm trời chỉ có mỗi cô bạn thân. Cô đánh răng rửa mặt, soi gương chải chuốt, ăn vận gọn gàng, bắt xe tới tiệm bánh Diệu Diệu.

Tới tiệm bánh, trong tiệm đầy những người, cứ như chuẩn bị có buổi biểu diễn vậy. Vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy Tống Anh ngồi sát bên cửa sổ, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô. Tịch Nhan bước tới ngồi xuống.

“Không phải cậu bảo không tới sao?” Tống Anh châm chọc.

“Ôi đại tỷ của tôi ơi, tôi làm sao dám đắc tội với chị hả trời”, Tịch Nhan thủng thẳng đáp.

Tống Anh trợn mắt: “Không phải miễn cưỡng”.

“Có gì miễn cưỡng đâu”, Tịch Nhan quan sát chung quanh, “Coi như đi chơi miễn phí một chuyến thôi mà”.

Đó là trò chơi xem mặt tập thể. Người quản trò chia gần bốn mươi nam thanh nữ tú tuổi ngoài ba mươi hoặc gần ba mươi thành tám bàn, mỗi bàn ba nữ hai nam.

Tống Anh than vãn: “Sao năm nay đi tham gia xem mặt lại toàn là nam ít hơn nữ nhỉ? Các đấng nam nhi đi đâu hết cả rồi?”

Đằng nào cũng đến rồi, cùng chơi thử xem sao. Nguyên tắc của trò chơi là phía nữ ngồi nguyên tại vị trí, cứ mỗi tám phút, các đấng nam nhi ở mỗi bàn lại theo tuần tự di chuyển sang một bàn khác, cho đến khi hết một vòng thì thôi.

Điều khiến cánh nam giới hứng thú đương nhiên là vẻ bề ngoài, cô nào trông càng bắt mắt lại càng được nhiều người săn đón hỏi han. Haizzzz, phụ nữ mà, thứ nhất là phải đẹp, thứ hai cần phải đẹp, thứ ba vẫn là phải đẹp! Cái gì mà trí tuệ, năng lực, tố chất, nhân phẩm, nếu không có dung mạo xinh đẹp, nam giới cũng chẳng hứng thú gì mà tìm hiểu.

Phía nữ trông cũng không tệ, trang điểm người đậm người nhạt nhưng tổng thể cũng ưa nhìn. Phía nam tuyệt nhiên không dám tung bốc câu nào, trông ra chỉ toàn thấy ếch nhái. Hai lượt đầu còn tạm được, ít nhất thì mặt mũi còn cân đối, càng về sau càng thê thảm.

“Không có rung động nhất, chỉ có rung động hơn! Càng ngày càng khiến người ta rung động!”

Đầu tiên là anh vừa lùn vừa mập, sau rồi tới anh hói đầu, tiếp lại là anh răng hô, tiếp sau nữa là anh... mất lác, lúc anh ta nhìn mình, có trời mới biết rốt cục anh ta đang nhìn đi đâu.

Tống Anh như muốn phát điên, bởi cô ngồi ở vị trí phía ngoài cùng, các chàng trai lại không ngớt hỏi cô phương thức liên hệ. Cô ngại ngần không cho cũng không xong, cố ý viết thật ẩu, thế mà lại bị người ta yêu cầu viết rõ ràng từ chữ một!

Trong suốt những 8 phút ấy, Tịch Nhan liên tục gà gât, phải cố gắng lắm mới nhịn để không ngáp dài ngáp ngắn. Người ngồi đối diện là ai, trông ra làm sao, cô hoàn toàn không chút ấn tượng, họ đã nói những chuyện gì, sau về vò tai bứt tóc mãi, mới nhớ được một đoạn:

- “Người đẹp yêu mấy lần rồi?”
- “Hai lần” (Có ngốc cũng biết là phải nói hai lần, một thì hơi giả dối, ba thì lại hơi nhiều, hai là vừa đẹp).
- “Lần gần đây nhất thất tình là khi nào?”
- “Khoảng hơn một năm trước” (Thời gian dài quá, người ta lại bảo mình không có ai để ý, mà ngắn quá thì lại đánh giá là yêu đương lãng nhăng, thay người yêu như thay áo).
- “Trong suy nghĩ của em hôn nhân là gì?”
- “Là hai người bên nhau sống qua ngày đoạn tháng.”
- “Tiêu chuẩn về bạn đời tương lai của em như thế nào?”
- “Không có tiêu chuẩn gì”.
- “?”
- “Dân tộc: không hạn chế, chủng tộc: không hạn chế, tuổi tác: không hạn chế, chiều cao: không hạn chế, cân nặng: không hạn chế, học vấn: không hạn chế, nghề nghiệp: không hạn chế, giới tính: không hạn... à không, giới tính có hạn chế, phải là nam giới!”
- “!”
- “.....”

Tống Anh bị hai anh “mỹ” nam bao vây, lúc đầu còn cố gượng cười lịch sự, sau không thể chịu nổi, kéo Tịch Nhan gần như là chạy trốn khỏi chỗ hẹn.

Bước ra khỏi thang máy, quay đầu lại nhìn tấm áp phích dán trên tường, với dòng chữ to tổ chảng: “Hẹn hò tám phút, gặp duyên tiền định!”

Hai người cười đau khổ: “Tám phút mà đòi gặp được nhân duyên tiền định, họa có ma quỷ mới tin được!”

Thời thiếu nữ, đã bắt đầu mơ giấc mơ mặc váy cô dâu trắng muốt, thề thốt suốt đời không bao giờ rời xa.

Nhưng nay, xe hương đậu cửa nhà ai?

Biết đến lúc nào, chúng ta mới tìm thấy một nửa còn lại của cuộc đời mình?

8. Chương 08

Chương 8

Chim sẻ và Phượng hoàng

Thứ hai trở lại trường, Trình Uyên vừa thấy Tịch Nhan, từ xa đã cất tiếng chào:

“Cô giáo Đỗ, sáng hôm thứ bảy tôi gọi điện thoại cho cô, sao cô không bắt máy?”

“Ồ, tôi ra ngoài vội quá, quên không mang điện thoại”.

“Cuối tuần cô đi chơi à?” Trình Uyên hỏi thăm dò.

“Không, tôi đi xem mắt với cô bạn”, Tịch Nhan thần nhiên trả lời.

“Cô? Đi xem mắt?”. Trình Uyên mắt không chớp nhìn gương mặt không chút biểu cảm đứng đối diện, ngập ngừng hỏi.

“Vâng, đi xem mặt ạ”, Tịch Nhan bình thản đáp, “Vui lắm anh ạ”.

Trình Uyên vẻ mặt không thể tin được, có cảm giác như bị thương ở đầu đó.

“À phải rồi, thầy Trình, thầy gọi điện thoại cho tôi có việc gì không.” Tịch Nhan quay lại chủ đề chính.

“À không, không có gì đâu”, Trình Uyên nói xong, vội vàng quay lưng bước đi.

Nhìn theo cái bóng cao lớn khỏe mạnh khuất dần sau những rặng ngô đồng um tùm, khóe môi Tịch Nhan thoáng nở nụ cười.

Rõ ràng biết người ta có cảm tình với mình, lại còn ngang nhiên kể chuyện đi xem mắt, Đỗ Tịch Nhan, mi đã quá tàn nhẫn chẳng?

Có điều một anh chàng đến dùng khí để tỏ tình cũng không có, đàn ông như vậy, liệu có đáng để gửi gắm cả cuộc đời?

Thế cũng tốt, tất cả đều chưa ngã ngũ, sau này gặp nhau cũng đỡ ngại. Dù sao cũng vẫn là đồng nghiệp trong trường, khó mà tránh không chạm mặt nhau được.

Giờ nghỉ văn, Tịch Nhan cho cả lớp làm một bài kiểm tra nhỏ, kết quả là, Tiết Đình Chi và Liêu Khải cùng xếp thứ nhất.

Lúc Tịch Nhan gần như cùng lúc xướng tên hai người, cô nhìn thấy, Tiết Đình Chi lập tức quay đầu lại, liếc nhìn Liêu Khải ở phía sau lưng một cái, Liêu Khải cũng đang nhìn cô bé.

Bắt gặp ánh mắt lạ thường ấy, hai gò má vốn xanh xao của Tiết Đình Chi bỗng ửng hồng.

Thứ tình cảm mơ hồ mà khó cắt nghĩa ấy, cũng như những bông chi tử nở rộ ngoài cửa sổ, thuần khiết ngát hương, trong trẻo đẹp đẽ.

Trong hương thơm chi tử ngạt ngào, Tịch Nhan chậm chậm bước, hướng về tòa nhà giáo vụ. Trong giờ học, sân trường lúc nào cũng âm ỉ huyền ảo, trên con đường giữa hai hàng cây, có mấy cậu nam sinh đang chạy đuổi nhau.

Trước cửa tòa nhà giáo vụ, một chiếc xe im lìm nằm chờ đợi. Chiếc xe này, một chiếc Benz màu đen, gần đây cô bắt gặp không chỉ một lần

Tới gần, mới phát hiện ra, có bóng người cao lớn đang đứng cạnh xe.

Người đàn ông đó nghiêng người dựa vào cửa xe, ngửa mặt lên trời, hai mắt khép hờ, vẻ lười biếng mà thư thái, trông như đang hưởng thụ ánh nắng ngày hè.

Thân hình cao to vạm vỡ như người mẫu, áo sơ mi trắng, khuôn mặt anh tuấn nhưng nghiêm nghị, dưới ánh nắng phản chiếu thành một khối nhức mắt.

Loại mỹ nam cao cấp thế này, sao không xuất hiện trong những buổi xem mặt nhỉ? Tịch Nhan nói rồi lập tức tự trào, anh chàng bảnh bao thế này, cần gì phải đi xem mặt hả trời?

Cô cố gắng bước nhẹ hết mức có thể, định bước qua mà không gây tiếng động nào.

Ai dè, vừa bước tới cạnh xe, người đó đột nhiên mở to mắt, đôi mắt sáng sâu thẳm nhìn ra.

Tịch Nhan hoảng hết cả hồn, tim đập thình thịch, đứng chôn chân tại chỗ. Đôi đồng tử trong veo, sáng ngời, trầm tĩnh, tựa như một hồ thủy tuyền sâu thẳm thẳm, từng chút từng chút một bao bọc lấy cô.

Trong khoảnh khắc, cô không thốt nên lời, quên là mình đang bước tới, chỉ còn biết mê mẩn nhìn. Đôi đồng tử trong veo kia cũng chăm chú nhìn lại cô, chân mày hơi nhăn dần dần giãn ra. Cô trông thấy trên khóe môi đẹp đẽ kia, dần tách ra một nụ cười hàm ý sâu xa.

Nụ cười ấy đã đánh thức Tịch Nhan, cô lập tức từ trạng thái hôn mê tỉnh lại, trong lòng rửa sạch, Đố Tịch Nhan, hóa ra nhà người cũng háo sắc như vậy, lại còn bị một gã đàn ông lạ mặt làm cho hồn xiêu phách lạc thế này.

Nhưng mà, đó có phải là người đàn ông lạ mặt? Tại sao, cô lại có cảm giác kỳ lạ như đã quen từ lâu, kinh qua trăm sông ngàn núi, nay bỗng phút chốc trùng phùng?

Cũng không có gì là lạ, mỗi lần gặp được anh nào đẹp trai, cô đều cảm giác như đã gặp ở đâu, những người đàn ông anh tuấn ít nhiều cũng có những điểm tương đồng.

Tịch Nhan đang định bước qua thì Trác Thanh Y từ trên gác “lộ cộ” bước xuống, nhìn thấy cô thì có chút ngạc nhiên, rồi lễ phép gật đầu chào: “Cô giáo Đố, giờ mới tan lớp sao?”

“Ừ”, Tịch Nhan cười đáp lại, “Cô giáo Trác, bây giờ về nhà hả?”

“Vâng, trời nóng nực khó chịu quá!” Trác Thanh Y dùng tay quạt quạt mấy cái, quay đầu về phía anh chàng kia, “Anh, sao anh lại đến đón em, không phải em đã bảo là không cần sao?”

Tịch Nhan chân bước nhanh về phía văn phòng, trong lòng không khỏi ghen tị, đúng là thiên kim tiểu thư nhà giàu, đi đâu cũng có xe đưa rước, trời nóng bức còn có thể về nhà sớm để tránh nóng, còn bọn cô thì còn phải tiếp tục trường kỳ kháng chiến.

Bước vào văn phòng, cô dùng tay gõ nhịp lên bàn, lớn tiếng: “Hôm nay ai xung phong đi mua dưa hấu?”

“Đương nhiên là Trình Uyên rồi”. Cô giáo Trần còn đang ngáp đầu trong đồng bài vở cất lời, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, “À mà đúng rồi, sao gần đây không thấy bóng dáng thầy Trình đâu cả nhỉ?”

“Có một bí mật muốn bật mí với các chị em”. Tịch Nhan háng giọng, mắt chớp chớp, “Tôi đã rõ thân phận của mỹ nam cao cấp kia là thế nào rồi”.

“Anh ta là ai?”, các cô giáo trong phòng nhanh chóng quay cả lại

“Muốn biết đúng không?”, Tịch Nhan chìa bàn tay ra, “mỗi người góp một ít, mua quả dưa hấu thật to về đây bồi dưỡng tôi cái đã”.

“Xí!”. các cô giáo liếc xéo Tịch Nhan về coi thường, nhưng cuối cùng, không cưỡng lại được sức hấp dẫn của mỹ nam kia, lục tục quỳn tiền, xuống lầu mua lên một quả dưa.

Tịch Nhan tay cầm dưa, miệng thao thao bất tuyệt: “Anh ta là anh trai của Trác Thanh Y”.

“Anh trai?”, cô giáo Tống tỏ vẻ tinh thông tin tức, “Ra là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Trác Thị, doanh nghiệp tư nhân lớn nhất thành phố ta, vừa du học bên Mỹ trở về?”

“Nghe nói thân thế anh chàng này rất phức tạp, là con riêng của ông chủ tịch Trác. Mãi sau này, mới được nhận tổ quy tông”.

Chuyện phong lưu của chủ tịch Trác lưu truyền rộng rãi khắp nơi, phiên bản “uy tín” nhất như sau:

Nhiều năm trước, chủ tịch Trác trẻ tuổi đem lòng yêu cô gái con nhà nghèo, hai người từng thề non hẹn biển, nguyện sống chết có nhau, song do địa vị chênh lệch, cuối cùng vẫn không thể đến được với nhau. Rồi cô gái có thai, cô bất chấp ánh mắt cười chê của người đời, quyết tâm sinh đứa bé, rồi vất vả cực nhọc nuôi con khôn lớn. Sau này, nguyên đại phu nhân của chủ tịch Trác ốm mà qua đời, chỉ để lại một cô con gái. Chủ tịch Trác bỗng nhớ tới mối tình đầu của mình, quay lại tìm, lúc đó mới biết cô đã sinh ỉnh một đứa con trai. Và việc gì đến cũng phải đến, ông đón cậu con trai độc nhất ấy về nhà họ Trác, để cậu kế thừa sản nghiệp nhà họ Trác.

“Khổ tận cam lai, chờ được đến ngày tan mây để đón ánh nắng rạng rỡ, chẳng khác gì chuyện Vương Bảo Xuyên[1] phiên bản hiện đại”, cô giáo Tống vừa nhai dưa, miệng vẫn không ngừng tấm tắc.

Tịch Nhan cảm thấy một số tình tiết của câu chuyện này đã từng nghe ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Chuyện ân oán tình thù của nhà danh gia vọng tộc, đại đa số đều tương tự nhau, như trong phim Hàn Quốc, hay phim thần tượng Đài Loan, vai nam chính thường là con riêng của gia đình giàu có. Chuyện lần này dù là chuyện thật ngoài đời, nhưng dấu sao vẫn cách cái thế giới của cô xa lắc xa lơ.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, chưa bao giờ tham vọng bay lên ngọn cây hóa phượng hoàng. Thậm chí, dù cho chim sẻ có bay lên tới ngọn cây, vẫn chẳng thể thành phượng hoàng, vẫn sẽ có một ngày bị rút khỏi ngọn cây, vậy cứ an phận làm con chim sẻ như vốn có của nó có phải hơn không.

Cô không phải là chị Đỗ Triều Nhan, không có dã tâm tranh đấu.

Mục tiêu trong đời của Triều Nhan, là trở thành người phụ nữ giống như bà Wendy Deng, phu nhân ông trùm truyền thông nước Mỹ Murdoch, chinh phục thế giới thông qua việc chinh phục đàn ông.

Có lẽ, Triều Nhan sinh ra đã là phượng hoàng, còn cô, chỉ là chú chim sẻ bé nhỏ.

Tịch Nhan ngẩng đầu, ngoài cửa sổ là bầu trời cao rộng, lãng đãng vài đám mây trắng trôi nhõn nhơ.

Một không gian yên tĩnh, hiền hòa.

Cùng lúc ấy, trên chiếc xe đang lao đi vun vút, Trác Thanh Y chăm chú ngắm gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông tuần tú bên cạnh, nửa cười nửa như không: “Anh, không phải anh đã nhầm cô giáo Đỗ rồi đấy chứ?”

Người đàn ông vẫn nhìn phía trước, ánh mắt điềm tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi.

“Nếu không, sao lần nào tới cũng đều dán mắt nhìn người ta không chớp như thế”. Trác Thanh Y thấy anh không đáp lời, bèn bồi thêm, “Cô giáo Đỗ trong trường được rất nhiều người yêu mến, học sinh cực kỳ quý cô ấy, còn các thầy giáo theo đuổi thì nhiều không kể xiết”.

“Thế thì làm sao?”, một giọng nam trầm cất lên, vẻ ngạo mạn không quan tâm, “các thầy giáo trong trường em, làm gì có ai có điều kiện hơn anh?”

“Anh!”, Thanh Y khẽ kêu lên, “Anh thích chị ta thật sao? Bị trúng tiếng sét ái tình à? Không phải chứ, chị ta cũng đâu có gì nổi bật, chỉ được cái cao thôi, nhưng mà lại gầy tong teo, trước sau như một...”

Cô còn chưa nói hết câu, đầu đã bị cốc ột cái.

“Trác Thanh Y, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có ăn nói hồ đồ như thế!”

“Em đâu có?”, Trác Thanh Y tủi thân mếu máo, nhăn nhó khổ sở: “Thì chị ta làm gì có ngực đâu, bọn em sau lưng toàn gọi chị ta là “Thái Bình công chúa” mà”.

Đối phương quay qua, ánh mắt cố ý lướt qua vòng một đầy đặn của cô, gật đầu: “Ừ cũng phải, ngực to óc bằng hạt nho, câu này chắc để chỉ những người như em phải không?”

“Trác Thanh Liên!”. nộ khí của đại tiểu thư đã lên tới đỉnh điểm, “Anh đừng có mà quá đáng, sự nhẫn nại của bốn cô nương đây cũng có giới hạn thôi đó...”

“Đừng nổi cáu, có tức thì tìm vị hôn phu Phó Viêm của em mà trút giận, tức giận với anh cũng vô ích thôi”. “Thế thì anh cũng không cần giả bộ quan tâm tới đón em làm gì!”, Thanh Y giận dữ.

“Thế em tưởng là anh đến đón em thật à?”, khước môi Trác Thanh Liên nhếch lên, để lộ nụ cười kỳ lạ, “Trác Thanh Y, em đừng tưởng ai cũng phải phủ phục dưới chân em đâu”.

“Đồ vô nhân tính! Gian trá, xảo quyệt, bỉ ổi vô liêm sỉ...”, Thanh Y không tiếc lời mắng nhiếc.

Trác Thanh Liên chỉ cười không nói.

Cảnh sắc tươi đẹp dưới nắng trưa qua lớp kính chắn gió như vỡ vụn trong mắt anh.

Đỗ Tịch Nhan. Anh thầm gọi tên cô.

Hóa ra em đã quên tôi thật rồi!

~~

9. Chương 09

Chương 9

Anh không phải cố nhân, chỉ là khách qua đường mà thôi

Bước ra khỏi cửa hàng chuyên doanh điều hòa mát rượi, một luồng gió nóng hầm hập phả tới. Đỗ Triều Nhan buộc phải đưa tay ra chắn những tia nắng bỏng rát.

Một năm bốn mùa, cô ghét nhất là mùa hè, ánh mặt trời như muốn nung chảy con người ta, tâm trạng cũng đâm ra bực bội. Hơi nóng ẩm dãn chặt trên da thịt, cái kiểu ẩm ướt làm người ta khó chịu.

Trong con mắt những người xung quanh, cô tuyệt đối là một cô gái tràn đầy sức sống. Nói đơn giản là thông minh, lanh lợi, xinh đẹp, được bao người yêu mến. Sau khi ra trường, hết sức khôn khéo phát huy toàn bộ tài năng tổ chức của bản thân, con đường công danh trải thảm hoa hồng, học trường cấp ba trọng điểm, vào đại học trọng điểm. Tốt nghiệp xong lại suôn sẻ vào làm tại đài truyền hình thành phố C, đảm nhiệm vai trò phát thanh viên chương trình thời sự, bao con mắt nhìn vào trầm trồ ngưỡng mộ. Thế nhưng, Triều Nhan không thấy vui, không vui một chút nào.

Trong cửa hàng đồ hiệu vừa rồi, cô thích mê một bộ váy dạ hội màu đen cổ chữ V khoét sâu, cảm giác như may ra là để dành cho cô vậy, nó làm tôn lên nước da mềm mịn và vóc dáng thanh mảnh của cô. Triều Nhan mặc thử, duyên dáng yêu kiều đứng trước gương, xung quanh là biết bao ánh mắt trầm trồ. Nhưng giá của nó thì như cắt cổ, tương đương với tiền lương nửa năm trời của cô.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định cởi trả. Sắc mặt nhân viên của tiệm rất khó coi, nhận bộ váy từ tay cô, khinh khỉnh bĩu môi: “Không mua nổi thì lần sau đừng có vào nữa!”

Triều Nhan cảm thấy mặt nóng bừng hết cả lên, tựa hồ như giữa phố bị ai đó tát một cú trời giáng. Cô nghiêng rằng, quyết tâm, mua ngay bộ váy vừa thử. Cô là ai cơ chứ, Đỗ Triều Nhan từ nhỏ đến lớn ai ai cũng phải chú ý, người người phải ngưỡng mộ, sao có thể chịu nổi sỉ nhục và khinh mạn này?

Nhưng lời người nhân viên trong tiệm, vẫn từng câu từng chữ như kim châm vào lòng cô. Cảnh khốn khó túng quẫn thế này, trước đây cô cũng từng một lần gặp phải.

Lúc ấy, cô mới học lớp 11, trong đầu chỉ biết có học hành, gần như không biết gì về thế giới bên ngoài sách vở. Trong lớp có cô bạn tên Lê Mạn Lợi, bố mẹ có công ty riêng, sống trong khu biệt thự cao cấp, trong nhà còn có người ở và bảo mẫu. Nhưng thành tích học tập rất kém, bố cô ta phải bỏ ra một số tiền lớn quyên góp xây dựng trường mới xin cho cô vào được.

Triều Nhan khi ấy rất xem thường cô ta, thế nhưng, Lê Mạn Lợi là một cô gái rất trong sáng, tính tình ngay thẳng phóng khoáng, lại còn rất rộng rãi, bình thường có món gì ngon, có món đồ nào đẹp, đều mang đến chia cho Triều Nhan. Bồi ngồi cùng bàn, hai người trở nên khá thân thiết. Ngày sinh nhật lần thứ 17 của

Lệ Mạn Lợi, cô mời một vài người bạn thân trong lớp tới nhà dự tiệc, Triều Nhan cũng là một trong số đó. Trong căn biệt thự hào hoa đẹp đẽ ấy, lần đầu tiên Triều Nhan được biết thế nào là cuộc sống xa hoa của giai cấp thượng lưu. Nhà đẹp, xe xịn, trang sức quý giá... Những thứ xa xỉ mà những cô gái như cô không dám nghĩ tới, Lệ Mạn Lợi đều hết sức dễ dàng có được.

Trong tiệc sinh nhật, mọi người được thưởng thức bánh gatô cao cấp, nếm thử rượu vang ngoại nhập, lại còn có cả dàn nhạc biểu diễn góp vui. Có cô bạn đùa bảo Lệ Mạn Lợi xa xỉ quá, cô trâng tráo: “Bố mẹ giàu có đâu phải lỗi của mình, tớ cũng chẳng phải kiểu người khí khái, nhất nhất dựa vào sự nỗ lực của bản thân đi kiếm tìm hạnh phúc. Các cậu đừng xem thường tớ học hành lết đệt, là bởi tớ gốc nghèo. Thực ra có học đại học hay không, đối với tớ không có gì khác cả. Mẹ tớ bảo, tớ chỉ cần học cách tiêu tiền là được rồi!”

Triều Nhan nghe mà mê mẩn cả người, trong lòng cũng thấy xao động, không chú ý cạnh mình có người bước qua, va vào làm đổ đĩa thức ăn trên tay cô, bao nhiêu kem bánh gatô như bùn nhão đổ cả lên thảm. Cô hốt hoảng, vội vàng nói: “Xin lỗi”.

Lệ Mạn Lợi bảo “không sao”, rồi gọi gia nhân đến dọn dẹp. Kem dính đầy tấm thảm sáng màu, rất khó làm sạch. Hai gia nhân vừa lau chùi vừa trách. Một người khề lẩm bẩm: “Ai bảo mời thứ bản cổ nông ấy đến làm gì kia chứ, bánh tận miệng còn không biết đường mà ăn!”, người kia phụ họa theo: “Đúng đấy, xem xem chúng mặc cái thứ gì trên người kia, đều là thứ hàng rẻ tiền bày bán vỉa hè. Cô có thấy ai mặc áo phong quần bỏ đi dự tiệc không? Đã thế tất lại còn rách một lỗ to tướng nữa chứ”.

Triều Nhan tối hôm đó đúng là đang mặc áo phong màu hồng, váy bò ngắn màu xanh, lúc ra cửa không biết vướng phải cái gì, khiến tất bị rút sợi tạo thành một lỗ dài. Cô không nghĩ rằng đây cũng thành chủ đề cho người ta nhạo báng mình.

Phòng khách rộng là thế, ánh đèn rực rỡ, tiếng nói cười huyền ảo, tiếng vi-ô-lông réo rắt như suối chảy. Nhưng cô lại thấy chân tay lạnh cóng, cuối cùng thì cô đã hiểu thế nào là thói đời đen bạc.

Cô đem chuyện này về kể với mẹ, bà an ủi cô: “Sau này, đừng kết bạn với những người giàu có khác xa chúng ta quá. Con chỉ cần cố gắng học thật tốt, thi đỗ đại học danh tiếng, nhất định sẽ có ngày đổi đời!”

Triều Nhan nghe lời mẹ, càng phấn đấu chăm chỉ học hành, cũng không thềm quan tâm tới Lệ Mạn Lợi nữa. Sau kỳ thi hết cấp ba, cô không gặp lại cô bạn ấy lần nào nữa. Vào đại học, cô được bạn bè ca ngợi là “tài mạo song toàn”, năm nào cũng giành học bổng hàng đầu, còn đảm nhiệm vai trò đội trưởng đội văn nghệ của trường.

Kỳ nghỉ đông năm thứ ba đại học, họp lớp cấp ba, cô như thường lệ trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người, các bạn nữ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn đố kỵ. Nhưng rồi, sự xuất hiện của Lệ Mạn Lợi đã thay đổi hoàn toàn cục diện.

Mấy năm không gặp, cô bạn đã xinh đẹp hơn trước rất nhiều, khuôn mặt búp bê tròn trịa khi trước, giờ thành mặt trái xoan thanh tú, nước da sáng mịn ngọc ngà, sống mũi cao thẳng, miệng nhỏ xinh, lại thêm bộ trang sức tinh xảo trang nhã, cứ như một người hoàn toàn khác. Duy có tính cách Lệ Mạn Lợi là không hề thay đổi, vẫn rộng rãi phóng khoáng như xưa, cùng bạn bè trò chuyện rôm rả. Hóa ra, năm đó cô không thi đại học, tốt nghiệp cấp ba xong là gả ngay ột quý tử nhà giàu khác, hai nhà liên minh với nhau, làm ăn ngày một phát đạt, cô cũng vì thế mà thay đổi, xứng danh là bà chủ giàu có.

Trước mặt các bạn đồng môn khi trước, Lệ Mạn Lợi kể tường tận cuộc sống hôn nhân hạnh phúc của mình: sở dĩ cô lột xác trở nên xinh đẹp như ngày hôm nay, là do cô sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, gọt cằm, nâng ngực, nâng mũi, vệt con xấu xí phút chốc hóa thiên nga xinh đẹp. Ngày ngày đi spa cao cấp chăm sóc sắc đẹp, nên da dẻ mới mịn màng như thế. Chồng cô thì bận bịu với công việc, không có thời gian đi cùng cô, nhưng năm nào cũng dành ra một tháng, đưa cô đi du lịch nước ngoài.

Lệ Mạn Lợi mặc áo khoác hiệu Tweed, tay cầm túi LV da cá sấu, đeo nhẫn kim cương sáng lấp lánh, toàn thân toát lên vẻ cao quý thanh nhã, tất cả những thứ ấy nhanh chóng lu mờ “tiêu điểm” Triều Nhan. Cô mặc dù trong lòng khinh mạn cái vẻ sắc mùi tiền của Lệ Mạn Lợi, song cũng không khỏi ngưỡng mộ cuộc sống giàu có xa hoa của cô ta. Lệ Mạn Lợi một lần nữa chứng minh cho cô thấy – Làm có giỏi đến đâu, cũng không bằng kiếm được tấm chồng tốt. Đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân chính là lần đầu thai thứ hai. Thời buổi hiện nay, tri thức chưa chắc đã thay đổi được vận mệnh, nhưng hôn nhân thì hoàn toàn có thể!

Trở về trường, Triều Nhan dứt khoát chia tay bạn trai, dẫn bạn bè ca ngợi họ là đôi “tiên đồng ngọc nữ”, nhưng anh lại không phải là “tiên đồng” thật, cũng giống như cô, anh xuất thân từ một gia đình bình dân. Dù cũng là người tài hoa xuất chúng, là chủ tịch hội sinh viên, nổi tiếng khắp trường, nhưng cô vẫn kiên quyết: “Em biết anh sau này nhất định có tương lai, nhưng em không muốn đợi, đợi không nổi nữa rồi!”

Trong sân trường tràn ngập ráng chiều, một nam sinh đứng dưới cột đèn đường, khuôn mặt anh tú ấ, một nửa khuất trong bóng râm, một nửa ngoài sáng. Dáng vẻ bướng bỉnh trầm mặc, mắt cụp xuống, lặng im hồi lâu.

Cô biết, anh là hoàng tử bạch mã trong lòng em gái Tịch Nhan, là người cứu cô bé ra khỏi chốn bùn lầy. Không sai, người nam sinh đó là Tô Hàng, là cái tên được giấu kín trong nhật ký của Tịch Nhan.

Tịch Nhan từ cấp hai đã thầm yêu anh, nhưng không dám thổ lộ. Còn anh chỉ coi cô là người bạn tri kỷ, cãi lộn trêu chọc nhau, hi hi ha ha cười nói vui vẻ, nhưng đó không phải là tình yêu nam nữ, mà là tình bạn, là chiến hữu.

Thi chuyển cấp năm đó, Tịch Nhan vì muốn được học cùng trường với Tô Hàng, bằng quyết tâm và ý chí sắt đá, chuyên tâm học hành, và cuối cùng lập nên kỳ tích. Nhưng ba năm sau, kỳ tích đó không có cơ hội lặp lại. Tịch Nhan chỉ thi đỗ một trường đại học bậc trung. Còn Tô Hàng thì dễ dàng bước vào một trường danh tiếng, trở thành đồng môn thân thiết với Triều Nhan, và còn cùng gia nhập hội sinh viên.

Bên trai tài, bên gái sắc, tình yêu giữa họ đến như điều tất yếu, đẹp như câu chuyện cổ tích. Dù Triều Nhan khi đối diện với Tịch Nhan cũng thấy có chút áy náy, cảm giác như mình cướp người yêu em gái. Nhưng tình yêu là do duyên số, và duyên ấy dành cho cô với Tô Hàng.

Ba năm yêu nhau, đủ để cô nhận ra Tô Hàng thực sự là một nam sinh ưu tú, giỏi giang, đẹp trai, tình cảm sâu sắc, là hình mẫu lý tưởng để làm người yêu, người chồng và cùng nắm tay đi suốt cuộc đời.

Nhưng cuối cùng Triều Nhan vẫn chọn buông tay. Cô dù đang cười trên lưng bạch mã, song đó lại không phải chàng hoàng tử mà cô mong đợi.

Tô Hàng sau khi chia tay với cô, có qua lại với Tịch Nhan trong một thời gian ngắn. Không biết hai người họ bắt đầu ra sao, nhưng sau cùng vẫn là một kết thúc không lời. Tốt nghiệp đại học, Tô Hàng chọn đi Mỹ du học, năm năm lên thạc sỹ rồi tiến sỹ.

Người con trai mặt mũi sáng sủa, ánh mắt trong veo ấy, cuối cùng cũng khuất xa tầm mắt của hai chị em cô, từ đó nghìn trùng xa cách.

Lúc đầu, anh đến trong ánh nắng, tiếng vó ngựa lộc cộc khiến hai chị em họ lầm tưởng.

Mãi sau này mới nhận ra, anh không phải cố nhân, chỉ là khách qua đường mà thôi.

10. Chương 10

Chương 10

Tôi xứng đôi với anh

Cuộc sống hàng ngày của Triều Nhan đều rất có nề nếp, sáng 7 giờ 40 tỉnh dậy, mất ba mươi phút vệ sinh cá nhân, trang điểm kỹ càng, đúng 8 giờ 30 ra khỏi nhà, chờ chuyển xe buýt 8 giờ 40, 9 giờ 30 có mặt ở đài truyền hình.

Chen chúc trên xe buýt đối với cô rõ ràng là một cực hình. Trên xe những người là người như nệm cỏ, cô mặt mày nhăn nhó, cố không để người khác xô vào mình.

Một Triều Nhan dung mạo và khí chất nhường này, phương tiện giao thông công cộng căn bản không phù hợp với cô, cô cũng từng không ít lần thề rằng, đời này nhất định phải có xe riêng, mà còn phải là dòng xe cao cấp nhập khẩu, bóng loáng sang trọng thì mới xứng với cô!

Thế nhưng, với một người làm công ăn lương, chỉ trông chờ vào đồng lương như cô thì ước vọng đó là điều không tưởng. Đương nhiên, cũng có không ít “công tử Bạc Liêu” tranh nhau đòi mua xe cho cô.

Triều Nhan vừa xuống trạm xe gần đài truyền hình, đã có một chiếc xe đua màu vàng cam, “kít” một tiếng thắng lại ngay trước mặt cô. Kính xe màu nâu từ từ hạ xuống, anh chàng ngồi sau vô lăng đưa tay vẫy Triều Nhan: “Hi, phát thanh viên Đỗ, đi làm sớm vậy?”

Anh chàng này “trang điểm” đến là diêm dúa, mặc áo sơ mi hiệu Gaudy, tóc nhuộm sáng màu, đeo kính mắt hồng nhạt, miệng còn nhai kẹo cao su, trên mặt nở nụ cười cợt nhả mà anh ta tưởng là có sức hút ghê gớm lắm, đúng kiểu anh chàng playboy điển hình.

Từ lúc Lê Mạn Lợi giới thiệu cô quen với Đào Chính Kiệt sáu tháng trước, anh ta như ruồi nhặng không ngừng bám theo cô. Trong số đồng vệ tinh theo đuổi Triều Nhan, vị thiếu gia họ Đào này điều kiện cũng không tồi, bố là phó thị trưởng thành phố C, cao to đẹp trai, ngoại trừ cái vẻ đào hoa đa tình, thì cũng không có gì đáng để chê trách. Nhưng Triều Nhan lại không hề có cảm tình với anh chàng này, chê anh đầu óc trống tuếch, chỉ giỏi đơm dăng, nội tâm nhạt nhẽo, chẳng khác gì bông hoa nhựa.

Cô trước nay vẫn thích mẫu đàn ông thông minh, bởi với bộ óc tinh anh của cô, chỉ những người đàn ông IQ ới khiến cô hứng thú.

Song Triều Nhan cũng không dứt khoát từ chối anh ta, vẫn cười nói xởi lởi, xem Đào Chính Kiệt là phương án dự phòng. Từ nhỏ tới lớn sống trong vòng vây các vệ tinh theo đuổi, cô biết làm thế nào để giữ đúng chừng mực, không quá xa cách, cũng không hẳn là thân mật. Mà chính điều này lại càng tăng thêm sức hấp dẫn của cô đối với công tử họ Đào, người phụ nữ càng khó chinh phục bao nhiêu, lại càng kích thích đàn ông quyết tâm bấy nhiêu.

“Trưa nay cùng đi ăn cơm nhé?”, Đào thiếu gia cất lời mời mọc

“Được thôi” Lần này, Triều Nhan vui vẻ nhận lời, đồng thời, còn ngẩng mặt lên, quay qua nở nụ cười mê hồn.

Nét mặt xinh tươi hiếm thấy này khiến Đào Chính Kiệt hồn xiêu phách lạc. Nữ phát thanh viên xinh đẹp nhất đài truyền hình thành phố C, đâu có khó gần như thiên hạ vẫn đồn đại.

~~

Giải quyết xong Đào Chính Kiệt, Triều Nhan bước vào tòa văn phòng, ngang qua Phòng chuyên đề ở tầng 1, chợt nghe bên trong có tiếng bàn tán xôn xao.

Cô không nén nổi tò mò bước vào, chỉ thấy toàn các chị em đồng nghiệp đang vây quanh phía trước bàn làm việc, dõi theo màn hình không ngớt xuýt xoa:

- “Woah, đẹp trai quá đi mất, đúng là hiếm có khó tìm mà!”
- “Phải đấy, mặt mũi sáng sủa, lại thêm đôi mắt biết cười thế kia, nam diễn viên Hàn Quốc cũng còn thua xa, căn bản là không chê vào đâu được!”
- “Xời, đừng so với diễn viên Hàn Quốc. Họ đều qua thẩm mỹ hết rồi, còn đây là hàng nguyên bản, tự nhiên 100%. Cuối cùng thì cũng xuất hiện “hàng nội” chất lượng cao!”
- “Chị Gia Kỳ, làm sao chị biết anh ta chưa qua thẩm mỹ?”
- “Hôm qua lúc thu dọn hậu trường, chính mắt tôi nhìn thấy ảnh chụp hồi nhỏ của anh ta mà, từ bé đã đẹp trai rồi, ngắm không biết chán luôn í!”
- “Chị thật là may mắn! Trời ơi, giá mà hôm qua em đi cùng với chị... giờ hối hận không kịp rồi!”
- “Không chỉ có thế đâu! Tuổi chưa đến ba mươi đã là giám đốc điều hành của tập đoàn Trác Thị rồi. Trác Thị khởi nghiệp từ kinh doanh đá quý, giờ đã mở rộng sang bất động sản, chuỗi siêu thị, công ty, cửa hàng, khắp nước đâu đâu cũng có, gia sản lên tới ba tỷ nhân dân tệ; hơn nữa lại còn là người thừa kế duy nhất của nhà họ Trác cơ đấy”.

“Woah! Woah! Woah!”, một tràng những tiếng thán phục vang lên.

Đúng là đồ háo sắc! Triều Nhan lắc đầu, đang định bước ra, bỗng nghe tiếng Thẩm Gia Kỳ ỏn ẻn gọi lại: “Phát thanh viên Đỗ, không vào xem “zai đẹp” sao?”

Triều Nhan bắt giắc chau mày. Cái cô Thẩm Gia Kỳ này vốn tốt nghiệp từ một trường văn hóa của tỉnh, qua một cuộc thi tài năng, nhờ vẻ trẻ trung xinh đẹp, được nhận vào đài truyền hình thành phố C. Cô thì gọi cảm quyến rũ, Triều Nhan thì thông minh trang nhã, mỗi người một phong cách khác nhau, song do ca tụng của mọi người, bỗng nảy sinh cuộc chiến giành ngôi “hoa hậu” nhà đài. Vai trò MC của tiết mục phỏng vấn “Thế giới doanh nhân” vốn định dành cho Triều Nhan, nhưng Thẩm Gia Kỳ dựa vào mối quan hệ “cá nhân” với giám đốc đài truyền hình, liền chen chân vào.

Nghe đồn, trước khi Thẩm Gia Kỳ vào đài truyền hình thành phố C, từng được một ông chủ quán rượu bao, còn tặng cho cả chiếc xe thể thao màu đỏ. Dựa sắc tiến thân, đầu óc nông cạn, Triều Nhan rất xem thường túp phụ nữ như thế, nên cũng chẳng hứng thú tranh đấu với cô ta.

Trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp, cô cũng không tiện tỏ thái độ, chỉ khẽ xua tay: “Để khi khác, tôi còn có chút việc bận!”

“Chẳng phải phát thanh viên Đỗ vẫn muốn câu con rùa vàng hay sao?”. Thẩm Gia Kỳ khẽ nhướn mày, giọng điệu mỉa mai: “Giám đốc Trác này đúng là một Kim cương Vương Lão Ngũ[1]. Chỉ tiếc là, chương trình hôm qua lại không phải do cô dẫn, nếu không giám đốc Trác hẳn đã “quỳ dưới gót chân” của phát thanh viên Đỗ của chúng ta rồi cũng nên!”

Triều Nhan nhếch môi cười: “Chỉ có tiền thôi thì sao được gọi là kim quy? Chị cũng biết rồi đấy, tiêu chuẩn của tôi trước nay rất cao, những kẻ vô giáo dục, kiểu nhà giàu mới phát toàn thân sặc mùi tiền, tôi cũng không thèm ngó tới đâu!”

Thẩm Gia Kỳ biến sắc, Triều Nhan rõ ràng là cố tình nhắm vào cô đây mà. Vừa lơ là một chút, liền bị đối phương chiếm ngay thế thượng phong. Trong cơn lộng lộn, cô ném luôn đồng tài liệu đang cầm trong tay về phía Triều Nhan.

“Thẩm Gia Kỳ, chị làm thế là có ý gì?”, Triều Nhan sắc mặt u ám, lạnh lùng hỏi.

“Để dẫn tốt chương trình này, tôi đã tốn không ít công sức. Đây, toàn bộ tài liệu chi tiết về Trác Thanh Liên đấy, cô mang về mà xem!”. Thẩm Gia Kỳ nghiêng rặng, tức tối phản công, “Xem xem anh ta có xứng với nữ phát thanh viên xinh đẹp cao ngạo như cô không?”

Về tới phòng làm việc của mình, Triều Nhan thả mình lún sâu vào ghế, rồi từng trang từng trang lật giở tập tài liệu trên bàn, trên giấy chỉ chút những chữ là chữ, tất cả đều là những thông tin liên quan đến Trác Thanh Liên, nhân tài tuổi trẻ, tài cao của giới kinh doanh thành phố C.

“Trác Thanh Liên, giới tính nam, tốt nghiệp đại học Ohio State (Mỹ), hiện là giám đốc điều hành tập đoàn Trác Thị. Năm nay hai mươi tám tuổi, cao 1m82, nặng 75kg. Nhóm máu AB, cung Bảo bình, lúc rảnh rỗi thích đi bắn cung, loại hoa quả ưa thích: quýt; thích màu đen, loài vật yêu thích: rắn;....

Quả nhiên lần này Thẩm Gia Kỳ đã chuẩn bị rất cẩn thận, những thứ viết trong này thậm chí còn đầy đủ hơn cả những chuyện linh tinh của ngôi sao giải trí. Ánh mắt Triều Nhan dừng lại trên tấm ảnh. Những năm gần đây cũng đã phỏng vấn không ít anh chàng tuần tú, các nam phát thanh viên trong đài, ai ai cũng to cao sáng sủa, nhưng so với vóc dáng và khuôn mặt này, thật là khó mà so sánh, đẹp trai khiến người ta ngẹt thở, lại thêm nụ cười mê hồn, đúng là lần đầu tiên được thấy.

Cô chăm chú nhìn đôi mắt trên tấm ảnh, đôi đồng tử màu nâu sâu thẳm thẳm, vừa có chút kiêu ngạo, lại thêm tí lạnh lùng, nguy hiểm nhưng lại rất cuốn hút.

Theo như đồng tài liệu viết, anh ta hiện vẫn độc thân, thậm chí còn chưa có bạn gái. Trong giới kinh doanh hiện nay, đàn ông biết giữ mình trong sạch, không chút tai tiếng trăng hoa cũng không còn nhiều nữa. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Triều Nhan đóng tập hồ sơ lại, nụ cười tự tin nở trên môi. Trên bàn, một bông hồng bạch cắm trong lọ thủy tinh trong suốt, tỏa hương thắm vào lòng người.

Hồng bạch là loại hoa cô yêu thích nhất, thuần khiết không giả tạo, cao quý mà thanh nhã. Ý nghĩa của nó, là tôi xứng với anh.

Trác Thanh Liên, trên thế gian này, người phụ nữ xứng đôi với anh, còn ai khác ngoài Triều Nhan này?

11. Chương 11

Chương 11: Tình như tình đầu Để tiếp cận Trác Thanh Liên, Triều Nhan đã dốc toàn lực tính kế.

Trước tiên thông qua ông bố thị trưởng của Đào Chính Kiệt, cô nhanh chóng thay thế vị trí của Thẩm Gia Kỳ, trở thành MC của chương trình “Thế giới doanh nhân”, tiếp đến tác động giám đốc đài, tổ chức một buổi phỏng vấn Trác Thanh Liên, lấy lý do là chương trình kỳ trước đạt tỷ lệ người xem rất cao, xô đổ những kỷ lục được lập ra trước đây của nhà đài. Thế nhưng, đối phương lại từ chối phỏng vấn. Triều Nhan gọi điện cả trăm lần, đều chỉ gặp trợ lý đặc biệt của Trác Thanh Liên, một giọng nữ ngọt ngào mềm mại cất lên, lễ phép:

“Rất lấy làm tiếc, giám đốc Trác của chúng tôi từ trước đến nay không nhận lời phỏng vấn của giới truyền thông”.

“Vậy sao lần trước anh ta lại tham gia chương trình của chúng tôi?”, Triều Nhan thẳng thừng, không úp mở.

“Đó là do yêu cầu quảng bá của công ty”, người trợ lý lãnh đạm trả lời, “Gần đây Trác Thị giành được một lô đất ở Thành Nam, hiện đang chuẩn bị xây dựng một khu vui chơi quy mô lớn”.

Triều Nhan tỉ mỉ xem đi xem lại chương trình hôm đó, quả đúng Trác Thanh Liên trong khi phỏng vấn có đôi ba lần nhắc tới, đây cũng là dự án trọng điểm quy hoạch xây dựng thành phố của nhà nước trong năm nay.

Trùng hợp làm sao, vùng đất đó cũng là nơi Triều Nhan trải qua thời thơ ấu, ngõ Tử Trúc. Nhắc tới ngõ Tử Trúc, Triều Nhan không có chút thiện cảm nào, thậm chí còn cố gắng xóa đi đoạn hồi ức ấy. Không ai tưởng tượng được rằng, cô phát thanh viên xinh đẹp nhất đài truyền hình thành phố C, lại sinh ra ở con hẻm cũ kỹ bẩn thỉu ấy.

Lúc ấy, cô đang học tiểu học, nhờ xinh xắn ngoan ngoãn lại thêm thành tích nổi trội, cô được thầy cô cưng chiều, bạn bè ngưỡng mộ. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy tự ti là phải sống trong chốn hang cùng ngõ hẻm. Triều Nhan chưa bao giờ mời bạn đến nhà chơi. Thỉnh thoảng cô cười và nói với mọi người, rằng mình sống trong tòa nhà 5 tầng rộng rãi sáng sủa, có phòng ngủ riêng hướng về phía mặt trời, và còn được bài trí vô cùng trang nhã, thoải mái.

Thực tế là, cô và em gái Tịch Nhan ở chung một phòng, hoàn cảnh gia đình chỉ là tạm no ấm. Bố cô chỉ là anh nhân viên quèn, không đủ điều kiện để được đơn vị phân nhà, cả gia đình bốn người chen chúc trong căn nhà cũ kỹ bà ngoại để lại ở ngõ Tử Trúc. Trước cửa nhà là rãnh nước bốc mùi hôi thối, những con chuột cống to đùng nhảy nhót trên đống rác nổi lênh bênh, cầu thang gỗ hẹp bao năm không ai tu sửa, mỗi bước chân lại phát ra tiếng kêu cọt kẹt. Và căn gác xếp chật chội thấp lè tè tối om om, ban ngày cũng phải bật điện, một tấm vải bông giặt tới bạc màu che ngăn phòng ngủ với phòng khách.

Mẹ cô là giáo viên trường tiểu học trên phố, vốn cũng là người đoan trang có học thức, sau vì hoàn cảnh khó khăn đâm ra lôi thôi. Cả ngày đầu tóc bù xù, mặt mũi xanh xao, sau dần dần xa vào ham mê mật chọt. Bà chê chồng thật thà vô dụng, vô cùng bất mãn về cuộc hôn nhân của mình, và còn đem những bất mãn của mình đổ lên đầu Triều Nhan. Bà ngưỡng mộ cuộc sống giàu có phát đạt của người ta, kỳ vọng Triều Nhan sẽ thay mình thực hiện ước mơ đổi đời. Bà nhin ăn nhin mặc, dành tiền mua quần áo đẹp cho Triều Nhan, không tiếc tiền cho cô đi học đàn piano, khiêu vũ, thanh nhạc, lễ nghĩa, nhằm đào tạo cô trở thành một thực nữ tiêu chuẩn, trở thành một sinh viên đại học danh tiếng tiền đồ rộng mở.

May thay, những tháng ngày ác mộng đó không quá dài. Năm Triều Nhan mười tuổi, gia đình họ đã rời ngõ Tử Trúc, chuyển đến khu đô thị do nhà nước xây dựng.

Triều Nhan không hiểu, Trác Thanh Liên vì sao lại hứng thú với mảnh đất đó. Theo tiết lộ của Lê Mạn Lợi, không lâu sau khi anh ta từ Mỹ trở về, liền bắt tay loại bỏ các ý kiến trái chiều, thuyết phục chủ tịch Trác tiến hành dự án này, đồng thời tích cực xúc tiến, tham gia đấu thầu trong thành phố, dốc toàn bộ tinh lực vật lực mới giành được quyền khai thác mảnh đất ở Thành Nam đó.

Chồng của Lê Mạn Lợi có quan hệ làm ăn với Trác Thanh Liên, cô bảo với Triều Nhan: “Xét trên góc độ kinh doanh, mảnh đất ở Thành Nam mà để phát triển bất động sản thì không có lời, bởi phải tái định cư rất nhiều hộ di dân. Mà theo tiêu chuẩn bồi thường giải phóng mặt bằng giờ cao hơn trước rất nhiều, nhà đầu tư dù chấp nhận đi khai phá mảnh đất nửa thành thị nửa đất hoang ấy, cũng sẽ không phá dỡ thành phố cũ. Hơn nữa, ngõ Tử Trúc hiện có hàng trăm hộ dân đang sinh sống! Có điều, thành phố C hiện vẫn chưa có khu vui chơi quy mô lớn nào, Trác Thanh Liên dám đổ một đồng tiền vào đầu tư như thế, nhất định có cái lý của anh ta”.

Những năm gần đây, nhà nước không ngừng nỗ lực đẩy mạnh xây dựng thành phố, cải tạo thành phố cũ được xem là trọng điểm của trọng điểm. Một loạt các khu ổ chuột quanh ngõ Tử Trúc cũng sẽ được cải tạo, đối với thành phố C, đây rõ ràng là một đại sự.

Ngày di dời giải phóng mặt bằng ngõ Tử Trúc, tập đoàn Trác Thị cùng ủy ban thành phố phối hợp tổ chức một buổi lễ khởi công nho nhỏ. Đài truyền hình cũng cử phóng viên đến quay phim phỏng vấn. Là giám đốc điều hành của tập đoàn Trác Thị, Trác Thanh Liên không thể không có mặt. Triều Nhan sao có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này? Bất chấp ánh nắng chói chang, cô cùng với phóng viên quay phim Tiểu Nhiếp, cùng xuất hiện tại hiện trường buổi lễ.

Mặt trời rừng rực chiếu rọi trên đầu khiến Triều Nhan hoa mào chóng mặt, lại thêm bụi mù mịt từ mấy cái máy xúc to tổ chảng, khiến cô phải đưa tay bịt mũi. Lớp hóa trang cầu kì xinh đẹp bị mồ hôi túa ra làm lem nhem hết cả, làm cô phải liên tục lôi ra bộ đồ trang điểm trong túi ra dặm lại phần.

“Trác Thanh Liên sao giờ vẫn chưa tới? Để bao nhiêu quan khách lãnh đạo thành phố đứng đợi một mình anh ta, thật chẳng ra làm sao!”

Tiểu Nhiếp ngó nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 5 phút rồi. “Rùa ngoại” học ở Mỹ về thì sao chứ? Vẫn không thay đổi được cái thói lề mề. Hàng nghìn con người chỉ vì anh ta mà phải đứng dưới cái nắng tháng bảy thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm, đúng khiến người ta khó chịu.

“Anh ta thật quá ngạo mạn”, Triều Nhan nhận xét, nếu không cô cũng không phải nhọc công năm lần bảy lượt đến thế, “Có điều, ai bảo Trác Thị là doanh nghiệp lớn nhất thành phố, hàng năm nộp thuế tới quá nửa ngân sách thành phố. Trên phố chẳng phải người ta vẫn kháo nhau, Trác Thị mà hắt xì một cái, cả cái thành phố C này run như cây sậy đấy thôi!”

“Mẹ nó chứ, tưởng lắm tiền là ghê gớm lắm sao!”, Tiểu Nhiếp hậm hực chữi thề.

Đúng là không ăn được nho thì bày đặt chê nho xanh! Triều Nhan nghĩ thầm. Bỗng mọi người xôn xao cả lên, nhao nhao hướng về phía lối vào, mặt tràn đầy vẻ chờ đợi phấn khích: “Đến rồi, đến rồi!”

Triều Nhan đưa mắt nhìn theo đám đông, một chiếc xe Benz màu đen đang từ từ tiến vào. Xe vừa đỗ lại, mấy người đồng phục nhanh chóng bước lên phía trước, cung kính mở cửa: “Giám đốc Trác, xin mời!”

Cô vội đứng thẳng người lên, tim đập mạnh như có ai đó bóp nghẹt.

Trác Thanh Liên, ngôi sao mới nổi của giới doanh nhân, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào? Câu đó cuối cùng cũng sắp tìm được lời giải rồi.

Anh ta bước xuống xe, sải bước về phía bục chủ tịch, vẫy tay chào các vị lãnh đạo và khách quý, lễ độ chu toàn.

Triều Nhan không nhìn được thẳng mặt anh ta, chỉ thấy dáng người cao lớn rắn rỏi, mặt áo sơ mi cotton màu kem đơn giản, phối với quần màu ghi đậm, vừa thoải mái vừa sang trọng, nổi bật giữa một giàn các ông bụng phệ hói đầu.

Sau cùng, Trác Thanh Liên quay người, hướng về phía đông đảo quần chúng đang đứng dưới lễ đài. Triều Nhan chính thức được diện kiến dung nhan anh, trong lòng không khỏi ngợi khen, đáng vẻ ưa nhìn, người thật thậm chí còn đẹp hơn trong ảnh và trên truyền hình bội phần!

Thật khó để diễn tả vẻ đẹp của anh chàng bằng lời, hay đơn giản có thể mượn câu nói nổi tiếng của “em gái” Châu Tấn: “Anh ta thỏa mãn tất cả những mộng tưởng của phụ nữ về người đàn ông lý tưởng”.

Trong bảng tiêu chuẩn của Triều Nhan, đầu tiên đương nhiên là chiều cao, cô không hứng thú gì với mẫu đàn ông kiểu Võ Đại Lang[1]. Trong tài liệu của Thẩm Gia Kỳ đưa cho cô viết rõ, Trác Thanh Liên cao 1m82, đúng chiều cao tiêu chuẩn đối với nam giới.

[1] Nhân vật trong truyện Thủy Hử, anh trai Võ Tòng, có chiều cao rất khiêm tốn.

Tiếp đến là vóc dáng. Cô không thích mấy anh chàng thư sinh dáng vẻ yếu ớt, cũng không ưa kiểu vai u thịt bắp. Người đàn ông này dáng cao to, rắn rỏi, vai rộng, vòng ba săn chắc, đúng là ma nơ canh bẩm sinh, mặc cái gì cũng đẹp.

Thứ ba là tướng mạo. Anh không thuộc tuýp da trắng môi đỏ, cũng chẳng phải kiểu mắt to mày rậm. Mày tuy có rậm, nhưng mắt không phải là to lắm, đuôi mắt hơi xệch, hẹp dài nhưng gợi cảm. Lại thêm sống mũi cao thẳng, đôi môi vừa phải không dày không mỏng, đẹp trai quá thể.

Thứ tư là khí chất, bước vào thời đại nhan sắc ngày nay, đàn ông có ngoại hình đẹp thì không thiếu, nhưng những người có khí chất hơn người lại không nhiều. Trác Thanh Liên là người đàn ông có chiều sâu, khí chất thậm chí còn nổi trội hơn cả vẻ khôi ngô tuấn tú bên ngoài.

Mặc dù lẫn lộn trong chốn thương trường, lại là một đại gia trẻ tuổi, nhưng từ đầu đến chân không vương chút dung tục hay dáng vẻ con buôn thường thấy, ngược lại ngời ngời phong độ của người có học thức. Cặp kính không gọng trên sống mũi, che giấu vẻ sắc sảo mà cuốn hút trong ánh mắt ấy, suốt buổi lễ nhận nhậm huyện náo, trên môi luôn nở nụ cười điềm tĩnh khiến mọi người xung quanh chỉ còn biết thốt lên bốn chữ: “Ôn nhâ tựa ngọc”.

Lãnh đạo thành phố và các vị khách quý lần lượt lên phát biểu, ai nấy phát biểu hùng hồn, “mưa xuân” tung tóe, duy chỉ có Trác Thanh Liên từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ trầm tĩnh nho nhã.

Mười một giờ, buổi lễ kết thúc trong tiếng pháo đĩnh tay nhưc óc và những tràng pháo tay nhiệt liệt. Trông thấy Trác Thanh Liên dậm bước về phía bãi đỗ xe, Triều Nhan vội vàng giục Tiểu Nhiếp, đưa mắt ra hiệu: “Mau, mau chặn anh ta lại!”

Không đợi Tiểu Nhiếp kịp phản ứng, cô đã xông lên phía trước, chạy đuổi theo Trác Thanh Liên, gọi lớn: “Giám đốc Trác, xin đợi một chút!”

Trác Thanh Liên nghe tiếng gọi dừng bước, quay người lại, nhìn cô bằng ánh mắt có chút nghi hoặc.

Lúc đó, Tiểu Nhiếp đã bắt kịp, miệng vẫn đang thở phì phò. Triều Nhan nở nụ cười chuyên nghiệp, chìa danh thiếp của mình ra: “Xin chào, giám đốc Trác. Tôi là Đỗ Triều Nhan, MC đài truyền hình thành phố C, tôi muốn thực hiện một bài phỏng vấn ngắn với ngài, không biết có tiện không?”

Trác Thanh Liên cầm tờ danh thiếp, nhìn chằm chằm vài giây, rồi ngẩng đầu, ánh mắt xoáy sâu trên khuôn mặt cô: “Cô đúng là Đỗ Triều Nhan?”

“Vâng”. Không hiểu vì sao, ba chữ “Đỗ Triều Nhan” phát ra từ miệng anh ta, thanh âm trầm trầm, lại mang chút từ tính, cực kì êm tay.

“Nghe danh đã lâu!” Trác Thanh Liên thu lại ánh mắt phức tạp, khẽ mỉm cười, cả khuôn mặt bỗng trở nên sinh động: “Cô Đỗ, rất vui được biết cô”.

Anh chủ động đưa tay ra, Triều Nhan vội vàng bắt chặt, ngón tay thon dài, một cảm giác êm ái ấm áp bao trùm lấy cô, khiến hai gò má bất giác ửng hồng.

Trước mặt người khác phái, Triều Nhan rất ít khi đỏ mặt. Vậy mà người đàn ông đứng đối diện này lại khiến cô đỏ mặt e thẹn như cô gái ngây thơ mới chập chững yêu lần đầu, trống ngực đánh thành thịch thịch.

Lần đầu tiên gặp Tô Hàng, cũng là cái cảm giác này.

Năm ấy, cô mới là sinh viên năm nhất, tại góc quẹo hành lang văn phòng hội sinh viên, gặp cậu con trai tay ôm quả bóng rổ, không sớm một bước không chậm một chân, chạm trán với cậu ta. Cùng lúc ngẩng đầu lên, không hẹn mà khuôn mặt cả hai đều ửng đỏ.

Chính trong khoảnh khắc đó, cô đã biết thế nào là yêu.

Có người nói, gặp đúng người vào đúng lúc, rồi đỏ mặt tim run, thì đó, chính là tình yêu.

12. Chương 12

Chương 12: Kí ức phủ bụi

Học sinh nghỉ hè rồi, Tịch Nhan đâm ra rảnh rỗi, nằm cuộn tròn trên ghế sofa trong phòng khách, tay cầm điều khiển hết bấm trái rồi lại bấm phải.

Đột nhiên, một cảnh trên tivi thu hút được sự chú ý của cô.

Trong khói bụi mù trời, mấy cái máy xúc to ùng kù ầm ầm, khung cảnh một buổi lễ khởi công náo nhiệt...

Cô quay đầu nói vọng vào buồng trong: “Bố, người ta sắp phá dỡ khu nhà cũ ở ngõ Tử Trúc rồi kìa, bố có biết không?”

Ông Đỗ chậm rãi từ phòng trong bước ra, tay cầm cốc trà: “Biết chứ, mấy tháng trước người ta đã thông báo rồi mà. Mẹ con chê nhà tái định cư nhỏ quá, lại ở chốn hoang vu hẻo lánh, nên chỉ lấy tiền đền bù thôi”.

Tịch Nhan quay đầu lại, buồn bã chăm chú nhìn màn hình tivi, ngõ Tử Trúc, con ngõ nhỏ tồi tàn cũ kỹ từ những năm bao nhiêu của thế kỷ trước, nhưng lại lưu giữ hết thấy những kỷ niệm thời ấu thơ của cô. Giờ đây pháo nổ ùng ùng, máy xúc chạy ầm ầm, những vết tích của cuộc sống năm nào cũng tiêu tan theo cát bụi kia, xóa sạch hết rồi.

Bà Đỗ nghe tiếng cũng chạy ra, trên tay là chiếc khăn len đang đan dở, ánh mắt cũng dán lên màn hình, bỗng mắt đột nhiên sáng rực: “Xem kìa, là Triều Nhan của chúng ta đó! Nó đang phỏng vấn ở hiện trường kìa kìa!”

Ông Đỗ đặt tách trà trên tay xuống, ngồi vào ghế xích đu cạnh sofa khẽ đung đưa xích đu về nhàn tản: “Con gái bà ngày nào chả xuất hiện trên tivi, có gì là lạ đâu?”

“Triều Nhan của chúng ta lên tivi thật là xinh đẹp, cần diện mạo có diện mạo, cần vóc dáng có vóc dáng, muốn khí chất cũng có luôn cả khí chất”.

Bà Đỗ không tiếc lời ngợi khen, mê mẩn như đang thưởng lãm một món đồ thủ công tinh xảo, mặt nở nụ cười mãn nguyện, say mê. Có cô con gái xinh đẹp tài giỏi như thế, bạn bè thân thích ai cũng kính phục bà, không uổng công bao năm bà chăm chút cho Triều Nhan.

Ông Đỗ nhảy cẫng đưa mắt qua nhìn cô con gái thứ hai, Tịch Nhan vẫn ngồi nguyên như cũ, vẻ mặt dửng dưng, không biểu lộ chút cảm xúc.

Tục ngữ có câu, lòng bàn tay, mu bàn tay, đầu đầu cũng đều là thịt. Hai cô con gái của ông, luận diện mạo, khí chất, tài năng, Triều Nhan có chút nổi trội hơn, bà Đỗ cũng chỉ toàn coi cô là niềm vinh dự của gia đình, nhưng ông Đỗ thì trong lòng yêu quý Tịch Nhan hơn, tuy cô không có vẻ đẹp rực rỡ như cô chị, nhưng tính tình hiền lành điềm đạm, sống rất chân thành. Ông thầm nghĩ, cô con gái út đã kế thừa một vài nét tính cách của mình, ví dụ như tâm hồn thanh tịnh, bằng lòng với hoàn cảnh, không ham hư vinh. Từ nhỏ đến lớn, tiêu điểm được mọi người chú ý đều tập chung vào Triều Nhan. Cô rất được lòng bạn khác giới, ngay từ lúc tiểu học đã có bạn cùng lớp viết thư tình cho cô. Sau này lớn lên, điện thoại hẹn hò liên tục không ngắt, bạn trai cũng lần lượt đổi từ người này qua người khác, mà đều là những anh chàng đẹp trai phóng khoáng. So sánh với vẻ trẻ trung sáng chói của chị Triều Nhan, Tịch Nhan nền nã hơn. Trong suốt bao nhiêu năm,

cô chưa từng yêu ai, lúc nào cũng cô đơn một mình, khiến ông không khỏi lo nghĩ. Biết đi đâu tìm người hiểu được giá trị cô con gái út của ông đây?

Lúc ông nội Tịch Nhan còn sống, ông cực kì yêu thương cô. Kể cả khi cô ngang bướng nghịch ngợm, học hành đứng đội sổ. Đạo ấy, sự nghiệp của ông bắt đầu khởi sắc, bao tâm sức dồn cả vào công việc, việc giáo dục hai cô con gái giao cả cho vợ. Mà bà Đỗ tính tình nóng nảy, vì bằng thành tích lệt đệt của Tịch Nhan mà đâm ra bực dọc, không ngớt quát mắng. Tối tối trở về nhà, ông thường thấy những dấu tay hằn trên má Tịch Nhan, sưng đỏ cả lên, nhìn mà đau lòng. Mà con bé này cũng rất bướng bỉnh, bị đánh cũng không khóc, chỉ ngày cằn lằn lì lì ít nói hơn.

Có lần, ông nội Tịch Nhan từ quê lên thăm, vô tình phát hiện ra dấu tích của những trận đòn, liền giận tím mặt, tay nâng mặt đứa cháu tội nghiệp, vội vàng hỏi: “Tiểu Tịch, mẹ cháu lại đánh cháu sao?” Tịch Nhan mắt ngấn lệ, lao vào lòng ông nội, khóc không biết trời đất gì nữa. Ông nội cũng nước mắt lã chã, vừa lau nước mắt cho cháu, vừa nựng dỗ cháu: “Đi, đi về quê với ông!”

Ông Đỗ từ cơ quan về, hết lời khuyên can mới làm nguôi bớt cơn giận của bố. Ông nội thở dài: “Con bé Tiểu Tịch tư chất không hề kém cỏi, thông minh lanh lợi, trong sáng lương thiện, chỉ cần biết cách dạy dỗ, nhất định rất có tương lai”.

Lúc ấy, ông có phần hoài nghi. Ai mà có thể tưởng tượng được rằng, sau này Tịch Nhan không chỉ thi đỗ đại học, mà còn trở thành cô giáo dạy dỗ người khác. Cô nhóc nghịch ngợm khiến bố mẹ đau đầu ngày nào, lớn lên lại thành người chừng mực khuôn phép. Trong trường thì hòa nhã với đồng nghiệp, khiêm tốn cẩn thận, với công việc thì chăm chỉ thật thà, thành tích nổi trội. Học sinh trò nào trò nấy ngoan ngoãn vâng lời, các bậc phụ huynh thì tranh nhau muốn gửi gắm con em mình vào lớp của cô. Chưa đầy bốn năm, cô đã trở thành cô giáo trẻ được biết đến nhiều nhất ở thành phố C, liên tục hai năm liền được bầu là chủ nhiệm ưu tú.

Cho nên, tuy Triều Nhan xuất sắc, nhưng Tịch Nhan cũng không thua kém gì, chỉ có điều một người thì ngoài sáng, còn một người lặng lẽ trong bóng tối mà thôi. Đối với sự “nhất bên trọng, nhất bên khinh” của vợ, ông Đỗ cũng có ý kiến: “Đường đường là sinh viên trường đại học có tiếng, mà lại đi làm người dẫn chương trình. Chưa nói chuyện không đúng chuyên môn, cũng chỉ được tí thời gian sắc tuổi trẻ thôi, chẳng có tương lai gì cả!”

“Ông đúng là quê mùa!”. Bà Đỗ đáp trả vẻ khinh thường ra mặt, “Dẫn chương trình trên truyền hình có gì là không tốt, giao tiếp xã hội rộng, có cơ hội gặp mặt biết bao nhiêu người quyền quý, quan chức tai to mặt lớn...”

Ông Đỗ ngắt lời: “Tôi còn lạ gì bà nữa, lúc nào cũng chỉ mong con gái lấy chồng giàu. Không môn đăng hộ đối, hoàn cảnh gia đình khác xa nhau, lấy nhau liệu có hạnh phúc được không?”

“Tôi thấy chả làm sao cả!”. Bà Đỗ ngừng tay đan, nhú mồm, trừng mắt nhìn chồng: “Đỗ Diệu Hoa, tôi năm đó đúng là có mắt như mù, mới gã cho gã thư sinh nghèo là anh, quan không thăng, tài không phát, suốt đời chỉ biết có dưa cà mắm muối mà thôi!”

Những câu kiểu này, bà đã nói cả nghìn lần, Tịch Nhan nghe cũng phát nhàm tay rồi.

Trong mắt mẹ, bố chẳng có điểm gì đáng kể, nhu nhược vô dụng, không chí tiến thủ, là thứ đồ bỏ đi. Cô thật sự không hiểu, mẹ đã coi thường bố như vậy, sao lúc đầu còn lấy ông làm gì? Hay đúng là bà “có mắt như mù?”

Ông Đỗ không đáp lời, những lúc thế này ông thường giữ im lặng. Trước mặt con gái, bị vợ không tiếc lời chê bai như thế, trong lòng ông nhất định không dễ chịu chút nào. Tịch Nhan cảm nhận được sự khó xử của bố, liền giải vây: “Ăn dưa cà mắm muối cũng tốt mà. Người cao tuổi ăn nhiều đồ dầu mỡ, cũng không tốt đâu”.

Được con gái lên tiếng ủng hộ, ông Đỗ nhanh chóng lấy lại tinh thần, ông cầm tách trà trên bàn lên, nhấp một ngụm, thư thái: “Vẫn là Tiểu Tịch hiểu bố nhất”.

“Hiểu cái đầu ông ấy”, mẹ quay mặt sang, trông thấy Tịch Nhan còn đang lười biếng nằm cuộn tròn trên sofa, tóc để xòa tung, mặc áo phông lùn bùng, mặt không son phấn gì, dưới ánh đèn tuýp trông sao mà

chán đời.

“Chị cứ lo cho cái thân chị đi đã, con gái gì mà tóc tai xõa xượi, mặt mũi không chút sức sống, chị không biết đường mà đánh đắm vào à?”

Phen này thì gay rồi, đang đứng thì chọc vào tổ kiến lửa! Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn về phía bố, ông cũng đang nhìn sang cô, chẳng nói chẳng rằng, ánh mắt hiện lên vẻ đồng cảm. Có chút gì đó âm áp nhẹ lướt qua trong tim. Bố hiểu và đồng cảm với cô. Hai bố con từ lâu đã vượt qua sự xa cách ban đầu, ngày càng ý hợp tâm đầu.

Mẹ vẫn đang lải nhải trách móc, toàn những câu khó nghe. Từ lúc Tịch Nhan bắt đầu hiểu chuyện, bao trùm cả nhà luôn là sự lắt lắt của mẹ, may mà bố luôn cư xử đúng mực, nhẫn nhịn bao nhiêu năm.

Trong mắt cô, bố chẳng có gì đáng chê trách cả, cần cù chăm chỉ làm việc, thẳng thắn thật thà, cả đời bôn ba vì sự nghiệp, làm lụng vất vả vì gia đình, tiền kiếm được tuy không nhiều, cuộc sống có đôi chút khó khăn, nhưng trước sau xứng đáng là người chồng người cha mẫu mực. Một người đàn ông như thế, dẫu không có gì nổi trội, nhưng lại đầy tinh thần trách nhiệm, đem lại cảm giác an toàn. Cô thực sự không hiểu nổi, mẹ còn chưa vừa lòng điều gì.

Có lẽ, cô cũng giống như bố, chỉ muốn làm một người bình thường, được lấy người mình thương yêu, có một mái nhà đơn sơ nhưng ấm áp tình thân.

Cô không cần thứ gì khác, cũng không lấy làm phiền với cuộc sống dung dị, thiếu thốn vật chất. Không cần gấm vóc lụa là, nhà cao cửa rộng, chỉ cần được ở bên người mình yêu thương, thì đó chính là thiên đường.

Chỉ vậy thôi, chỉ niềm hạnh phúc nhỏ bé ấy thôi, mà sao mãi vẫn không với tới được?

“... Con gái con đứa hai lăm hai sáu tuổi đầu rồi, vẫn không có bạn trai, chỉ định ở mãi cái nhà này làm bà cô hay sao?”

Mẹ đột nhiên cao giọng, làm cô được một phen hết hồn. Cô nuốt nước bọt, cố gắng giữ cho giọng nghe sao thật nhã nhặn: “Không gặp được người phù hợp, mẹ bảo con phải làm sao đây?”

“Điều kiện của cô chỉ có thể thôi, đừng có mà kén cá chọn canh, vừa vừa phải phải thôi là được rồi!”. Giọng mẹ lạnh lùng, ngữ khí gay gắt.

Tịch Nhan nhanh chóng cụp mắt lại, không nói nên lời, lời nói của mẹ không gì khác ngoài ý muốn nhắc cô nhớ rằng - cô làm sao có thể so sánh được với Triều Nhan?

“Đúng đấy, Tiểu Tịch, xem xem đồng nghiệp xung quanh có ai phù hợp không?”. Bố phá tan sự im lặng, nhiệt tình hỏi han, “Hay để hôm nào bố đến văn phòng môi giới hôn nhân đăng kí cho con, giáo viên cấp hai bây giờ cũng có giá lắm đấy...”

“Để sau đi bố”. Tịch Nhan miễn cưỡng đáp, lòng bỗng thấy lạnh lẽo, mình thật sự đã trở thành người thừa, là món hàng ế trong mắt bố mẹ rồi sao.

“Phải khẩn trương lên, việc trọng đại của cả đời người, không thể lè mề được!”, mẹ lên tiếng tổng kết buổi giáo huấn, nói rồi hướng ánh mắt quay trở lại màn hình tivi.

Tịch Nhan đang dợm đứng lên khỏi sofa, uể oải rời phòng khách sau một cơn “oanh tạc”, trốn vào phòng của mình. Mẹ đột nhiên la lên thất thanh, đẩy kính ngạc: “Chẳng phải giám đốc điều hành của Trác Thị đây sao? Không ngờ lại trẻ thế này, xuất thân thế gia, lại du học từ Mỹ về, tiền đồ rộng mở khỏi nói!”

Người mẹ nói có phải là Trác Thanh Liên? Chớ vội coi thường quanh năm suốt tháng không bước chân ra khỏi nhà, ngày ngày mở hội mặt chược tại gia với mấy bà hàng xóm, những chuyện kiểu này hóa ra lại tường tận chi tiết.

Tịch Nhan ngẩng đầu, liếc qua tivi, Triều Nhan tay cầm micro, miệng cười duyên dáng, đôi mắt đẹp lúng liếng lấp lánh: “Thưa giám đốc Trác, vì sao ngày lại quyết định đầu tư xây dựng khu vui chơi giải trí quy mô lớn tại Thành Nam?”

Cảnh quay tiếp theo, chuyển sang phía Trác Thanh Liên. Anh ta vẫn nguyên vẻ nho nhã thường ngày, thần sắc điềm đạm ung dung, không kiểu căng trọng, tay chân thừa thãi không biết để đâu như những nhân vật nhận lời phỏng vấn khác.

“Tuổi ấu thơ của tôi gắn liền với ngõ Tử Trúc, tôi lớn lên cũng chính từ con ngõ cũ kỹ, đơn sơ ấy. Lúc rời xa nơi ấy, tôi đã từng hứa với một cô gái rằng, tôi nhất định sẽ quay về tìm cô ấy!”

“Điều đó thì liên quan gì tới quyết định xây dựng khu vui chơi giải trí của ngài?”, Triều Nhan đưa ra câu hỏi mà ai cũng muốn biết đáp án.

Sau một thoáng trầm tư, Trác Thanh Liên đáp: “Tôi hy vọng các em nhỏ bây giờ có thể được sống một tuổi thơ đẹp đẽ, vui vẻ hạnh phúc, không như chúng tôi ngày xưa, chỉ biết chơi trò trốn tìm!”

Nói đến câu này, ánh mắt anh nhìn thẳng vào ống kính máy quay, ánh mắt lạnh mà chứa chan thâm tình ấy, khiến trái tim Tịch Nhan một phen hỗn loạn.

Trong ánh mắt ấy đúng là có điện, dù cách sau màn hình tivi vẫn đủ sức mê hoặc người ta.

“Khỏi phải nói, trông anh ta đứng cùng Triều Nhan của chúng ta, xứng đôi quá đi mất!”

Tiếng nói của mẹ đưa Tịch Nhan trở về với thực tại, thu lại ánh mắt nãy giờ bị hút chặt vào màn hình lúc đứng lên không cẩn thận va vào đầu gối mẹ, một cuộn len hồng rơi ra lăn tròn đến bên bàn uống trà.

Tịch Nhan cúi xuống nhặt lại cuộn len, mân mê cái thứ đồ mềm mịn như nhung ấy trong tay, khiến cô có cảm giác lâu lắm rồi mới gặp lại, trong đầu hiện lên một cảnh tượng mơ hồ nhưng rất đối thân quen.

Trong ánh hoàng hôn của một buổi chiều nào đó, lâu lắm rồi, ánh tà dương vàng rực chiếu xuống con ngõ nhỏ, một bà cụ tóc trắng xóa, đờ đẫn ngồi trên băng ghế dài, tay không ngừng đan len.

Cuộn len bầy sắc cầu vồng rơi xuống đất, bà cũng không hay biết, vẫn mãi miết đan, mặt trời đã khuất núi rồi, bà vẫn ngồi nguyên chỗ cũ. Ngày nào cũng vậy, ngày nắng cũng như ngày mưa.

Mọi người trong ngõ đều gọi bà là “bà già điên”, một vài đứa trẻ nghịch ngợm còn nhỏ nước bọt ném đá về phía bà.

Mỗi lúc như vậy, lại có một cậu con trai đứng ra, mái tóc đen nhánh, gương mặt khôi ngô như tạc tượng, đôi mắt màu hổ phách, tuấn tú như chàng hòa tử trong truyện tranh Nhật Bản.

Cậu hét lên: “Cút hết đi!”, rồi quăng vù vù cặp sách trong tay, như một quả chùy xích chĩa về phía bọn trẻ hồi nãy kiêu “vào đây cho biết tay”. Sau một hồi la hét om sòm, lũ trẻ sợ chạy biến mất tăm. Ai chậm chân, không kịp chạy, thì bị nện ột trận nên thân.

Khoan đã! Vừa nãy Trác Thanh Liên nói gì nhỉ?

“Tuổi ấu thơ của tôi gắn liền với ngõ Tử Trúc, tôi lớn lên cũng chính từ con ngõ nhỏ cũ kỹ, đơn sơ ấy”.

“Lúc rời xa nơi ấy, tôi đã từng hứa với một cô gái rằng, tôi nhất định sẽ quay về tìm cô ấy!”

Giọng nói thâm trầm truyền cảm ấy, bỗng chốc bóp nghẹt trái tim Tịch Nhan Cô nhớ ra rồi, cuối cùng cũng nhớ ra rồi...

Trác Thanh Liên, chính là cậu con trai sống trong ngõ nhỏ ấy.

13. Chương 13

Chương 13: Chuyện cũ thời niên thiếu

Lúc đó, cậu ta không tên Trác Thanh Liên, mà là Kiều Dật.

Kiều là họ mẹ, Dật là tên mẹ đặt cho cậu ta, nghĩa là “mất đi”. Bởi cậu là đứa con không biết cha mình là ai.

Không chồng mà chữa, sinh ra đứa con lai lịch không rõ ràng, trong tư tưởng quan niệm cổ hủ ấy, chẳng khác gì kỹ nữ. Trong ngõ Tử Trúc, Kiều Dật và người mẹ “vô liêm sỉ” của anh đều là phận thấp kém, hèn mọn, bị người ta chỉ chỗ sau lưng: “Xem kìa, cái thứ nghiệp chủng không cha, cũng chả biết mẹ nó ngủ với ai để ra nó nữa...”. Thế nên, dù cho Kiều Dật có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú hơn người, cũng vẫn không được người lớn và trẻ con yêu quý. Trên đời này, ngoài mẹ và bà ngoại, không có ai từng thực sự yêu thương cậu cả.

Cậu sở dĩ có mặt được trên đời này, người đầu tiên cậu phải cảm ơn, đó chính là bà ngoại. Mẹ mười chín tuổi đã có mang Kiều Dật, vốn định bỏ đi, chính bà ngoại đã hết lời khuyên nhủ mẹ giữ cậu lại. Bà ngoại lương thiện can ngăn: “Hãy giữ lại nó, dẫu sao cũng là một sinh linh nhỏ bé tội nghiệp!”. Thế là, mẹ nghiêng răng, bất chấp ánh mắt khinh ghê của người đời, sinh ra cậu.

Mẹ của cậu vốn rất đẹp, thời trẻ từng mệnh danh “hoa khôi ngõ Tử Trúc”. Thân hình mảnh mai, làn da trắng ngần và đôi mắt to long lanh khiến bao người rung động.

Kiều Dật được kế thừa vẻ đẹp thiên phú ấy từ mẹ, từ nhỏ đã rất tuấn tú. Một khuôn mặt khôi ngô sinh ra trong hoàn cảnh gia đình phức tạp thường sản sinh ra tính cách cực đoan. Lớn lên trong những lời châm chọc mỉa mai nơi hàng cùng ngõ hẻm, sớm trải nghiệm bao thăng trầm nhân thế, từ đó nuôi dưỡng tính cách lạnh lùng, lạnh lùng và kiêu ngạo ở cậu. Trong tim cậu, chỉ có bà ngoại và mẹ là những người thân yêu nhất, vì họ, cậu có thể bất chấp tất cả.

Kiều Dật lớn lên trong vòng tay yêu thương của bà ngoại, nên có tình cảm cực kỳ sâu sắc với bà. Năm cậu mười tuổi, bà ngoại bị chứng mất trí do tuổi già, bệnh tình rất nghiêm trọng, mẹ cậu cũng không có tiền đưa bà đi bệnh viện. Bà cứ ra ngẩn vào ngơ, bất kể xuân hạ thu đông, ngày ngày quần chặt chiếc áo bông cũ, đầu đội mũ len đen, ngồi như tượng sáp ngoài đầu ngõ, tay không ngừng đan áo len. Từ tỉnh mơ đến hoang hôn, hết ngày sang đêm. Bà tay thì đan, miệng thì không ngớt lẩm bẩm: “Tiểu Dật à, bà ngoại đan áo cho con này, mùa đông đến sẽ không còn sợ lạnh nữa!”

Mẹ phải đi bán hàng, Kiều Dật thì phải lên lớp, không sao chăm sóc bà được. Có mấy ngày, mẹ quyết tâm, khóa cửa nhốt bà trong nhà trước khi ra ngoài. Bà ngoại trong nhà nước mắt ngấn dài, liên tục đập cửa sổ khẩn cầu: “Mau mở cửa ra, cho tôi ra ngoài đi!” chất giọng khàn đục, như những tiếng đàn run rẩy, vừa như rên rỉ van lơn, thê thiết mà tuyệt vọng. Cuối cùng, mẹ đành nuốt nước mắt mở cửa cho bà ra ngoài.

Kiều Dật mỗi chiều đi học về, đều trông thấy người trong ngõ Tử Trúc, nhằm hướng bà ngoại cậu mà chỉ trỏ, soi mói, những ánh mắt cười cợt ác ý ấy khiến cậu không sao chịu nổi. Nhưng điều khiến cậu bức nhất là lũ trẻ ranh trong xóm, ném đá, nhổ nước bọt vào bà cậu, láo toét xác xược mà cười mà nói: “Bà già điên, ha ha, bà già điên!”

Nhìn vẻ mặt vô tội, ngây ngô của người bà bị nhục mạ giữa chốn đông người, Kiều Dật lòng đau như cắt từng khúc ruột. Cậu hét lên một tiếng, xông tới trước. Đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, là người đàn ông duy nhất trong gia đình, nhất định phải bảo vệ người thân của mình, không để họ bị tổn thương! Cặp sách trong tay thành vũ khí, cậu nhằm hướng bọn chúng xông tới, với khí thế dũng mãnh không gì ngăn nổi, lần lượt hạ gục từng mục tiêu. Đợi đến lúc hoàn hồn lại, thì lũ trẻ kia đã khóc mẹ kêu cha, toán loạn chạy trốn rồi.

Không ngờ, lũ nhóc kia cũng không biết điều. Một hôm, chúng tập hợp vài tên côn đồ lớn trong ngõ Tử Trúc lại, mai phục trên đường cậu về nhà chờ thời cơ báo thù. Kiều Dật một thân một mình, thiếu số đánh không thắng nổi đa số, một lát đã bị đánh lăn ra đất.

Đại ca của lũ côn đồ là một tên chừng mười hai, mười ba tuổi, cật thể lớn hơn, thường ngày vênh vác điệu võ dương oai khắp một vùng, tác oai tác quái đã thành thói quen, căn bản không coi cậu nhóc thấp hơn mình nửa cái đầu như Kiều Dật ra gì. Hắn quật cậu ngã xuống đất, một chân giẫm lên người cậu, giễu cợt: “Tiểu nghiệt chủng, cầu xin tha mạng đi, rồi ”ông đây” tha cho!”

Giọng điệu khinh miệt của đối phương, phút chốc làm bùng lên ngọn lửa uất ức vì bị lăng nhục bấy lâu nay kìm nén trong lòng Kiều Dật.

Lẽ nào bởi vì anh là “tiểu nghiệt chủng”, mà bất cứ ai cũng có quyền sỉ nhục, suốt đời không ngẩng mặt lên được sao? Kiều Dật thì không! Cậu thiếu niên khôi ngô trầm tĩnh có học ấy, bỗng vùng lên, hoàn toàn không quan tâm tới bản thân mình gầy guộc ra sao, đối phương to lớn thế nào, chỉ biết xông lên quyết chiến một phen...

Đây không phải là một trận đánh lộn bình thường, mà là trận chiến vì danh dự. Kiều Dật mồ hôi đầm đìa, trong mắt bùng lên ngọn lửa phẫn nộ, như một trận giao tranh giữa hai con mãnh thú, hoa chân múa tay, chiến đấu chống lại sự không công bằng của số mệnh, tuyên chiến với tất cả những kẻ từng miệt thị mình!

Đương nhiên, kết quả vẫn rất thảm. Kiều Dật bị tên côn đồ đó đánh ột trận te tua. Bại trận lần đầu tiên trong đời, trong lòng tràn ngập nỗi nhục nhã và căm hận, lê bước chân mệt mỏi rã rời, từng bước từng bước khó nhọc tiến vào ngõ Tử Trúc.

Ánh nắng rơi rớt cuối ngày vương trên khuôn mặt sưng húp như cái bánh bao của cậu, cánh tay bị thương, áo quần tả tơi, vết máu loang lổ, toàn thân như vừa bước ra từ đấu trường A Tu La[1], sắc mặt u ám hung dữ, duy chỉ có đôi mắt sáng rực, sáng đến phát sợ.

Về đến đầu ngõ, vốn định nhẹ nhàng lướt qua bà ngoại, chuồn về nhà rửa sạch vết máu và bùn đất dính trên người, rồi thay quần áo, chạy ra dắt bà về nhà.

Ai dè, lúc cậu bước ngang qua chỗ bà, trông thấy một cô bé lưng đeo cặp sách, bước đến bên bà, cúi xuống nhặt cuộn len đang rơi dưới đất lên, đặt vào trong tay bà.

Điều khiến cậu ngạc nhiên hơn nữa, là bà ngoại tưởng như vô tri vô thức, không có phản ứng trước bất kì sự vật nào lại đưa tay ra đón lấy, gương mặt còn ánh lên nụ cười hiền hậu mà lâu lắm rồi cậu không được thấy.

Còn đang ngơ ngác, Kiều Dật nghe tiếng cô bé nhẹ nhàng cất lên: “Bà à, bà ngồi đan áo suốt từ sáng đến giờ, chắc là cũng đói rồi. Cháu có mang quýt theo đây, cháu bóc cho bà ăn nhé, được không bà?”

Nghe tiếng bà è a điều gì không rõ, âm thanh hòa lẫn vào nhau, đến Kiều Dật cũng nghe không hiểu. Cô bé dường như lại hiểu hết, lấy trong cặp ra một quả quýt, bóc vỏ, từng múi từng múi một dứt vào miệng bà. Bà ngoại há miệng ăn, ăn một cách ngon lành.

Rất nhanh, múi quýt cuối cùng cũng được ăn hết, bà ngoại miệng vẫn còn tóp tép, như muốn ăn nữa. Cô bé nhả nài vỗ vỗ: “Bà ơi, nếu bà thích ăn, mai cháu lại mang đến nữa mà”.

Nói rồi, cô bé rút khăn tay ra, cẩn thận lau sạch nước miếng chảy ra trên khóe môi bà, cười tinh nghịch: “Dáng vẻ bà lúc ăn, giống hệt như ông nội cháu, toàn bị rớt nước miếng ra ngoài thôi!”

Cảnh tượng ấy diễn ra tự nhiên như đã quen thân từ lâu, dường như đã xảy ra rất nhiều lần rồi, như bức tranh đẹp để ngắt hương. Thậm chí nhiều năm sau này, cậu sớm đã rời xa ngõ Tử Trúc, vẫn không sao quên được cảnh tượng khi đó.

Tháng sáu Giang Nam, hương hoa chi tử ngào ngạt đất trời. Dưới ánh mặt trời chênh chếch phía Tây, một bà lão tóc bạc phơ, ngồi trên cái ghế đầu thấp lè tè, một cô bé thanh tú mảnh mai, mặc bộ đồng phục quần xanh áo trắng giản dị, khuôn mặt nhỏ nhắn mộc mạc, phản chiếu dưới những tia nắng sắc sảo, đẹp như cánh hoa chi tử, thuần khiết trong trẻo, trang nhã mà ngát hương.

Kiều Dật ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ, chăm chú nhìn theo, cho tới khi cái bóng gầy gầy nhỏ nhắn của cô bé khuất dần sau màn sương chiều.

Ngày sau đó, cậu dò hỏi và biết được, tên của cô bé đó là Đỗ Tịch Nhan.

14. Chương 14

Chương 14: Ngõ Tử Trúc

Sáng sớm vừa ngủ dậy, Tịch Nhan liền nhận được điện thoại của Tiết Đình Chi, cô bé giọng nức nở run run, còn cả tiếng nấc nghẹn ngào: “Cô giáo Đỗ, nhà của bà ngoại bị người ta dỡ đi rồi, em...em biết sống đâu bây giờ...”.

Tiết Đình Chi sống cùng bà ngoại ở ngõ Tử Trúc, thuộc khu vực di dời trong khu quy hoạch lần này của nhà nước.

“Em đừng lo, cô sẽ tới ngay!”. Tịch Nhan hỏi địa chỉ, gác điện thoại, liền mau chóng thay quần áo và xuất phát. Đi qua hàng hoa quả, nghĩ lần đầu tới thăm cũng nên mua chút đồ làm quà cho người lớn tuổi.

Tay xách nách mang một đồng quà, đi xe buýt thì bất tiện, cô bèn bắt taxi nhằm hướng ngõ Tử Trúc thẳng tiến.

Xuống xe ở đầu ngõ, Tịch Nhan có đôi chút lạ lẫm.

Tử Trúc là con ngõ cổ từ lâu lắm rồi, nghe đâu đã hàng trăm năm tuổi. Đường lát đá xanh, ngõ hẻm chật chội, lại quanh co uốn khúc, đứng đầu ngõ không sao nhìn thấy cuối ngõ. Hai bên đa số là những ngôi nhà mái bằng hoặc nhà gỗ mái ngói kiểu cũ thấp lè tè, tường xanh ngói xám, cửa chính gỗ, cửa sổ gỗ, cầu thang gỗ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời bốn bề xung quanh, là áo quần, ga trải giường đủ các màu sắc giăng phoi từng hàng từng hàng, trông cứ như bao nhiêu quốc gia đang khoe quốc kỳ.

Những năm 80, 90 của thế kỷ trước, sự chênh lệch giàu nghèo chưa sâu sắc như bây giờ, Tịch Nhan khi ấy chưa bao giờ thấy việc sống trong một khu ổ chuột nghèo khó như ngõ Tử Trúc là điều đáng xấu hổ, ngược lại còn tìm thấy ở đó biết bao niềm vui.

Tịch Nhan thích nhất là những buổi chiều tối mùa hè. Mỗi khi màn đêm chực ập xuống, từng hộ từng nhà trong con ngõ nhỏ lại mang giường tre, hay vài cái ghế mây, ghế đẩu ra đặt trước hiên nhà. Cơm tối xong, người thì “buôn” chuyện đánh bài, người lại nằm khểnh chân hóng gió, có người còn cao hứng đem đàn ra hát. Các cụ già thì phe phẩy quạt ba tiêu, quạt giấy, quạt lông chim, lũ trẻ thì rủ nhau chơi trốn tìm, nô đùa, nghe người lớn kể chuyện ở bãi đất trống trước nhà.

Khi ấy, lũ trẻ trong những ngày hè chói chang, chỉ mong nhất được cầm trong tay một que kem sữa mát lạnh. Bình thường bọn chúng chỉ có thể ăn kem đường, năm xu một que của bà cụ trong ngõ làm. Kem sữa thì đắt hơn nhiều, những đứa trẻ trong ngõ Tử Trúc thông thường chẳng bao giờ dám mơ tới.

Những ngày hè trong ký ức của Tịch Nhan, là bầu trời đêm xanh thẳm, với chỉ chút những ngôi sao lấp lánh, tiếng ve râm ran trên cây, tiếng ếch kêu oàm oạp vọng lại, bóng đom đóm lập lờ bay qua bay lại...còn cả tiếng cười trong trẻo mà sáng khoái của bấy trẻ con, vẻ giản dị mà trong sáng của thời đại bấy giờ.

Tịch Nhan vẫn nhớ, đầu ngõ có mấy cây chi tử, xanh um tươi tốt, tràn đầy sinh khí, làm nền cho con ngõ nhỏ mộc mạc cũ kỹ, khiến nó trở nên rạng rỡ sinh động. Hàng năm cứ đến tháng Năm, tháng Sáu, trong tán lá xanh um hình bầu dục thấp thoáng những bông hoa chi tử trắng tinh dày đặc, từng chùm từng chùm đua nhau nở. Cánh hoa tầng tầng lớp lớp, hương thơm lan tỏa, nồng nàn mà bền lâu.

Trở về từ nhà ông nội ở quê, nhìn thấy những cây chi tử này, Tịch Nhan như gặp lại bạn cũ, vô cùng thích thú. Hàng ngày sau giờ học, Tịch Nhan đều quẩn luyến quần quanh dưới gốc cây. Cô như mê muội hương hoa chi tử, mỗi lần bước qua đây, đều cảm thấy tâm hồn thư thái.

Nhưng bây giờ, đã không còn chút tâm tích cây chi tử nào nữa, khắp nơi chỉ còn cảnh hoang tàn đổ nát, là cảnh ngổn ngang bộn bề sau cuộc di dời. Tịch Nhan mặc kệ đám bụi mịt mù xộc vào mũi, bước vào hiện trường phá vỡ. Vừa được vài bước, phía trước có người ngăn lại: “Ở đây đang phá vỡ nhà, nguy hiểm lắm, mời cô ra ngoài cho!”

Tịch Nhan cất tiếng hỏi: “Các căn nhà quanh đây đều dỡ bỏ rồi sao? Nhà số 45 ngõ Tử Trúc đã dỡ chưa?”

“Nhà số 45?”, người đó chau mày, đưa mắt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân: “Đó là hộ đang bị cưỡng chế, họ sống chết nhất quyết không chịu dời đi. Chúng tôi đang làm công tác tư tưởng”.

“Đó là nhà học trò của tôi, tôi phải đi tìm họ”. Tịch Nhan bỏ qua lời khuyên can của mấy người công nhân, cẩn thận bước qua đám gạch ngói vỡ và cột nhà ngổn ngang trên nền đất, tìm đến nhà số 45 ngõ Tử Trúc.

Kỳ thực rất dễ tìm, không cần nhìn số nhà, bởi những nhà xung quanh đều đã dỡ bỏ rồi, chỉ còn ngôi nhà gỗ nhỏ rách nát đứng chờ vợ. Tịch Nhan gõ nhẹ lên tấm cửa gỗ sơn đỏ loang lổ, một lúc lâu sau mới có tiếng khe khẽ đáp lời: “Ai đó?”

“Tiết Đình Chi, là cô, cô giáo Đỗ đây”.

Cánh cửa gỗ mau chóng được mở ra, Tiết Đình Chi đứng bên trong cánh cửa, vừa nhìn thấy cô, tròn mắt bỗng chốc đỏ hoe: “Cô giáo Đỗ...”

Tịch Nhan theo cô trò nhỏ bước vào trong, bên trong có một khoảng sân tương đối rộng, ở giữa trồng một cây chi tử. Vòng hoa chi tử còn nguyên sương sớm lúc trước, phải chăng do chính bà ngoại của Tiết Đình Chi hái từ trên cây này xuống.

Ngôi nhà của Tiết Đình Chi, không có gì hơn ngoài bốn bức tường, trừ bàn, ghế, giường ra, tuyệt nhiên không có thứ gì đáng tiền. Hai bà cháu dựa vào nhau mà sống, chỉ biết trông chờ vào chút tiền trợ cấp của nhà nước mà duy trì cuộc sống, gia cảnh vô cùng khó khăn.

Bà ngoại của Tiết Đình Chi là một bà lão nhỏ nhắn nhưng minh mẫn, mặc dù đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, nhưng ánh mắt vẫn sáng, sức khỏe vẫn tốt. Bà cụ tính tình ngay thẳng, kiên quyết không nhận quà mà Tịch Nhan mang đến, chỉ nắm tay cô, khấn khoản: “Cô giáo Đỗ, mong cô giúp bà cháu chúng tôi, giữ lại ngôi nhà cũ kỹ này”.

Người già đều rất hoài cổ, ngôi nhà đã gắn bó gần cả cuộc đời, ai nỡ dứt bỏ ra đi? Hơn nữa, bà cụ không xu dính túi, mẹ Tiết Đình Chi đã tái giá, lại vừa nghỉ việc, lấy đâu ra tiền mà mua nhà khác?

Dù như vậy, Tịch Nhan vẫn hết lời khuyên nhủ: “Lần di dời này là chủ trương của nhà nước, nhà mình cũng không thể không theo, trước sau gì rồi cũng phải chuyển. Hay mình cứ chuyển tới khu tái định cư đã được sắp xếp, căn nhà này diện tích cũng tương đối lớn, tính theo giá thị trường bây giờ, có lẽ cũng không phải bù thêm nhiều đâu ạ. Mà nếu cần, cháu có thể giúp bà ứng ra trước...”

“Thế sao được?”, giọng bà cụ có phần kích động, “Lúc trước cô đã giúp nộp tiền học cho Đình Chi nhà chúng tôi, tôi còn chưa trả được! Bà cháu tôi tuy nghèo khó, nhưng có thể gặp được cô giáo tốt như cô, cũng là phúc phận mấy đời nhà chúng tôi rồi!”

Bà cụ cuối cùng cũng bị Tịch Nhan thuyết phục, đồng ý rời đi, chỉ mong gia hạn thêm vài ngày, vì còn phải thu dọn đồ đạc và tìm chỗ ở mới. Tịch Nhan nói: “Hay là thế này đi, bà và Đình Chi tạm thời dọn đến ký túc trường cháu ở tạm. Nghỉ hè cháu ở nhà bố mẹ mà.”

Bà cụ cảm động khôn xiết, không ngớt lời “làm phiền cô giáo Đỗ nhiều quá”. Tịch Nhan an ủi bà cháu thêm đôi câu, rồi cáo từ ra về. Trước khi về, nhân lúc bà cụ không để ý, bèn lén để giỏ quà lại trong phòng.

Cô lần theo lối cũ, lúc quay ra đến đầu ngõ, không cẩn thận giẫm phải cái đinh.

Mũi đinh vừa nhọn lại vừa sắc lại còn loang lổ vết gỉ sét xuyên qua đế dép, đâm qua da thịt, đau như xát muối.

Tịch Nhan cố nén cái đau nhói buốt, cà nhắc từng bước một băng qua đồng đổ nát, nhằm hướng bên xe buýt phía bên kia đường. Nhìn cô đi lại khó khăn, taxi đi ngang qua, đều cố ý giảm tốc độ, còn nhấn còi bim bim.

Tịch Nhan chỉ biết lắc đầu, vừa này lúc đi đã gọi xe, mua quà, giờ trong túi chỉ còn vài đồng lẻ, chỉ có thể đi xe buýt.

Một chiếc ô tô đen lướt qua bên cạnh, tiến được vài mét, rồi đột ngột phanh gấp, quay đầu xe, tiến về phía cô, cuối cùng dừng lại trước mặt cô.

Tịch Nhan thấy khó hiểu quay đầu lại, thấy chiếc xe Benz màu đen này sao quen quen.

Tim cô bỗng thót lại, không ngờ rằng, vào lúc này, xuất hiện tại chính nơi này.

Đúng lúc cô thẫn hoi, không nơi nương tựa như thế này.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, một luồng gió lạnh phả tới.

“Đỗ Tịch Nhan, lên xe”. Năm từ ngắn gọn mà đầy sức mạnh, từng từ từng từ một vang vọng vào lòng cô. Cô ngược mắt nhìn lên, một lần nữa, lại bắt gặp đôi mắt màu hổ phách ấy. Con phố một sáng mùa hè, ánh mặt trời hừng hực, đứng gió, thời gian dường như cũng ngừng lại. Anh gọi cô “Đỗ Tịch Nhan”, anh đã nhận ra cô từ lâu, nhưng lại xem cô như con chuột để vờn đùa. Dù là Trác Thanh Liên của hiện tại, hay là Kiều Dật của ngày trước đều thích chơi trò trốn tìm.

15. Chương 15

Chương 15: Trốn tìm

Sở dĩ Kiều Dật thích chơi trò trốn tìm, cũng đều là vì Tịch Nhan.

Từ sau buổi chiều hôm ấy, anh bèn để ý quan sát cô. Cô bé trong sáng thánh thiện như thiên sứ ấy, kỳ thực cũng cô đơn giống như anh.

Tịch Nhan không có bạn chơi cùng, tất cả những cô bé, cậu bé chơi với cô, cũng chỉ vì người chị xinh đẹp nhưng kiêu ngạo của cô mà thôi.

Không thể không công nhận, Đỗ Triều Nhan thực sự là một tiểu mỹ nhân, da trắng như tuyết, mắt sáng rắng trắng, phục sức thu hút mà hợp thời, càng làm tôn lên vẻ đẹp rực rỡ hơn người của cô.

Nhưng Kiều Dật lại không thích cô, cảm thấy cô kiêu ngạo ích kỷ, lại còn ra dáng điệu bộ. Đương nhiên, một Đỗ Triều Nhan cao ngạo xinh đẹp như công chúa, lúc nào cũng có hàng tá con trai vây quanh, cũng không khi nào để ý tới một Kiều Dật lặng lẽ trong góc tối là cậu.

Tịch Nhan vừa từ quê trở về nhà, vừa nhút nhát lại hướng nội, không hòa đồng, Đỗ Diệu Hoa lo rằng dần dà, cô bé càng trở nên tâm khép kín. Để tìm người chơi cùng với con gái, ông thậm chí mang “vật chất” đem ra mua chuộc. Chủ nhật nọ, Đỗ Diệu Hoa chặn đường Kiều Dật đang chạy chơi trong ngõ lại, dùng một que kem sữa “mua chuộc”, để cậu chơi cùng Tịch Nhan một buổi chiều.

Que kem sữa vừa thơm ngọt lại mát lạnh giữa ngày hè oi bức, đối với một đứa trẻ mười tuổi mà nói, rõ ràng có một sức hút ghê gớm. Kiều Dật vui vẻ nhận lời, thế là, Đỗ Diệu Hoa giao cô con gái út của mình cho cậu, rồi vội vàng vàng tới cơ quan làm thêm.

“Nói xem, cậu thích chơi trò gì?”, Kiều Dật hỏi.

“Trốn tìm”, cô bé tám tuổi Tịch Nhan cúi đầu thật thấp, rụt rè tự ti, so với cô bé miệng cười rạng rỡ, điệu dàng tựa thiên sứ trong buổi chiều hôm trước, dường như là hai con người hoàn toàn khác.

Chơi được nửa tiếng, dáng vẻ rụt rè của cô bé gầy gò mỏng manh này khiến Kiều Dật cảm thấy tê nhạt. Rất nhanh, cậu bỏ lại cô, chạy chơi một mình.

Đến chiều tối, Kiều Dật ra đầu ngõ dìu bà ngoại về nhà, rồi giúp mẹ dọn hàng. Hết việc này tới việc kia, chẳng mấy chốc trời đã tối mịt. Vừa lúc cả nhà đang chuẩn bị dọn cơm, Đỗ Diệu Hoa đột nhiên gọi cửa. Người đàn ông nho nhã, học thức là thế, cửa vừa mở liền túm ngay lấy cậu, nồn nóng hỏi:

“Có thấy Tịch Nhan nhà tôi đâu không?”

“Không phải em ấy đã về nhà từ lâu rồi sao?”

“Đâu có, nó vẫn chưa về nhà.”

Kiều Dật lúc này mới nhận thức được rắc rối mà bản thân đang phải đối mặt, tim thót lại, cậu vội vàng lao ra khỏi nhà, chạy như bay tới chỗ chơi trốn tìm khi chiều.

Tối hôm đó, cậu và Đỗ Diệu Hoa lòng sục lục tung cả con ngõ lên, cũng không thấy bóng dáng của Tịch Nhan đâu cả.

“Đỗ Tịch Nhan, Đỗ Tịch Nhan...”

Cậu gọi to, trong lòng có lửa đốt, không ngừng oán trách bản thân. Tại sao lại bỏ rơi cô bé? Nhờ đâu có chuyện gì với cô bé...

Không, không đâu! Cô bé nhất định sẽ không sao cả! Cậu bé trước nay lạnh lùng cao ngạo là thế, nay lần đầu tiên ném trái tim nào là sợ hãi và lo âu.

Bỗng, từ phía sau cây chi tử đầu ngõ, truyền lại âm thanh yếu ớt, hình như là tiếng con gái đang nức nở.

Cậu liền ra phía sau cây, bắt gặp Tịch Nhan gầy nhom đang ngồi trong bóng tối dưới gốc cây, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Đỗ Tịch Nhan, em trốn ở đây làm cái gì?” Cậu nói qua tiếng thở hổn hển, gần như phát cáu.

Tịch Nhan ngước mặt lên nhìn cậu, bỗng nhoẻn miệng cười, long lanh rực rỡ.

Nói rồi cô ulla vào lòng cậu, reo lên: “Cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi!”

Đúng là đồ ngốc, đến giờ mà vẫn nghĩ là đang chơi trò trốn tìm hay sao!

Kiều Dật nghĩ, lòng chua xót, bất giác đưa cánh tay ra, ôm cô bé chặt hơn vào lòng.

Tịch Nhan tựa vào lòng anh, lặng yên hồi lâu mới khẽ nói: “Trước nay chưa có ai từng tìm được em cả, anh là người đầu tiên...”

Kiều Dật thấy tim mình thất lại, cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô bé. Ánh mắt lấp lánh, trong đó phản chiếu hình ảnh khuôn mặt cậu.

Không lâu sau, Đỗ Diệu Hoa cũng tìm được tới nơi. Kiều Dật không nói thêm lời nào, lặng lẽ trở về nhà, ăn cơm, học bài như thường ngày.

Đến tối đi ngủ, cậu giấu mặt vào chăn, trước mắt hiện ra, là vô số những đôi mắt trong veo sáng rõ, long lanh ngấn lệ.

Bây giờ hồi tưởng lại, Tịch Nhan là chút dịu dàng duy nhất trong ký ức gần hai mươi năm nay của cậu, và cũng là...mối tình đầu.

Trác Thanh Liên ngồi trong xe, nhìn cô không chớp, ánh nhìn dịu dàng dần dâng lên trong mắt.

Những ký ức ấu thơ hiện ra mồn một, sống động như mới chỉ hôm qua, bóp nghẹt lấy trái tim anh. Tịch Nhan thì không sao chịu nổi. Ánh mắt tha thiết như thiêu như đốt của anh, dường như đang nhìn không phải cô, mà là một người khác.

Cô trốn tránh ánh mắt nồng nhiệt quá đỗi của anh, thoáng chút do dự, rồi tiếp tục bước về phía trước.

“Đỗ Tịch Nhan!”, anh gọi tên cô lần thứ hai, “Tôi bảo cô lên xe”.

Cô dừng bước, nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi trên ghế lái. Gương mặt khô ngô tuần tú, cử chỉ tao nhã phóng khoáng, tựa như hoàng tử cười ngựa trắng tới cứu công chúa gặp nạn. Đáng tiếc là, cuộc đời cô từ lâu đã có một hoàng tử khác.

Cô hắng giọng, đáp lại bằng giọng khiêu khích: “Thưa ngài, tại sao tôi phải lên xe ngài? Mà tôi cũng không biết ngài là ai cả!”

Trác Thanh Liên nghe tim mình run rẩy, ánh long lanh nơi đáy mắt lui dần, thay vào đó vẻ trầm ngâm.

“Em...”, anh bỗng có chút căng thẳng, giọng bỗng hóa khàn đục, “Không nhớ tôi một chút nào hay sao?”

Một người luôn giữ được bình tĩnh trước mọi người, tự tin thoải mái trước ống kính máy quay, giờ lại ngượng nghịu, lúng túng thế này, quả thật là hiếm thấy. Tịch Nhan bỗng nảy ra ý định trêu chọc. Cô nhướn mày, ra vẻ ngạc nhiên nhìn anh chằm chằm:

“Kỳ quái! Tôi nhất thiết phải nhớ anh sao? Mà rốt cục anh là ai mới được?”

Trác Thanh Liên tưởng như nghe tiếng trái tim vỡ vụn trong lồng ngực. Đáng lẽ ra, anh không nên cảm thấy bất ngờ.

Mười năm trước, cô từ lâu đã không quen anh rồi.

16. Chương 16

Chương 16: Lướt qua nhau

Gặp lại Trác Thanh Liên, khơi dậy những chuyện xưa đã phủ bụi trong ký ức, một cảm xúc vừa gần gũi thân thiết vừa xa cách dâng lên tự đáy lòng.

Mười năm trước, một đôi thanh mai trúc mã, hình ảnh hai đứa trẻ vô tư năm nào hiện hiện trước mắt.

Lúc ấy, Kiều Dật gần như là bầu bạn duy nhất của cô. Luôn thích cùng cô chơi trò trốn tìm, bất luận cô trốn ở đâu, cậu cũng đều tìm ra. Cậu bé này thật ra cũng rất cô đơn, cơ bản không có bạn bè gì. Tính tình lầm lì, lạnh lùng, nhiều lúc xử sự cực đoan. Giai đoạn tiểu học, tướng mạo khôi ngô trắng trẻo hơn người, đối với con trai mà nói, hoàn toàn không phải là ưu điểm gì ghê gớm, ngược lại còn bị chúng bạn trêu ghẹo là “đồ con gái”. Người lớn không ưa cậu, chỉ vì xuất thân của cậu, sau lưng còn gọi cậu là “đồ con hoang”; bọn con trai thì sợ cậu ra mặt, tránh càng xa càng tốt, vì chúng nghe nói cậu có khuynh hướng bạo lực, lúc đánh lộn không thiết sống chết, từng một thân một mình chống lại mấy tên côn đồ. Ai chưa tận mắt chứng kiến, thật khó mà tưởng tượng được, một cậu thiếu niên tuổi mười tuổi đáng thương sinh như thế, lúc đánh nhau lại có thể hung tợn và liều lĩnh như vậy; tụi con gái thì chỉ chăm chăm ái mộ những anh chàng thông minh, lanh lợi, thành tích xuất sắc, hoàn toàn không coi “thành tích” trốn học, đánh lộn lấy lòng như cậu ra gì.

Có lẽ những người đồng cảnh ngộ thì dễ đồng cảm với nhau, quãng thời gian ấy, Tịch Nhan và Kiều Dật rất thân thiết. Tan học, họ cùng nhau ra bờ sông gần đó nhặt vỏ sò, xây lâu đài cát, nhặt củi khô nướng khoai ăn...

Có lần, cô dẫn anh trèo tường vào vườn sau nhà người ta, đi hái quả dâu. Loại quả này mọc thành chùm, to cỡ quả đậu nành, khi chín có màu tím đậm, chua chua ngọt ngọt, hương vị rất tuyệt. Lúc còn ở quê, cô và chúng bạn thường leo lên cây hái ăn.

Tịch Nhan một mình trèo lên cây, vừa hái vừa ăn, miệng nghe ngao không rõ bài gì. Kiều Dật yên lặng ngồi dưới gốc cây, ngẩng đầu trông lên, thấy gót chân hồng của cô thoăn thoắt trèo từ cành nọ sang cành kia, như khi chèo cành. Mái tóc ngắn bù xù, khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng, tiếng cười lanh lảnh... Cậu nhìn đến ngây cả người, tưởng như có đám mây lơ lửng trong lòng, mãi mà không trôi.

Hồi lâu, Tịch Nhan mới từ trên cây trượt xuống, trong tay là một nắm dâu, đưa cho cậu: “Anh ném thử xem, chua chua ngọt ngọt, ngon lắm!”

Kiều Dật đưa những quả dâu chín tím mọng vào trong miệng, quả nhiên là chua chua ngọt ngọt, rất ngon.

Đúng lúc hai đứa đang đánh chén ngon lành, từ sau vọng lại tiếng chó sủa. Quay đầu lại, một con chó dữ tợn, to đùng đang nhìn chòng chọc vào chúng, nhe nanh trắng ớn, xem chừng chuẩn bị xông tới ăn tươi nuốt sống.

“Chạy mau!”, Kiều Dật vội dắt tay cô, vắt chân lên cổ mà chạy. Lúc trèo qua tường, Tịch Nhan bị mắc rách cả quần.

Cô sợ mẹ biết sẽ mắng, nên không dám về nhà. Kiều Dật bèn dắt cô về nhà mình. Một căn phòng đơn sơ, gần như không có đồ đạc gì. Trên bức tường lạnh lẽo, treo tấm ảnh chụp chung của anh với mẹ và bà ngoại.

“Anh không có bố, không biết ông trông thế nào nữa”. Kiều Dật đứng cạnh cô, ngẩng đầu, mắt dán chặt vào bức ảnh trên tường, bình thản tuyệt nhiên không chút biểu lộ chút cảm xúc gì.

Tịch Nhan thì lại gần như nhìn thấu những đau thương và yếu đuối giấu kín trong lòng anh, không nén được đưa tay qua đặt vào trong lòng bàn tay anh, nắm lấy.

Kiều Dật quay sang nhìn cô, nhân thần sáng mà lạnh như ánh trăng nhìn thấu tận đáy lòng cô.

Cô không biết rằng, cái nắm tay của tình bạn ấy đối với một Kiều Dật sống trong cô đơn đã lâu, có ý nghĩa như thế nào.

Từ đó, bóng hình bé nhỏ mong manh, đã lặng lẽ chế ngự trái tim cậu, suốt mười tám năm qua.

Mẹ Kiều Dật dọn hàng về. Người phụ nữ bị mọi người ghét bỏ ấy, tính tình ôn hòa, lại xinh đẹp, dịu dàng, cẩn thận. Bà đưa quần cho Tịch Nhan thay tạm, rồi đem quần của cô đi vá lại cẩn thận.

Trước giờ cơm chiều, Kiều Dật đưa Tịch Nhan về nhà.

Cậu chờ cho Tịch Nhan bước qua cửa, rồi quay đầu, chậm chậm trở về nhà. Bầu trời trong vắt một màu xanh sẫm, trên cao là hằng hà sa số những vì sao lấp lánh, cảnh đêm thật huyền ảo.

Cậu cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, trên đó còn lưu lại hơi ấm của Tịch Nhan. Bàn tay của cô rất nhỏ, mềm mềm, nhưng cảm giác ấm áp đem lại rất thật.

Cậu chỉ muốn được nắm mãi bàn tay ấy, suốt cuộc đời...

Tịch Nhan thì lại hoàn toàn không có cảm giác gì. Tuổi còn nhỏ như vậy, đâu biết thế nào là tình yêu. Đứa trẻ tám, chín tuổi, dù có thân thiết gần gũi đến đâu, cũng chưa biết liên tưởng tới tình yêu nam nữ.

Kiều Dật hơn cô hai tuổi, lại sớm trưởng thành. Thân thể hèn mọn, lại lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn, phức tạp, điều đó đã khiến cậu sớm mở mang tuệ nhãn, sớm hiểu thế thái nhân tình, cũng vì đó mà sớm biết thế nào là yêu, là hận.

Năm mười tuổi, Kiều Dật đã biết thứ mình muốn là gì.

Lúc rời ngõ Tử Trúc, cậu nắm chặt tay Tịch Nhan, thận trọng mà kiên định: “Em hãy nhớ kỹ, anh nhất định sẽ quay về tìm em!”

Tịch Nhan lúc đó khóc không thành tiếng, trong con ngõ chật hẹp, hai chân rú cả vào nhau.

Chiếc ô tô chuyển đồ đã mang Kiều Dật đi, mang theo cả tuổi thơ và niềm vui của cô.

Hai năm sau, nhà Tịch Nhan cũng dọn đi. Từ đó trở đi Tịch Nhan không gặp lại Kiều Dật, cũng không có chút tin tức nào về cậu. Sau này, năm tháng dần trôi, những ký ức ấu thơ cũng dần phai nhạt, thậm chí đến đáng về anh như thế nào cô cũng không nhớ rõ nữa.

Lúc gặp lại, anh đã lớn, không còn là cậu thiếu niên tính tình ngang ngược, lắm lì khó ưa trong ấn tượng của Tịch Nhan ngày trước, mà thay vào đó là vẻ nho nhã, lịch sự, bình tĩnh, điềm đạm.

Cũng không thể trách cô trí nhớ kém, mà thực sự anh đã thay đổi quá nhiều, chỉ có một thứ duy nhất không thay đổi, đó là tướng mạo ngày càng khôi ngô tuấn tú, và vẻ ngạo mạn lộ ra trong ánh mắt.

Công tử anh tuấn, phong độ, thân gia hàng tỷ bạc, giám đốc điều hành rồi giám đốc Tập đoàn Trác Thị, bao nhiêu chức cao vọng trọng như thế, anh hẳn đã không còn cô đơn nữa rồi. Thiếu gì các cô gái xinh tươi, tao nhã vây quanh.

Thế thì, cô là cái gì đây? Bạn thuở nhi đồng thôi tai? Hay bạn cũ thuở nhỏ?

Không phải Tịch Nhan tự ti, mà với cô giáo cấp hai bình thường, không danh không lợi như cô, một “người bạn” thân phận cao quý nhường ấy, quả thật là không dám với cao.

Nếu như lúc đầu, Tịch Nhan chỉ nghĩ đùa cho vui, trêu chọc Trác Thanh Liên một chút, thì bây giờ, cô thực sự không muốn nhận quen anh chút nào.

“Thưa ngài, trông xe ngài lái và quần áo ngài mang, không giống những kẻ bám đuôi phụ nữ ngoài đường chút nào. Ngài vẫn thường bắt chuyện với phụ nữ bằng cách này sao? Kiểu này xưa quá rồi đấy!”. Tịch Nhan nghiêng đầu, trên mặt nở nụ cười khinh miệt, “Xin lỗi ngài, trí nhớ của tôi không được tốt cho lắm, tôi thực sự không nhớ ngài là ai cả”.

Trác Thanh Liên dừng xe giữa đường đã lâu, phía sau xe đợi đã nổi cả hàng dài, lái xe sốt ruột liên tục nhấn còi bim bim.

Anh nhìn Tịch Nhan, mấp máy môi, nhưng không hé răng lời nào.

Vài phút sau, anh khởi động xe, nghênh ngang bỏ đi, chỉ để lại một vệt khói xe trắng nhạt.

Ánh mắt Tịch Nhan dõi theo mãi cho tới khi bóng chiếc xe đen biến mất giữa phố phường xuôi ngược, còn lại trong lòng là những cảm xúc không sao diễn tả thành lời, vừa như trút được gánh nặng, vừa thoáng chút thần thờ.

Kiều Dật, cảm ơn anh, vẫn nhớ tới cô bé xanh xao cô độc năm ấy.

Em vẫn tưởng rằng, chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại, mà kể có gặp rồi, cũng không nên qua lại gì nữa.

Anh có thể giới của anh, em có bầu trời của em, hãy để chúng ta bước qua nhau và quên nhau đi thôi.

Đỗ Tịch Nhan, anh biết em đã nhận ra anh.

Ánh mắt em không giấu được điều đó, trước nay em đâu có biết nói dối.

Trác Thanh Liên nắm chặt vô-lăng, môi mím chặt, mắt nhìn thẳng đường đi phía trước.

Cậu từ năm mười tuổi đã chấp nhận cô, mười mấy năm trời lúc nào cũng tâm niệm không quên. Hơn nữa, một mực quyết tâm thực hiện lời hứa năm xưa, từ nước Mỹ xa xôi trở về tìm cô.

Số mệnh không thể như thế, chỉ cho họ gặp nhau, rồi lại một lần nữa lướt qua nhau vậy sao?

Không, anh đã không còn là Trác Thanh Liên của mười năm trước nữa rồi. Lần này, sẽ không ai có thể ngăn cản anh.

Anh sẽ không để cô dễ dàng rời khỏi anh thêm một lần nữa!

17. Chương 17

Chương 17: Tuổi dậy thì ngỗ nghịch

Bước sang tháng tám, mùa hè chớp mắt đã qua quá nửa.

Thời tiết thành phố C, là kiểu khí hậu nhiệt đới châu Á lục địa điển hình. Bốn mùa rõ ràng, đông thì lạnh cóng, hè nóng nực, cứ tầm tháng bảy tháng tám hàng năm, cả thành phố như cái lò nung, lại thêm ánh nắng chói chang và gió nóng bỏng rát, khiến con người ta cũng trở nên nóng nảy bực bội.

Được cái, làm giáo viên cấp hai như Trác Thanh Y, năm nào cũng có hai tháng nghỉ hè. Đó cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu cô lại chọn cái nghề này, vừa nhẹ nhàng nhàn nhã, lại an toàn, ngày ngày tiếp xúc với bầy trẻ không còn nhỏ nhưng cũng chưa hẳn đã lớn, giúp giữ cho tâm hồn luôn trẻ trung. Với thân phận thiên kim tiểu thư nhà Trác Thị, cô không hứng thú gì với việc kinh doanh buôn bán, thường ngày tiêu dao nhàn tản quen rồi, muốn cô vì sự nghiệp gia tộc, nghiêng răng nghiêng lợi lột xác thành một nữ cường nhân trên thương trường, ngày ngày sáng 9 giờ đi làm 5 giờ tan sở, nào đọc báo các tài chính dài dằng dặc, họp hành liên miên, rồi gặp gỡ khách hàng, trên môi sẵn sàng nụ cười công nghiệp, lại thêm chuyện tranh giành đấu đá trong công ty, lừa gạt lẫn nhau trên thương trường. ...

Thôi thôi, cô xin kiếu!

Cô tự nhận thấy bản thân không có tài năng, cũng chẳng có cái dã tâm ấy. Gánh nặng phát triển sự nghiệp Trác Thị hùng mạnh, thôi thì cứ để cho Trác Thanh Liên gánh vác vậy, ai bảo anh độc đĩnh duy nhất của nhà họ Trác cơ chứ?

Từ lúc trường bắt đầu nghỉ hè, nếp sống của cô bị đảo lộn hết cả.

Ban ngày thì trốn trong phòng điều hòa ngủ, tối đến thì lên club nhảy nhót chè chén say sưa, cô bị Trác Thanh Liên gọi là “nữ hoàng tiệc tùng”. Tối qua đi dự một bữa tiệc của hội cứng đầu, mãi sáng sớm mới mò về đến nhà, rồi nhanh chóng trèo lên giường.

Tỉnh dậy thì đã ba giờ chiều. Trong phòng vẫn một màn âm u, với tay kéo rèm cửa ra, mới biết hóa ra bên ngoài đang rả rích mưa phùn.

Đúng là “Tạc dạ vũ sơ phong sậu, nồng thủy bất tiêu tàn tũ. Thí vấn quyền liên nhân, khước đạo hải đường y cữu”[1]

[1] Đêm qua mưa dập gió vùi, giấc nồng chưa hết rượu tàn. Hỏi thử người buông rèm, mới biết hải đường vẫn như xưa.

Thanh Y ngâm nga vừa hát vừa thay quần áo. Ngủ đủ giấc, lại thêm thời tiết bỗng chuyển mát trời, khiến tinh thần cô sáng khoái. Cô hít một hơi sâu, đối diện với hình ảnh chải chuốt đầu ra đây của mình, làn da trắng trẻo mịn màng, gương mặt xinh xắn ưa nhìn, đôi mắt to đen cùng hàng mi dày.

Cô cuối cùng cũng trở thành một người con gái xinh xắn giống như mẹ mình. Chỉ tiếc là cô có cái cằm tròn, chứ không nhọn, trên má cũng không có lúm đồng tiền.

Đó là bức ảnh mẹ cô lúc còn sống. Thanh Y hồi nhỏ có nằm mơ cũng mơ được trở thành người phụ nữ như bà, vừa xinh đẹp đoan trang, lại dịu dàng nhã nhặn, thậm chí ngay cả khi bà lâm trọng bệnh, trên môi vẫn nguyên nụ cười làm mê hồn người như thế.

Mẹ cô trước nay thể trạng yếu, lại bị bệnh tim nặng. Bố cô đối xử với mẹ rất tốt, luôn hết lòng quan tâm chăm sóc. Cũng hết mực yêu chiều Thanh Y. Hàng ngày trước khi đến công ty đều hôn lên má cô một cái, mua tặng cô không biết bao nhiêu là quà. Bố và mẹ chưa bao giờ cãi nhau, từ đầu đến cuối tương kính như tân.[2]

[1] Tôn trọng lẫn nhau như hồi mới cưới.

Khi ấy, Thanh Y cứ tưởng rằng họ là một đôi phu thê ân ái, là đôi vợ chồng thần tiên hạnh phúc như mọi người xung quanh vẫn tán tụng. Còn cô thì như cô công chúa trong truyện cổ tích, mãi mãi không bao giờ u sầu.

Thế nhưng, vào đúng ngày lễ tình nhân năm có mười hai tuổi, Thanh Y trông thấy bố mình cùng một người phụ nữ xa lạ từ một nhà hàng bước ra, tay trong tay, vẻ cực kỳ thân thiết.

Không lâu sau, mẹ qua đời vì bệnh tim. Trong tang lễ, Thanh Y không khóc tiếng nào. Cô bé mới mười hai tuổi đầu mất đi người mẹ yêu quý, nhưng lại không rơi lấy một giọt lệ. Mọi người đến bảo là do cô quá đau thương, nhưng kỳ thực họ không hiểu, trái tim cô đã chết theo rồi.

Thanh Y trưởng thành chỉ sau một đêm, không còn là cô bé vô tư lự của ngày xưa nữa.

Mẹ mất rồi, cô mới biết hóa ra mình trước nay luôn sống trong những lời dối trá và những vở kịch gượng gạo.

Gia đình ông ngoại rất có thế lực ở thành phố C, bố mẹ lấy nhau chẳng qua là sự sắp đặt có mục đích. Bố cô hồi còn trẻ đã từng yêu một người khác, nhưng do áp lực từ phía gia đình, cuối cùng đành dứt tình với tình yêu đầu đó, lấy mẹ cô làm vợ.

Người phụ nữ lạ mặt mà cô trông thấy tối hôm đó, chính là mối tình đầu của bố cô. Hai năm sau ngày mất của mẹ, bố cô đón người phụ nữ kia về nhà, còn bảo Thanh Y gọi bà ta là “đì Kiều”.

Lễ cưới của bố cô và đì Kiều, cũng là lần đầu tiên cô gặp Trác Thanh Liên.

Anh vốn không phải họ Trác, vào nhà họ Trác rồi, mới thay tên đổi họ, chính thức trở thành một thành viên trong gia đình, là anh cùng cha khác mẹ của cô. Nhưng cô không ưa anh, không ưa cả bà mẹ nhu mì, xinh đẹp, khéo léo của anh. Bà ta thậm chí còn đẹp hơn cả người mẹ quá cố của cô. Thanh Y còn nhớ như in, câu đầu tiên cô nói với anh là: “Tôi ghét anh, anh căn bản không xứng được mang họ Trác!”. Trác Thanh Liên 17 tuổi khi ấy chỉ nhìn cô, rồi lạnh lùng bước qua không quay đầu lại.

Anh không giống bất cứ người con trai nào cô từng quen, ánh mắt hồ hững, vẻ cam chịu, trổng trãi.

Cưới xong, bố cô và dì Kiều cực kì hạnh phúc, trong mắt bố lộ vẻ vui sướng không thể che giấu, những nếp nhăn trên mặt như giãn ra, niềm vui toát ra từ tận đáy lòng, đó mới là hạnh phúc thật sự.

Tất cả những điều ấy đã làm Thanh Y tổn thương sâu sắc.

Cô cảm thấy, bố cô là một kẻ nguỵ quân tử đáng sợ, lừa gạt phản bội người mẹ đã yên nghỉ nơi suối vàng của cô, từ đó cô ngày càng oán giận dì Kiều và Trác Thanh Liên, luôn nhìn họ bằng con mắt thù địch.

Một chiều nọ, Thanh Y tham gia diễn tập cũng đội hợp xướng ở trường, về cũng khá muộn. Còn chưa bước vào nhà, qua lớp cửa sắt tinh xảo được chạm rồng, cô trông thấy bố cô và dì Kiều.

Nhà cô là một tòa biệt thự biệt lập hai tầng, có vườn rộng. Hai người họ đang ngồi dưới gốc cây tử vi, dì Kiều đang khâu áo, tóc mai rủ xuống trước trán, che lấp đôi mắt. Bố cô đưa tay giúp bà vén ra sau vành tai, ân cần dịu dàng, gương mặt ngập tràn hạnh phúc. Dì Kiều cúi đầu mỉm cười, e lệ thẹn thùng, rạng ngời hơn cả sắc xuân phơi phới trong vườn.

Trong khoảnh khắc ấy, Thanh Y không thể kìm chế nổi uất hận trong lòng thêm một giây phút nào nữa. Cô lao thẳng vào nhà, chạy thình thịch lên gác, một chân đã tung cửa phòng ngủ của Trác Thanh Liên, giằng lấy cuốn truyện tranh trong tay anh, tức giận ném xuống sàn: “Ai cho anh đụng vào! Đây là cuốn sách của tôi, nhà cũng là của tôi, anh mau rút xéo đi cho khuất mắt tôi!”

Trác Thanh Liên nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng xa cách. Anh mím chặt môi, sắc mặt không có gì thay đổi.

Bố và dì Kiều nghe tiếng cô la hét, vội vàng chạy lên trong thấy cảnh tượng ấy, bố giơ tay toan đánh cô, dì Kiều liền đứng ra can ngăn: “Đừng đánh con trẻ, nó còn nhỏ đâu hiểu chuyện!”

Thanh Y gạt tay bà ra, cười lạnh lùng: “Đừng có làm ra vẻ nữa đi! Ai mà không biết, hai người là một đôi gian phu dâm phụ.”

Dì Kiều chết trân tại chỗ, mặt xanh tái xám .

“Con đang nói cái gì vậy hả, có im đi ngay không!” Bố giận tím mặt, liền đó là một cú bạt tay nhớ đời.

Thanh Y ôm khuôn mặt đang hằn vết tay, nước mắt tủi thân cứ thế trào ra. Cô gào lên: “Tôi hận các người! Tôi hận cái nhà này!”, nói rồi chạy ra khỏi nhà.

Bắt đầu từ hôm đó, cô nguỵ trang bản thân thành cô gái hư hỏng khó ưa trong mắt mọi người, tai bẩm ba lỗ, mặc thứ quần áo kỳ dị, ngang nhiên trốn học, hẹn hò với vô số bạn khác giới, đêm còn không về ký túc xá.

Mỗi đứa trẻ trong quá trình trưởng thành đều phải trải qua giai đoạn cảm xúc hỗn độn trái ngược, rồi mới bình an lớn lên được, nói theo sách vở thì đó là tuổi dậy thì.

Tuổi dậy thì của Thanh Y dường như bắt đầu sớm hơn, mới lên lớp bảy đã ngây ngô đại dột, sa ngã phóng túng. Trác Thanh Liên cũng không kém cạnh gì. Nào trốn học ngồi quán, nào hút thuốc uống rượu, thay người yêu như thay áo.

Trác Thanh Liên những năm cấp ba là cậu thiếu niên ngỗ nghịch lắm lì, kiêu lời điển hình, tướng mạo tuấn tú, đường nét khuôn mặt rắn rỏi, tóc húi cực ngắn, sắc mặt u ám, đôi mắt lúc nào cũng sầm u ám, đôi đồng tử màu nâu sẫm, toàn thân toát lên vẻ ngang bướng khó tả. Cậu hứng thú với những trò thể thao vận động, không ham mê sách vở, thành tích học tập lẹt đẹt, cử chỉ ung dung tự do tự tại.

Nữ sinh trong trường theo đuổi cậu rất đông, cậu suốt ngày hẹn hò với họ, nhưng không một ai trong số đó khiến cậu rung động. Họ không thuộc gu của cậu, chẳng ai thuộc gu của cậu cả.

Riêng điểm này thì có phần giống với Thanh Y, mặc dù cô thường xuyên ra ngoài tụ tập bạn bè, nhưng trước sau vẫn trong sáng như ngọc. Không có nam sinh nào bước được vào trái tim cô.

Trác Thanh Liên và Trác Thanh Y, hai người bài xích lẫn nhau, lạnh lùng như nhau, mỗi người một phương lần lượt trở thành những cái tên nổi tiếng của trường cấp ba và cấp hai. Trong ngôi trường cấp hai-3 trọng điểm ấy, những câu chuyện xoay quanh cặp anh em rắc rối này, ai ai cũng biết.

May sao, Thanh Y sau này lại gặp được Phó Viêm.

Anh xuất hiện vào năm cô học lớp 10. Thanh Y lúc đó, đã chán ngấy cảnh tối ngày “tụng kinh”, ngày ngày lên lớp đúng giờ, lặng lẽ ngồi trong góc lớp, im lìm không chút sinh khí.

Phó Viêm là học sinh ưu tú của lớp, lanh lợi, nhã nhặn, phục trang quen thuộc là sơ mi trắng, lại càng làm nổi bật vẻ cao ráo sáng sủa. Cô ngồi phía sau anh, thường ngửi thấy hương xà phòng chanh, nhẹ nhàng mà tươi mát, hoàn toàn không giống với cái mùi nồng nồng của mồ hôi, khói thuốc và hơi rượu trộn lẫn toát ra từ những “bạn trai” trước đây của cô.

Một Phó Viêm ngoan ngoãn, thành tích xuất sắc, là mầm non “căn chính miêu hồng” [3] “good good study, day day up”, lại để mắt tới “học sinh cá biệt” mê chơi hơn ham học Trác Thanh Y.

[3] Từ thường dung trong thời đại Mao Trạch Đông, ý chỉ đứa trẻ xuất thân từ nhà nông, lớn lên trong cảnh khổn khó, không chịu ảnh hưởng của gia đình giai cấp tư sản, hơn nữa lại có tinh thần cầu tiến, biểu hiện mọi mặt đều tốt.

Anh ngày ngày đợi cô tan học, giúp cô học bù bài vở, tối đến lại đưa cô về nhà. Dưới sự lôi kéo và mê hoặc đầy nam tính của anh, Thanh Y quay trở lại hình ảnh một học sinh ngoan có nề nếp. Cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của anh, thi đỗ vào một trường đại học trọng điểm của phương Bắc, trở thành bạn học của Phó Viêm.

Sau hôm nhận được giấy báo nhập học, Thanh Y tuyên bố Phó Viêm là bạn trai của mình.

Bố và dì Kiều đều vui mừng khôn xiết. Đứa con ngõ nghịch ngày nào giờ đã trưởng thành, hai người họ cuối cùng cũng trút được nỗi day dứt và lo lắng suốt bao năm qua.

Trác Thanh Liên khi đó đang ở bên kia đại dương chỉ bình luận một câu: “Cô bé đã hết thuốc chữa như em, lại có được một chàng trai yêu thương, sẵn sàng hy sinh ỉn như thế, thượng đế thật không công bằng.”

Thanh Y oang oang trong điện thoại: “Thác Thanh Liên dù anh có nói thế nào, chúng ta vẫn có một nửa quan hệ huyết thống, anh sao có thể nói giúp người ngoài như thế chứ?”

Đầu bên kia cúp máy, âm thanh cuối cùng vọng lại là một tràng cười sảng khoái. Cô và Trác Thanh Liên, cuối cùng đã có thể bình thản mà tiếp nhận đối phương, thành huynh thành muội.

Những thù hằn đã qua, những bông bột và thiếu suy nghĩ của thời trẻ con, đã cùng với tuổi dậy thù hung hăng càn quấy, tan biến như khói mây.

Năm lớp 12, Trác Thanh Liên không tham gia thi đại học, mà được bố đưa sang Mỹ học trung học.

Bố sợ anh ở đây rồi sa ngã, muốn đưa anh sang một môi trường mới, thay da đổi thịt. Trác Thanh Liên một thân một mình dẫn bước trên con đường nơi đất khách quê người, bóng dáng quật cường nhưng đơn độc.

Tám năm sau, lúc anh trở về, mắt đeo kính, dáng vẻ học thức ngồi ngồi. Đúng như những gì bố trông mong, anh thay đổi rồi, từ đầu đến chân đã hoàn toàn lột xác, lạ lẫm như vừa được tái sinh.

18. Chương 18

Chương 18: Thiên thần hộ mệnh

Thanh Y bước xuống lầu, trong phòng khách, bố và dì Kiều đang ngồi đối diện, câu được câu chăng, chuyện phiếm với nhau.

Từ sau khi Trác Thanh Liên trở về, bố sẵn sàng tâm thái chuẩn bị về hưu, mọi việc lớn nhỏ trong công ty đều giao cho anh lo liệu.

“Bố, dì Kiều, chào buổi sáng!”, cô mỉm cười cất tiếng chào.

“Con xem xem mấy giờ rồi, vẫn sớm quá nhỉ?”, ánh mắt trách móc của bố lướt một vòng quanh cô con gái, “Trang điểm cầu kỳ thế này, lại định ra ngoài đàn đúm với lũ bạn đầu trâu mặt ngựa hay sao?”

Dì Kiều đưa mắt ra hiệu với chồng, mềm mỏng: “Y Y, cơm sáng và cả cơm trưa con đều chưa ăn, nhất định là đói rồi. Trong bếp dì vẫn để phần cơm, để đi đi hâm lại”. Nói rồi, dì toan dợm chân đứng dậy.

Bố liền đưa tay ngăn lại: “Chẳng phải đã có thím Trương rồi sao? Những việc thế này đâu cần em phải động tay vào?”

“Thím Trương hôm nay xin nghỉ nửa ngày, cháu thím ấy bị ốm”. Nói rồi dì Kiều gạt tay chồng ra, bước vào bếp.

Thời buổi này, làm mẹ kế đâu có dễ, người giúp việc cũng khó mướn.

Bố quay qua trách Thanh Y “Lớn bằng ngần ấy rồi, vẫn còn phải phục vụ hay sao?”

Thanh Y làm mặt xấu, lè lưỡi trêu lại: “Con biết rồi, bố xót vợ bố chứ gì. Nhưng con là con gái bố cơ mà!”

“Con nhỏ này, bụng dạ hẹp hòi đến thế là cùng!”. Bố lắc đầu cười, “Chả có tí đáng dấp cô giáo nào cả? Hay con thôi đừng làm giáo viên nữa, tranh thủ thời gian đến công ty học hỏi đỡ dần bố đi”.

“Công ty có anh là đủ rồi, con đến đó thì làm được gì? Làm bình hoa di động à?”, Thanh Y bĩu môi ngồi phịch xuống sofa. Cô ghét nhất là đề cập đến chủ đề này. Sao bố mãi vẫn không bỏ cái ý định đó đi nhỉ?

“Bố già rồi, sớm muộn cũng phải lui về nghỉ. Trác Thị trăm công nghìn việc như thế, bố lo anh con một mình đảm đương thì vất vả quá”. Bố chậm rãi phân trần, chân mày chốc chốc lại nhíu lại, vẻ lo âu.

“Bố yên tâm, anh con đã không còn là A Đẩu, bùn nhão không gột nên hồ của ngày xưa nữa rồi”. Thanh Y an ủi bố, “Thậm chí gánh nặng ấy có cả nghìn cân, cũng không làm khó anh ấy được đâu. Vả lại, công ty còn có cả Phó Viêm đấy thôi!”

Nhắc đến Phó Viêm, chân mày bố có giãn ra đôi chút, ân cần hỏi han: “Con với Phó Viêm dự định bao giờ thì tính chuyện cưới xin?”

Sao đang yên đang lành lại nhắc tới chuyện kết hôn? Thanh Y giãy nảy như đĩa phải vôi, nũng nịu: “Con gái bố mới tốt nghiệp được có 2 năm, chưa muốn lấy chồng sớm thế đâu”.

“Phó Viêm là một chàng trai tốt, vừa chín chắn, thật thà, lại có tài, chỉ có điều tuổi còn trẻ, từng trải chưa nhiều. Chuyện của hai đứa sớm mà định liệu, địa vị của nó trong Trác Thị cũng được danh chính ngôn thuận, có thể trở thành cánh tay phải của Thanh Liên”.

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn quay về Trác Thị! Thanh Y có chút giận dỗi: “Nếu bố nhiều thời gian rảnh rỗi như thế, bố đi mà lo cho anh con ấy! Anh còn chưa lấy vợ, sao đã vội giục con đi lấy chồng chứ?”

Đúng lúc này, dì Kiều từ trong bếp gọi với ra: “Y Y!”

Cô mượn cơ thoát thân, nhanh chóng chuồn vào trong bếp.

“Canh dì hâm nóng rồi, thức ăn cũng đảo lại rồi, con ăn tạm vậy nhé”, dì Kiều cời tạp dề, dịu dàng căn dặn.

Người phụ nữ này thay mẹ chăm cô đã mười năm nay rồi, dịu dàng chu đáo, cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo sai sót chỗ nào. Còn cô đến nay vẫn chưa gọi dì một tiếng “mẹ”.

Nỗi day dứt cứ thế dâng lên trong lòng, Thanh Y bất giác tiến lại gần dì, cảm nhận được mùi hương nồng nàn toát ra, cô khịt khịt mũi: “Dì Kiều, dì dùng nước hoa gì vậy? Mùi hương quen lắm!”

“Là nước hoa hương hoa chi tử, là anh trai con lần trước đi công tác về mua tặng dì.” Dì Kiều bưng thức ăn vừa được hâm nóng từ lò vi sóng đặt lên bàn ăn.

Thanh Y ngồi xuống bên bàn ăn, ngẩng đầu nhìn dì: “Hình như anh con đặc biệt yêu thích hoa chi tử”

Anh con hồi nhỏ mập mạp, bụ bẫm lắm, da dẻ lại trắng trẻo nữa, so về dáng vẻ, ối cô gái còn thua xa, nhưng cứ đến mùa hè, lại bị dị ứng ngoài da, thường dùng tay gãi chỗ này cào chỗ kia, gãi đến đỏ hết cả người lên, mà vẫn luôn miệng kêu ngứa. Bác sỹ bảo bị nóng trong người, phải uống thuốc nam thanh phổi mát gan. Đứa trẻ con mới có hai ba tuổi đầu, nhìn thấy bát thuốc nam vừa đắng lại vừa khó ngửi liền lắc

đầu quây quây, đời nào chịu uống? Sau này, là bà ngoại của anh con tìm một cái lu đất, hái những bông hoa chi từ đang nở rộ, thêm mấy loại cây cỏ dại, cộng với một chút kim ngân hoa, cùng hoa và lá sen đun lên, hòa vào chung với nước tắm, lại rắc thêm mấy bông chi tử tươi, cứ thế cho anh con tắm. Mà kể cũng lạ anh con tắm một tháng nước hoa chi tử xong, dị ứng da liền khỏi hết, không còn gãi, mà cũng hết luôn cả ngứa. Từ đó, anh con trở nên yêu thích loài hoa chi tử, mùa hè phải dùng chi tử ngâm mình”.

“Thế bảo sao một người đàn ông lại có được nước da đẹp như thế, mong manh dễ vỡ như thế, hóa ra là có bí quyết dân gian”

Người nói là dì Kiều thì vô tâm, người nghe lại cảm thấy thật sống động, trước mắt như hiện ra một cảnh tượng tuyệt mỹ khiến con người ta thèm thuồng - một mỹ nam bước ra từ bồn tắm, hơi nước nghi ngút, hương thơm lan tỏa bốn phía, gợi cảm đến mê lòng người...

STOP, anh ta là anh trai nhà người, có ham trai đẹp đến đâu cũng phải chọn đối tượng chứ! Cô can ngăn bản thân trong suy nghĩ, yên lặng cúi đầu cắn cùi ăn cơm.

Dì Kiều vẫn chưa dời ra, ngồi bên bàn ăn ngắm nhìn cô, lưỡng lự hồi lâu, mới chậm rãi mở lời: “Y Y, gần đây bố con già đi nhiều rồi, không biết con có nhận ra không?”

Thanh Y thờ ơ quay đầu ra, ngó bố đang ngồi uống trà ngoài phòng khách một cái. Thường ngày cô không chú ý, giờ chú ý quan sát, khuôn mặt khí khái hào hùng khi xưa đã xuống sắc, già đi từ khi nào không biết, nếp nhăn chạy dọc chạy ngang, tóc mai cũng đã bạc thêm không ít.

Dì Kiều hạ thấp giọng hết mức: “Có một chuyện, dì nghĩ nhất thiết phải nói cho con biết. Bố con bị tiểu đường rất nặng”.

Thanh Y thoáng nghệt thở, trợn mắt nhìn dì: “Chuyện này xảy ra từ bao giờ? Sao con không biết?”

“Khoảng nửa tháng trước, bố con thấy không khỏe, đêm đến cứ trằn trọc, miệng khô lưỡi rát, lại sút cân không rõ lý do. Dì liền đưa ông đi bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói lượng đường trong máu của ông rất cao”.

Thanh Y bỗng thấy cơm trong bát sao mà khó nuốt quá, bèn lấy muối múc canh uống.

“Y Y”, dì Kiều đặt tay lên vai cô, lần đầu tiên dì nói với cô bằng giọng điệu trang trọng nghiêm túc như thế, “Bố con già thật rồi, dù là việc gia đình hay trong công ty, ít nhiều cũng có những chuyện lực bất tòng tâm. Điều ông muốn thấy nhất, là con và anh con sớm thành gia lập thất, ổn định cuộc sống. Đừng để ông phải lo lắng thêm nữa. Con là đứa con thông minh, nhất định sẽ hiểu ý của dì.”

Thanh Y ngược mắt lên, trông rõ ánh mắt lấp lánh hy vọng và những khẩn cầu của người đối diện. Người phụ nữ này, thật sự hết lòng yêu thương bố cô, bất chấp ánh mắt cười chê của người đời, một mình nuôi dạy Trác Thanh Liên lớn khôn, lấy bố cô rồi lại tiếp tục ngậm đắng nuốt cay, chăm chút cho cô, cô con gái không có chút quan hệ máu mủ nào, từng li từng tí.

Sự nhẫn nhịn và ý chí vững vàng của dì Kiều đối với tình yêu thật sự khiến Thanh Y cảm động. Vậy mà, cũng chính điều này đã từng khiến cô bé Thanh Y năm xưa cảm thấy tổn thương ghê gớm.

Thanh Y cũng yêu bố, thế nên, không thể tiếp tục sống theo ý mình, ham chơi, trốn tránh trách nhiệm được nữa.

Cô cúi đầu, mặt ửng đỏ: “Con không phải là không muốn lấy Phó Viêm, chỉ là, con không muốn rời xa gia đình mình...”

“Ngốc ạ”. Dì Kiều nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, khe thở dài. Thanh Y tuy có chút tính cách tiểu thư, thoáng trông tưởng như ngang ngược, hống hách, thiếu lễ độ, những kỳ thực lại có một tâm hồn trong sáng, trong sáng cởi mở như con trẻ, không mưu mô tính toán.

Bao nhiêu năm nay, bà từ lâu trong tận đáy lòng đã yêu thương cô con gái này.

Đối diện với những giọt nước mắt của dì Kiều và tình thân, Thanh Y cuối cùng cũng buông vũ khí đầu hàng, đồng ý lấy Phó Viêm.

Hôn lễ dự định cử hành vào ngày mùng 8 tháng sau.

Hai người đã đính hôn từ năm ngoái, hôn sự mặc dù quyết định có hơi đường đột, nhưng nhà cửa đều đã sẵn sàng, Phó Viêm lại là người làm việc có phương pháp, từ việc đặt chỗ khách sạn, may ple váy cưới lần lượt đều được chu toàn. Thanh Y chẳng phải động tay vào việc gì, thoải mái tận hưởng những ngày tháng độc thân cuối cùng.

Tối hôm đó, Thanh Y cùng một tốp bạn gái từ bar bước ra, bây giờ đã là hơn một giờ đêm. Cô trở về trong chuẩn chuẩn men say, thấy Phó Viêm vẫn đang ngồi đợi trong phòng khách.

“Phó Viêm..” Cô có chút hổ thẹn, khúm núm sợ sệt, cúi đầu, vẻ ăn năn như đứa trẻ phạm lỗi.

Phó Viêm bước đến trước mặt cô khẽ nói: “Thanh Y, em hãy nói thật cho anh biết, có phải em đang sợ kết hôn với anh?”

“Ai bảo thế?” Thanh Y ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Phó Viêm đang nhìn mình, sáng long lanh. Đối diện với ánh mắt chứa chan tình cảm chân thành như vậy, cô không đủ dũng khí nói dối, phải khó khăn lắm mới mở được miệng “Anh có dám chắc sẽ yêu em suốt đời, mãi mãi không bao giờ thay lòng đổi dạ không?”

“Ngốc ạ!” Phó Viêm hiểu rõ những khúc mắc trong lòng cô, một đứa trẻ lớn lên từ vết thương tình cảm người cha, ít nhiều cũng có chút mất lòng tin vào hôn nhân. Anh ôm cô vào lòng: “Y Y, em có biết ban đầu vì sao anh yêu em không?”

Thanh Y lắc đầu.

“Các bạn nữ khác trong lớp ai cũng hoạt bát, ríu ra ríu rít, duy chỉ có em sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt dờ dẩn, thất thần, đôi mắt trống rỗng, không phương hướng, như đứa trẻ bị lạc đường vậy. Đáng về yếu đuối đó của em, khiến tim anh đau nhói”. Giọng nói trầm trầm ấm áp, từ phía đỉnh đầu cô truyền xuống, “Anh bỗng thấy, mình như được thượng đế phái xuống để cứu giúp em, dắt em ra con đường sáng, là vị thần hộ mệnh suốt đời ở bên bảo vệ, che chở cho em”

Thanh Y cười khì khì, đẩy anh ra: “Có vị thần hộ mệnh nào mà vừa xấu xí lại ngốc nghếch như anh không?”

“Tốt, em cứ giữ nụ cười như thế, thư giãn khuôn mặt, để mắt cong hình trăng lưỡi liềm như thế, làm cô dâu xinh đẹp, hạnh phúc của Phó Viêm này”.

Thanh Y mắt chớp chớp, nhìn anh bằng đôi mắt ngẩn lệ: “Phó Viêm, đời này gặp được anh, đối với em là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi!”.

Anh trai cô nói đúng, đời này kiếp này, có được tình yêu ấm áp, sẵn sàng hy sinh như thế của một chàng trai, số mệnh thật đã ưu ái cô quá nhiều rồi.

Không phải ai cũng có được cái may mắn ấy.

Ở xa xa, Trác Thanh Liên đang tục vào lan can hoa tầng hai, trong tay là ly rượu, trong lòng có chút đổ kỵ.

Thanh Y đã tìm thấy vị thần hộ mệnh của cuộc đời nó rồi, còn người thì sao?

“Trác Thanh Liên, hy vọng người cũng sẽ gặp may. Good luck!”, anh tự nâng ly chúc chính mình.

Nói rồi, ngửa cổ, uống một hơi cạn hết rượu vang trong ly.

19. Chương 19

Chương 19: Ai cùng hưởng gió thu cùng

Tháng Chín, có bão đổ bộ, thời tiết mát mẻ được mấy hôm, rồi bỗng lại chuyển nóng.

Tịch Nhan quay trở lại ngôi trường sau hai tháng xa cách, phát hiện lũ trò nhỏ lớn hơn rất nhiều. Có một vài nam sinh, quanh mép đã bắt đầu lún phún râu ria, tiếng nói cũng trở nên ồm ồm khó nghe.

Tuổi dậy thì như mầm cây chờ ngày đâm chồi, rục rịch manh nha, rồi bung ra lúc nào không biết, nở thành đóa hoa đẹp dễ ngát hương.

Tan lớp, tiếng nói cười của bấy trẻ vẫn huyền ảo như xưa. Bước tới trước tòa nhà giáo vụ. Tịch Nhan dừng bước, tiền tay bẻ một cành chi tử ven đường, mùa hoa đã qua từ lâu những chùm hoa trắng tinh dày dặn, ngát hương đều biến mất, chỉ còn lại cành lá xanh um.

Lá chi tử, bốn mùa quanh năm xanh biếc, phiến lá dày đến mức gió thổi qua cũng không có tiếng rì rào. Lúc còn nhỏ, ông nội từng nói với cô, hoa chi tử có tác dụng thanh nhiệt mát gan, quả, lá, rễ cây mỗi loại đều có những công dụng riêng. Ở quê không có điều hòa, quạt điện, tháng Sáu, tháng Bảy hàng năm, hoa chi tử nở rộ, ông nội lại bẻ một nhánh chi tử, ngâm vào trong nước, dùng để giải nhiệt tạm thời.

Tịch Nhan mân mê lá chi tử trong tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây trắng, thời tiết vẫn thế, như thiêu đốt con người ta. Và cô cũng chẳng thể làm gì khác ngoài ngồi trong cái nóng nung người thế này, yên tĩnh chờ đợi mùa hoa năm sau lại tới.

Không khí trong phòng giáo vụ rất kỳ lạ, các cô đang túm năm tụm ba, không biết đang thì thầm bàn tán chuyện gì.

Tịch Nhan bước đến trước bàn, trông thấy cánh thiệp mời đỏ rực, đường nét in ấn hết sức tinh xảo.

Mấy năm nay, năm nào cũng nhận được bom thư mời cưới của bạn bè đồng nghiệp, dường như cũng đang nhắc nhở cô – chẳng ấy cũng nên tính chuyện trăm năm đi là vừa.

Tịch Nhan mở ra xem, trước tiên là xem tên cô dâu, chú rể: Trác Thanh Y, Phó Viêm. Tiếp đến là địa điểm tổ chức tiệc cưới – Hội trường tầng ba cao ốc Liên Y.

Dù cô có quê mùa kém hiểu biết đến đâu, cũng thừa biết cao ốc Liên Y là nhà khách thương vụ của tập đoàn Trác Thị. Nếu có đi dự tiệc, chắc chắn không thể tránh khỏi đụng độ Trác Thanh Liên... còn đang lăm lăm tính toán, bỗng một bóng người xuất hiện phía trước bàn làm việc, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay một khuôn mặt thanh tú, đáng yêu. Đúng là chuyện vui tới làm con người ta phấn chấn hẳn lên, Trác đại tiểu thư khuôn mặt rạng rỡ, miệng cười tươi như hoa.

“Cô giáo Đỗ, chị nhất định đến tham dự nhé?”. Rõ ràng là câu hỏi, vậy mà ngữ khí khẳng định chắc nịch.

“Tôi sợ không đi được, ngày mừng 8 hôm ấy tôi...”, Tịch Nhan lắp ba lắp bắp, định bịa ra một lý do nào đó.

Đối phương không chờ cho cô nói hết câu: “Đúng rồi, tôi có chuyện này muốn nhờ cô giáo Đỗ”.

Tịch Nhan chăm chú nhìn cô, trong lòng mơ hồ dấy lên một dự cảm không được tốt cho lắm.

“Nhờ chị hôm đó, làm phù dâu giúp tôi nhé?”

Tịch Nhan kinh ngạc thốt lên: “Tại sao lại là tôi?”

Hai người cũng không lấy gì làm thân thiết, chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp thông thường gặp nhau chỉ mỉm cười chào một cái gọi là lịch sự. Không phải là bạn cùng lớn lên từ thuở nhỏ, cũng chẳng phải mối thâm tình vào sinh ra tử sống chết hoạn nạn có nhau.

“À, chuyện là thế này”. Thanh Y đã tiện liệu kỹ càng, bài vở thế nào Trác Thanh Liên đã dạy cô thuộc lòng từ lâu rồi, “Nhà tôi làm kinh doanh, lắm lúc toàn cầu kỳ những cái không đâu. Không chỉ chọn ngày hoàng đạo tốt lành để tổ chức, mà đến chọn phù dâu phù rể, cũng đòi phải bắt tự tương hợp, ngũ hành tương sinh. Thầy bói nói rằng, trong tên của tôi có “thủy”, trong tên của chồng tôi có “hỏa”. thủy khắc hỏa, mà theo âm dương ngũ hành thì thổ sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thủy, cho nên nhất định phải mời được một người mà trong tên có cả “mộc” lẫn “thổ” làm phù dâu, có thể cuộc sống hôn nhân sau này mới hạnh phúc, vợ chồng sống với nhau đến đâu bạc răng long. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nất cả óc ra, trong những người tôi quen, chỉ có chị là trong tên có “mộc” lại vừa có “thổ”.”

Lý do đưa ra có phần gượng gạo, Tịch Nhan đương nhiên là không tin, nhưng cũng không tiện nói thẳng, dù gì cũng là chuyện hạnh phúc trăm năm của con người ta.

“Cô giáo Đỗ, vậy cứ quyết định thế nhé. Đến lúc đó chị nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp, đến tham dự lễ cưới của tôi đây”. Tịch Nhan còn chưa kịp phản ứng gì, Trác Thanh Y đã nhanh chóng chuồn ra rõ xa, cứ như thể sợ cô kiểm soát từ chối vậy.

Tịch Nhan ngẩn ngơ trong theo bóng Thanh Y, trực giác mách bảo cô rằng đây chính là cái vòng luẩn quẩn, anh em họ Trác cùng nhau lập nên cái vòng tròn này, còn cô đến chút sức lực phản kháng để thoát ra cũng không có.

Hay nói cách khác, căn bản là cô cũng không muốn thoát ra?

Thấy Trác Thanh Y ra ngoài, các cô giáo khác liền vây quanh Tịch Nhan: “Cô định mừng bao nhiêu?”

Cô giả dò như chưa biết chuyện gì xảy ra, vờ hỏi lại: “Bao nhiêu cái gì?”

“Thì tiền mừng đó!”. Cô giáo Trần lấy làm khó hiểu tại vì sao một Tịch Nhan trước nay thông minh, nhanh nhay là thế, sao đột nhiên lại hóa ra ngờ nghệch thế này, “Đi ăn tiệc uống rượu mừng nhà người ta, không thể không có tiền mừng. Mà nhà họ giàu có kèch xù như thế, mừng ít thì người ta cười cho, còn mừng nhiều, thì lại xót ruột”.

“Tùy thôi, mọi người mừng thế nào thì tôi theo thế ấy”. Điều cô đang băn khoăn bây giờ, là đến lúc ấy biết mặc gì để đi dự tiệc.

Lần đầu làm phù dâu, cô một chút kinh nghiệm cũng chưa có, đành gọi Tống Anh tới tham mưu.

“Cậu xem xem mình nên mặc quần áo thế nào? Kiểu đầu gì cho hợp? Da mình dạo này chán đời quá, có khi phải đi đắp mặt nạ...”

“Đỗ Tịch Nhan, rốt cuộc cậu đang định làm cái trò gì hả?”. Tống Anh bị cô tuôn ột tràng chán ngán, “Cậu đi làm phù dâu, chứ đâu phải cô dâu, việc gì phải căng thẳng đến mức như thế?”

Tịch Nhan chột dạ, đỏ mặt.

Tống Anh nhìn ra chút manh mối, kỳ lạ hỏi: “Cậu trước nay không thích xuất đầu lộ diện trước đám đông, cũng rất ít quan tâm đến việc ăn mặc trang điểm, trong đây nhất định có uẩn khúc gì... Mau, khai thật ra mau!”

“Chẳng phải mình đã nói rồi đấy sao, mình đến tuổi này rồi, đi dự tiệc cưới, thực chất chính là một buổi đi gặp mặt còn gì. Lần này nhà họ Trác gả con gái, cậu thử nghĩ mà xem, liệu có biết bao nam thanh nữ tú, bao nhiêu hoàng tử độc thân sẽ xuất hiện hả?”

Một cô gái thông minh như Tịch Nhan, sao có thể để cho người khác nắm thóp mình được?

Tống Anh không quả nhiên tin liền, không nén nổi tiếng thở dài: “Nhà họ Trác kia sao gửi thiệp mời ỉn nhỉ?”. Nói rồi, luôn chân luôn tay giúp Tịch Nhan “sửa sang”, nào là sắm đồ, chọn giấy, lại cả làm tóc, cuối cùng mới gật đầu mãn nguyện: “Ok, ngon lành rồi, với dáng vẻ này của cậu mà đi dự tiệc, nhất định sẽ ối anh lác mắt cho coi!”

Đêm trước ngày diễn ra hôn lễ, Tịch Nhan trốn trong nhà xem ti vi. Điện thoại bỗng đổ chuông, mới hai hồi chuông, Triệu Nhan đã nhanh tay nhắc máy. Cô ăn vận cầu kỳ lộng lẫy, chuẩn bị ra ngoài, đang sốt ruột đợi điện thoại của đối phương.

“Tịch Nhan”, cô cao giọng gọi to, vẻ mặt hết kiên nhẫn, “Điện thoại của em này! Mau lên!”

Tịch Nhan đón lấy ống nghe, là tiếng Trác Thanh Y: “Ngày mai, chị nhất định sẽ tới chứ?”

Cô nàng này sao phải hỏi lại lần nữa thế nhỉ? Rốt cuộc là cô muốn Tịch Nhan đến, hay là anh ta...

Tịch Nhan yên lặng hồi lâu, mãi không lên tiếng.

“Đỗ Tịch Nhan, em nhanh nhanh lên chút có được không? Chị đang đợi điện thoại mà!”. Di động hết pin, điện thoại lại bị Tịch Nhan chiếm dụng. Triệu Nhan sốt ruột đến phát cáu cả lên, giọng nói có chút gay gắt đủ để Trác Thanh Y ở đầu dây bên kia nghe thấy.

“Làm phiền chị thế này thật ngại quá, em chỉ muốn xác nhận lại một chút..”

Tịch Nhan hít một hơi sâu: “Cô giáo Trác đừng lo, tôi nhất định sẽ tới dự.”

“Thế thì tốt quá! Vậy hẹn mai gặp!”. Thanh Y vội vàng vàng gác máy, dáng điệu vừa mừng rỡ vừa hấp tấp.

Đặt ống nghe xuống, quay ra thấy Triều Nhan đang chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực: “Cô giáo Trác này có phải là Trác Thanh Y?”

“Vâng”. Tịch Nhan bình thản trả lời, “Ngày mai cô ấy cưới, muốn mời em làm phù dâu”.

“Thảo nào thấy em mấy ngày nay bận rộn đi mua nào quần áo, giày dép, lại cả làm tóc nữa”. Triều Nhan như vừa ngộ ra điều gì, “Hóa ra, cô em ngốc nghếch của tôi cũng khôn ra rồi, định thả mỗi câu con cá vàng trong tiệc cưới nhà họ Trác...”

Tịch Nhan ngắt lời: “Chả ai là ngốc suốt đời cả”.

Triều Nhan lập tức trừng mắt sùng sộ: “Đồ Tịch Nhan, em nói thế là có ý gì?”

“Chả có ý gì cả”. Tịch Nhan vẫn nguyên cái vẻ thờ ơ thường ngày, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, quay sang xem ti vi.

Triều Nhan thì vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn vẻ mặt hồ hững lãnh đạm của Tịch Nhan, trong lòng giận sôi sùng sục, lật lại chuyện cũ, từ hồi còn nhỏ, hai chị em đã chẳng thân thiết, quan tâm mấy đến nhau. Nhưng cô lại là người đầu tiên biết những tâm sự thầm kín của Tịch Nhan. Hai chị em ở chung một phòng, cô từng lên xem trộm nhật ký của Tịch Nhan, rồi mách lại với mẹ, tố em gái yêu sớm. Còn nhớ lúc đó mẹ nổi giận lôi đình, xé tan cuốn nhật ký của Tịch Nhan, còn bồi thêm cho cô em gái cái bạt tai. Tịch Nhan trong cơn giận dữ, bỏ nhà ra đi, về quê ở với ông cả nửa tháng, bố về đón mới chịu lên.

Suốt một thời gian dài sau đó, Tịch Nhan không thém nói chuyện với cô. Đặc biệt sau khi cô và Tô Hàng công khai yêu nhau, mặc dù sống chung dưới cùng một mái nhà, hai người lạnh nhạt chẳng khác gì người dưng, quanh năm suốt tháng gần như chẳng khi nào chạm mặt.

Tốt nghiệp đại học xong, Tịch Nhan rời khỏi nhà, chuyển đến ở trong ký túc xá của trường. Hai tháng trước, vì nhường phòng cho học sinh ở, mới lại dọn trở về nhà.

Mấy năm nay, Tịch Nhan chưa bao giờ hỏi cô về chuyện của Tô Hàng, cô cũng chẳng nhắc tới, hai chị em như ngầm thỏa thuận đem cái tên ấy “đào sâu chôn chắt”. Nhưng trong lòng Triều Nhan trước sau vẫn day dứt – Tịch Nhan liệu có còn oán hận cô hay không?

Là chị, cô hiểu quá rõ tính tình của Tịch Nhan, mặc dù không nói ra nhưng cô rất bướng bỉnh. Một khi đã nhận định thế nào, thì suốt đời cũng không thay đổi.

Rất nhiều lần, đối diện với gương mặt bình thản đến lạnh lùng ấy, cô suýt chút thì lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, chỉ giận không thể xông lên, túm lấy tai Tịch Nhan mà hét to lên rằng: “Đồ Tịch Nhan, chị không nợ nần gì em hết! Tình yêu thì không thể kiểm soát được, em hiểu không? Người mà Tô Hàng yêu là chị! Anh ta không yêu em chút nào cả! Em thất tình, đáng đời em, tất cả những điều đó chả liên quan gì đến chị cả!!!”

Điện thoại một lần nữa vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Triều Nhan.

Cô vội vàng nhắc máy, Lệ Mạn Lợi mào đầu ngay câu xin lỗi: “Hôm nay buổi tiệc rượu chiều đãi với Trác Thị bị hủy rồi, do Trác Thanh Liên không tham dự, anh ta bảo còn phải lo chuẩn bị cho lễ cưới của em gái. Triều Nhan à, hay là để lần sau đi, vẫn còn nhiều dịp mà...”

Triều Nhan không đợi nghe nốt câu, bèn tức tối cúp máy. Bà Đỗ từ trong phòng lật đật chạy ra, vội vàng hỏi: “Có chuyện gì thế? Ai mà dám chọc giận đại tiểu thư nhà chúng ta vậy?”

Cô chả còn lòng dạ nào mà đáp lời “Chả có gì lạ cả, sao mẹ cứ lảm chuyện thế nhỉ?” nói rồi quay đầu bỏ vào phòng, đóng cửa cái “rầm” một tiếng.

Bà Đỗ chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, quay qua hỏi Tịch Nhan: “Chị con làm sao vậy?”

“Con này giờ mãi xem ti vi, sao mà biết được?”, Tịch Nhan rời mắt khỏi màn hình ti vi, khẽ lướt qua cánh cửa phòng vừa bị Triều Nhan khóa trái. Xem chừng, tối nay có người phải ngủ phòng khách rồi đây.

20. Chương 20

Chương 20: Anh vẫn luôn đứng phía sau chờ đợi em

Ngày 8 tháng 9, ngày lành tháng tốt. Trên lịch vạn niên có ghi rõ, nên tổ chức cưới hỏi.

Tiệc cưới của Trác Thanh Y bắt đầu lúc 12 giờ. Mười một giờ, Tịch Nhan ra khỏi nhà. Mẹ cũng không quên dặn với theo một câu: “Đừng chỉ có biết cắm mặt vào ăn, mở to mắt ra một chút, nhìn xem xung quanh có ai phù hợp không”.

Định đem tiệc cưới của người ta hóa buổi gặp mặt tập thể thật hay sao. Tịch Nhan cười thầm trong bụng, cả bàn mỗi người một vẻ, nam không quen nữ chẳng thân, giữa lúc tiệc tùng linh đình như thế, có thể nhen nhúm được ngọn lửa tình ái nào sao? Bảo cô làm sao mà tin được. Như cô với Tô Hàng, ngồi cùng bàn cả hai năm trời, quen nhau tận chín năm, yêu nhau một năm, cuối cùng vẫn chẳng phải đường ai nấy đi đó sao?

Lúc đứng dưới nhà đợi xe buýt, bỗng có tiếng hát vang lên từ cửa hàng loa gần đó:

“Anh vẫn luôn đứng phía sau chờ đợi em,

Chờ đợi một ngày em quay lại nhìn anh

Nụ cười của anh là dành cho em, mong em hạnh phúc

Nỗi buồn của em trao cả cho anh

Tất cả những gì thuộc về em, anh đều lưu giữ

Đến một ngày em cảm nhận được anh

Dù rằng anh trong thế giới của em

Chỉ nhỏ nhoi như là cát bụi

Anh cũng nguyện dành cho em tất cả

...”

Ca từ ấm áp mà bi thương, như mũi tên xé gió lao tới, xuyên thấu trái tim cô.

Mười bốn tuổi, Tịch Nhan bắt đầu yêu Tô Hàng, từ đó cái tên ấy khắc sâu vào cuộc sống của cô.

Nhớ lại ngày hôm ấy, thời tiết cũng nóng nực như thế này. Cây lá xum xuê rợp mát, tiếng ve ra rả như không biết mệt mỏi, từng hồi từng hồi vọng vào tai. Sân trường sau giờ tan lớp, vắng lặng như tờ. Tịch Nhan lại thi trượt rồi, toán, văn, ngoại ngữ cả ba môn đều không qua. Cô không dám về nhà, một mình trốn vào rừng cây, co mình lại, đầu gục lên gối, nước mắt cứ thế tuôn rơi, ướt cả một khoảng váy.

Bỗng trước mắt xuất hiện một tấm khăn tay, và một bàn tay của con trai. Tịch Nhan ngước lên nhìn qua màn nước mắt nhòe nhoẹt, thấy Tô Hàng đang đứng trước mặt, chắn nốt những tia nắng le lói cuối cùng. Đôi đồng tử đen mà sâu ấy ngập đầy nỗi thương hại, và còn một thứ gì đó khác nữa.

Cô không đón lấy tấm khăn, quay mặt đi, bướng bỉnh: “Tô Hàng, cậu đến để cười nhạo tớ phải không?”

Tô Hàng không nói gì, bước tới trước một bước, dùng khăn lau sạch những giọt nước mắt còn vương trên má cô. Động tác tuy vụng về nhưng không thô lỗ, dịu dàng như cơn gió mùa xuân.

Những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu trong Tịch Nhan nhân thể thi nhau thánh thót rơi, cô bỗng lao vào lòng anh, áp mặt vào áo anh, thổn thức: “Rốt cuộc tớ đã làm gì sai? Sao mọi người lại đối xử với tớ như thế? Ước hiếp tớ như thế?”

Khoảnh khắc đó, bao nhiêu lạnh lùng và cứng cỏi trong cô đều sụp đổ. Như người chết đuối vớ được cọc, cô níu chặt lấy áo sơ mi trắng của Tô Hàng, nước mắt giọt ngắn giọt dài nối đuôi nhau tuôn như suối, khóc không còn biết trời đất gì nữa, khóc như muốn trút hết những tủi thân và đau buồn trong lòng.

Trong ký ức của cô, ngoại trừ ông nội, cô chưa từng khóc thoải mái như thế trước mặt bất kỳ một người nào khác.

Tô Hàng toàn thân cứng đờ như hóa đá, hồi lâu sau, khó khăn lắm mới mở được miệng: “Đỗ Tịch Nhan, tớ sẽ không ức hiếp cậu nữa, cũng sẽ không cho ai đến bắt nạt cậu!”

“Thật không?” Cô ngước mắt nhìn anh, qua hàng nước mắt nhạt nhòa, dáng vẻ tội nghiệp, “Từ nay về sau cậu sẽ luôn ở bên tớ, bảo vệ cho tớ chứ?” Tô Hàng trịnh trọng gật đầu, rồi lại gật đầu.

Tiếng ve râm ran rộn rã bỗng biến mất, cô tưởng như nghe thấy tiếng nụ hoa cựa mình hé nở.

Tịch dương rải những ánh vàng rực rỡ, vạn vật như được nhuộm sắc màu huyền ảo. Ánh mặt trời chói lóa xuyên qua kẽ lá, không ngừng nhảy nhót trên khuôn mặt anh tú của cậu thiếu niên.

Hóa ra, không phải tất cả mọi người đều bỏ rơi mình. Tô Hàng, anh đã đồng ý sẽ luôn ở bên che chở ình.

Thế là, cô bé lẫm lẫm cô độc ấy, bỗng nhoẻn miệng cười.

Tô Hàng giúp cô nhặt bài thi rơi dưới đất lên, cho vào trong cặp: “Đi thôi, để tớ đưa cậu về nhà”, rồi dẫn đường đi trước, nhưng Tịch Nhan vẫn chưa bám theo.

Anh ngạc nhiên quay đầu lại, cô vẫn đứng nguyên chỗ ban nãy, khuôn mặt đỏ bừng lúng túng nói không nên lời: “Cậu, cậu có thể dắt tay tớ được không?”. “Dĩ nhiên là được rồi”. Cậu thiếu niên áo trắng nhoẻn miệng cười, chìa tay về phía cô.

Bàn tay anh to lớn, không nhớp dính, đặt tay vào trong lòng bàn tay anh, cảm nhận được hơi ấm rất thật. Cô ngẩng nhìn từng đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của Tô Hàng, trong lòng dấy lên niềm yêu thích mơ hồ.

Ngay từ ngày đầu tiên chuyển tới lớp, chàng trai sáng sủa như ánh dương này, đứng trước bàn, nở nụ cười mê hồn, đã ngay lập tức chinh phục trái tim cô đơn của cô. Sống mũi cao thẳng, đường nét anh tú, đôi mắt sáng, lúc nào cũng long lanh nụ cười, một chàng trai cuốn hút như thế không mê đắm mới là lạ.

Góc phố lơ mờ ánh đèn, Tịch Nhan nắm chặt tay Tô Hàng suốt quãng đường về, mười ngón tay chạm nhau, vân liền vân. Hết ngọn đèn đường này đến ngọn đèn đường khác, ánh đèn màu vàng cam chiếu rọi từ đỉnh đầu, hai cái bóng nhỏ lú rú như hòa làm một.

Cô cảm nhận được, khối băng lạnh lẽo ngự trị đã lâu trong lồng ngực dường như đang ấm dần lên từng chút, từng chút một.

Chưa nói lời yêu, nhưng đó cũng là những đoạn hồi ức đẹp dễ nhất.

Rất nhiều năm sau, Tịch Nhan mỗi lần nhớ lại buổi hoàng hôn ấy đều thấy lòng ấm lại. Đêm mùa hạ tĩnh lặng, trên nền trời xanh thẫm là hàng hà sa số những vì sao, dưới ánh đèn đường mờ ảo, người con trai cô đem lòng yêu đang nắm lấy tay cô, cười với cô.

Dẫu rằng sau này cô và Tô Hàng không thể ở bên nhau, nhưng ký ức về bàn tay ấm buổi tối ngày hôm ấy sẽ mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

Sau buổi hôm đó, hai người trở thành những người bạn thân thiết, ngồi chung một bàn, cùng học, cùng làm bài. Giờ lên lớp, anh dạy cô học toán, phụ đạo thêm bài vở; tan lớp, anh giúp cô trực nhật, cùng cô chơi đùa, rồi đưa cô về nhà.

Trong sân trường, lá ngô đồng vàng rồi rụng, rồi lại bắt đầu nảy chồi, xanh nõn dưới ánh mặt trời.

Những ngày tháng tươi đẹp trôi đi sao mà nhanh. Chớp mắt, họ đã bước vào năm cuối cấp. Trường thành là chuyện đáng vui, nhưng cũng mang theo đó là không ít nỗi buồn, nào là những lời bịa đặt, rồi là chia ly.

Hôm đó sau giờ tan học, Tịch Nhan bị gọi lên phòng giáo vụ. Cô giáo Đường nghiêm mặt nặng lời, nói một tràng nào là tác hại của việc yêu đương sớm ra sao, học sinh phải chuyên tâm lo học hành thế nào, ...

Cô từ đầu chỉ cuối chỉ lặng im, cúi đầu, chăm chú nhìn gót chân mình. Cuối cùng, cô giáo Đường xua xua tay: “Từ nay trở đi, em không được ngồi cùng bàn với Tô Hàng nữa. Tôi không thể để ột con sâu bỏ rầu nổi canh được!”

Tô Hàng bị chuyển lên ngồi bàn đầu, Tịch Nhan nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của cô bé được chỉ định ngồi cùng bàn với anh, không hiểu sao, lòng bỗng thấy chua xót. Đêm trước ngày thi chuyển cấp, một người bị cô lập triệt để là cô, bỗng bùng lên ý chí quật cường, quyết không chịu khuất phục, cô không còn trốn học hay ngủ gật trong lớp nữa, toàn tâm dốc sức học hành, chăm chỉ lên lớp, học bài làm bài đầy đủ, thành tích dần dần được cải thiện. Đợt thi thử cuối cùng, thành tích của cô xếp trong top mười người đứng đầu lớp, cô giáo Đường vui mừng đến nỗi không ngớt biểu dương cô, Tô Hàng cũng từ chỗ ngồi quay xuống cười với cô.

Tô Hàng, cậu nam sinh có bàn tay ấm áp, người đã hứa sẽ che chở cho cô suốt đời, cô nhất định phải thi đỗ vào học cùng trường với anh, cùng nhau học trung học, rồi cùng đi Bắc Kinh học đại học. Mục tiêu của anh, giờ cũng là lý tưởng của cô.

Một nam sinh thông minh ưu tú như anh, nhất định sẽ còn bay cao bay xa, cô chỉ còn nước vắt chân lên cổ, mới có thể bắt kịp được anh.

Tháng chín năm ấy, Tịch Nhan cuối cùng cũng có thể bước chân vào trường trung học Dật Dương, một trường trung học có tiếng của thành phố mà biết bao người mơ ước.

Lúc chia lớp, cô và Tô Hàng không cùng một lớp, không thể sớm chiều quán quít bên nhau như hồi cấp hai được nữa. Thỉnh thoảng có gặp nhau trong trường, cũng chỉ hỏi thăm qua loa vài câu, rồi lại vội vàng nói lời tạm biệt.

Lên cấp ba, Tô Hàng như thường lệ vẫn là đứa con cưng được thầy cô và bạn bè nuông chiều, còn Tịch Nhan vẫn chỉ là cô nữ sinh lặng lẽ không ai biết đến. Cứ tan học cô lại chạy đến sân vận động xem anh đánh bóng rổ, rồi về nhà lén viết tên anh vào sổ nhật ký.

Tống Anh mắng cô ngốc nghếch: “Thầm thương trộm nhớ người ta từ cấp hai lên đến cấp ba này rồi, cả trường gần như ai ai cũng biết cả rồi, vậy mà cậu vẫn không dám thổ lộ. Đồ Tịch Nhan, nói ra thì sẽ chết hay sao hả?”

Lần nào câu trả lời của Tịch Nhan cũng là: “Không chết, nhưng mà còn thảm hơn là chết ấy!”

Có thể câu “tôi thích bạn” đối với người khác mà nói, không phải là chuyện gì to tát cả, thế nhưng, Tịch Nhan lại không thể thốt nên thành lời.

Bởi vì Tô Hàng, là vị thần hộ mệnh của cô, là vị thần cứu cô ra khỏi thế giới tối tăm mù mịt trước kia. Cô biết thổ lộ làm sao đây?

Tình yêu của cô, nhỏ nhoi mà tuyệt vọng, chỉ cần được nhìn thấy bóng hình anh giữa biển người, được dạo bước trên con đường rợp bóng cây anh đã đi qua, mân mê cột bóng nơi anh vẫn chơi, hay chỉ đơn giản là hít thở bầu không khí anh đã từng hít thở, thế cũng đã đủ lắm rồi.

Niềm vui lớn nhất trong mỗi ngày tới trường của Tịch Nhan, chính là được nhìn thấy Tô Hàng. Cô ngày ngày đi qua cửa lớp anh, hy vọng được gặp anh trên lối hành lang dài dài ấy.

Không gặp được thì trong lòng buồn bực, cả ngày ủ rũ; gặp được rồi, thì lại lo lắng phấp phỏng, cảm thấy mình chỗ nào cũng không ổn: nào là quần áo chẳng ra làm sao, đầu tóc rối bù, chân không đủ dài, vòng một “màn hình phẳng” quá, vân vân và vân vân.... Chỉ bởi thứ tình cảm non nớt và mãnh liệt ấy, bắt đầu chớm nở trong cô bé dậy thì muộn, từ một cô nhóc tối ngày chỉ biết trèo tường leo cây đến khi biết làm duyên, lần đầu tiên thực sự ý thức được mình là con gái, một cô gái mới chớm biết yêu.

Đến năm lớp 12, tình cảm thâm kín ấy như sợi dây mây, càng lúc càng thít chặt khiến cô nghẹt thở.

Tô Hàng chẳng mấy chốc đã cao 1m80, càng ngày càng cao lớn tuấn tú, chẳng khó khăn gì để nhận ra anh giữa đám đông.

Anh vẫn như trước, rất được lòng mọi người, lần nào gặp anh đều thấy cả đám đông vây quanh, chuyện trò vui vẻ, nhìn thấy cô gật đầu hoặc mỉm cười, Tịch Nhan không thể không thừa nhận sức hấp dẫn của anh.

Tô Hàng mười bảy, mười tám tuổi, vẻ đẹp thanh xuân như vầng dương sáng chói, răng trắng môi đỏ, đường nét hài hòa. Anh như ngọn hải đăng dẫn lối đưa đường giữa đêm tối mịt mù, có sức hút mãnh liệt đối với nhân cầu của cô, mãi không nở rời xa.

Nhưng cô cũng không dám nhìn anh quá lộ liễu, không dám mở to mắt đường đường chính chính nhìn anh, chỉ sợ bốn mắt chạm nhau, đôi đồng tử sâu thẳm sáng ngời ấy sẽ nhìn thấu những tâm sự ẩn giấu trong tâm can cô.

Cô đã yêu anh trong sự cẩn thận, dè dặt, mâu thuẫn trăm bề như thế, trong lòng đau khổ mà không thốt nên lời, lại có cả cảm giác hạnh phúc nhỏ nhoi. Tô Hàng lại không hề hay biết. Ánh mắt anh mỗi khi nhìn cô, chỉ là cái nhìn đơn thuần không hơn không kém.

Tình yêu thầm kín dành cho Tô Hàng, như hàng trăm nghìn con kiến, ngày đêm gặm nhấm trái tim Tịch Nhan.

Đêm càng sâu cảnh vật càng tĩnh lặng, nỗi nhớ nhung khiến cô không sao ngủ được. Cô dứt khoát bỏ dậy, mở nhật ký ra, bắt đầu làm thơ, những vần thơ mộng lung không ai hiểu được. Tịch Nhan sùng bái thơ Thư Đình, Bắc Đẩu, Cố Thành[1], nhưng thích nhất vẫn là Tịch Mộ Dung[2], đặc biệt là bài “Cây hoa nở”:

“Nếu để em gặp

Vào khi em đẹp nhất

Vì điều này

Em đã cầu Phật cả trăm năm

Cầu cho chúng ta kết mối duyên trần

Phật bèn hóa em thành cái cây

Mọc trên con đường anh vẫn qua lại

Dưới ánh nắng

Cần mẫn nở đầy hoa

Mỗi đóa là một ước mong em kiếp trước

Khi anh đến gần

Xin anh lắng nghe

Những cánh lá đang run rẩy

Là lòng nhiệt thành em đợi em chờ

Còn nếu anh vô tâm bước qua

Rơi đầy mặt đất sau lưng anh

Hỡi bạn của tôi

Không phải là cánh hoa

Mà là trái tim em điêu tàn”

[1], [2] Các nhà thơ đương đại Trung Quốc, đại diện cho trường phái “thơ mộng lung”

Cô thường nghĩ, mình chính là cái cây nở hoa, mãi đứng đợi anh, đợi đến khi hoa nở cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng cuối cùng, anh vô tâm bước qua. Trái tim cô, chỉ còn là những mảnh điêu tàn anh bỏ lại sau lưng.

21. Chương 21

Chương 21: Hãy để hai chúng ta quên nhau đi

Nỗi ân hận lớn nhất cuộc đời Tịch Nhan, chính là không thể học cùng trường đại học với Tô Hàng.

Tô Hàng không hổ danh tư chất hơn người, thi đỗ vào trường đại học X ở Bắc Kinh, niềm ao ước của bao người, còn cô thất bại trong kỳ thi tốt nghiệp, giấc mộng Bắc Kinh không thành, đành chuyển tới một học viện sư phạm không mấy tiếng tăm của tỉnh. Kể Nam người Bắc, không chỉ là khoảng cách về không gian, mà còn là cả sự xa cách trong tâm hồn.

Lên đại học, Tịch Nhan trở mã thành một nữ sinh dáng dong dỏng, mảnh khảnh, xinh xắn. Cô giản dị, mộc mạc, không phô trương, mà nền nã như một đóa hoa chi tử, thanh khiết mà trong sáng. Nam sinh trong khoa đều nói rằng, cô mang lại cho người đối diện một cảm giác thoải mái dễ chịu.

Người khác chỉ thấy được vẻ bề ngoài hiền lành yếu đuối của cô, mà không biết rằng, đằng sau cái dáng mảnh khảnh ấy là một ý chí quật cường, bảo thủ nhưng cũng rất kiên trì.

Tịch Nhan chối từ tất cả những chàng trai có ý định tiếp cận mình, không qua lại với bất cứ người bạn khác giới nào, chỉ ngày ngày lên lớp, về ký túc, lên thư viện. Thời gian rảnh rỗi, cô không đọc sách thì lên mạng.

Cô ngày nào cũng vào trang của hội cựu học sinh trường cấp ba nơi cô và Tô Hàng cùng học, dừng lại hồi lâu xem trang chủ của anh như người khách ghé qua. Cô biết được QQ của anh và cũng đã gửi lời mời kết bạn.

Tô Hàng cũng nhanh chóng chấp nhận lời mời của cô. Trên QQ, hai người chuyện trò cười đùa không ngớt, trêu chọc nhau như hồi cấp hai. Cô cẩn thận che giấu những tâm sự trong lòng, tận hưởng khoảng cách gần. Nhưng rồi, một hôm, Tô Hàng gặp Tịch Nhan trên QQ, sau màn chào hỏi, liền kể với cô chuyện tình yêu giữa anh và bạn gái, lúc đó đang trong giai đoạn mặn nồng. Anh kể rất tường tận rằng người con gái đó thông minh ra sao, xinh đẹp, thanh nhã, phóng khoáng, có tài văn nghệ như thế nào, và rằng trong suy nghĩ cũng như trong mắt anh, không có ai hoàn mỹ hơn thế.

Kết lại, anh nói với cô: “Cô ấy cũng là người thành phố C, tên chỉ khác cậu đúng một chữ, là Đỗ Triều Nhan”.

Thời gian như ngừng trôi, không gian lặng im, vạn vật không một tiếng động.

Tạo hóa thật khéo trên người, người con gái anh yêu lại chính là người chị song sinh của cô.

Trái tim Tịch Nhan quặn thắt lại, nhưng vẫn thật thà nói: “Đó là chị mình, cũng học ở trường cậu”.

Tô Hàng không sao tin nổi điều này, gửi đến một chuỗi những dấu hỏi.

Cô trả lời bằng một mặt cười, đáp: “Chúc mừng, chúc hai bạn hạnh phúc”.

Anh không nhìn thấy, cô ngồi trước màn hình, tay vẫn gõ chữ, mà khóe mắt cay cay, nước mắt cứ thế tuôn rơi, từng giọt từng giọt lăn xuống má, rơi xuống bàn phím, không sao ngăn nổi.

Từ nhỏ tới lớn, tất cả những người con trai tiếp cận cô, không có bất cứ ngoại lệ nào, sau cùng đều thích chị của cô. Cô những tưởng, Tô Hàng không như thế, nhưng anh rốt cuộc cũng không ngoại lệ, không cưỡng nổi sức hấp dẫn của Triều Nhan.

Quả nhiên là vậy, Tịch Nhan không trách Triều Nhan.

Cô biết, chị không giống cô, chị hiểu thắng, không bao giờ chịu từ bỏ thứ mình muốn; còn cô lại quá nội tâm yếu đuối, không giỏi thể hiện. Dù có cho cô cơ hội để cạnh tranh một cách công bằng, khi thấy chị và Tô Hàng đến với nhau, Tịch Nhan cũng chỉ biết lặng lẽ rút lui.

Mối tình đầu thâm kín đẹp dễ mà thê lương, đã kết thúc trong thất bại như thế.

Trong những đêm mất ngủ, cô vẫn nhớ tới Tô Hàng, anh đã trở thành một phần trong những kỷ ức tuổi trẻ một thời của cô.

Tịch Nhan tưởng rằng, Tô Hàng và Triều Nhan, sẽ như trong bài hát – “Cô trông thật xinh đẹp, cô thề thốt sẽ mãi yêu anh, chúc mừng cô vì niềm hạnh phúc, từ nay mang họ của anh, trở thành người vợ trăm năm ân ái”.

Nhưng đến năm thứ ba đại học, Triều Nhan chủ động nói lời chia tay. Tô Hàng, người đàn ông trong mộng của Tịch Nhan, chỉ có được dễ dàng ra sao, thì nay cũng vứt bỏ giản đơn như thế.

Cậu con cưng trước nay muốn gì được nấy, bỗng bị giáng ột đòn mạnh như thế, rất nhanh suy sụp tưởng như không gượng dậy nổi.

Tống Anh gọi điện động viên Tịch Nhan: “Bây giờ là lúc anh ta cần có người ở bên an ủi nhất. Cậu cứ nghe tớ đi, Tịch Nhan, không phải dễ mà gặp được người mình thực sự yêu thương, nữa là cậu đã thầm thương trộm nhớ anh ta đã bao năm rồi. Hạnh phúc, có những khi chỉ cách chúng ta một bước chân, cậu phải thử bước tới xem thế nào chứ!”

Hồi cấp ba, Tịch Nhan từng cố vũ Tống Anh theo đuổi Dương Tranh, còn giúp cô viết cả thư tình. Bây giờ lại đến lượt Tống Anh động viên cô.

Và thế là, Tịch Nhan đi đến một quyết định hết sức dũng cảm: cô phải đi tìm Tô Hàng, thổ lộ cho anh biết nỗi lòng mình.

Đó cũng là lần đầu tiên cô đi xa như thế, chen chúc trong đám đông ở bến tàu. Vé ngồi cứng cũng không còn, mà chỉ có vé đứng.

Lại đúng dịp nghỉ ngày Quốc tế lao động 1/5, tình trạng trên tàu còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng của cô. Trời nóng như đổ lửa, trong toa xe thì toàn những mùi khó chịu. Cô bị xô đẩy chen chúc trên lối đi hẹp, bị đám đông xô nghiêng ngã. Bộ váy liền thân bởi thể đầm ra nhàu nhĩ nhăn nhúm, lem nhem hết cả. Cô bất bản thân thích ứng với hoàn cảnh như vậy, còn mang theo mấy cuốn tiểu thuyết. Suốt 21 tiếng đồng hồ, cô tựa vào va li hành lý xem sách. Tự nhủ trong lòng, sắp được gặp Tô Hàng rồi, hành trình dài đằng đặc và đơn độc này, vì thế cũng trở nên không quá khó chịu.

Lúc cô tới được trường đại học nơi Tô Hàng đang theo học, đã là trưa ngày hôm sau. Suýt chút nữa thì lạc đường, lòng vòng hơn tiếng đồng hồ, mới tìm thấy trường đại học danh tiếng ấy.

Tịch Nhan mặt mũi lấm lem bụi đường kéo theo va li hành lý đứng trước cổng. Vừa đúng lúc hoàng hôn, người ra người vào khá đông, thỉnh thoảng lại có người nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Tô Hàng nhận được điện thoại của cô thì rất ngạc nhiên, vội vàng nói: “Cậu đợi một chút nhé, mình sẽ ra ngay!”. Tịch Nhan gác máy, mới nhớ ra họ đã ba năm không gặp nhau, không biết anh giờ thay đổi thế nào rồi.

Tô Hàng chạy một mạch từ phòng ký túc ra tới cổng trường, thoáng cái đã nhận ngay ra cô. Cô nhóc không có gì nổi bật năm nào, nay đã trở thành một cô gái duyên dáng xinh xắn, mặc váy liền thân màu trắng, thanh tú mảnh mai, tựa như đoá hoa bách hợp trong trẻo.

Tịch Nhan trông thấy anh từ xa, nhưng không đưa tay ra vẫy, chỉ khẽ mỉm cười, khuôn mặt không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Tô Hàng dừng lại trước mặt cô thở phì phò, đón lấy va li trong tay cô, hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Tịch Nhan mỉm cười nhìn anh, không nói gì. Anh khá hơn trong tưởng tượng của cô. Đứng dưới ánh chiều vàng rực, vẫn dáng vẻ cao lớn anh tú ấy, đường nét khôi ngô ấy, chỉ hơi sa sút chút xíu.

Tô Hàng không hỏi thêm nữa, mà quay ra sắp xếp chỗ ở cho cô. Ngày hôm sau, lấy xe đạp chở cô đi tham quan xung quanh, đưa cô đi nếm thử những món ăn vặt nổi tiếng của địa phương, như người bản xứ hết lòng tiếp đãi người bạn phương xa.

Tối đến, anh gọi anh em cùng phòng đi cùng, ra nhà hàng gần trường, mời Tịch Nhan một bữa ra trò. Những người đó trông thấy Tịch Nhan đều tròn mắt ngưỡng mộ, huých huých vai Tô Hàng: “Người anh em thật là có phúc!”. Anh cười lớn, tiện tay phát luôn vào lưng cậu bạn một cái: “Nếu cậu thích, thì cứ tự nhiên!”

Trong bữa tiệc, họ gọi rất nhiều rượu, hết cốc này đến cốc khác, rất nhanh đã có người say mềm, phải có người khác dìu, chân nam đá chân chiêu xiêu vẹo trở về.

Tô Hàng không ngừng uống, rượu trong ly đầy rồi lại cạn, cạn xong lại đầy. Tịch Nhan ngồi bên, trong lòng dù xót xa, cũng không dám khuyên ngăn. Có lẽ, hơi rượu có thể làm tê liệt nỗi đau thất tình trong lòng anh.

Tối khi tắt cả các chai đều đã cạn tới đáy, anh mới từ từ gục đầu xuống bàn.

“Tô Hàng...”, cô khẽ gọi. Gương mặt đã ngà ngà hơi men ngẩng lên. Anh nhìn cô cười, vẻ trống trải tốt cùng: “Tịch Nhan, cậu đến để cười nhạo tớ phải không?”

Có thứ nước nóng ấm, cứ thế từng giọt từng giọt nhỏ xuống mu bàn tay cô.

Tịch Nhan thấy lòng xót xa, nước mắt cứ thế trào ra. Cô kéo đầu anh dựa vào lòng mình, cuối cùng cũng thoát nên lời tâm can ấp ủ bấy lâu: “Tô Hàng, tớ thích cậu. Tớ sẽ luôn ở bên cậu, mãi mãi không bao giờ rời xa!”

Tịch Nhan không quên, đó là lời hứa của Tô Hàng năm mười bốn tuổi với cô trong rừng cây sau trường cấp hai thành phố C. Giờ đây, cô trả lại cho anh, cả vốn lẫn lãi.

Tô Hàng không nói nên lời, nắm chặt lấy cánh tay cô đưa ra dìu anh. Cô cũng cầm chắc lấy tay anh, không muốn buông ra.

Tịch Nhan và Tô Hàng, chính thức bắt đầu qua lại từ đó.

Mặc dù mỗi người một nơi, nhưng hầu như ngày nào cũng gọi điện cho nhau. Nghỉ hè về thành phố C, Tô Hàng lại cùng cô đi dạo phố, xem phim, mua quà tặng cô, chăm chút từng li từng tí như đối với Triều Nhan trước kia.

Dẫu rằng anh cũng chỉ là cậu sinh viên nghèo, về phương diện vật chất, cũng không tặng cô được nhiều thứ. Nhưng Tịch Nhan thấy thế cũng đủ lắm rồi. Trong suốt gần một năm ấy, cô như đang sống trên chín tầng mây, xung quanh toàn một màu hồng tươi tắn, ánh nắng chan hòa.

Hạnh phúc như đoá hoa cứ thế bung nở. Tịch Nhan cười nói hân hoan suốt ngày, thậm chí đi trên đường cũng nhảy chân sáo. Tống Anh phàn nàn: “Quen biết cậu bao năm như thế, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên thấy cậu vui như thế!”

Hai tháng trước ngày tốt nghiệp, Tịch Nhan điện thoại cho Tô Hàng, bàn chuyện tương lai hai đứa. Cô hỏi anh: “Tô Hàng, anh có dự định thế nào? Thi tiếp nghiên cứu sinh hay đi làm? Nếu anh quyết định thi, em sẽ đợi anh”.

“Anh...” Anh chần chờ một lúc, rồi nói: “Anh đợi nhận bằng tốt nghiệp xong thì sẽ ra nước ngoài, đi Mỹ du học”.

Tịch Nhan ngẩn người, thực sự không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy. Tô Hàng chưa bao giờ kể với cô về chuyện ra nước ngoài cả.

Cô tưởng rằng chỉ là câu nói trong lúc anh cao hứng, bèn hỏi thăm dò: “Làm visa cũng mất nhiều thời gian. Hơn nữa, anh đi du học một mình như thế, vậy em biết tính sao?”

“Visa đã làm xong lâu rồi”. Anh ngừng một chút, rồi dè dặt: “Tịch Nhan, anh xin lỗi”.

Hóa ra mọi kế hoạch đã được sắp sẵn từ lâu, chỉ là chưa nói cho cô biết mà thôi. Bạn trai ra nước ngoài, mà cô lại không hay biết tí gì, còn ngốc nghếch ngồi tưởng tượng về tương lai của hai đứa.

“Tô Hàng, anh coi em là cái gì hả? Là thứ để lấp chỗ trống khi anh thất tình, hay là thứ đồ chơi tiêu khiển?”

Phía đầu dãy bên kia, Tô Hàng không nói được câu nào.

Tịch Nhan chợt hiểu ra tất cả. Khóe môi nhếch ra một nụ cười, lạnh lùng nói: “Tô Hàng, anh chưa bao giờ yêu em, đúng không? Nếu lúc đó người ở bên cạnh anh không phải là em, mà là bất kỳ một người nào khác, anh cũng sẽ đến với họ, phải vậy không?”

Anh không khẳng định, cũng không phủ định.

Tịch Nhan bỗng trở nên vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến độ chính bản thân cô cũng thấy xa lạ.

“Anh vẫn không quên được chị Triều Nhan đúng không? Sau khi chị ấy rời xa, khoảng trống để lại trong lòng anh, không ai có thể lấp đầy, kể cả em đúng không?”. Tô Hàng vẫn lặng im.

“Được, vậy chúng ta chia tay”. Cô nói một cách hết sức bình thản.

Trong khoảnh khắc ấy, cô tưởng như nghe thấy tiếng trái tim mình vụn vỡ.

Chưa bao giờ cô nghĩ, tình yêu mà cô tha thiết ước mong, kiên trì vun đắp bấy lâu lại có ngày đổ vỡ tan tành thế này. Dường như tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ suốt chín năm trời. Tỉnh lại rồi, mới biết rằng mình trắng tay. Từ đầu đến cuối, anh chỉ tồn tại trong giấc mơ, cô chưa bao giờ thật sự có được anh cả.

Dù thế, cô vẫn mong chờ dù chỉ một tia hi vọng mong manh, chờ ở anh một lời giải thích hay một câu phủ nhận. Nhưng anh thì không, phía bên kia ống nghe chỉ là khoảng không tĩnh lặng. Sự yên lặng của Tô Hàng, khiến cô hoàn toàn mất đi lòng tin.

Tiếng cô lạnh băng như thấu đến tận xương tủy: “Vĩnh biệt, Tô Hàng”. Nói rồi, gác máy.

Vĩnh biệt, là biệt ly và vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

Hai tháng sau đó, Tịch Nhan ngập trong đồng việc lật vật chuẩn bị cho tốt nghiệp, nào viết luận văn, rồi đi dự phỏng vấn, cố ý khiến cho bản thân trở nên bận rộn.

Một hôm, cô bỗng nhận được điện thoại của bố: Ông nội lâm nguy! Cô không quản ngày đêm lặn lội trở về thành phố C, vẫn không kịp nhìn mặt ông lần cuối.

Tịch Nhan ngồi xe bốn tiếng đồng hồ, lao vào nhà, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là di ảnh của ông nội. Cô quỳ trước linh đường, mắt ráo hoảnh, không sao khóc được.

Tối hôm đó điện thoại của cô nhận liền hơn chục cuộc gọi nhỡ, đều của cùng một cái tên. Cô không bắt máy. Sau cùng, điện thoại cũng thôi không reo.

Tịch Nhan viết tin nhắn gửi đi: “Tô Hàng, hãy để hai chúng ta quên nhau đi”.

Gửi xong, cô xóa tên anh khỏi danh bạ điện thoại của mình.

Đau thương đến tan nát cả cõi lòng.

Trong suốt những ngày ấy, Tịch Nhan không rơi một giọt lệ nào.

Nhưng trong lòng cô, như có một bàn tay lạnh lùng thô bạo không ngớt dày vò, từng cơn đau nhói.

Tốt nghiệp xong, Tịch Nhan trở về thành phố C, làm cô giáo dạy ngữ văn, nơi ngôi trường cấp hai cô và Tô Hàng từng theo học.

Những sôi nổi ồn ào của một thời quá vãng, đều đã ở cách cô quá xa rồi.

Hồ điệp không thể bay qua biển lớn.

Một người dẫu yêu thương sâu đậm đến đâu, đến cuối cùng, cũng chỉ như hạt sương dưới ánh nắng, biến mất không để lại vết dấu.

Anh và cô, đường ai nấy đi, chim đường chim, bướm lối bướm.

22. Chương 22

Chương 22: Hữu sinh chi niên, oan gia ngõ hẹp

Cao ốc Liên Y tọa lạc trên con phố sầm uất ở trung tâm thành phố, tòa nhà kiến trúc châu u 24 tầng, mang phong cách hiện đại. Trước cửa có treo bảng lớn “Phó Trác phủ liên hôn”.

Vẫn còn sớm, cô dâu và chú rể vẫn chưa ra cổng đón khách.

Tịch Nhan đi thang máy lên tầng ba, rồi theo sự chỉ dẫn, đến trước bàn viết lưu niệm, viết lại tên mình, rồi đặt phong bao vào chiếc khay bên cạnh.

Phòng tiệc rất rộng, tiệc cưới buffet kiểu phương Tây, hai dãy bàn dài được phủ khăn màu đỏ sẫm, bốn phía xung quanh có rèm rủ xuống, trên đó là vô số những bình hoa tươi. Cổng vòm vách kim lộng lẫy, thiên sứ dẫn đường, bánh cưới ba tầng, giá nến thủy tinh lung linh ánh nến, tháp rượu Champagne hình chữ S được xếp khéo léo, tinh tế.

Ngay nga tráng lệ, lung linh đủ sắc màu, toàn cảnh buổi tiệc được trang hoàng hết sức đẹp đẽ và lãng mạn, có đôi chút xa xỉ, vượt xa tưởng tượng của cô. Nhà họ Trác gả con gái, quả nhiên là không tầm thường

“Cô giáo Đỗ, chị đến rồi đây à?”

Tịch Nhan quay lại nhìn, thấy Trác Thanh Y khoác tay chú rể bước tới. Cô mặc một bộ váy cưới trắng tinh, trang điểm nhẹ nhàng, song lại càng làm nổi bật hơn vẻ xinh đẹp, tinh tế. Đứng bên chú rể, trông hệt như cô búp bê sứ vừa ra lò, xinh xắn ngọt ngào, rất đáng yêu.

“Để em giới thiệu, đây là Phó Viêm, chồng em”, nói rồi cô hơi ngược đầu lên, nhìn sang chú rể anh tuấn đứng bên, “Còn đây là chị đồng nghiệp dạy cùng trường em, cô giáo Đỗ Tịch Nhan”.

“Xin chào”, Phó Viêm tươi cười cất lời chào, chủ động đưa tay về phía Tịch Nhan, “Tôi cũng thường nghe Y Y nhắc đến chị”.

Chú rể mặc áo sơ mi vàng nhạt, caravat xanh ngọc, thân hình cao lớn rắn rỏi, khôi ngô tuấn tú, vẻ nho nhã toát lên trong đôi mắt.

Tịch Nhan bắt tay anh: “Chúc mừng hai bạn, đây quả thật là lễ cưới rực rỡ nhất mà tôi từng được tham dự”.

“Lúc nào anh trai em lấy vợ, nhất định sẽ còn hoành tráng hơn thế này”, Thanh Y cười nói, “À đúng rồi, anh em sao vẫn chưa thấy tới nhỉ...”, nói rồi, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh tìm kiếm.

Tịch Nhan vội vàng đổi chủ đề: “Mình chưa từng làm phù dâu bao giờ, cũng không biết phải làm như thế nào cả. Là giúp đón khách đưa vào chỗ, hay là uống đỡ rượu cho cô dâu chú rể?”

“Chị không phải làm gì cả, chỉ cần đứng bên cạnh em là được rồi”, Thanh Y miệng tươi như hoa, “Những việc đó có phù rể lo rồi!”

Phù rể là bạn hồi đại học của Phó Viêm, là một anh chàng tính tình cởi mở, có dáng người hơi mập, trong buổi lễ cứ chạy tới chạy lui suốt, bận túi bụi.

So với anh, Tịch Nhan đứng nghĩa là một bình hoa di động đứng bên cạnh cô dâu chú rể.

Khách mời lục tục kéo đến, trong sảnh lớn tiếng nói cười huyền ảo.

“Đi thôi, chúng ta ra đón khách nào!”

Tịch Nhan theo Thanh Y và Phó Viêm ra ngoài, chốc chốc hai người họ lại dừng lại, chuyện trò với khách vừa tới. Còn cô chẳng quen ai, chỉ biết đứng bên nhếch miệng, mỉm cười yên lặng.

Tại cổng sảnh lớn, cô gặp vợ chồng ông bà Trác. Hai người họ rạng rỡ phơi phới, miệng tươi như hoa, vẻ vui mừng như muốn bùng hết ra qua khuôn mặt.

“Con là Tiểu Tịch đúng không?” Di Kiều bỗng quay đầu lại hỏi chuyện cô

Nhìn người phụ nữ sang trọng nho nhã, yêu kiều thướt tha trước mặt, Tịch Nhan do dự không dám đáp lời. Bao nhiêu năm như thế, bà vẫn có thể nhận ra cô sao!?

Dì Kiều kéo Tịch Nhan lại, ngắm cô một lượt từ đầu xuống chân, quan sát kỹ lưỡng: “Mấy năm không gặp, đã lớn lên xinh đẹp thế này rồi, nếu gặp trên đường, dì chắc không dám nhận quen mất thôi. Còn nhớ lúc ấy chỉ có con chịu tới nhà dì chơi, làm bạn với Thanh Liên”.

“Ai đang nói xấu sau lưng con đấy?”. Sau lưng bỗng có giọng nam chen vào, nhẹ nhàng mà ung dung.

Tịch Nhan bỗng thót cả tim, không cần quay đầu lại, cũng biết ai là người vừa lên tiếng.

“Anh!”, Thanh Y nũng nịu gọi, rồi chạy tới, khẽ dấm yêu vào vai anh, “Anh thật là quá đáng! Người ta lần đầu kết hôn, thế mà anh lại đứng đỉnh đến muộn thế này”.

“Lần đầu kết hôn?”. Trác Thanh Liên cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, “Em nói thế là ý gì. Chẳng lẽ lại định...”

Dì Kiều vội vàng ngắt lời: “Thanh Liên, một ngày vui lớn như hôm nay, không được nói linh tinh!”

Thanh Y trợn mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trác Thanh Liên anh được lắm, vừa qua cầu đã rút ván rồi! Cô giáo Đỗ...”, cô kéo Tịch Nhan đang đứng cạnh lại, đẩy về phía trước mặt Trác Thanh Liên, “Chị giúp em dạy dỗ anh ta một chút!”

Cú xô của Thanh Y chẳng đáng gì, nhưng Tịch Nhan tay chân loạng choạng, cả người đổ ập về phía Trác Thanh Liên, may thay anh kịp đưa tay ra, đỡ được cô.

Một mùi hương hoa chi tử quen thuộc, thoảng quanh đầu mũi cô.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, ngược nhìn gương mặt khô ngô, đường nét sắc sảo ấy, vừa quen mà vừa lạ. “Hữu sinh chi niên, oan gia ngõ hẹp”. Vô duyên vô cớ, trong đầu bỗng nảy ra câu này.

Trác Thanh Liên dùng tay đỡ lấy vai cô, ân cần hỏi: “Tịch Nhan, em không sao chứ?”

Trong hoàn cảnh này, không thể vờ là không quen được nữa rồi.

“Không sao”, cô trả lời ậm ờ, khẽ gạt tay anh ra, quay trở về đứng bên Thanh Y.

Thanh Y nhìn anh chớp chớp mắt, vội giục: “Mọi người đi lo việc của mình đi, ở đây giao cho em được rồi”. Trác Thanh Liên nhún vai, cố nhìn Tịch Nhan thêm cái nữa, rồi cùng cha mẹ bước vào sảnh phía trong.

“Cô giáo Đỗ, hóa ra chị cũng có quen với anh trai của Y Y à?”, Phó Viêm như vờ mới vỡ lẽ ra.

“Cái gì mà anh của Y Y, thế anh của em thì không phải là anh của anh hay sao?” Thanh Y hờn dỗi trách, “Đáng ghét, sao anh mãi vẫn không sửa được thế?”

“Là anh lỗ mồm”. Phó Viêm cười xòa tránh cái phát yêu của cô, “Em vừa nãy cũng chẳng lỡ lời còn gì? Thế nào nhỉ, cái gì mà lần đầu kết hôn hả?”

Nói rồi túm lấy nắm đấm Thanh Y đang vung vẩy, giữ chặt trong tay mình, trong đôi mắt đen chứa chan thâm tình, sáng long lanh.

Trái tim Tịch Nhan không hiểu vì sao rung lên.

Vừa rồi không để ý, Phó Viêm trông rất giống Tô Hàng, mắt sáng mày sắc, khi cười để lộ hàm răng trắng bóng, ấm áp như tia nắng. Cô ngây người ra nhìn, nỗi buồn trong tim như con sóng lăn tăn trên mặt hồ, từng chút từng chút một loang rộng ra mãi.

Thế giới này rộng lớn là thế, đi đến cùng trời cuối đất cũng không gặp được anh; nhưng đồng thời thế giới cũng quá ư là nhỏ bé, gặp ai, cũng thấy giống anh.

Tay nắm tay bước trên thảm đỏ, cùng với người mình yêu, sống đến đâu bạc răng long, bên nhau trọn đời, là giấc mộng biết bao người ước ao. Thanh Y không chỉ hiện thực hóa được giấc mơ đó, mà còn có một hôn lễ long trọng, rực rỡ sắc màu thế này.

Áo cưới trắng tinh, những đứa trẻ thiên thần, hoa tươi nhẵn cười, âm nhạc rộn rã, rượu bia từng bình, ... Phó Viêm trước sự chứng kiến của đông đảo bạn bè bằng hữu, đeo nhẫn cưới vào tay Thanh Y, trịnh trọng lời thề:

“Từ nay về sau, anh hứa sẽ mãi yêu thương, che chở cho em, tôn trọng, thủy chung, suốt đời và mãi mãi”.

“Từ nay về sau, bất kể giàu sang nghèo hèn, sinh lão bệnh tử, đều không thể chia lìa đôi ta”.

Thanh Y nhìn anh say đắm, gương mặt rạng rỡ nụ cười hạnh phúc, khoe mắt không giấu nổi giọt nước mắt của tình yêu.

Trong buổi lễ còn phát một video ca nhạc, kể lại câu chuyện tình yêu hai người từ lúc mới quen.

Họ là đôi bạn thanh mai trúc mã từ thuở đi học, trung học, đại học đều học chung một trường. Trên nền nhạc du dương, ai ai cũng lặng im lắng nghe, mọi người như chìm đắm trong câu chuyện cổ tích.

Những tình tiết tưởng chừng chỉ có trong những cuốn tiểu thuyết, nay tái hiện mồn một trước mắt. Tịch Nhan ngỡ ngàng thất thần, trong mắt bỗng lóe lên hình ảnh của Tô Hàng.

Ký ức một thời tuổi trẻ như thủy triều xô tới, những mối tình nhỏ nhoi, thầm lặng, những niềm vui bé nhỏ nhưng suốt đời khắc cốt ghi tâm.

Còn cả ánh tịch dương màu máu, một mình ngồi trên xe buýt thênh thang, lặng lẽ khóc cho con tim tan vỡ.

Hóa ra, không phải tất cả mọi mối tình đều bị phụ bạc.

Hóa ra, vẫn có những câu chuyện cổ tích tốt đẹp.

Chỉ có điều, Đỗ Tịch Nhan, nhà người vẫn chưa có được cái phúc ấy.

Tiếng người huyền ảo, tứ phía xôn xao, không ai chú ý tới cô gái với dáng vẻ thất thần. Cô chậm chậm quay lưng bước, định ra ngoài thay đổi không khí một chút. Tại hành lang phía sau sảnh lớn, cô bắt gặp dáng người cao lớn.

Trác Thanh Liên dựa lưng vào lan can hoa sắt hành lang phía ngoài, sơ mi trắng muốt, không nhuộm bụi trần, khiến người ta lo sợ nó bị vấy bẩn. Cũng chỉ có anh, mới khiến cho áo sơ mi trắng mặc lên trông đẹp đến vậy.

Anh cúi đầu, tay cầm điện thoại, không biết đang nói chuyện gì, toàn thân rực rỡ hào quang.

Vẫn như hồi còn nhỏ, đường nét tuấn tú tới cùng cực, chỉ có một thứ đã đổi khác, hoàn toàn không còn thấy vẻ lãnh đạm, âu sầu khi xưa nữa, thay vào đó là sự ôn hòa, nhẹ nhàng.

Bước lại gần mới phát hiện ra, ánh mắt đắm chiêu, phía sau vầng trán rộng kia ẩn chứa biết bao suy nghĩ tranh đấu, hoàn toàn không phù hợp với khí chất nho nhã từ anh toát ra xung quanh.

Trác Thanh Liên vẫn dựa vào lan can, cúi đầu nói chuyện điện thoại. Đợi đến lúc cô bước ngang qua, đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười.

Nụ cười rạng rỡ chói lóa, khiến người ta không thể không rung động. Người đàn ông này hiểu rõ sức hấp dẫn của mình ở đâu, và cũng triệt để tận dụng lợi thế đó.

Tịch Nhan biết không thể tránh mặt, ngoan ngoãn dừng bước, nghe theo sự sắp đặt của số phận.

“Em mệt phải không?”, Trác Thanh Liên gấp điện thoại, bước lại gần, “Sao sắc mặt lại xanh xao thế này?”

“Em không sao”. Cô không ngờ dáng vẻ thất thần của mình lại biểu lộ rõ ràng đến thế, vội lắc đầu. “Có lẽ do không khí hơi khó chịu một chút thôi”.

Lời hỏi han ân cần, thân thiết của anh khiến Tịch Nhan có cảm giác, giữa họ chưa từng có xa cách, bao nhiêu tháng năm cách xa như chưa bao giờ tồn tại.

Tịch Nhan hôm nay mặc một chiếc váy dài màu hồng cánh sen, mái tóc đen dày óng ả được vấn gọn gàng phía sau, lại thêm mùi nước hoa chi tử thanh nhã nhẹ nhàng thoang thoảng, giữa một đám đông những khách mời nữ ăn vận cầu kỳ, bỗng trở nên vô cùng cuốn hút.

Ánh mắt Trác Thanh Liên dừng lại trên người cô, ngẩn ngía hồi lâu, rồi khẽ nói: “Tịch Nhan, hôm nay em đẹp lắm”.

Hai má dần dần ửng hồng, cô quay mặt đi: “Mời em làm phù dâu là chủ ý của anh đúng không? Lại còn bịa ra lý do cái gì mà tương sinh tương khắc nữa, thế mà anh cũng nghĩ ra được!”

Anh ngẩn ra, hơi nhú mào, trên mặt lộ ra nụ cười rõ gian xảo: “Nếu đã biết vậy, sao em còn đến?”

“Kiều Dật!”, cô tức giận hét lên, gọi thẳng luôn tên anh, “Anh...”

Bất ngờ không kịp trở tay, vì bàn tay cô đã bị anh nắm lấy, toàn thân run rẩy hoang mang.

“Em chịu gọi anh là Kiều Dật rồi sao?”, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng say đắm, “Mười tám năm rồi, cuối cùng anh cũng bắt được em!”

Tịch Nhan sững sờ không thốt nên lời, mở to mắt ngẩn nhìn anh.

“Em còn nhớ trò chơi trốn tìm ngày xưa không?” Ánh mắt anh trở nên xa xăm, “Em nhào vào lòng anh, vừa khóc vừa nói, trước giờ chưa có ai tìm thấy em, anh chính là người đầu tiên!”

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim cô như có luồng điện chạy ngang, chuyện cũ thuở ấu thơ, từng trang từng trang lật giở lại trước mắt.

Hóa ra, người đầu tiên tìm thấy cô, không phải Tô Hàng, mà là Kiều Dật.

23. Chương 23

Chương 23: Tình yêu và hẹn ước vĩnh cửu

Thế nhưng quá trình đó lại gián đoạn mất mười tám năm. Anh không còn là Kiều Dật năm xưa, cô cũng không còn là Đỗ Tịch Nhan khi ấy.

Tịch Nhan định thần lại, rút lại bàn tay này giờ bị anh nắm chặt, lùi lại sau một bước.

Không gian tưởng như đột nhiên lắng đọng lại. Bầu không khí ám muội này giờ bao trùm hai người tan đi.

“Trác Thanh Liên, cuộc sống đâu phải là trò chơi trốn tìm”, cô cố nén cay cay nơi sống mũi, “Mặc dù anh là người đầu tiên tìm thấy em, nhưng người em đợi lại không phải là anh!”

Trác Thanh Liên đăm đăm nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh, chăm chăm xoáy vào gương mặt cô.

Hãy tha thứ cho sự tàn nhẫn của em. Quá khứ vẫn chỉ là quá khứ, những câu chuyện thời niên thiếu đã lắng xuống, chỉ còn là những hồi ức đẹp. Anh giờ đã khác xưa, không cần người ở bên sưởi ấm trái tim, bên anh giờ không thiếu những bóng hồng xinh đẹp.

“Hôm nay em đến, chính là để nói với anh những điều này”, nói rồi quay người, định theo hành lang trở về đại sảnh. Trác Thanh Liên này giờ im lặng, đột nhiên cất tiếng.

Cô khựng người, kinh ngạc quay đầu lại.

“Tịch Nhan, anh yêu em”. Tiếng anh chậm rãi mà rõ ràng, ánh mắt kiên định hừng hực như ánh nắng giữa trưa mùa hè.

Thực ra không cần anh phải nói, Tịch Nhan cũng có thể cảm nhận được. Từ cái hôm nhìn thấy anh trên tivi, nghe anh nhắc lại lời hứa năm nào, cô đã biết rằng, anh quay về là để tìm cô.

Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân[1]. Cô từng bị Tô Hàng làm tổn thương, cô biết nỗi đau tưởng như đã có được rồi lại tuột mất là như thế nào. Nếu đã không yêu, thì không nên cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

[1] Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác.

“Giám đốc Trác, nếu anh đồng ý, chúng ta có thể làm bạn, nhưng tuyệt đối không thể là một đôi”, cô gượng gạo chống trả.

“Thế giới này không có cái gì là tuyệt đối cả”. Trác Thanh Liên tiến về phía trước một bước, rồi lại dừng bước, “Nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước, chỉ cần em bước tới một bước, anh sẽ bước tiếp chín trăm chín mươi chín bước còn lại về phía em. Tịch Nhan, anh sẽ mãi mãi ở đây đợi em, đợi em bước một bước về phía anh.”

Tịch Nhan ngược lên nhìn anh, gương mặt anh nghiêng nghiêng trong nắng, anh tuần vô cùng, đôi mắt màu hổ phách sau mắt kính sáng lấp lánh.

“Không cần biết khó khăn ra sao, anh vẫn sẽ đợi em quay lại. Bởi anh đã đợi mười tám năm rồi, thêm vài năm nữa thì có đáng gì”.

“Nếu đợi tới cuối cùng, anh phát hiện ra mình đã sai thì sao?” Tịch Nhan cúi đầu, trong giọng nói có đôi chút khàn khàn.

“Anh không nhầm. Bởi anh biết, trên thế giới này, em là người tốt nhất và hợp với anh nhất!”. Giọng anh trầm trầm, nhưng lại âm vang đầy nội lực.

Khóe mắt Tịch Nhan bỗng đỏ hoe, nỗi khổ tâm khắc sâu trong lòng.

Trên thế gian này, núi này cao đã có núi khác cao hơn, chờ đợi em, thế gian này mãi mãi chỉ có anh.

Năm đó cô với Tô Hàng chẳng phải cũng thế này ư?

Thế giới này thật rất công bằng. Người ta phụ mình, tất yếu sẽ có ngày có người bị mình phụ.

Cô cam lòng làm người phụ bạc, cũng không muốn vì sự cô đơn nhất thời mà lừa gạt tình cảm của người khác, rời xa là chọn lựa tối ưu.

“Thế giới này còn rất nhiều cô gái tốt hơn em, ví dụ như chị gái Đỗ Triều Nhan của em, vừa thông minh xinh đẹp, hơn nữa, lại rất yêu anh”. Nói xong, không đợi Trác Thanh Liên trả lời, cô vội vàng bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Trác Thanh Liên nhìn mãi theo dáng dong dỏng cao của cô, cho tới khi khuất hẳn sau ngã rẽ, bàn tay bất giác nắm lại thành nắm đấm. Đỗ Tịch Nhan, em còn định làm mối cho chị của em nữa sao, em coi Trác Thanh Liên anh là cái gì hả?

Sao em không hiểu được rằng, có những thứ không gì thay thế được?

Tịch Nhan quay lại đại sảnh lúc ấy đang tiệc tùng linh đình, đúng lúc bắt kịp cô dâu chú rể đang đi mới rượu, có người cố ý làm khó Thanh Y, bắt cô phải uống cạn một ly rượu trắng. Phó Viêm định đứng ra đỡ cho vợ, thì người đàn ông áo quần là lượt ấy không chịu, mà cứ khăng khăng: “Người tôi mời là cô dâu cơ mà. Anh bạn, anh cũng nên nể mặt người anh em này chút chứ?”

Người đó là bạn cấp ba của Phó Viêm và Thanh Y, lúc trước cũng từng theo đuổi Thanh Y, sau khi bị từ chối cứ giữ mãi trong lòng, hôm nay người trong mộng làm đám cưới, nhưng chú rể lại không phải là mình, trong lòng không khỏi cay đắng, bèn nhân dịp mượn rượu giở trò.

“Ly rượu này, tôi xin uống đỡ cô dâu!” Tịch Nhan mạnh dạn đỡ lời.

Các bàn xung quanh quay cả lại nhìn. Trông thấy một cô gái xinh đẹp, dáng thanh tú mảnh mai, anh chàng đó mắt sáng lên, cười cười: “Cô em xinh đẹp, phải cân nhắc cho kỹ đấy nhé, rượu trắng này hơi bị nặng đấy!”

“Thế thì sao?”, nói rồi ngửa cổ, làm một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Mọi người ai nấy mắt tròn mắt dẹt, anh chàng khi nãy vỗ tay tán thưởng: “Nữ nhi hào kiệt, tửu lượng thật đáng nể!”

Thanh Y thì lại lo sợ tái mét mặt mày. Đồng nghiệp cùng trường, cô biết rõ, Tịch Nhan bị dị ứng với rượu, bình thường đi tụ tập với đồng nghiệp chưa bao giờ đụng đến một giọt rượu nào. Hôm nay sao lại khác thường thế này?

Thanh Y quay đầu lại, thấy Trác Thanh Liên đang đứng cho tay vào túi quần, đôi mày nhíu lại vẻ không hài lòng, nhưng ánh mắt thì vẫn trong veo, không rời Tịch Nhan một giây phút nào.

Anh chỉ đứng một bên nhìn, cũng không bước tới ngăn cản. Anh cảm thấy Tịch Nhan đã tỉnh táo quá lâu rồi, cũng cần có chút hơi men.

“Tôi chưa từng gặp cô gái nào phóng khoáng như cô”. Anh chàng kia nhân cơ hội niềm nở tiếp cận, “Cô em tên gì? Đang công tác ở đơn vị nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Chúng ta có thể làm bạn với nhau được không?”

Phóng khoáng cái con khỉ mốc! Tịch Nhan trong lòng từ lâu đã hối hận chết đi được.

Ly rượu đó khiến cô tiệc chưa tàn đã đỏ mặt bừng bừng, đứng ngồi không yên. Bởi cô bị dị ứng với rượu, toàn thân mẩn đỏ cả lên, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Cuối cùng, không thể chịu được nữa, đành cáo lỗi với cô dâu chú rể: “Xin lỗi hai bạn, tôi xin phép về trước”. Thanh Y không yên tâm, lo lắng đề nghị: “Để em nhờ người đưa chị về?”

“Không cần đâu”. Tịch Nhan xua tay, rồi vội vã rời đi. Lòng thầm nghĩ, phen này toi đời rồi, nhận lời làm phù dâu, mà xem chút nữa say lảo ra tiệc cưới của người ta.

Vừa bước ra tới cổng cao ốc Liên Y, Trác Thanh Liên bèn chạy theo ra: “Để anh đưa em đến bệnh viện.”

“Không cần đâu, tự em có thể đi được”. Cô mặc dù đầu óc quay cuồng, bước đi xiêu vẹo, nhưng tửu túy tâm minh, người càng say lòng càng tỉnh.

Anh một tay túm chặt lấy cánh tay cô: “Đỗ Tịch Nhan, em đừng làm ra vẻ mạnh mẽ nữa!”

Trác Thanh liên tho bạo nhồi cô vào trong xe. Rồi ngồi bên cạnh, ôm cô vào lòng, để đầu cô tựa lên vai mình.

Cô từ từ gục xuống vai anh, tứ chi như hoàn toàn mất cảm giác. Men rượu khiến tinh thần Tịch Nhan không còn tỉnh táo, nhưng vẫn còn ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người anh.

“Hoa chi tử, là hương hoa chi tử...” cô lẩm nhẩm lơ mơ.

Anh nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau: “Tịch Nhan, em có biết vì sao anh lại thích hoa chi tử không?”

Tịch Nhan cười ngây ngô: “Không biết”.

Trong mơ hồ, như nghe thấy tiếng anh thì thầm bên tai: “Bởi thông điệp của hoa chi tử chính là, tình yêu và hẹn ước vĩnh cửu”.

24. Chương 24

Chương 24: Nụ hôn hẹn thề

Tịch Nhan biết mình đang nằm mơ.

Trong giấc mơ, Tịch Nhan lại trở về nhà ông nội, trở về khoảng sân nông gia biệt lập ấy.

Kim ngân hoa quần quanh hàng rào tre, hoa từng chùm, từng chùm nở. Hà thủ ô ở góc tường tươi tốt, lan theo tường gạch thành một mảng xanh um, mang theo một mùi hương ngai ngái.

Vẫn nguyên như trong ký ức, ông nội râu tóc bạc phơ, ngồi trên ghế tựa làm bằng gỗ tử đằng được chạm trổ công phu, tay lật giở cuốn sách buộc chỉ đã ố vàng. Rất nhiều lần như thế, cô yên lặng ngồi bên nghịch đất, xem truyện tranh. Lưng dựa vào đầu gối ông, cảm giác cực kỳ an toàn.

Cứ sau một khoảng thời gian, ông nội lại phải đi khám bệnh một lần. Cô ngoan ngoãn ngồi trên bậc thềm đá trước cửa, đợi ông nội về. Đợi đến lúc mặt trời khuất núi, bụng dạ sôi ục ục cả lên, ông nội khoác ráng chiếu trên mình, tay cầm hai xâu kẹo hồ lô xuất hiện ở cổng làng, cô từ xa đã trông thấy liền ào ra đón.

Buổi tối hôm ông nội mất, ngoài trời mưa rất to. Cô nửa đêm tỉnh dậy, thấy ông đứng đầu giường, ánh mắt ám áp hiền từ.

“Ông nội!”, cô cất tiếng gọi. Ông nội mỉm cười: “Cháu ngoan của ông, ngủ ngoan đi. Ông phải đi rồi!”. Một cơn rùng mình từ sống lưng chạy dần lên trên, cô hoảng hốt bò xuống giường, tay nắm chặt cánh tay ông nội không buông: “Ông đừng đi, đừng bỏ Tiểu Tịch lại một mình!”

“Tiểu Tịch, cháu nhất định phải kiên cường lên”. Tiếng ông nội cứ lảng vảng trong không trung, rồi, không còn thấy bóng ông đâu nữa.

Bố nói, lúc lâm chung ông nội không ngớt gọi tên cô, trước sau không đành lòng rời xa đứa cháu gái mà ông yêu thương nhất.

Thế nhưng, con xin lỗi ông, ông nội, con vẫn chưa đủ kiên cường.

Trong cơn mơ hồ, cô thấy mình đang đứng trong sân, trong tim dấy lên nỗi đau mơ hồ. Ông nội ngẩng đầu nhìn thấy cô, liền vẫy tay: “Con cún nhỏ của ông, sao mà khóc đến nỗi mặt mũi lem nhem như mèo thế này?”

Cô đưa tay sờ lên má, mới biết mặt mình nhòe nhoẹt nước mắt.

“Ông ơi, anh ấy đi rồi”.

“Ai cơ?”

“Chính là”, cô lầm rầm hạ thấp giọng, yếu ớt mong manh như đứa trẻ, “Chính là anh chàng mà con đã thích từ lâu, lâu lắm rồi, và cũng đã đợi, đợi rất lâu rồi”.

“Cô bé ngốc ạ!”, ông nội cười nói, “Con nhầm rồi, cậu ta không phải là người con đang đợi đâu”.

Tịch Nhan choàng tỉnh, mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường.

Trước mắt là một khoảng âm u, hồi lâu sau, mới dần dần hồi phục lại thị giác. Cô nhận ra mình đang ở trong một phòng ngủ được trang trí hết sức trang nhã và tinh tế. Bên dưới là chiếc giường trắng lộng lẫy, êm ái, trên mình đắp chăn lụa mỏng, điều hòa chỉnh 24 độ ổn định, rèm cửa buông thấp, đèn ngủ đầu giường điều chỉnh ở mức ánh sáng dễ chịu nhất...

Rốt cuộc đây là đâu? Tịch Nhan lo lắng thấp thỏm, lòng tràn ngập mối nghi hoặc.

“Em tỉnh rồi à?” Giọng nam trầm ấm truyền đến từ bên cạnh.

Cô kinh ngạc quay qua, Trác Thanh Liên đang ngồi trong khoảng tối cạnh giường, trong phòng mờ tối, cô nhất thời không trông thấy anh.

Anh ngồi đây đã bao lâu rồi? Cứ ngồi yên nhìn cô ngủ như thế sao?

Tịch Nhan cảm thấy cực kỳ khó xử, vội vàng tung chăn bước xuống giường, nhưng không tìm thấy giày đâu cả.

Trác Thanh Liên vội đứng lên, bước lại hỏi: “Em đang tìm thứ này đúng không?”. Tịch Nhan quay sang, trong tay anh là một đôi giày hở mũi cao gót màu đen.

Anh liếc nhìn đôi chân mảnh khảnh và trắng ngần của cô một cái, nửa cười nửa như không: “Hay để anh xỏ giúp em nhé?”

“Trác Thanh Liên!” Cô nghiêng răng ken két, “Anh đừng có bày trò nữa!”

“Hãy gọi anh là Kiều Dật”, ánh mắt anh trêu mến, giọng nói tràn ngập yêu thương, khiến người ta muốn bực cũng không bực nổi, “Gọi anh là Kiều Dật, rồi anh sẽ trả lại cho em”.

Tịch Nhan ương bướng không chịu nghe theo sự chỉ đạo, dứt khoát cứ thế chân trần dẫm lên thảm, vừa bước hai bước, liền bị Trác Thanh Liên choàng qua eo bế bổng cô lên.

“Anh định làm gì?”. Cô kinh ngạc thốt lên, “Mau thả em ra!”

“Đây là hậu quả của việc rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt”. Trác Thanh Liên bế cô ra khỏi phòng ngủ. Tịch Nhan tức tối la hét âm ỉ mà không làm gì được.

Anh tiếp tục bế cô ra sofa ngoài phòng khách, rồi mới buông cô ra: “Em muốn uống gì? Nước hoa quả?? Hay coca?”

“Thế nào cũng được”. Tịch Nhan tựa người vào tay ghế sofa, day day huyết thái dương. Tỉnh lại sau cơn say, đầu óc vẫn còn văng vất, còn cả đôi chút đau đầu.

Hồi nãy chân vừa chạm đất, cô đã thấy đầu ong ong, đứng cũng không vững. Anh nhất định là đã trông thấy vẻ ngượng ngịu của cô, mới cố ý lấy cớ trừng phạt để bế cô ra ngoài.

Trác Thanh Liên rót một ly nước hoa quả, đưa đến trước mặt cô: “Đầu còn đau không? Hay để anh mát xa cho nhé!”

Cô lắc đầu, đón lấy ly nước, uống một ngụm, đảo mắt quan sát xung quanh. Đây là một căn hộ rộng rãi, sang trọng, trang hoàng lộng lẫy. Một mặt tường kính suốt từ sàn lên đến trần nhà, bên ngoài là cảnh đêm phồn hoa, ánh đèn xe qua lại như mắc cửi, những ánh đèn đủ màu sắc nhấp nháy và ngọn đèn của bao hộ gia đình, tất cả đều ở dưới chân.

Tịch Nhan đột nhiên tỉnh ngộ, đây là tầng 24 cao ốc Liên Y, là phòng chuyên dùng tiếp khách của tập đoàn Trác Thị.

“Sao lại đưa em đến đây?” cô hỏi bằng giọng ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc, “Giờ là mấy giờ rồi?”

Trác Thanh Liên ngó đồng hồ: “Sắp tám giờ rồi”.

“Trời ạ, mình đã ngủ lâu thế rồi sao?”

Anh khẽ cười: “Suốt từ lúc truyền nước biển xong ở bệnh viện, em vẫn cứ ngủ li bì, cũng được sáu tiếng rồi”.

“Sao anh không gọi em dậy?”, cô hỏi.

“Điều bộ em lúc ngủ rất đáng yêu, ngây thơ trong sáng như một đứa trẻ, khiến người ta chẳng nỡ đánh thức”. Anh đắm đắm nhìn cô, đôi đồng tử màu hổ phách, nét dịu dàng, chân thành đọng đầy trong mắt.

Cô vội vã né tránh ánh nhìn ấy, hồi lâu mới cất tiếng: “Em phải về đây”.

“Đợi anh uống nốt ly rượu này đã”, Trác Thanh Liên nói rồi bước đến cạnh quầy rượu, rót ỉnh một ly rượu vang.

Tịch Nhan đưa mắt nhìn sang, một quầy rượu nho nhỏ, trên bày đủ kiểu đủ loại rượu ngoại nổi tiếng, trong đó nhiều nhất là rượu vang Pháp, la liệt muôn hình vạn trạng. Thứ chất lỏng màu đỏ đậm ấy phản chiếu dưới ánh đèn, rực rỡ đầy mê hoặc.

“Em có thích uống rượu vang không?”. Trác Thanh Liên khẽ lắc ly rượu trong tay, thứ chất lỏng màu đỏ sậm sáng sủa chuyển động vòng tròn.

“Không thích”, cô thật thà trả lời, “Em ghét tất cả các loại rượu”. Bởi cô sinh ra đã dị ứng với rượu rồi.

“Trong tất cả các loại rượu, anh thích nhất là rượu vang”. Anh nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói, “Uống ly đầu tiên, cảm giác rất chua, rất đắng, nhưng uống vài ly rồi, em dễ thấy nó rất ngọt. Đắng trước ngọt sau, hết như cảm giác mà tình yêu đem lại”.

Nghe anh nhắc tới hai chữ tình yêu, Tịch Nhan tỉnh ý không hó hé tiếng nào.

Trác Thanh Liên nhìn cô chăm chú, chậm chậm cất tiếng: “Tịch Nhan, tình yêu không phải lúc nào cũng ngọt ngào cả”.

Cô nghe tiếng tim mình đập thình thịch liên hồi trong lồng ngực. Anh nói thế là có ý gì? Sao ánh mắt anh lại lạ thường thế kia?

“Có thể em không biết, rượu vang không thể sử dụng chai tái chế để đựng, tức là, mỗi chai rượu chỉ được dùng một lần duy nhất. Sẽ không có ai tiếc nuối làm gì cái chai đã cạn rượu, bởi chỉ khi đem quăng nó vào sọt rác, mới có thể thưởng thức được hương vị ngon nhất, tươi mới nhất của rượu. Có những khi, tình yêu

lại giống như chai rượu vang ấy, không còn gì bên trong, cổ nút giữ cái vỏ không cũng chẳng để làm gì, chỉ khi dứt khoát vứt bỏ, mới có thể tìm được niềm hạnh phúc mới”.

Tịch Nhan như vừa chạm điện, toàn thân cứng đờ, đứng ngây người nhìn anh.

Trác Thanh Liên đứng trước quầy rượu, lặng im nhắm nháp rượu, tuy biểu cảm trên khuôn mặt không thay đổi, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm ấy, lấp lánh thứ ánh sáng mà người đối diện không sao đoán biết được.

Có những khoảnh khắc, cô tưởng như anh nhìn thấu hết tâm can cô, biết được tất cả mọi chuyện của cô.

Nhưng, sao có thể thế được, anh căn bản không quen biết Tô Hàng!

Cô gắng hết sức trấn tĩnh lại, cúi đầu, khẽ hỏi: “Bây giờ, em có thể đi được chưa?”

Trác Thanh Liên nhìn cô, rồi một hơi uống cạn ly rượu vang, bước tới: “Chúng ta đi thôi!”

Anh đưa tay kéo cô lại gần, nắm chặt lấy những ngón tay lạnh như băng của cô, dùng lực hơi quá, khiến toàn thân Tịch Nhan ngã vào lòng anh.

Tịch Nhan giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng gì, anh đã cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Cảm giác chênh choáng của cơn say vẫn chưa hết hẳn, cô vẫn còn choáng váng, chân tay không chút sức lực, tinh thần vẫn đang mơ hồ, lơ lửng như bay trên chín tầng mây.

Khứu giác nhanh chóng cảm nhận được hương thơm hoa chi tử, lại phảng phất hương rượu vang, thật khó chối từ.

“Vừa nãy lúc em còn ngủ, anh cũng đã định đánh thức em bằng một nụ hôn thế này”. Tiếng anh thì thầm quẩn quít bên tai, nụ hôn từng chút, từng chút một thâm nhập sâu hơn. Cô hoàn toàn không có chút phản kháng chống cự nào, đôi môi dần hé mở theo bản năng, để anh mặc sức điều khiển trò chơi mềm mại, ướt át mà nóng bỏng ấy.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Trác Thanh Liên cuối cùng cũng kết thúc nụ hôn dài tưởng cả thế kỷ ấy, nhưng vẫn ôm lấy cô không buông. Anh vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng rực của anh phả lên làn da cổ để trần của cô, khiến cô bất giác rùng mình.

“Tịch Nhan, hãy cho anh một cơ hội, cũng là cho em một cơ hội, có được không?” Tiếng anh vừa mê đắm, vừa như khẩn cầu, trăn trở bên tai cô.

Tịch Nhan không nén nổi nỗi xúc động. Người đàn ông này, đáng vẻ thanh tao, đẹp trai phong độ ngời ngời, một thân hội tụ tất cả những gì ưu ái của tạo hóa, vậy mà lại gốc ghềnh đợi cô ngần ấy năm trời.

Cô đã quá thấm thía dư vị của nỗi đợi chờ, hiểu rõ nỗi tuyệt vọng và cay đắng ấy, lòng chợt dâng lên nỗi xót xa.

“Được không em?”, anh hỏi lại lần nữa.

Cô bắt lực thở dài, rồi nhẹ nhàng nhất có thể, khẽ đáp: “Em nhận lời anh”.

Khoảnh khắc ấy khiến Trác Thanh Liên như ngừng nhịp thở, không sao tin nổi tai mình. Khẽ buông lời cánh tay, rồi lại choàng ôm cô chặt hơn nữa.

Bàn tay anh ấm nóng, mạnh mẽ ghì cô sát vào lòng mình, như muốn giấu cô vào lồng ngực, thành một phần cơ thể, không thể tách rời.

25. Chương 25

Chương 25: Nửa băng hà, nửa liệt hỏa

Lúc Trác Thanh Liên trở về nhà, đã là hơn mười giờ đêm.

Phòng khách đèn điện sáng trưng, Thanh Y và Phó Liêm đều có mặt, đang ngồi uống cà phê, chuyện phiếm với bố mẹ.

“Này, hai người sao vẫn chưa về nhà?”. Trác Thanh Liên nháy nháy mắt trêu chọc, “Hôm nay không phải đêm động phòng hoa chúc hay sao?”

“Vợ chồng già cả hết rồi, còn động phòng hoa chúc cái nỗi gì nữa?” Thanh Y bước hai bước lên trước, túm lấy cánh tay anh, “Em đang rất hứng thú với câu chuyện của anh và Đỗ Tịch Nhan đây, nói nghe xem, tiến triển đến đâu rồi?”

“Dù gì cũng là phụ nữ có gia đình rồi, đừng có ăn nói lung tung như thế”. Anh rút tay ra khỏi tay cô, quay qua Phó Liêm, “Phó tiên sinh, mau đưa phu nhân của ngài về nhà đi, đừng có để cho nó cứ om sòm tung tăng như con chim sẻ thế này nữa!”

Dì Kiều mỉm cười đỡ lời: “Liên à, con cứ thỏa mãn nỗi hiếu kỳ của em nó đi, bằng không đêm nay nó có về nhà chồng cũng không ngủ nổi đâu”.

“Exactly!”[1], Thanh Y chu môi, “Dù thế nào, thì em cũng được xem là một bà mối chứ”.

[1] Exactly: Chính xác.

Trác Thanh Liên ấp úng hồi lâu, hạ thấp giọng: “Cô ấy đã đồng ý qua lại với con rồi”.

“Bingo!”[2] Nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc!”. Thanh Y một lần nữa túm lấy tay anh,

[2] Bingo: từ tiếng Anh, có nghĩa là “đoán trúng rồi”, là một kiểu chơi bạc đã có từ rất lâu đời của phương Tây.

“Giám đốc Trác, anh đã nói nếu việc này thành công sẽ thưởng cho em rồi, nói lời thì phải giữ lời đấy nhé!”

“Anh đồng ý cho Phó Viêm nghỉ phép thêm 1 tháng, đưa em đi nghỉ trăng mật ở Pháp”. Trác Thanh Liên thoát khỏi tay cô, đi thẳng lên gác. Thanh Y vẫn chưa thôi, tiếp tục theo lên gác: “Còn gì nữa?”

“Còn nữa?”, anh liếc xéo cô một cái, “À, sợi dây chuyền kim cương em thích ở tiệm đá quý hôm trước, anh sẽ tặng em, coi như là quà cưới”.

“Chưa đủ, chưa đủ đâu!”, Thanh Y vẫn chưa gỡ hết mánh lối, “Đỗ Tịch Nhan không thể chỉ có thể có giá như vậy được, anh cũng đã từng nói, chị ấy là báu vật vô giá trong lòng anh. Phải thêm một con xe thể thao mui trần Porsche màu đỏ, hay Mercedes, Lamborghini cũng được...”

“Trác Thanh Y, em đúng là một con quỷ tham lam!”, Trác Thanh Liên đứng trước cửa phòng ngủ, bắt măn kêu lên.

“Anh, đây là lần đầu tiên em mở miệng xin anh mà”. Trác Thanh Y xị mặt, “Lúc đầu anh cũng đã hứa, sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu của em...”

“Thôi được rồi”, Trác Thanh Liên khẽ thở dài, “Mai em ra hãng xe, xem thích loại nào, rồi gọi điện cho anh, anh đi thanh toán”.

“Thật chứ? Anh thật sự không tiếc đấy chứ?”. Thanh Y có chút bất ngờ, chớp chớp mắt nhìn anh.

“Ai bảo tôi lại có một cô em gái tham của, thịt người ăn cả xương cơ chứ?”, Trác Thanh Liên nhún vai, làm điệu bộ không còn cách nào khác, mở cửa bước vào phòng.

Thanh Y cũng bước vào theo, thả mình xuống ghế sofa, hai chân gác cả lên bàn uống trà làm bằng lim, điệu bộ không được thanh tao cho lắm.

“Trác tiểu thư, xin hãy chú ý giữ gìn hình tượng”, Trác Thanh Liên nhíu mày, nhắc nhở cô.

“Dù sao thì em cũng chẳng phải là thực nữ, đâu có được như cô giáo Đỗ của anh”. Thanh Y nhào người về phía trước, vênh mặt lên: “Anh, sao bao nhiêu cô nàng xinh đẹp vây quanh, tình nguyện dâng tình yêu cho anh, mà anh lại cứ mê mẩn một Đỗ Tịch Nhan dung mạo bình thường, không có gì nổi bật cả như thế? Hay là thịt ăn mãi đâm chán rồi, nay muốn đổi khẩu vị sang ăn rau?”

Trác Thanh Liên phì cười, “Thế đối với em, Phó Viêm được coi là thịt, hay là rau?”

Thanh Y nghiêng đầu ra vẻ trầm tư: “Anh ấy không phải thịt, cũng chẳng phải rau, mà là cơm, bữa nào cũng phải có”.

Trác Thanh Liên ngồi xuống ghế đối diện cô, nói bằng một giọng điệu cực kỳ dịu dàng: “Đỗ Tịch Nhan đối với anh, chính là không khí”.

Ha ha, cái này còn quan trọng hơn này, không thể thiếu một giây một phút nào! Ánh mắt anh, lời nói anh, khiến ngay cả Thanh Y ngồi bên cũng thấy rưng rưng xúc động, chứ đừng nói đến Đỗ Tịch Nhan kia.

“Anh biến thành vị thánh tình yêu từ bao giờ thế hả?”. Thanh y chớp chớp mắt, quyết tâm truy hỏi đến tận cùng, “Em còn nhớ, hồi cấp ba anh cực kỳ đa tình, liên tục đổi bạn gái, rõ ràng là một lãng tử tình trường. Lãng tử biến thành thần tình yêu, Đỗ Tịch Nhan kia có sức hấp dẫn lợi hại vậy sao? Sao em không nhìn ra...”

“Những điều em nhìn không ra, còn cả tá ấy chứ!”, Trác Thanh Liên cười nhạt, một tay kéo cô lên khỏi sofa.

Giây tiếp theo, Thanh Y bị đẩy ra khỏi cửa. Cánh cửa trạm trổ màu cà phê ấy đóng rầm một cái không chút thương tiếc, ngay chỗ cách chớp mũi cô chưa đầy 3cm.

Thanh Y ngẩn người mất hơn 30 giây, mới ý thức được rằng bản thân vừa bị xua ra ngoài. Lửa giận bùng bùng: “Trác Thanh Liên, anh quá đáng vừa chứ! Hôm nay là ngày cưới của em, sao anh có thể đối xử với em như thế?...”

“Y Y, đừng gõ nữa, anh ấy sẽ không mở đâu”. Phó Viêm không biết đã đứng ngoài hành lang từ bao giờ.

“Lẽ nào lại như vậy?”, Thanh Y vẫn đang lửa giận ngút trời, “Anh ấy sao có thể vậy được?”

Phó Viêm đưa tay vuốt vuốt tóc cô, ôn tồn bảo: “Em không cảm thấy, hôm nay mình hơi làm quá rồi sao?”

“Em...”, cô ấp a ấp úng, “Em chỉ muốn quan tâm anh ấy thôi”.

“Anh biết”. Phó Viêm quẹt quẹt mũi cô, “Nhưng tính cách anh trai em thế nào, em đáng lẽ phải hiểu hơn anh chứ. Trừ phi bản thân anh ấy muốn, bất kỳ ai cũng không thể biết được tâm sự trong lòng anh ấy. Bề ngoài mặc dù dịu dàng như ngọc, nhưng ẩn chứa trong đó là một nội tâm vô cùng cứng rắn”.

Thanh Y cũng từng có lúc như vậy. Có lẽ do thời thơ ấu đã phải chịu quá nhiều áp lực và đả kích, những ngày mới bước chân vào nhà họ Trác, Trác Thanh Liên luôn giữ một thái độ lễ phép nhưng lạnh lùng với tất cả mọi người, khuôn mặt trưởng thành trước tuổi thờ ơ, ủ dột, đôi đồng tử sâu thẳm nhìn thấu mọi buồn vui.

Ngoại trừ bố, anh là người thân duy nhất trên thế gian này của Thanh Y. Cô ước ao có được tình cảm yêu thương của người anh ruột thịt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không sao chạm được tới trái tim anh. Sau này, có một chuyện, đã khiến cô thay đổi suy nghĩ.

Lên lớp 11, có một nam sinh vừa bị Thanh Y “đá”, tức tối liền giở trò nói xấu sau lưng, chê cô “hàng quá đắt”. Chuyện đến tai Trác Thanh Liên, anh đứng ra “xử” tên kia một trận nên thân, và còn cảnh cáo: “Trác Thanh Y là em gái tao, tao không cho phép bất cứ ai làm hại đến nó!”. Thế nhưng trước mặt Thanh Y, anh vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Thanh Y sau đó nghe người khác kể lại, vô cùng xúc động, lúc đó cô mới hiểu rằng, anh là người anh tốt nhất trên thế gian này!

“Phó Viêm, anh hiểu nhầm anh em rồi. Anh ấy không phải người lạnh lùng thế đâu”. Cô thở dài, “Anh ấy đã yêu ai, thì không chỉ một ngày, một tháng mà cả một đời”.

Nửa băng hà, nửa liệt hỏa. Có thể có được tình yêu chân thành mà sâu sắc của người đàn ông như thế, Đỗ Tịch Nhan quả là có phúc!

Cách sau cánh cửa, Trác Thanh Liên cầm bao thuốc trên bàn trà lên, lấy ra một điếu, châm lửa.

Anh hít một hơi sâu, rồi từ từ thả khói. Đôi đồng tử màu hổ phách, trên nền khói thuốc bàng bạc, sâu thẳm như màn đêm ngoài cửa sổ.

Vừa nãy, Thanh Y nhắc đến thời cấp ba, đó là quãng đời nổi loạn, suy sụp, những tháng ngày mà anh không muốn nhớ lại.

Cậu bé Kiều Dật mười tuổi, cùng với mẹ và bà ngoại rời khỏi ngõ Tử Trúc, chuyển đến một tòa nhà rộng rãi, sáng sủa, sạch sẽ.

Cuối cùng anh cũng tìm được cha mình, nhưng người cha ấy lại đang có một mái ấm khác, với người vợ xinh đẹp dịu dàng và cô con gái thông minh lanh lợi. Kiều Dật hận ông đã bỏ rơi mình bao nhiêu năm, hận ông đã cho anh cái xuất thân không ra gì, hận ông khiến mẹ anh phải rơi vào cảnh khó xử.

Một người đàn ông, đã không bảo vệ được người phụ nữ mình yêu, lại làm tổn thương, đẩy họ vào cảnh mâu thuẫn khổ sở, ông ta có tư cách gì mà nói tiếng yêu?

Ngày cuối cùng của kỳ thi lên cấp ba, bà ngoại đột nhiên bị xuất huyết não. Anh thi xong về đến nhà, thì bà đã đi xa.

Người yêu thương anh nhất trên đời này đã ra đi. Kiều Dật quỳ trước giường bà, âm thầm rơi lệ suốt một đêm.

Có kết quả thi, Kiều Dật không đủ điểm vào trường điểm. Nhưng nhờ có bố nhận lời quyên tiền cho trường Dật Dương xây tòa giảng đường mới, thế là, anh đường hoàng bước vào trường cấp ba có tiếng của thành phố.

Năm mười sáu tuổi, người vợ hợp pháp của cha anh ốm và qua đời. Năm sau, ông và mẹ anh tổ chức hôn lễ linh đình. Kiều Dật cũng đổi tên thành Trác Thanh Liên, trở thành người con trai duy nhất kế thừa tập đoàn Trác Thị, thành “thiếu gia” trong mắt mọi người.

Thói đời nóng lạnh khó lường. Những người trước đây từng coi khinh, bài xích anh và mẹ, ngay lập tức đổi thái độ, ra vẻ cung kính lễ độ, khúm núm nịnh bợ. Mẹ anh khoan dung độ lượng, bỏ qua mọi hiềm khích trước đây, còn Trác Thanh Liên thì không sao quên được. Đặc biệt là ánh mắt hận thù của Trác Thanh Y dành cho anh và mẹ mình.

Anh không sao quên được ánh mắt của Trác Thanh Y nhìn anh trong hôn lễ của bố mẹ. Hôm ấy, cô ta mặc một bộ váy công chúa màu hồng phấn, trước mặt mọi người thì cười nói ngọt ngào, xinh đẹp như một con búp bê.

Nhưng khi trên hành lang chỉ còn lại hai người anh và cô, cô lập tức thu lại nụ cười trên môi, đứng thẳng lưng, mắt mở to, nhìn anh bằng ánh mắt hung tợn. Nếu không thật sự đối diện, anh sẽ không bao giờ có thể tin được, một cô bé mới mười hai, mười ba tuổi đầu, lại có thể có một ánh mắt dữ tợn, oán hận chất chồng như thế.

Cô nói: “Tôi căm ghét anh, anh căn bản không xứng được mang họ Trác!”

Trác Thanh Liên không đáp lại, trong khoảnh khắc đối diện lặng im, anh rõ ràng đang ở thế yếu, cảm thấy một sự yếu đuối mà một mối không tên.

Đúng vậy, anh cũng căm ghét, căm ghét cái thứ hạnh phúc hoang đường, giả tạo này.

Từ đó, Trác Thanh Liên bắt đầu trốn học. Những môn thấy hứng thú còn miễn cưỡng ngồi nghe, phải môn không hứng thú gì, quăng sách vở cái “xoạch”, ngang nhiên lướt qua vai thầy cô giáo bước ra khỏi lớp. Thầy cô cũng vì kiêng nể cái thân thế tập đoàn Trác Thị nhà anh, chỉ biết nhìn cái vẻ mặt lãnh đạm xác xược ấy mà không dám ngăn lại.

Trong trường không ai dám hé răng báo lại về nhà, mà bố anh thì ngày bận việc công ty, tối lo tiếp khách, bận tối tăm mặt mũi lấy đâu thời gian mà để ý. Trốn tiết, bùng học, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, đi bar, nhảy disco, ...tất cả những thói hư tật xấu của thanh niên, Trác Thanh Liên đều coi như thứ trò tiêu khiển, lần lượt “thử sức”.

Một lũ du côn choai choai trong vùng đều bám chặt lấy anh như keo. Gặp đúng lúc loạt phim “Cổ Hoắc Tử”^[3] đang ăn khách, bọn chúng liền học theo lập bang hội, kết nghĩa anh em, tranh nhau tôn Trác Thanh Liên lên làm “đại ca”.

[3] Tên một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vỹ Cường.

Tướng mạo khôi ngô sáng sủa, cá tính trầm lặng kiệm lời, ra tay phóng khoáng, đánh nhau bất chấp sinh tử...tên tuổi Trác Thanh Liên lừng lẫy trong ngoài trường Dật Dương, rất nhiều nam sinh ví anh với Trần Hạo Nam[4] trong “Cổ Hoắc Tử”, nghe tới tên vừa kính vừa lo.

[4] Nhân vật chính, đại ca của một băng nhóm trong phim.

Anh thường cầm đầu một toán đàn em qua lại trong trường, miệng phì phèo thuốc lá, trông thấy nữ sinh xinh xắn nào ngang qua, liền ngả ngớn huýt sáo trên chọc. Có không ít cô gái cam đảm hẹn hò cùng anh. Bọn họ đa số đều phần son lòe loẹt, hàng mi dày cong vút, đôi môi đỏ chót, vòng vèo lấp lánh. Anh tùy tiện buông vài câu, họ đều cười nghiêng ngả.

Cái họ yêu là vẻ oai phong lẫm liệt, là gương mặt tuần tú và tướng côn đồ của anh, nhưng không ai biết đến thể giới nội tâm cô đơn, không chút sinh khí trong lòng anh.

Trác Thanh Liên không nghĩ rằng, mình lại trùng phùng Đỗ Tịch Nhan trong hoàn cảnh như vậy. Càng không dám nghĩ, cô hoàn toàn không nhận ra anh là ai.

26. Chương 26

Chương 26: Chi tử không lời, ngát thơm trăm bước

Chiều hôm ấy, Trác Thanh Liên lần đầu tiên xuất hiện ở trường trung học Dật Dương để tham gia một trận bóng rổ.

Dưới ánh hoàng hôn vàng rực, các nam sinh chạy tới chạy lui trên sân, dốc hết sức lực, mồ hôi và sức trẻ không biết mệt mỏi. Như thường lệ có một tốp nữ sinh vây quanh sân, say sưa ngắm nhìn vẻ mạnh mẽ và tư thế hiên ngang của họ.

Lúc Trác Thanh Liên ra sân thay người sau hiệp một, vẫn nghe tiếng đám nữ sinh gọi tên anh. Họ rất cuộc là tới xem đánh bóng, hay là để xem người đây? Anh cười khinh thường, bước đến cạnh sân, lấy một chai nước khoáng, mở nắp, ngửa cổ làm một hơi.

Đúng lúc ấy, có người khẽ kéo áo anh. Trác Thanh Liên cúi xuống, một gương mặt thiếu nữ dần dần phóng to trong đồng tử của anh: nước da trắng hơi xanh xao, đôi môi mỏng mà căng mịn, hơi hơi cong, lại thêm đôi mắt đen láy, chớp chớp như hồ nước trong veo.

Cô khẽ ngửa mặt trông lên, dung nhan thuần khiết nở bung như hoa chi tử, gợi dậy tất cả những ký ức đẹp đẽ trong anh.

Đỗ Tịch Nhan! Thời khắc anh nhận ra cô, tim anh đang nhảy nhót như điên trong lồng ngực.

Hoá ra cô cũng học ở trường Dật Dương! Trác Thanh Liên không sao tin nổi chăm chăm nhìn cô gái thấp hơn mình nửa cái đầu, không nói nên lời, trong khoảnh khắc thời gian tưởng như quay ngược chiều kim đồng hồ, quay trở về thời thơ ấu trong sáng, vô tư.

“Xin hỏi, anh đã có bạn gái chưa?” tiếng cô nhẹ nhàng, êm ái, ấn tượng đó là sự bướng bỉnh không dễ nhận biết, hệt như hồi nhỏ, không thay đổi chút nào.

Trác Thanh Liên nhìn chằm chằm vào mặt cô, gần như mất hồn, theo bản năng thốt ra hai chữ: “Chưa có”.

Cô thở phào nhẹ nhõm, để lộ nụ cười điềm tĩnh xen lẫn chút khó xử, đặt vào tay anh một phong thư: “Có bạn nữ sinh rất thích anh, đây là thư bạn ấy gửi cho anh”.

Tịch Nhan, Đỗ Tịch Nhan, cái tên đã khắc sâu vào trái tim anh, suýt chút nữa thì buột miệng gọi tên. Thế rồi, cô quay lưng chạy biến, chỉ để lại cái bóng nhỏ bé sau lưng.

Anh đứng ngây ra mất một lúc, định thần lại, nhìn bức thư trong tay, trên thư viết “Thân gửi Dương Tranh, lớp 11/7”.

Dương Tranh là bạn cùng lớp với anh, cũng là một trong số ít những người anh em thân thiết, thường cùng nhau chơi bóng rổ.

Dáng vẻ của Tịch Nhan, với trong ấn tượng của Trác Thanh Liên hoàn toàn trùng khớp, chỉ có điều anh không ngờ rằng, cô lại không nhớ ra anh, thậm chí lại đem lòng thích cậu bạn thân của anh.

“Trác Thanh Liên, cho tớ chai nước”, Dương Tranh thật cất tiếng gọi.

Trác Thanh Liên quăng cho bạn chai nước. Dương Tranh đưa tay ra đón, rồi ngồi xuống bên cạnh: “Người anh em, đang nghĩ gì mà đắm chiêu thế?”

Anh im lặng uống nốt chỗ nước trong chai, rồi mới mở miệng: “Cậu có quen cái cô nữ sinh ban này không?”

“Ai cơ?” Dương Tranh vẽ mặt nghi hoặc.

Trác Thanh Liên đưa phong thư cho anh, “Này, đây là thư tình cô ấy viết cho cậu. Cô ấy tưởng nhầm tớ là cậu”.

Dương Tranh bóc thư, đọc qua vài dòng, phá lên cười: “À, thì ra là Tống Anh, lớp phó văn thể mỹ lớp 10/2, là cô bé xinh xắn múa điệu Tân Cương trong buổi liên hoan văn nghệ chào mừng học sinh mới!”

Tống Anh? Không phải là Đỗ Tịch Nhan! Trác Thanh Liên vội vàng giằng lấy thư, chỗ để tên người gửi quả nhiên là “Tống Anh”.

Sau này khi Dương Tranh và Tống Anh qua lại với nhau, Trác Thanh Liên thường thông qua cầu nối này, hỏi thăm về tình hình Tịch Nhan.

Dương Tranh nói: “Đỗ Tịch Nhan là cô bé rất ngoan và biết nghe lời, không trốn học, không vũ trường, không la cà quán xá, rất nề nếp, khuôn phép”.

Thế là, “bùng học đại vương” Trác Thanh Liên bắt đầu quay trở lại với sự nghiệp học hành, từ thượng cờ buổi sáng cho đến hoạt động ngoại khoá buổi chiều, đến thầy cô giáo cũng không khỏi ngạc nhiên, tưởng rằng anh đã biết ăn năn hối lỗi, cải tà quy chánh.

Thực ra, đối với Trác Thanh Liên, ý nghĩa của việc đến trường chỉ là để nhìn thấy Tịch Nhan, không hơn không kém.

Khi ấy anh và cô, chưa từng nói với nhau câu nào, ngày ngày lên lớp, thể dục giữa giờ, tan học, hoặc cách xa, hoặc lướt qua nhau.

Nhưng anh cũng chỉ cần có thế, chỉ cần được đứng nhìn cô từ phía xa thế này, cũng đã là đủ lắm rồi.

Đỗ Tịch Nhan, cô không giống những cô gái khác anh đã từng qua lại, cô thanh tân, thuần khiết như đoá hoa chi tử, khiến người ta không nỡ mạo phạm. Anh đang chờ đợi cơ hội, được đối diện nói chuyện với Tịch Nhan, chỉ có anh và cô.

Kết thúc trận bóng hôm đó, lúc ngồi uống bia ven đường, Dương Tranh bỗng nhiên hỏi: “Người anh em, liệu có phải đã “cắm” cô bé Đỗ Tịch Nhan kia rồi?”

Trác Thanh Liên không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, tiếp tục uống bia, từng ngụm, từng ngụm một.

“Người ta đã có bạn trai rồi, chính là cậu nam sinh ưu tú lớp 10/1, Tô Hàng”. Dương Tranh vỗ vỗ vai anh, “Nghe Tống Anh nói, hai người họ là bạn học cấp hai, là một đôi thanh mai trúc mã”.

Tô Hàng, Trác Thanh Liên biết cái tên này.

Trong buổi lễ khai giảng, Tô Hàng với tư cách là thí sinh có thành tích cao nhất toàn thành phố, đại diện cho toàn thể học sinh mới lên phát biểu. Trước con mắt hơn 2.000 học sinh toàn trường, cậu ta thần thái đỉnh đặc, phát biểu đông đặc hùng hồn. Lúc bước xuống, không cẩn thận để chân mắc vào dây loa, xém chút nữa thì ngã. Dưới sân mọi người cười ồ lên. Nhưng Tô Hàng không mấy may bối rối, khom người hướng về phía mọi người cúi chào, rồi tiếp tục bước xuống.

Chỉ một chi tiết nhỏ ấy thôi đã khiến thầy cô và học sinh toàn trường phải nhớ đến cậu.

Những người quen biết Tô Hàng không ai là không khen cậu ta, khen cậu ta học giỏi, tính tình dễ gần, còn thường xuyên tươi cười nữa. Đỗ Tịch Nhan thích cậu ta, chẳng có gì lạ cả. Bất cứ cô gái có nhan quang

bình thường nào cũng đều thích những nam sinh sinh như thế, vừa nổi bật, vừa ưu tú, khoẻ mạnh, lại có chí tiến thủ, ...

Mặt Trác Thanh Liên biến sắc, cảm giác trong lồng ngực nhói đau, đau tới đáy lòng, đau tận xương tủy.

Đối diện ánh mắt đồng cảm của Dương Tranh, anh nghiêng răng cười nhạt: “Cậu hiểu lầm rồi, tớ sao có thể thích cái cô Đỗ Tịch Nhan đó được? Cô bé gầy gò ốm yếu như thế, căn bản là vẫn chưa lớn hết...”

“Đúng thế, vóc dáng cô ta còn thua xa Tống Anh”. Dương Tranh vụng về an ủi.

“Các cô nàng từng qua lại với tớ, cô nào chả xinh hơn thế”. Trác Thanh Liên cất tiếng cười “haha”, lon nước ngọt trong tay bị bóp bẹp. Đỗ Tịch Nhan, thảo nào mà em không nhận ra tôi. Hóa ra trong tim em từ lâu đã có “hắn”!

Trác Thanh Liên chứng nào tật nấy, lại bắt đầu bỏ tiết, trốn học, như con ngựa hoang được tháo dây cương, suốt ngày rong chơi trên phố.

Thỉnh thoảng gặp Đỗ Tịch Nhan trong trường, anh ra vẻ không quan tâm, mắt đắm đắm nhìn một điểm vô định phía trước, cố gắng đè nén từng cơn sóng cuộn cuộn trong lòng.

Thế giới này thật quá nhỏ bé, đâu đâu cũng có thể gặp mặt, nhưng thế giới cũng quá rộng lớn, em và anh, gần trong gang tấc, mà lại xa tựa chân trời.

Lên lớp 12, bài thi thực hành đầu tiên làm ăn bung bét, cô giáo chủ nhiệm lớp không thể để tình trạng này tiếp diễn, cho “mời” Trác Thanh Liên lên văn phòng nói chuyện. Anh cà lơ phất phơ bước lên tầng hai, trong hành lang, anh chạm trán với Tô Hàng đang khệ nệ bưng một chồng nặng nhùng vở bài tập. Sau lưng cậu ta, một cô giáo mỉm cười dặn dò: “Cẩn thận nhé, đừng để bị ngã đấy”.

“Vâng, cô cứ yên tâm ạ”. Tô Hàng nói bằng giọng phổ thông phương Bắc, miệng cười tươi như trước nay vẫn thế.

Trác Thanh Liên lạnh lùng quan sát cậu ta như nhìn một người xa lạ, lúc bước qua nhau, chân trái khê khàng chìa ngang ra giữa lối đi.

Hành động này, thực quá ư trẻ con, nhưng anh không ngăn được cái chân mình làm thế, mắt trừng trừng nhìn Tô Hàng bị vấp ngã, đầu gối khuỵu xuống nền xi măng cái “rầm”, tập vở trên tay vương vãi khắp sàn.

Trác Thanh Liên làm bộ chạy tới nhặt giúp, sắp lại gần Tô Hàng thì thào vào tai: “Nếu cậu mà không đối xử tốt với cô ấy, tôi sẽ cho cậu biết tay!”

Tô Hàng thoáng nghi hoặc ngẩng đầu lên, bắt gặp một khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, làn da rám nắng, áo sơ mi hoa thấm mồ hôi nhễ nhại.

Anh chàng này cậu không hề quen, tại sao lại nói với mình những câu lạ lùng như thế?

Tô Hàng ngớ người, rì rầm hỏi lại: “Nhưng cô ấy là ai?”

“Trong lòng cậu tự hiểu rõ!”. Trác Thanh Liên nhét đồng tập vở vào tay cậu, ngẩng cao đầu, thản nhiên bước vào phòng giáo vụ.

Tô Hàng đứng chôn chân tại chỗ, rất lâu sau mới định thần lại, anh ta chính là đầu sỏ đám học sinh cá biệt nổi tiếng của trường trung học Dật Dương.

Học kì hai lớp 12, Trác Thanh Liên được bố đưa ra nước ngoài.

Buổi tối trước ngày lên đường, Trác Thanh Liên chạy ra bờ sông. Hình ảnh vui chơi nô đùa cùng Tịch Nhan thuở nhỏ, lần lượt hiện lên trước mắt. Những chuyện cũ thời ngây thơ hồn nhiên tại sao chỉ có một mình anh ghi nhớ?

Anh nhặt một cành cây, viết ba chữ “Đỗ Tịch Nhan” lên bãi cát, rồi lặng lẽ nhìn nước sông liếm dần theo từng con sóng.

Anh nói với bản thân mình, Trác Thanh Liên, hãy để cho nước triều gột sạch đi tất cả, để những ký ức đào sâu chôn chặt nơi đây.

Thế nhưng, trong những ngày tháng đơn độc phiêu bạt nơi đất khách quê người, Trác Thanh Liên vẫn luôn nhớ đến Tịch Nhan. Cái tên này từ lâu đã ăn sâu vào tâm hồn anh, chỉ cần nhắm mắt lại, trong tâm trí chỉ có hình bóng cô.

Ký ức đậm sâu như thế, dấu cho đã xa tầm tay, nhưng vẫn mãi hoài niệm, ký ức lại khổ đau như vậy, dù cho vết thương đã lành miệng, nhưng vẫn âm ỉ nhói đau.

Năm 2007, Trác Thanh Liên nhận tấm bằng thạc sỹ kinh tế học trường đại học Ohio State, từ Mỹ trở về. Ai ai cũng bảo anh đã thay da đổi thịt, hoàn toàn lột xác tái sinh.

Đúng thế, anh đã thay đổi, không còn tuổi trẻ lông bông, không còn chán ghét cuộc đời, đã thôi u ám, độc đoán.

Trên thương trường, anh ung dung, bình tĩnh, mưu mô thủ đoạn có thừa, một tay bầy mưu lập kế lo liệu việc kinh doanh của công ty; trong giao tiếp, anh đối nhân xử thế ôn tồn lễ độ, cử chỉ nho nhã, nụ cười lạnh lùng và giọng nói trầm ấm, toàn thân toát lên sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành.

Phụ nữ ngưỡng mộ anh nhiều không kể xiết, chết mê chết mệt như kẻ si tình, nhưng anh thường tự hỏi - cái họ yêu là tiền của anh, hay là con người anh? Anh không trêu hoa ghẹo nguyệt, đùa giỡn tình cảm của người khác, cũng không tùy tiện thể hiện tình cảm của mình.

Những tình cảm nồng nhiệt tuổi thiếu niên như một cơn bão cuốn sạch tất cả, chỉ để lại một đồng hoang tàn, anh đã học được cách giữ mình.

Và rồi, mỗi khi màn đêm buông xuống, những ồn ào ban ngày lùi xa như nước triều, nổi hiu quạnh bao trùm lấy anh, thì tâm trí lại hiện lên khuôn mặt của Đỗ Tịch Nhan, đẹp đẽ, thuần khiết như hoa chi tử.

Vận mệnh đã chia cách họ ở hai thời gian và không gian khác nhau, có lẽ cô đã lập gia đình, ngày đêm quần quýt bên người con trai tên Tô Hàng kia, nương tựa vào nhau, thắm thiết không rời...

Anh bắt mình phải ngừng những tưởng tượng ấy lại, rồi tự an ủi, chỉ cần cô ấy sống tốt, chỉ cần cô được hạnh phúc.

Một ngày tháng 6 năm 2008, Trác Thanh Liên vào thành phố C. Phó Viêm lúc này đang đi công tác, anh tạm thời thay thế làm tài xế cho Thanh Y.

Dựa vào lan can tầng ba tòa nhà giáo vụ, anh cúi nhìn toàn cảnh ngôi trường, ánh nắng rực rỡ, cỏ cây tốt tươi, trên sân vận động, trên con đường rợp bóng cây hai bên, đâu đâu cũng là sức xuân phơi phới, ngập tràn sức sống tươi vui.

Bây giờ thì anh đã hiểu, Thanh Y vì sao lại chọn nghề giáo, chỉ có nơi này là giữ được sự thanh xuân tươi mới, thuần khiết vô hại, không có bon chen tranh giành thế tục.

Gặp đúng giờ tan lớp, các thầy cô giáo ra ra vào vào, tất cả đều nhìn anh bằng con mắt ngạc nhiên xen lẫn ngưỡng mộ. Trác Thanh Liên không muốn làm hiện vật triển lãm miễn phí, liền dạo bước xuống lầu, tại góc quẹo hành lang, anh chạm trán với một cô giáo.

Cô rối rít xin lỗi, rồi cúi xuống nhặt tập vở đang rơi dưới đất. Bàn tay cô rất nhỏ, trắng trẻo xinh xắn, đem lại cho anh cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Trác Thanh Liên không nén nổi tò mò ngẩng đầu nhìn cô, cô đang cúi đầu, mái tóc đen nhánh mềm mại rủ xuống che lấp đôi má, chỉ để lộ cái cổ trắng ngần đẹp đẽ.

Tịch Nhan, là người con gái mà anh khắc ghi trong tim bấy lâu. Thời gian đã qua lâu như thế nhưng cô vẫn không hề thay đổi, khuôn mặt vẫn trong sáng, thuần khiết như làn nước trong veo, không nhuốm bụi trần.

Bốn mắt nhìn nhau, cả thế giới xung quanh như tĩnh lại sau cơn mê, dưới ánh nắng rực rỡ chói chang của mùa hè, một bức tranh tuyệt đẹp không gì sánh bằng.

Trác Thanh Liên ngửi thấy, từ người cô toát ra, một mùi hương tươi mát thanh nhã, thoang thoảng, lúc ẩn lúc hiện.

Anh biết, đó là hương hoa chi tử.

Chi tử không lời, ngát thơm trăm bước.

Tịch Nhan chính là bông hoa chi tử của cuộc đời anh.

Thế gian chỉ có mình cô, không ai có thể thay thế.

27. Chương 27

Chương 27: Hiến pháp ba chương

Tịch Nhan đứng trên ban công, lúc này đã hơn hai giờ sáng. Ban ngày ngủ nhiều quá, đâm ra giờ chẳng buồn ngủ chút nào.

Bóng tối trước buổi bình minh. Đa số đèn đóm đều đã tắt cả, vài đóm còn sót lại như ánh sao sa. Ngẩng đầu nhìn trời đêm, trên nền trời xanh thẫm trong vắt, một mảnh trăng bạc, vài ngôi sao như vụn kim cương lấp lánh, tĩnh mịch an lành.

Nhưng trong lòng cô lại không yên bình chút nào. Nhớ tới nụ hôn hồi chiều, có chút nghi hoặc, chút ngỡ ngàng, và cả chút chua xót.

Đỗ Tịch Nhan, người đã thật sự sẵn sàng chưa? Bắt đầu lại từ đầu, đón nhận một tình cảm mới?

Là con gái, ai chẳng mong có mối quan hệ tình cảm bền vững và một người thật lòng yêu thương mình? Dẫu cho ngoài mặt có tỏ vẻ không quan tâm đi chăng nữa, ngoài hai lăm tuổi mà vẫn đi về một bóng, trong lòng cũng có chút hoang mang. Nửa đêm bị ác mộng đánh thức, mở mắt nhìn cái giường trống trải và bốn bức tường trắng xung quanh, trong lòng không tránh khỏi sợ hãi. Thế rồi lại nghĩ, nếu kết hôn rồi, ít nhất cũng có một vòng tay ấm áp bên cạnh, có người chuyện trò trong những đêm khó ngủ, rồi khi ốm đau, còn có người để mà nũng nịu, chỉ hận không thể lấy chồng ngay lập tức. Nhưng khi những phút yếu đuối ấy qua đi, lại bắt đầu kén cá chọn canh.

Mỗi người phụ nữ đều có tiêu chuẩn đối với người trong mộng của mình, người thích đẹp trai, người ham tài giỏi, người thích địa vị, người mê tiền bạc, cũng có người chỉ cần người đàn ông một lòng một dạ yêu thương mình. Nếu đem ra soi xét kỹ càng, thực ra trong tất cả mọi tình yêu đều có tính toán.

Tịch Nhan thừa nhận, cô rất có tình cảm với Trác Thanh Liên, không chỉ là tình bạn thuở nhỏ ngây thơ, mà còn bởi vàng hào quang chói lóa toát ra từ anh. Một người đàn ông trưởng thành, khôi ngô, ưu tú, giàu có, biết nhìn xa trông rộng như thế, gần như hội đủ điều kiện “hoàng tử bạch mã” trong tâm tưởng mọi cô gái. Nhưng đôi mắt anh nhìn cô, chăm chú mà chứa chan thâm tình, từ chối anh, thật sự là quá khó, quá khó.

Cô thở dài, rồi lại thở dài. Điện thoại bỗng đổ chuông, giữa đêm khuya thanh vắng tĩnh mịch thế này, thực sự có hơi chói tai.

Tịch Nhan cúi nhìn số điện thoại, là Tống Anh gọi.

“A lô, ngủ chưa thế nào?”

Hỏi vợ vắn! “Đang ngủ ngon, thì bị tiếng điện thoại của cô đánh thức đây này”.

“Tớ thì lại đoán cậu vẫn chưa ngủ được”. Giọng nói đầu dây bên kia không giấu nổi vẻ phẫn khích, “Vụ xem mặt tập thể thế nào? Có bao nhiêu anh quý mọp dưới gót chân của cậu?”

Trầm tư hồi lâu, Tịch Nhan nói: “Tống Anh, nếu cậu chỉ muốn câu một con cá nhỏ, song kết quả lại có một con cá to mắc câu, là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?”

“Tớ... tớ sẽ vui mừng đến xỉu mất!”, Tống Anh nhấn mạnh, “Woa, mà con cá vàng nào đấy? Cậu câu được ai rồi?”

“Trác Thanh Liên”. Tịch Nhan nhẹ nhàng mà rành rọt.

Đối phương dường như bị một phen thất kinh, phía đầu dây bên kia, chỉ nghe tiếng hít thở sâu.

“Là Trác Thanh Liên giám đốc kiêm uỷ viên chấp hành hội đồng quản trị tập đoàn Trác Thị, người kế nghiệp đời thứ hai, anh chàng khôi ngô tuấn tú, tuổi trẻ tài cao, là ngôi sao mới nổi bật nhất trong giới thương nhân thành phố C, vừa từ Mỹ trở về?”

“Đúng đây, anh ta ngỏ lời với mình”.

“Oh my God!”, Tống Anh lại hít một hơi thật sâu, “Cậu dám chắc là cậu đang đùa tởm đấy chứ? Hay là, tởm đang mơ ngủ nhỉ?”

Cô không nhịn được khẽ cười: “Không thể tưởng tượng nổi phải không? Hoàn toàn vượt ra ngoài trí tưởng tượng của cậu đúng không?”

“Thật sự là có chút bất ngờ!”, Tống Anh đáp, “Thật không ngờ, kỹ thuật hoá trang của tởm lại tuyệt đỉnh như vậy, cứ như là tiên nữ trong câu chuyện cổ tích, biến đá hoá vàng, làm cho cậu từ cô nàng lọ lem xấu xí trở thành một nàng công chúa long lanh, kiều diễm, nhờ thế đã lọt được vào mắt xanh của hoàng tử”.

“Cái này chẳng liên quan gì tới vụ hoá trang của cậu cả. Tởm là anh ta đã quen nhau từ hồi còn nhỏ, từ lúc tởm còn thò lò mũi xanh cơ”.

“Thanh mai trúc mã?”, Tống Anh kinh ngạc, “Sao tởm chẳng bao giờ nghe cậu nhắc tới?”

“Đã lâu lắm không liên lạc gì, tởm suýt chút nữa đã quên mặt mũi anh ta thế nào...”

“Trác Thanh Liên, anh ta cũng học trường trung học Dật Dương mà”. Tống Anh đột nhiên nhớ ra. “Học trên bọn mình một lớp, cùng lớp với Dương Tranh”.

“Thế à?”. Lần này thì tới Tịch Nhan mắt chữ O mồm chữ A, “Sao tởm chẳng có ấn tượng gì hết nhỉ?”

“Lúc ấy trong lòng cậu chỉ biết có hai chữ Tô Hàng, còn tâm trí đâu mà để ý đến người khác?”. Tống Anh buột miệng nói xong, thấy đầu dây bên kia im thin thít, mới phát hiện mình đã lỡ lời, “Tịch Nhan, xin lỗi cậu, tởm không cố ý nói như vậy”.

Hơn bốn năm nay, hai chữ “Tô Hàng” đã trở thành một điều cấm kỵ với Tịch Nhan.

“Không sao đâu, cũng muộn rồi, cậu ngủ sớm đi”. Tịch Nhan lạnh lùng gác máy, trở về phòng ngủ.

Triều Nhan hôm nay không về nhà, mà cùng các đồng nghiệp trong đài truyền hình liên hoan thâu đêm bên ngoài.

Tịch Nhan co mình trong tấm chăn len, dăm dăm nhìn căn phòng tối om.

Tại sao nghe thấy tên Tô Hàng, vẫn thấy lòng nhói đau như hàng ngàn mũi kim châm chích?

Điện thoại để trên giường chợt “tinh tinh” hai tiếng. Cô ngồi dậy, mở máy, có tin nhắn: “Em ngủ chưa?”

Sao anh ta cũng hỏi vậy? Cứ như thể anh biết chắc đêm nay cô sẽ không tài nào chợp mắt nổi vậy.

“Em không ngủ được, còn anh?”, Tịch Nhan trả lời.

“Anh cũng thế”.

“Thế anh đang làm gì?”. Máu huyết kỳ nổi lên, cô đoán anh đang lên mạng tìm tài liệu hoặc xem báo cáo tài chính.

“Đếm sao”.

Haha, định là Trương Hoành[1] hay sao! Tịch Nhan vừa cười vừa bấm nút gửi: “Cậu bé đếm sao kia, hãy cho tôi biết, trên trời cao có bao nhiêu ngôi sao?”

[1] Trương Hoành: một vị quan triều đình nhà Hán, cũng là một nhà thơ, nhà địa lý, nhà vẽ bản đồ, nhà thiên văn, nhà phát minh, nhà toán học thời Đông Hán, Trung Quốc.

“Hai, mà ngôi sao nào cũng như đôi mắt em”.

Tịch Nhan lúc này mới hiểu ra, ý nghĩa của “đếm sao”, hóa ra là “nhớ em”. Trong lòng dậy lên chút xuyến xao, không trả lời.

“Tịch Nhan, em giận rồi à?”

“Đâu có. Mau ngủ đi thôi, ngày giám đốc, sáng mai ngày còn phải dậy sớm đấy!”

“Anh chỉ muốn xác nhận lại một chút, xem là mình có đang nằm mơ hay không”.

Sao tối nay lại gặp tới hai kẻ “mộng du” thế này? Tịch Nhan khẽ thở dài, gửi đi hai chữ: “Đồ ngốc!”

“Đồ ngốc ngày mai có được gặp em không?”

Oh my God! Ai dám bảo đây là giám đốc Trác Thanh Liên thông minh, lạnh lùng khép kín cơ chứ, phải chăng là chàng thanh niên bông bột mới vừa biết yêu thì đúng hơn!

“Năm giờ rưỡi chiều mai, anh đợi em ở cổng phía Tây trường trung học cơ sở C. Mà này, nhớ là không được lái xe Benz của anh vào đâu đấy”.

“Tại sao?”

“Nó thực sự quá phô trương”.

Trác Thanh Liên nhìn màn hình điện thoại màu xanh da trời, khoé môi nở nụ cười: “Ok, xin tuân lệnh!”

Đây là lần đầu tiên anh nhắn tin cho cô, cũng là lần đầu tiên cô gọi anh là “Đồ ngốc”.

Từ nay về sau sẽ còn rất nhiều những “lần đầu tiên” nữa, anh hồi hộp mong chờ...

5 giờ 30 phút chiều, tiếng chuông báo hết giờ vừa vang lên.

Tịch Nhan theo dòng người và xe đổ ra phía cổng trường, ai cũng vội vội vàng vàng, duy chỉ có cô là thong dong, như tách biệt hẳn với thế sự.

Trác Thanh Liên dáng vẻ tao nhã đứng cạnh cửa xe, mỉm cười.

Anh thích nhìn cô như thế này. Tịch Nhan luôn luôn đem đến cho anh một cảm giác bình thản, vô tư, không ganh đua với đời, hết như một bông hoa chi tử trắng trong thuần khiết, không sắc sỡ bắt mắt, không phô trương ồn ào, lặng lẽ ngát hương, thấm vào lòng người, lan toả bốn phương...

Tịch Nhan chậm chậm bước tới. Đợi cô đến gần, Trác Thanh Liên lịch sự mở cửa xe cho cô, cô nhân lúc không ai để ý, cúi đầu, chui vào trong xe.

“Em muốn đi ăn ở đâu?”. Anh khởi động xe một cách thuần thục, hoà vào dòng xe trên đường.

Tịch Nhan ngẩng ngó lại mình, áo phông trắng, quần bò, nghĩ một lát, rồi nói: “Em muốn ăn mì thịt bò”.

Trác Thanh Liên thiếu chút nữa thì phì cười: “Không phải chứ? Đây là lần đầu anh mời em ăn cơm...”

“Trác Thanh Liên”. Cô nhìn người đàn ông tuấn tú, hào phóng đang ngồi sau tay lái, trịnh trọng tuyên bố, “Trước khi chúng ta chính thức qua lại, em có thể đưa ra ba yêu cầu không?”

“Hiến pháp ba chương?”. Anh khẽ nhướn chân mày, cười dịu dàng. “Em nói đi, anh rửa tai lắng nghe”.

“Thứ nhất, em không muốn làm cô nàng lọ lem được hoàng tử cứu chuộc khỏi chốn bần hàn, cũng không mong bị người ta chê cười là kẻ đào mỏ, em chỉ muốn có một tình yêu giản đơn, bình thường như bao người bình thường khác...”, ngừng lại một chút, cô tiếp: “Anh hiểu ý em không?”

Trác Thanh Liên gật đầu, vẻ dăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì.

“Thứ hai, em không hy vọng mỗi lần chúng ta hẹn hò, đều đến những nơi sang trọng hay khách sạn 5 sao gì đó, càng bình dân càng dân dã càng tốt”.

Anh nhìn cô, gương mặt vẫn nguyên nét cười.

“Thứ ba, lúc thanh toán, em hy vọng chúng ta chia đôi, 50-50”.

Toàn thân Trác Thanh Liên thoáng rung động, nét mặt trở nên trầm tư.

Tịch Nhan, cô thuộc tuýp người phụ nữ vừa nhạy cảm lại vừa kiêu ngạo, tất cả những gì cô nói, chỉ vì muốn giữ gìn lòng tự trọng và sự độc lập của mình trong tình yêu có khoảng cách chênh lệch như thế này.

Anh yêu cô cùng phẩm chất thanh cao của con người cô, nhưng đồng thời trong lòng cũng dấy lên một nỗi xót xa.

“Anh đồng ý”, anh nói, “Có điều, anh cũng có ba yêu cầu”.

Tịch Nhan ngậy người.

“Thứ nhất, từ nay về sau em có thể không gọi anh là Trác Thanh Liên được không, anh muốn em gọi anh là Kiều Dật”. Anh chớp chớp mắt, điệu bộ rất la, “Đương nhiên, hay nhất là chỉ cần gọi một tiếng... thôi”.

Tịch Nhan nhìn anh, lặng yên không nói.

“Thứ hai, trong thời gian chúng ta qua lại với nhau, dù gặp bất cứ chuyện gì không vui, anh đều muốn em nói với anh, anh không muốn em phải chịu bất cứ tủi thân hay xúc phạm nào”.

Mắt Tịch Nhan trở nên mơ màng.

“Thứ ba”, Trác Thanh Liên cười đau khổ, lời nói chậm rãi, “Nếu có ai hỏi em, có phải chúng ta đang qua lại với nhau, anh hy vọng em đừng phủ nhận”.

Tịch Nhan ngược đôi mắt đen láy, long lanh, chăm chú nhìn anh. Hồi lâu, cô cụp mi mắt, khẽ nói, “Kiều Dật, anh là đồ ngốc!”

Ba yêu cầu của anh, thực ra đều chung một ý, đó là - Anh yêu em.

Đứng trước em, anh không phải hoàng tử tự cao tự đại, anh chỉ là người đàn ông bình dị, nhưng hết lòng yêu em.

28. Chương 28

Chương 28: Lần đầu tiên gặp nhau, như người quen ngày cũ

Trác Thanh Liên và Tịch Nhan bước vào quán mỳ kéo Lan Châu.

Nhìn anh sơ mi trắng muốt, cử chỉ sang trọng ngồi dưới ánh đèn lù mù, quán xá sơ sài, Tịch Nhan cảm thấy mình như đang “phung phí của trời”.

Cô ép mình bỏ qua người đàn ông phong thái kiệt xuất trước mắt, không ngừng nhắc nhở trong lòng: anh ấy không phải giám đốc Trác gì hết, mà chỉ là Kiều Dật, Kiều Dật hay cùng cô chơi trốn tìm thuở nhỏ...

Trước mặt Trác Thanh Liên đặt một bát mỳ kéo thịt bò. Vài lát thịt bò thái mỏng, rau thơm xanh non, sợi mì trắng ngập trong nước dùng.

“Anh nếm thử xem, mùi vị rất ngon!”. Tịch Nhan mỉm cười, đưa đôi đũa cho anh.

Kỳ thực, Trác Thanh Liên không thích ăn thịt bò, cũng không quen với mùi rau thơm thế này. Nhưng anh không nói gì, đón lấy đôi đũa, gạt thịt bò sang một bên, đảo phần mỳ ngấm gia vị dưới đáy lên, trộn đều.

Sợi mỳ kéo đang trắng dần chuyển sang màu nâu nhạt, trông rất ngon mắt.

Anh ngẩng đầu nhìn Tịch Nhan ngồi đối diện, ăn mỳ dáng vẻ sung sướng, khắc hẳn vẻ dè dặt thường ngày, ăn uống xì xụp. Phát hiện ánh mắt anh đang hướng về phía mình, cô ngẩn người, hỏi: “Sao anh không ăn?”

Anh khẽ mỉm cười, gấp hết thịt bò trong bát mình sang bát cô: “Em thích ăn thịt bò thì ăn nhiều một chút”.

Trong đôi đồng tử đen láy của Tịch Nhan, chợt lóe lên một tia u ám.

Thời cô và Tô Hàng còn yêu nhau, hai người cũng hay tới quán mỳ này. Anh lần nào cũng đem thịt bò trong bát mình, gấp hết sang bát cô. Bây giờ, cũng một câu nói như thế, nhưng lại xuất phát từ miệng của một người con trai khác.

“Em mau ăn đi, sao lại ngẩn người ra như thế?”, Trác Thanh Liên nhắc.

Cô nhìn anh, miễn cưỡng nở nụ cười, cầm cúi tiếp tục ăn mỳ. Mái tóc dài óng ả xõa xuống, che lấp nửa bên má.

Trác Thanh Liên tim đập thình thịch.

Anh biết cô nhất định là đang nhớ tới chuyện gì đó không vui, nếu không, ánh mắt cô đã không ngập tràn đau thương thế kia.

Đó là ánh mắt của một người khi mất đi người mình yêu thương nhất, ánh mắt ấy cũng từng là của anh.

Lúc bước ra khỏi quán ăn, Trác Thanh Liên tự nhiên nắm tay Tịch Nhan, cô cũng không đẩy ra.

Anh nắm tay cô, bước dọc theo con đường dài rộng một lúc lâu. Sau cùng, Tịch Nhan phát hiện, họ đang thẳng đường đến ven bờ sông.

Trời khá nheo tối, trên bãi cát những người là người. Nào là thanh niên đang chuẩn bị xuống nước, nào là các cụ già tản bộ hóng mát, nào những cặp tình nhân sóng đôi rủ rủ, cộng với tiếng cười thích thú của đám trẻ đang nô đùa.

“Em còn nhớ chỗ này không?”, Trác Thanh Liên hỏi cô đang lặng lẽ đi bên cạnh.

Trái tim Tịch Nhan bỗng nhói lên.

Đây là nơi mà hồi nhỏ vẫn thường chơi đùa. Sau giờ học buổi chiều, cô thường thích cùng Kiều Dật ra đây chơi trò đắp cát. Mặt sông sóng gợn lăn tăn, bãi cát trắng lấp lánh, đã lưu giữ quá nhiều những kỷ ức tươi đẹp, bên tai nghe như có tiếng ai đang hát:

“Còn nhớ lúc tuổi thơ

Anh thích chuyện trò em hay cười

Có lần

Kề vai ngồi dưới gốc đào

Gió thổi ngọn cây,

Chim líu lo hót,

Chúng ta không hiểu sao ngủ quên,

Trong mơ hoa rơi biết bao nhiêu”.

.....

Hai người ngồi xuống bên bờ đê. Tịch Nhan dõi theo nước sông nửa lẫn tẩn nửa đỏ..., hai mắt mơ màng.

“Tịch Nhan, anh đã từng về ngõ Tử Trúc tìm em, tiếc rằng nhà em đã chuyển đi”. Trác Thanh Liên khẽ nói, “Mọi người không ai biết gia đình em đã chuyển đi đâu cả”.

“Uhm”. Tịch Nhan đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió làm cho rối tung, “Mà chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Năm anh mười sáu tuổi”, giọng anh trầm hẳn xuống, “Năm bà ngoại anh mất, anh thấy khó chịu trong lòng, từ lễ tang trở về, anh chạy một mạch đến ngõ Tử Trúc, muốn gặp em một lát”.

Tịch Nhan thu lại ánh nhìn, nhìn anh cảm thông, nỗi đau của anh cùng lúc khiến tim cô nhói đau.

“Em cũng được ông nội nuôi dạy lớn khôn, ông là người yêu thương em nhất trên đời này. Lúc ông qua đời, em cảm tưởng như mình cũng đi chết, chết theo ông...”

Cô đột ngột dừng lại, cắn chặt môi dưới. Khi ấy, cô tưởng mình đã chết, đến trái tim cũng chết rồi.

Trác Thanh Liên nhìn cô, đưa tay nắm lấy bàn tay cô. Một cảm giác ấm áp chạy dọc theo bàn tay, dâng lên tự đáy lòng Tịch Nhan, cô cảm giác anh hiểu cô.

“Tịch Nhan, anh cũng giống em, thời niên thiếu của chúng ta đều không hạnh phúc”. Giọng anh trầm ảm, đôi mắt như ánh lên điều gì đó, “Cô đơn, phiền muộn, bị người ta xa lánh, thiếu hơi ấm tình yêu thương”.

Nhưng may mắn là chúng ta đều vươn lên thoát ra khỏi hoàn cảnh. Bây giờ nghĩ lại, anh vẫn thấy cảm kích những ngày tháng đó, chính nó đã giúp anh biết quý trọng, bao dung, cảm thông, biết ơn, và càng thấm thía hơn thế nào là thất bại và đả kích, dạy anh con mắt nhìn đời nhìn người, không giống như những người thuận buồm xuôi gió, đường đời được trải hoa hồng. Hơn nữa, nếu không có những ngày tháng ấu thơ u ám ấy, anh sao có thể gặp được em? Khi ấy, em là ánh sáng duy nhất của cuộc đời anh”.

Lòng Tịch Nhan bỗng lắng lại. Cô cũng từng có ánh sáng của cuộc đời mình, chỉ có điều tia sáng ấy đã vụt tắt quá nhanh, biến mất không để lại dấu vết, đem cô trở lại với cuộc đời tối tăm, lạnh lẽo.

Tịch Nhan còn chưa hết bồi hồi, lại nghe tiếng Trác Thanh Liên: “Tịch Nhan, trước đây anh đợi em trưởng thành, bây giờ anh đợi em trao trái tim mình cho anh”.

Tịch Nhan ngẩng đầu, anh chăm chú nhìn vào mắt cô, đáy mắt lấp lánh thiết tha.

“Tại sao lại là em?”, cô khẽ hỏi, “Đã ngần ấy năm rồi, sao lại cứ phải là em?”

Ánh mắt anh lướt qua cô, dừng lại trên mặt sông sóng gợn lăn tăn, nhún vai, chậm rãi buông một câu: “Dữ quân sơ tương thức, do như cổ nhân quy”[1]

[1] Lần đầu gặp nhau, như người quen ngày cũ.

Tịch Nhan tim đập thành thịch.

Ánh tịch dương phủ lên người anh một màu vàng chói lóa, toàn thân anh phát sáng, như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, ánh lên trong đôi mắt long lanh của cô, lăn tăn, bông bênh...

Mặt trời chìm xuống đáy sông u tối. Ráng chiều rực rỡ bị màn đêm nuốt chửng, bầu trời xanh thẳm chỉ còn lại những ánh sao nhấp nháy đầy trời.

“Chúng ta về thôi”. Tịch Nhan đứng dậy, mái tóc dài tự do tung bay trong gió.

Trác Thanh Liên khẽ gạt đầu, nắm tay cô. Hai người kẻ trước người sau bước đi, để lại từng dấu chân trên nền cát mềm mịn.

Có tiếng hoan hô từ đâu đó vọng lại. Trên mặt sông tĩnh lặng. Bỗng vọt lên vô số những luồng sáng, bung ra chói lóa giữa bầu trời, như cơn mưa sao tới tấp sa xuống.

Pháo hoa! Tịch Nhan vội vã buông tay anh ra, chạy băng băng về phía trước. Cô chạy một mạch vào đám đông, ngẩng đầu lên bầu trời. Pháo hoa thấp sáng trời đêm tối tăm, rực rỡ, trắng lè không sao tả xiết, tựa những bông hoa đua nhau bùng nổ, rồi từng chùm từng chùm rơi vào điêu linh.

Tầng tầng lớp lớp bóng sáng lụi tàn, xung quanh là đám đông ồn ào nhưng xa lạ, cô thoáng thấy trong lòng hiu quạnh. Một bóng người cao lớn bước tới, đưa tay nắm chặt những ngón tay lạnh giá của cô.

Tịch Nhan ngẩng đầu, Trác Thanh Liên đang đứng trước mặt, gần tới mức không thể gần hơn, đôi mắt phản chiếu bầu trời lung linh ánh sáng, sâu quá, tưởng như chỉ một phút lơ đãng là dễ dàng chìm ngấm trong đôi mắt thăm thẳm ấy.

Anh kéo cô vào lòng, đặt lên môi cô nụ hôn, cuồng nhiệt long trời lở đất.

Giữa đất trời vùn vụt và huyền ảo xung quanh, cô như quên mất cả hít thở. Tất cả những dè dặt, chống cự đều sụp đổ, tan thành mây khói. Chỉ còn có môi hôn, vòng tay ôm nồng nhiệt khiến người ta nghẹt thở.

“Từ nay về sau, không cho phép em tự tiện buông tay anh ra nữa!”. Anh siết cô vào lòng, chặt tới mức khiến cô muốn ngộp thở.

Tịch Nhan nhắm mắt, bất giác mỉm cười. Đã lâu lắm rồi chưa được yêu, gần như đã quên mất thế nào là yêu, khác cốt ghi tim vẫn là nỗi đau xé gan xé ruột.

Thế nhưng đêm nay cô dường như đã tìm được.

Giữa biển người đông nghịt, pháo hoa bùng nổ đầy trời, cô ngã vào lòng anh, hít thở mùi hương của cơ thể anh, cảm giác không có gì yên bình và ngọt ngào hơn thế.

Giữa trời đất bao la, hai người vai kề vai, như thế thế giới này chỉ có hai người, không một ai khác.

29. Chương 29

Chương 29: Số phận đã định chúng ta sẽ yêu nhau

Ở bên Trác Thanh Liên, Tịch Nhan cảm thấy dường như 26 năm qua mình đã sống hoài sống phí. Cô thậm chí còn hoài nghi, có thật là mình đã từng yêu?

Năm mươi bốn tuổi gặp Tô Hàng, từ đó ngưỡng mộ anh, để vầng hào quang quanh anh khiến mắt mình nhức nhối, cố với mãi tới khi cổ mỏi nhừ vẫn không chịu buông. Bởi vì, đó gần như là một loại tín ngưỡng.

Trong cuộc chiến tình cảm này, không có tranh đấu. Tịch Nhan như người bộ hành đơn độc vượt qua vực sâu, nhưng mãi mãi không thể băng qua mây mù, cũng không thấy được con đường phía trước, chỉ mù quáng đâm đầu tiến lên, chỉ sợ không theo kịp bước chân anh.

Bao nhiêu năm qua, cô chỉ biết chạy theo sau Tô Hàng, luôn nghĩ rằng mình làm được, chỉ cần cố gắng thì sẽ bắt kịp anh. Nhưng cô đã quên anh cũng đang gắng sức theo đuổi mục tiêu của chính anh.

Thứ mà Tô Hàng yêu thích, là tuýp phụ nữ như Triều Nhan, ưu tú hoàn mỹ, nổi bật giữa đám đông, giống hệt anh vậy. Còn anh với Tịch Nhan, chỉ là sự thương hại, cảm thông, nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu.

Nếu anh yêu cô, sao anh có thể bỏ mặc cô? Sao đành lòng khiến cô tổn thương, đau khổ?

Nói cho cùng, chỉ có mình cô yêu đơn phương mà thôi.

Tịch Nhan từng nghĩ đó mới là tình yêu. Yêu một người, chỉ đơn thuần là yêu, không toan tính, không cần được đáp lại, thậm chí chẳng cần thiết phải sở hữu.

Sau này, cô mới hiểu ra, tình yêu như thế, thật sự quá mệt mỏi, cứ như một người một mình đơn độc tự hát tự nghe.

Con người ai cũng có ham muốn, đã yêu ai thì cũng mong tình cảm của mình được đáp lại. Đặc biệt là phụ nữ, có ai không muốn được một lần làm công chúa, được người yêu nâng niu trong tay, tận hưởng dư vị được yêu thương che chở.

Không thể phủ nhận, thời gian cô và Tô Hàng yêu nhau, anh cũng hết lòng quan tâm chăm sóc cô, nhưng Tịch Nhan vẫn luôn có cảm giác mình như vật thể thừa, không ngừng đem bản thân ra so sánh với Triều Nhan, rồi lại cố gắng bằng 120% sức lực của mình để đạt đến sự hoàn mỹ.

Không còn cảnh đầu bù tóc rối, cô bắt đầu để ý tìm mua những bộ váy áo đẹp, đồ trang sức, hóa trang, trang điểm inh trở nên gọn gàng, xinh xắn, cử chỉ tự nhiên, đúng mực, muốn biến mình thành người con gái xinh đẹp, thanh nhã, hiện đại như Triều Nhan.

Nhưng suy cho cùng cô vẫn không phải Triều Nhan, những gì thay đổi chỉ là vẻ bề ngoài, cô vẫn là cô, một Tịch Nhan không ưa màu mè lòe loẹt, có chút biếng nhác, không thích ra khỏi nhà.

Cô đã yêu khổ sở như thế, tủi thân như thế, nhưng cuối cùng, Tô Hàng vẫn rời bỏ cô mà đi.

Người xưa có câu: “Nam truy nữ, cách tọa sơn; nữ truy nam, cách tăng sa”[1]. Thực ra, câu này không đúng. Nếu một người đàn ông, ngay từ lúc bắt đầu, không rung động trước bạn, thì dù bạn có cố gắng đến thế nào, anh ta cũng không thể yêu bạn.

[1] Đàn ông theo đuổi phụ nữ, khó khăn như phải vượt núi, còn khi phụ nữ là người theo đuổi đàn ông, dễ dàng như xé toạc tờ giấy.

Thậm chí, dù có xuất phát từ sự cảm thông hay thương hại, cố gắng bù đắp cho bạn, cố gắng đối tốt với bạn, nhưng trái tim anh ta không thuộc về bạn, bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa.

Tịch Nhan nhớ rất rõ, từ đầu tới cuối, Tô Hàng chưa bao giờ nói với cô một câu: Anh yêu em.

Trác Thanh Liên thì hoàn toàn khác. Anh biết nói những lời ngọt ngào, anh quan tâm tới cô, không bỏ sót bất cứ biểu hiện bất an nào từ cô. Trước mặt người khác anh mạnh mẽ, quyết liệt bao nhiêu, ngược lại duy

chỉ có với cô, thì lại khiêm nhường và dịu dàng bấy nhiêu. Và điều quan trọng nhất là, anh không ngần ngại chứng minh cho cô thấy, cô là người tuyệt vời nhất trên thế gian này!

Đúng vậy, trong mắt anh, cô mãi mãi là người tuyệt vời nhất, chính cô chứ không phải ai khác. Người mà anh yêu, chính là Đỗ Tịch Nhan, là Đỗ Tịch Nhan có một không hai trên đời này.

Hư vinh cũng được, nông cạn cũng chẳng sao, anh thật lòng thích và ca ngợi, thổi lửa nhiệt tình và dũng khí của mình vào cuộc sống của cô, biến bức tranh vốn buồn tẻ, đơn điệu ấy trở nên phong phú, sinh động.

Hẹn hò với anh, trái tim cô tràn ngập hạnh phúc dịu dàng; tối trở về nhà, cô ôm gối ngồi thờ trên sofa, hồi tưởng lại từng giây từng phút hai người ở bên nhau, hơi ấm của anh trên từng ngón tay vẫn quần quýt không rời.

Và cứ thế, trong một thời gian rất ngắn, tình cảm của họ tiến triển nhanh chóng.

Tịch Nhan thường nghĩ, hai người họ dường như đã yêu nhau từ lâu, nếu không sao hai trái tim có thể quyện vào nhau, hòa hợp với nhau ngọt ngào và nồng đậm đến thế?

Hoàng hôn vừa buông xuống, ráng đỏ rực một góc trời. Trong quán cà phê ánh đèn mờ mờ, tiếng nhạc dịu dặt. Ở một góc sát cửa sổ, chậu cây xanh ngăn cách tạo ra một không gian yên tĩnh cách biệt.

Tịch Nhan nửa ngồi nửa tựa trên sofa, đầu gối trên cánh tay Trác Thanh Liên, khe khẽ gọi tên anh như trong mơ: “Kiều Dật, tính đến hôm nay chúng ta ở bên nhau được bao lâu rồi?”

“Mười tám năm”. Anh vuốt vuốt mái tóc dài của cô, say đắm.

“Không phải, ý em là chúng ta...”, giọng cô có chút thẹn thùng, “chính thức qua lại”.

“Tính đến hôm nay, thiếu hai ngày nữa là tròn một tháng”.

“Mới thế thôi sao?”. Tịch Nhan khẽ thở dài, qua qua nghịch nghịch những ngón tay thon dài của anh, như đứa trẻ còn chưa lớn hết.

Anh xích lại gần cô, hôn nhẹ lên trán: “Hai ngày nữa là ngày kỉ niệm một tháng chúng ta yêu nhau, em muốn được tặng quà gì nào?”

“Cái này cũng cần tặng quà sao?”. Cô ngược đôi mắt mơ màng nhìn anh.

“Đương nhiên rồi”. Trác Thanh Liên cầm cốc nước trên bàn, đưa đến tận miệng cô, “Cái này anh gọi riêng cho em, đau họng uống trà hoa cúc sẽ giúp thanh nhiệt, mát họng”.

Cổ họng Tịch Nhan đau đã mấy ngày, bản thân cô cũng không mấy để tâm: “Chẳng trách được, đây là bệnh nghề nghiệp của nghề giáo viên, lúc nặng nhất, cổ họng khan đến độ nói không ra tiếng”.

“Cái gì mà bệnh nghề nghiệp? Tối qua anh lên mạng tìm hiểu rồi, bệnh của em là do bị nhiệt, phải uống nhiều trà hoa cúc, ăn uống tốt nhất chọn đồ ăn thanh đạm một chút”. Anh đổ dành cô uống một ngụm to trà hoa cúc, “Đây là cúc trắng Hàng Châu, cúc Trừ còn hiệu quả hơn (Trừ: Trừ Châu, một địa danh ở tỉnh An Huy, Trung Quốc), để hôm nào anh nhờ người mua cho em một ít cúc Trừ Châu”.

Sự quan tâm chăm sóc của anh khiến Tịch Nhan vô cùng cảm động. Lúc ấy, trái tim trở nên mềm yếu, cô nắm lấy tay anh: “Kiều Dật, đừng tốt quá với em như thế, anh chiều em sinh hư thì sao”.

Anh cúi xuống hôn lên đôi môi hồng hồng xinh xinh của cô, “Chiều chuộng người phụ nữ mình yêu cũng là một niềm hạnh phúc, em có biết không?”

Em đương nhiên là biết rồi.

Em còn biết, được người đàn ông mà mình yêu thương nuông chiều, cũng là một niềm hạnh phúc.

Ra khỏi quán cà phê, Trác Thanh Liên cố ý kéo cô đi mua quà.

Bước vào trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố C, đứng ở cửa thang máy, anh đột ngột dừng bước, nhìn sang Tịch Nhan, nháy mắt: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé?”

“Chơi trò gì?”, Tịch Nhan tò mò.

“Người ta vẫn nói, tình yêu là sự sắp đặt của số mệnh. Bây giờ chúng ta hãy thử xem, giữa hai chúng ta có thần giao cách cảm hay không. Từ tầng một, mỗi người sẽ bước vào một thang máy khác nhau để đi lên, mà không biết người kia sẽ đi lên tầng mấy, để xem chúng ta có cùng đi lên một tầng hay không”.

“Thế liệu có mơ hồ quá không?”, Tịch Nhan hỏi bằng một giọng không thể tin nổi.

“Không thử xem, làm sao biết được?”. Nói rồi anh đẩy cô vào thang máy phía bên trái, rồi tự mình bước vào thang máy bên phải.

Sau khi cánh cửa thang máy khép lại, Tịch Nhan bấm nút chỉ tầng năm.

Thang máy từ từ đi lên, những con số màu đỏ không ngừng thay đổi, chỉ báo số tầng.

“Tinh” một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng năm. Tịch Nhan từ trong bước ra, đập ngay vào mắt là cái bóng cao lớn, thanh tú của Trác Thanh Liên.

Oh my God! Không hề hẹn trước, mà anh và cô thực sự bước ra cùng một tầng.

Cảm giác hạnh phúc trào dâng, nhấn chìm tất cả.

Cô bước tới, đón anh bằng vòng tay ôm nồng nhiệt

“Tịch Nhan, em thấy không?”, anh thì thầm vào tai cô, “Số mệnh đã định rằng chúng ta là một đôi”.

“Em tin”. Mắt long lanh, ươn ướt, cô ôm chặt anh hơn trong vòng tay.

Nhiều khi, tình yêu, là một thứ số mệnh, không can hệ gì tới giàu hay nghèo, xa hay gần.

Tình yêu đích thực, là tiếng gọi thiết tha nhất từ sâu thẳm tâm hồn, là sự sắp đặt kì diệu của số phận mà dù muốn trốn tránh cũng không sao tránh khỏi.

“Cô giáo Đỗ!”, bỗng dưng sau lưng vang lên tiếng gọi lạnh lạnh.

Toi rồi, phen này nhất định là bị học sinh bắt gặp rồi. Tịch Nhan lạnh toát sống lưng, vội thoát ra khỏi vòng tay Trác Thanh Liên, quay người lại.

Quả nhiên, trước mặt là hai cô nhóc nữ sinh, còn mặc nguyên đồng phục áo trắng váy xanh, trước ngực đeo huy hiệu ghi “Lớp 7/3 trung học cơ sở C”.

“Lý Lệ, Vương Tường, các em cũng tới mua đồ à?”, Tịch Nhan cố gắng giữ bình tĩnh. Trước mặt học sinh của mình, sự tôn nghiêm của người thầy tuyệt đối không thể đánh mất.

“Tuần sau là sinh nhật của mẹ Vương Tường, em cùng bạn ấy đi chọn quà”. Lý Lệ nói thẳng một lèo, mắt không rời Trác Thanh Liên đang đứng bên cạnh Tịch Nhan. Người đàn ông này mới tuần tú, manly[2] làm sao, vượt xa những anh chàng tham gia cuộc thi “Khoái lạc nam thanh”[3] trên truyền hình. Khuôn mặt sáng sủa, sinh động, sống mũi cao và thẳng, đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt nâu màu hổ phách sâu hun hút, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

[2] Đàn ông.

[3] Cuộc thi tìm kiếm giọng ca nam xuất sắc của đài truyền hình Hồ Nam.

Cô bé bắt đầu quay lưng lại với con mắt nhìn đàn ông trước đây của mình, nào là Lý Tuấn Cơ, Ngô Tôn[4], rồi những chàng trai F4 – Flower boys[5], cũng không hấp dẫn bằng tuýp đàn ông cao to, lịch lãm thế này.

[4] Diễn viên nam Đài Loan nổi tiếng với vẻ đẹp baby ngọt ngào.

[5] Những chàng trai đẹp như hoa.

Tịch Nhan dường như đã nhận ra, trong ánh mắt cô trò nhỏ đã xuất hiện vô số những tia sáng long lanh. Sức hút của anh chàng Trác Thanh Liên này quả là vô địch, trẻ không tha già không thương!

Cô thâm cười trong bụng, khẽ hắng giọng hỏi: “Vương Tường, em muốn mua quà gì, có cần cô giúp một tay không?”

“Đạ...thôi ạ!”, khuôn mặt xinh xắn, thanh tú của Vương Tường đỏ lựng cả lên, thực ra, cô không phải đi mua quà ẹ, mà là định mua quà tặng Liên Khải.

Vương Tường là lớp phó văn thể mỹ của lớp, thường cùng Liên Khải tổ chức các hoạt động của lớp. Bạn bè trong lớp vẫn trêu hai người là “đôi trai tài gái sắc”, Vương Tường cũng rất có cảm tình với cậu lớp trưởng Liên Khải vừa chăm học lại ngoan ngoãn này.

Tịch Nhan nhìn thấy vẻ ngượng ngịu và mất tự nhiên của Vương Tường, bèn vẫy tay với hai cô trò nhỏ: “Vây thôi, các em đi đi”.

Vương Tường kéo tay bạn dậm bước đi, Lý Lệ đột nhiên thốt lên: “Cô giáo Đỗ, người này chắc là bạn trai cô?”

Câu hỏi này khiến Tịch Nhan trở tay không kịp, mặt đỏ bừng, không biết trả lời thế nào.

Cô trò nhỏ cười tinh nghịch: “Hơn đứt thầy giáo Trình rồi, cô thật có mắt nhìn người!”.

“Nhóc con, nói linh tinh!”, Tịch Nhan làm bộ giận dữ, giơ túi xách trong tay lên, hướng về phía đầu Lý Lệ. Cô bé cười khanh khách rồi nghiêng đầu tránh xa.

“Tạm biệt cô giáo! Tạm biệt ông xã cô giáo!”. Nói rồi hai cô bé dắt tay nhau chạy biến, tiếng cặp sách lạch xạch theo từng bước chân.

Tịch Nhan vẫn đứng nguyên tại chỗ, cười không nổi mà khóc cũng không xong.

“Học sinh cấp hai đều trưởng thành sớm vậy sao?”. Trác Thanh Liên quay người cô lại, ánh mắt đong đầy niềm vui, “Có điều, cái từ ông xã cô giáo, anh thích”.

“Đáng ghét!”. Tịch Nhan vẫn chưa hết đỏ mặt.

Trác Thanh Liên thích nhất là dáng vẻ ngượng ngịu của cô. Thực ra, cô không hề lãnh đạm như vẻ bề ngoài, nét bướng bỉnh và tự do phóng khoáng đều ẩn sau vẻ e lệ. Chỉ khi ở bên người thân thuộc, cô mới trút bỏ sự dè dặt, trở nên hoạt bát và nhõng nhẽo như trẻ con.

“Anh muốn biết, thầy giáo Trình vừa nãy là thần thánh phương nào vậy?”, mắt anh ánh lên sự nghi hoặc.

“Là thầy giáo thể dục của trường em, anh ấy rất có thiện cảm với em”. Tịch Nhan mỉm cười đáp, “Sao nào, không phải anh ghen rồi đấy chứ?”

“Hơn cả ghen ấy chứ, thật ra là anh ghen tỵ”, Trác Thanh Liên đáp, “Tịch Nhan, anh ghen tỵ với bất cứ người đàn ông nào ở cạnh em”.

Giọng nói trầm trầm, ầm ập vang lên bên tai, vô tình làm rung động lòng người, ngọt ngào như thế.

Cảm giác này, kỳ diệu chưa từng có.

Tịch Nhan biết, đó là cảm giác yêu và được yêu.

30. Chương 30

Chương 30: Ngày kỉ niệm một tháng

Trác Thanh Y trở về nước sau tuần trăng mật, phát hiện ra một Trác Thanh Liên hoàn toàn khác.

Anh của trước đây, vàng trán lúc nào cũng có chút gì u ám, cả vẻ cô đơn không sao xóa hết. Thì nay sắc mặt hồng hào, chân mày, ánh mắt sáng lên niềm vui không thể che giấu.

Sau bữa tối, Thanh Y đứng rửa bát trong bếp, thì thầm với dì Kiều: “Dì có nhận ra không? Anh con khác trước nhiều lắm”.

“Chẳng phải vì Tiểu Tịch đó hay sao”. Dì Kiều mỉm cười, “Hai đứa nó đến được với nhau, tất cả là nhờ con đó”.

Kỳ thực, Thanh Y cũng đã thay đổi rất nhiều. Trước đây rất hiếm khi cô vào bếp, đặc biệt cầm thù thứ công việc tẻ nhạt là rửa bát. Sau khi kết hôn, cô ra sức thay đổi những thói quen không tốt, không đi quán xá đêm hôm, ra sức học làm người vợ hiền thực, dịu dàng.

Tình yêu, có những lúc thực sự làm thay đổi cả một con người.

Hôm sau, Trác Thanh Y về trường trả phép. Người khác thông thường nhiều nhất được nghỉ cưới hai tuần, riêng với cô thân phận đại tiểu thư nhà họ Trác, được nghỉ hẳn một tháng trời, còn phải có người lên lớp thay. Một số giáo viên trong lòng không phục, khó tránh khỏi mặt nặng mày nhẹ với cô.

Thanh Y lại hoàn toàn chẳng để tâm, coi như gió thoảng bên tai, bước thẳng tới chỗ Tịch Nhan, đưa cho cô một túi nhỏ: “Tịch Nhan, đây là nước hoa em mua từ Pháp về tặng chị”.

Tịch Nhan đón lấy, diềm đạm: “Cảm ơn em, cô giáo Trác”.

“Với em có cần phải khách sáo như thế không?”. Thanh Y cười, mắt cong thành hình lưỡi liềm, “Chẳng bao lâu nữa, chúng ta đều là người một nhà cả rồi”.

Tiếng cô không to, nhưng cũng đủ ọi người trong văn phòng nghe thấy.

Tịch Nhan ngây người, ngẩng đầu lên, thấy Thanh Y đang chớp chớp mắt nhìn mình, trong mắt lóe lên tia nhìn ranh mãnh.

“Hay là, không nên gọi là Tịch Nhan, mà phải gọi là chị dâu mới đúng”. Cô cố ý cao giọng.

Đúng lúc ấy tiếng chuông báo giờ học bắt đầu vang lên. Giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tịch Nhan vợ vội tập giáo án trên bàn, nhanh chóng tìm đường thoát thân.

Chưa đi được mấy bước, cô liền nhận được điện thoại của Trác Thanh Liên. Không đợi anh mở lời, Tịch Nhan không kìm nổi oán trách: “Rốt cuộc em gái anh định giở trò gì vậy hả?”

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Trác Thanh Liên cười nói: “Con nhỏ này là vậy, vẫn thích đùa dai, em đừng chấp nó làm gì”.

“Không phải là âm mưu của anh đấy chứ”. Tịch Nhan nhớ lại vụ “phù dâu” lần trước, “Ai mà không biết, anh em nhà anh là cùng một giuộc, vào hùa với nhau!”.

Trác Thanh Liên do dự một lúc, rồi nói: “Tịch Nhan, em không muốn công khai mối quan hệ của chúng ta sao?”

“Không phải”. Tịch Nhan lập tức phủ nhận, “Em chỉ không muốn rêu rao khắp nơi, rồi câu chuyện tình yêu vốn đẹp là thế, lại trở thành đề tài bàn tán, thành chuyện phiếm cho người ta truyền tai nhau”.

“Anh hiểu suy nghĩ của em”, giọng anh trầm trầm, “Nhưng chuyện em và anh qua lại với nhau, thiên hạ quan tâm để ý, dường như là chuyện không thể tránh khỏi”.

“Rắc rối vậy sao?”, đầu dây bên kia vọng lại tiếng cô khẽ thở dài, có thể tưởng tượng ra vẻ cau mày dăm chiêu của cô lúc này. Tim Trác Thanh Liên chột rợn lên.

“Haizz, đúng là rắc rối vậy đấy”. Anh nhại theo giọng điệu của cô.

“Nhưng mà, có cách gì giấu được?”. Cô tự hỏi, sau cùng, thở dài thườn thượt, “Hừ, ai bảo em lại tự dưng đi thích anh làm gì”.

Trác Thanh Liên ngớ ra: “Em vừa nói cái gì?”

“Em nói em thích anh, ngốc ẹ!” Tịch Nhan khẽ cười, gác máy.

Trác Thanh Liên lưu luyến không muốn gấp điện thoại lại, trợ lý Phương Quỳnh nhìn anh dăm dăm.

Bắt gặp đôi mắt anh, cô lập tức nở nụ cười ngọt lịm, nhẹ nhàng: “Giám đốc Trác, tôi muốn hỏi một chút, vé máy bay đi Thượng Hải ngày kia, đã xuất vé được chưa ạ?”

Anh suýt nữa thì quên mất, ngày kia phải đi công tác Thượng Hải, một tuần sau mới về.

“Trước mắt không có gì thay đổi”. Suy nghĩ một chút, anh tiếp, “Cô ra cửa hàng hoa giúp tôi đặt một bó hoa, gửi tặng cô giáo Đỗ Tịch Nhan, chủ nhiệm lớp 7/3 trung học cơ sở C”.

Phương Quỳnh biến sắc. Gần đây nghe đồng nghiệp trong công ty kháo nhau rằng giám đốc Trác đang yêu, hóa ra là sự thật.

Từ ngày đầu tiên bước vào Trác thị, cô đã lập tức ngưỡng mộ anh, dần dần thành ra thương thầm nhớ trộm, tận tâm dồn hết sức cho công việc. Chưa đầy một năm sau, từ một nhân viên văn phòng, cô được thăng chức thành trợ lý đặc biệt của giám đốc.

Phương Quỳnh không thể ngăn được lòng mình yêu Trác Thanh Liên, trong mắt cô nữ sinh vừa bước chân ra khỏi cánh cửa trường đại học, tuýp đàn ông thành đạt, ưu tú, gần như hoàn mỹ như Trác Thanh Liên, khiến cô vô cùng tôn sùng. Khác với những chàng trai tuổi trẻ, nông nổi trong trường đại học, Trác Thanh Liên lúc thì ma mị kỳ quái, lúc lại kiêu ngạo lạnh lùng, khi thì hài hước, ôn hòa, khi lại cứng rắn, độc tài, ánh mắt sâu thẳm, ngữ điệu biến ảo, từng cái cúi đầu, khe chau mày, cười nhạt, ánh mắt linh hoạt, đã nhanh chóng chinh phục tâm hồn thiếu nữ.

Người đàn ông bí ẩn ấy, như thổi nam châm hút chặt lấy Phương Quỳnh. Cô chủ động tìm cơ hội tiếp cận với anh. Sáng nào cũng vậy, cô đều cẩn thận giúp anh rửa cốc uống nước, tưới bồn cảnh; lúc đặt cơm trưa, cô để ý chọn những món anh thích, mặc dù trước nay anh không phát hiện ra...

Khôi ngô phong độ, lại giàu có nhất nhì thành phố, song Trác Thanh Liên không hề nhiễm những thói hư tật xấu thường thấy ở các đại gia. Không xốc nổi ngạo mạn, chẳng phong lưu đa tình, trước nay chưa từng bước chân vào chốn tình trường, cách ly với thị phi.

Đàn ông như thế, hoặc bẩm sinh đã lạnh lùng, vô cùng khắt khe với phụ nữ; hoặc trái tim đã có chủ, không còn quan tâm đến những đối tượng khác nữa, Trác Thanh Liên chắc chắn thuộc về sau.

Nhìn anh nói chuyện điện thoại, ánh mắt đắm đuối, giọng nói ấm áp, Phương Quỳnh vốn đã quen với vẻ lạnh lùng xa cách, trầm mặc điềm tĩnh của anh, không khỏi ngạc nhiên, hóa ra người đàn ông này cũng có những lúc dịu dàng như thế!

Qua giọng điệu ân cần, dịu dàng của anh, Phương Quỳnh thấy rõ một tình yêu chứa chan.

Anh không phải vô tình, mà là quá đa tình. Chỉ có điều, tất cả tình cảm của anh, chỉ dành ột người duy nhất.

“Cô giáo Đỗ Tịch Nhan” kia, có điểm gì khác người, mà có thể khiến anh si mê đắm say đến vậy?

Trước giờ tan lớp, Tịch Nhan nhận được điện thoại của Tống Anh, hẹn cô cùng đi ăn tối.

Chỉ một câu “Đỗ Tịch Nhan, nếu cậu giám nói một chữ “không”, tớ sẽ tuyên giao với cậu” đã dễ dàng chặn đứng hòng Tịch Nhan, không còn cách nào khác, cô đành nhắn tin cho Trác Thanh Liên: “Tối nay em có hẹn với Tống Anh, anh không cần phải qua đón em nữa”.

Lúc Tịch Nhan bước ra khỏi cổng trường, Tống Anh đã ngồi trong xe đợi sẵn từ bao giờ.

“Cậu mua xe từ bao giờ vậy hả?” Cô mở cửa xe, ngạc nhiên hỏi.

“Tớ vừa được thăng chức, giờ làm trưởng phòng tài vụ, từ nay về sau có thể sử dụng xe của công ty”. Tống Anh xinh đẹp, tươi trẻ từ đầu tới chân, mái tóc xoăn mới nhuộm buông xõa xuống bờ vai, kiêu diễm bội phần.

“Thảo nào hôm nay hào phóng đòi mời cơm tớ, hóa ra là có tin vui”, Tịch Nhan liếng thoảng, “Chúc mừng, chúc mừng”.

Trưởng phòng tài vụ, điều đó có nghĩa là từ nay Tống Anh sẽ nắm trong tay địa vị mà bao người thèm muốn, và cả mức lương mà khối người ước ao.

“Người nên nói câu chúc mừng, là tớ mới phải chứ?”. Tống Anh cười châm chọc, “Nghe nói chuyện của cậu với anh chàng Trác Thanh Liên kia tiến triển thuận lợi, chẳng bao lâu sẽ lấy được chồng giàu”.

“Lấy chồng giàu?”, Tịch Nhan không hề đếm xỉa đến câu đùa của bạn, “Tớ đâu phải Quách Tinh Tinh[1]!”

[1] Quách Tinh Tinh: vận động viên nhảy cầu của Trung Quốc, lấy chồng là Hoắc Khởi Cường, con trai gia đình giàu có, chuyên kinh doanh bất động sản ở Hồng Kông.

Tống Anh quay mặt sang phía Tịch Nhan, cô hôm nay mặc áo len mỏng màu hồng, quần ống côn, toàn thân ngập trong ánh sáng, đôi má ánh lên sắc hồng rực rỡ.

Thực ra mà nói, dung mạo Tịch Nhan cũng không phải là quá xuất sắc, nhưng lại khiến người ta chú ý bởi nét đẹp dịu dàng, nhất là đôi mắt đen láy, trong veo như nước hồ thu.

“Chúng ta quen nhau cũng phải chục năm rồi ấy nhỉ? Thời gian qua thật nhanh”. Cô nhìn Tịch Nhan, bùi ngùi, “Tớ vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cậu. Cậu buộc tóc đuôi ngựa cao cao, để lộ vầng trán trắng trẻo và đôi mắt đen trong sáng, nước da trắng mịn, khuôn mặt lạnh như băng. Lúc ấy tim tớ rộn lên, sao lại có người con gái thanh tú mà mộc mạc như thế...Lúc ấy, tớ đã để ý đến cậu, muốn tiếp cận cậu. Con người cậu thoát nhìn thì có vẻ thờ ơ, lãnh đạm, chẳng để tâm điều gì, nhưng thực ra lại rất cố chấp, bảo thủ, đã nhận định thế nào thì đó ai thay đổi được, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, một khi đã nảy sinh tình cảm, thì nhất quyết không chịu bỏ cuộc. Trong thời buổi người ta coi tình yêu như là đồ ăn nhanh bây giờ, rõ ràng tính cách ấy không phù hợp chút nào, nhưng cô lẽ, đó chính là điểm hấp dẫn người khác của cậu”.

Tịch Nhan lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn cảm động, cười ngượng ngạo: “Tống Anh, cậu vẫn chưa già mà đã bắt đầu viết hồi kí rồi. Chẳng lẽ là chuyện đáng chúc mừng mà, sao tự nhiên lại học theo Lâm muội muội đa sầu đa cảm thế này?”

“Sự nghiệp có thành công thế nào chẳng nữa thì cũng có ích gì?”, Tống Anh buồn buồn, “Tớ sẵn sàng đánh đổi chức vị hiện nay và cả cái xe này, để đổi lấy một người đàn ông yêu mình tha thiết, là chỗ dựa đáng tin cậy ình”.

Tịch Nhan căng thẳng nhìn cô lom lom: “Hay là đi xem mặt lại không thành?”

“Haizz, chuyện đau lòng ấy đừng nhắc lại nữa”. Tống Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đánh trống lảng, “Lỗi một phần cũng là ở mình, trẻ tuổi chẳng biết gì, cứ đi yêu đương lung tung, không chú ý giữ mình. Đợi đến tuổi nên yêu, cần phải yêu, thì lại chẳng có ai mà yêu. Tịch Nhan, tớ ngưỡng mộ cậu, giản dị mà thuần khiết, trong trắng, trao thân gửi phận cho người đàn ông xứng đáng”.

Tịch Nhan đoán chuyện tình cảm của bạn lại gặp phải trắc trở gì rồi, nếu không đã chẳng nói ra những lời chán chường, suy sụp như thế. Lúc ăn cơm, cô phải hết lời khuyên giải, Tống Anh mới dần bình tâm trở lại.

Cách đây không lâu, thông qua lời đồng nghiệp giới thiệu, Tống Anh có quen với một anh chàng tên Lý Trác, năm nay ba mươi lăm tuổi, phó giáo sư trường đại học X, tướng mạo nho nhã, lịch sự, sự nghiệp cũng có chút ít thành tựu, có nhà, có xe, có thể xem là khá khẩm nhất trong số những người Tống Anh đã xem mặt.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tống Anh mừng vui khôn xiết, như người chết đuối vớ được cọc lim. Biết Lý Trác thích kiểu con gái trong trắng, thuần khiết, cô thay đổi hoàn toàn, gạt bỏ những diêm dúa lòe loẹt khi xưa, tóc dài chấm vai, để mặt mộc, đúng mực ngọc nữ đoan trang. Sau hai lần hẹn hò, Lý Trác mời Tống Anh về nhà chơi, hai người chuyện trò hết sức tâm đầu ý hợp, thoát cái đã tới nửa đêm. Lý Trác hỏi cô: “Đêm nay em ở lại được không?”

Kết cục của việc ở lại đêm đó là chia tay. Lý Trác tức tối nói với cô: “Không thể tưởng tượng được một người con gái thuần khiết, trong trắng như thế, hóa ra chỉ là đồ giả tạo”. Tống Anh không nói câu nào, lặng lẽ mặc quần áo, rời đi.

“Lý Trác, anh ta...” Tịch Nhan nhìn gương mặt xinh xắn nhưng u ám của bạn, bối rối không biết nói sao cho phải, “anh ta phát hiện cậu không còn là trinh nữ?”. Tống Anh cười đau khổ gật đầu.

“Vì thế mà anh ta bỏ rơi cậu?” Tịch Nhan không kiềm chế nổi sự phẫn nộ, “Sao trên đời lại có lại đàn ông vô sỉ như thế?”

“Trên đời này, đàn ông tốt vốn đã không nhiều”. Trong quá trình dốc bầu tâm sự, Tống Anh đã uống cạn cả chai rượu vang. Cô tay cầm chai rượu đã rỗng không, giọng đầy bất mãn, “Đàn ông chất lượng cao như Trác Thanh Liên, không phải ai cũng gặp được đâu”.

Câu cuối cùng, khiến Tịch Nhan vô cùng đau xót. Cô bước đến, vòng tay ôm Tống Anh vào lòng, cũng như cô ôm Tô Hàng, khi anh thất tình mượn rượu giải sầu năm ấy.

Ánh mắt Tịch Nhan lang thang bên ngoài cửa sổ, cô trông thấy một mảnh trăng lạnh lẽo, lơ lửng trên bầu trời trống trải. Bốn phía xung quanh không một ánh sao.

Rồi cô sực nhớ ra, hôm nay là ngày kỉ niệm đầu tiên của hai người.

31. Chương 31

Chương 31: Em phải cảm ơn anh đã cho em thời gian để yêu

Tống Anh đưa Tịch Nhan về, lái xe đến tận cổng khu nhà. Tịch Nhan xuống xe, vẫn chưa yên tâm, dặn đi dặn lại: “Đường đi phải cẩn thận, cậu uống nhiều rồi, không được vượt đèn đỏ đấy”.

“Mình biết rồi... Còn chưa về làm vợ người ta, mà đã lẩm điều như bà già thế này”. Tống Anh sốt ruột vẫy tay tạm biệt, rồi cả người và xe nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Ngẫm lại những lời Tống Anh ban nãy, kỳ thực, cô không nói sai chút nào. Nếu không phải trong tim đã có hình bóng Tô Hàng, rất có thể cô cũng đi yêu đương lãng nhãng. Hết lần này đến lần khác tích lũy một đồng kinh nghiệm thất tình, thương tích đầy mình, hoặc giả đã kết hôn qua loa đại khái cho xong, sống lay lắt chịu đựng cuộc hôn nhân không tình yêu, sao có thể gặp được Trác Thanh Liên?

Tô Hàng, là số mệnh của cô, cũng là một điểm dừng, đóng băng tất cả tình cảm của cô, và định hướng những bước đi sơ khai nhất, trong sáng nhất của tình yêu. Xét trên phương diện này, cô nên cảm ơn Tô Hàng – Cảm ơn anh, đã tặng em những niềm vui trống rỗng.

Lần đầu tiên, bằng tâm thái cực kì bình thản, cô nhìn nhận lại Tô Hàng, nhìn nhận lại tình yêu một thời thiếu niên nồng nức. Không oán giận, không đau khổ, không thù hận, chỉ có tri ân và hoài niệm.

Những chuyện khi ấy tưởng như đau đớn không vực dậy nổi, chỉ cần vượt qua được giới hạn ấy, nhìn lại cũng chỉ là chuyện thường tình. Tiểu Vương Tử có câu: “Thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất”. Đúng thế, sống sót là một thắng lợi, vết thương nào rồi cũng có sớm có muộn lành miệng.

Rồi ở ngã rẽ tiếp theo, chúng ta đều sẽ gặp được người khiến cho tâm hồn ta cảm thấy yên bình khi ở bên, người cùng ta chia sẻ khổ đau, giúp ta vượt qua nỗi sợ hãi, cô đơn khi một mình độc bước, không chốn nương thân.

Như có thần giao cách cảm, Tịch Nhan ngẩng đầu lên, có chiếc ô tô đậu trong bóng tối phía dưới tòa nhà cô ở.

Cô chậm chậm bước đến cạnh xe, gõ gõ vào cửa sổ phía sau, là khuôn mặt nhìn nghiêng có chút tiu ngưu của Trác Thanh Liên.

“Hi!”, Tịch Nhan khẽ cất tiếng chào.

Trác Thanh Liên quay đầu lại, đứng vào khoảnh khắc anh nhìn thấy cô, đôi đồng tử ánh lên ánh sáng rực rỡ.

“Em nhận được hoa của anh chưa?”

“Em nhận được rồi”. Cô thật thà trả lời, hai tay để sau lưng, hơi cúi đầu, như đứa trẻ biết mình làm sai chuyện gì.

“Thế em có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Em xin lỗi, là em sai rồi”. Cô ngừng lại một chút, rồi tiếp, “Anh phạt em thế nào cũng được”.

Trong màn đêm đen kịt, khuôn mặt Trác Thanh Liên lóe lên nụ cười “gian xảo”.

“Lên xe đi!”

“Tuân lệnh!”. Tịch Nhan lách qua một bên, anh giúp cô mở cửa, khởi động xe.

Trác Thanh Liên cho xe chạy nhanh như bay, Tịch Nhan cũng không hỏi xem anh muốn đi đâu.

Bóng cây hai bên đường và đèn đường sáng rực vụt qua phía ngoài cửa xe, như chuyện cũ trong sâu thẳm kí ức, mơ hồ và không sao chạm tới được.

Ô tô dừng lại bên bờ sông. Đêm đã khuya, bãi cát không một bóng người, mặt sông yên ả, từng lớp sóng bạc lăn tăn, hát mãi bài ca dạt dào muôn thuở.

Trác Thanh Liên quay đầu lại, nhìn cô mỉm cười: “Là em nói đấy nhé, anh phạt em thế nào cũng được”.

Anh tắt đèn xe, trong bóng tối, đôi mắt sáng ngời khác thường.

“Khoan đã,” cô hỏi mà bồi hồi lo lắng không yên, “Cho em rút lại câu đó được không?”

“Không được, một lời đã nói như mũi tên đã bắn ra khỏi cung, làm sao lấy lại được!”. Trác Thanh Liên nghiêng người lại, một tay luồn qua ghế tựa, đôi môi áp chặt lên môi cô, không cho bất cứ cơ hội kháng cự nào.

Tịch Nhan thoáng kinh ngạc, định vùng ra, nhưng lại như một người bị rơi xuống nước, càng vùng vẫy lại càng chìm xuống nhanh hơn, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy anh cùng chìm xuống...

Hai người ôm chặt lấy nhau, trong không gian nhỏ hẹp, nụ hôn nóng bỏng, nuốt trọn toàn bộ hơi thở.

Cô cảm nhận được, bàn tay ấm nóng của anh, đang trượt trên da thịt của mình, từng chút từng chút một, đi tới đâu là đẩy lên cơn run rẩy tới đó, như có thứ gì đó bị ngón tay anh điểm huyết, nóng rực như thiêu như đốt.

Ánh mắt Trác Thanh Liên nóng bỏng, hơi thở ấm nóng trầm đục, phả vào vành tai cô: “Anh muốn em, có được không?”

Có được không? Có được không?

Tịch Nhan bị thứ dục vọng lạ lẫm nhưng mãnh liệt giày vò, mê hoặc, đẩy cô tới ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục.

26 năm qua, cô chỉ có duy nhất mối tình trong sáng với Tô Hàng, có nắm tay, có hôn môi, nhưng chưa bao giờ vượt qua phòng tuyết cuối cùng. Tống Anh là người phổ cập giáo dục giới tính với cô, hay miêu tả khi nam nữ yêu nhau thì thường có những cảm xúc mãnh liệt ra sao, những đụng chạm gần gũi thế nào. Tịch Nhan nghe mà tim thình thịch, mặt đỏ bừng, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở tưởng tượng, chưa bao giờ dám thử nghiệm.

Cô như nàng công chúa ngủ trong lâu đài, cần một người, bằng nụ hôn có sức mạnh cải tử hoàn sinh, đánh thức cô dậy, cùng nhau mở ra cánh cửa mới của cuộc đời.

Người đó, chính là Trác Thanh Liên sao? Cô có thể trao gửi thân mình cho anh, hoàn toàn trọn vẹn, không chút đắn đo hay không?

Hai người mới qua lại được một tháng ngắn ngủi, còn chưa tới lúc bàn chuyện cưới hỏi. Hơn nữa, kinh nghiệm xương máu của Tống Anh dạy cho cô, con gái phải hiểu giữ gìn bản thân quan trọng đến thế nào.

Cô từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục truyền thống, không được dung túng bản thân đắm chìm trong niềm vui thể xác, mà xô đổ ranh giới cuối cùng đó.

Tịch Nhan lấy lại tỉnh táo, đẩy tay anh ra, nói một cách bình tĩnh mà rõ ràng: “Xin lỗi anh, em vẫn chưa chuẩn bị cho chuyện này”.

Như có một gáo nước lạnh, ào ào từ trên đầu trút xuống, tất cả mê loạn, cuồng nhiệt đều lui tắt chỉ trong chớp mắt.

Sự thận trọng và dè dặt của cô, Trác Thanh Liên có thể thông cảm, nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác mất mát thần thờ.

Anh chậm chậm buông cô ra, giúp cô chỉnh lại áo quần, khẽ nói: “Tịch Nhan, em không phải xin lỗi anh. Chuyện này cần sự tình nguyện của từ cả hai phía. Anh tuyệt đối không ép em!”

Nam nữ yêu nhau, nên để thuận theo tự nhiên, nước chảy rồi sẽ thành sông, là anh hơi nóng vội mà thôi.

Trác Thanh Liên quay trở lại con đường ban nãy, lái xe đưa Tịch Nhan về tới chân tòa nhà cô ở.

Anh tắt máy xe, ngồi trên ghế lái, toàn thân chìm trong lặng im sâu lắng.

“Em lên nhà đây, anh cũng về nghỉ sớm đi”. Tịch Nhan tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe, Trác Thanh Liên đột nhiên chồm người qua, giữ chặt lấy tay cô.

Cô hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn anh, đôi đồng tử như nước hồ sâu thẳm, có chút trống trải, xen lẫn chút đau thương.

“Tịch Nhan, em nhất định phải ghi nhớ buổi tối hôm nay đây”.

“Nhất định là thế”. Tịch Nhan khẽ xao động, nhẹ nhàng đáp. “Chúng ta sẽ còn rất nhiều những ngày kỉ niệm nữa mà”.

Trác Thanh Liên nhìn cô, vẻ muộn sầu trong mắt dần dần tan biến, chuyển thành nụ cười ấm áp.

Anh xuống xe bước về phía cô, giúp cô mở cửa xe.

Tịch Nhan xuống xe, hai người mặt đối mặt. Trác Thanh Liên nói: “Tối mai anh phải đi Thượng Hải công tác trong vòng một tuần, em sẽ nhớ anh chứ?”

“Đương nhiên rồi”, cô mỉm cười đáp, “Em ngày nào cũng sẽ nhớ anh, cho tới khi anh quay trở về!”

Trác Thanh Liên nâng khuôn mặt Tịch Nhan lên, nhìn ngắm hồi lâu, rồi nhẹ nhàng phủ lên đó một nụ hôn.

Nụ hôn này, không mãnh liệt, cuồng nhiệt như nụ hôn khi nãy, không mảy may ẩn chứa dục vọng nào, chỉ có ấm áp và dịu dàng, như hôn vào tận tâm hồn cô.

Trái tim Tịch Nhan gần như tan chảy. Nghĩ tới những ngày xa cách sắp tới, chỉ thấy trong lòng đau xót không nở rời xa.

Người đàn ông này, thật sự rất yêu cô, sẵn sàng cho đi mà không đòi đáp lại, chiều chuộng thậm chí tới mức dung túng. Cô chỉ là một người con gái bình thường, không xinh đẹp, không có tài cán gì nổi trội, cũng chẳng phải con nhà danh gia vọng tộc.

Vậy mà anh có thể yêu cô suốt một thời gian dài như thế, Đỗ Tịch Nhan cô rốt cuộc có bản lĩnh gì ghê gớm?

Trên ban công tầng ba, Triều Nhan đứng lặng im, mắt không rời hai người đắm đuối trong nụ hôn quên trời đất dưới lầu, toàn bộ sức lực dồn cả vào hai bàn tay đang bóp chặt lấy nhau, móng tay đâm vào da thịt đau nhói.

Cô vẫn luôn không thể hiểu nổi vì sao Trác Thanh Liên lại lạnh nhạt, coi thường và miễn cưỡng với mình, cuối cùng thì nay cũng tìm được lời giải.

Triều Nhan có thể chịu đựng việc Trác Thanh Liên không đón nhận cô, nhưng không thể chịu đựng nỗi việc mình phải chịu thua em gái Tịch Nhan.

Khung cảnh hai người họ hạnh phúc ôm hôn thắm thiết trước mắt, thực sự đã vượt quá sức chịu đựng của Triều Nhan – Tịch Nhan dựa vào cái gì mà có được người đàn ông ưu tú như thế?

Từ thuở nhỏ, đến thiếu niên, rồi thanh niên, Tịch Nhan đều không phải là đối thủ của cô, sao lần này lại để nó chiếm thế thượng phong?

Đổ kị, suy sụp, phẫn nộ, thất vọng, căm ghét, oán hận, ... ngàn ấy tâm trạng giằng vò tâm can Triều Nhan, duy có chút ý thức là tỉnh táo lạ thường: Ván cờ này, cô nhất định phải thắng, cô không cam tâm làm kẻ đại bại dưới tay Tịch Nhan!

Ánh đèn đường vàng lù mù, phản chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng trống rỗng của cô, để lại những vệt sáng loang lổ, trông u ám đến kì dị.

32. Chương 32

Chương 32: Chỉ cần người ấy xuất hiện, anh sẽ chỉ nhận phần thua

Tịch Nhan bước lên nhà, khẽ khàng mở khóa, rồi rón rén bước vào.

Trong phòng tối đen một màu, tưởng mọi người trong nhà đều đã ngủ. Cô đưa tay, lần tìm công tắc trên tường, “tách” một tiếng, đèn phòng khách bật lên sáng rực.

Cô giật mình vỗ vỗ ngực, nén giọng hỏi: “Chị chưa ngủ sao? Sao không bật điện lên?”

“Chị đang đợi em về”. Triều Nhan nhìn cô chòng chọc, vẻ mặt nửa cười, nửa như không, “Mùi vị yêu đương với giám đốc Trác Thị thế nào? Chắc là phải hạnh phúc, ngọt ngào lắm nhỉ?”

Tịch Nhan không hề ngạc nhiên, chuyện này, chị sớm muộn rồi cũng biết, cô thờ ơ đáp: “Em mệt rồi, có chuyện gì để mai nói”, rồi quay lưng bước vào nhà tắm. Triều Nhan nhanh chân bước tới, chắn trước mặt cô.

“Đỗ Tịch Nhan, em biết rõ chị đang theo đuổi Trác Thanh Liên, mà vẫn qua lại với anh ta. Lẽ nào đây chính là thủ đoạn báo thù của em?”

Báo thù? Tịch Nhan khẽ chau mày: “Em sao phải báo thù chị?”

“Đừng có giả bộ ngớ ngẩn nữa!”. Triều Nhan dứt khoát chọc thủng giấy dán trên cửa sổ, “Em vì chuyện của Tô Hàng năm ấy, vẫn nuôi hận trong lòng, rắp tâm chờ cơ hội báo thù...”

“Chị”, Tịch Nhan không thể nhẫn nhịn thêm nữa lên tiếng ngắt lời, “Lúc em và Tô Hàng qua lại với nhau, hai người đã chia tay rồi, chuyện anh ta ra nước ngoài cũng chẳng can hệ gì tới chị, là vấn đề giữa em và anh ta. Con cơ gì mà em phải giận cá chém thớt sang chị?”

Tịch Nhan bình thường chẳng bao giờ to tiếng, nhưng đã lên tiếng từng câu từng lời nhất định không chịu thua kém. Triều Nhan hậm hực tru tréo lên: “Tao lại chẳng tin bụng dạ mày rộng lượng đến thế. Lúc nào cũng làm ra vẻ là ta đây không tranh với đời, không bon chen này nọ, mày lừa được người khác, chứ đừng hòng qua được mắt tao! Nếu quả thực mày trong trắng thanh bạch như thế, sao còn bám lấy người quyền cao chức trọng như Trác Thanh Liên?”

“Có thể trong mắt chị Trác Thanh Liên là người quyền cao chức trọng, nhưng đối với em, anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, không hơn không kém”. Tịch Nhan hít một hơi sâu, “Em không phải là hạng người vì tiền tài, địa vị của người ta mà quẩn lầy!”

“Phải đấy, tình yêu là vô giá mà!”. Triều Nhan cười mỉa mai, “Em gái tôi mới thanh cao, mới thi vị, mới lãng mạn làm sao. Ai mà không biết, Trác Thanh Liên ngoài tình yêu, còn dăng hiến ày nào nhà lầu xe hơi, nào kim cương châu báu. Mày chẳng qua là mượn danh nghĩa tình yêu, để giành lấy hưởng thụ vật chất...”

“Đỗ Triều Nhan, không phải ai cũng hám của như chị đâu!”, Tịch Nhan một lần nữa ngắt lời cô chị.

Triều Nhan trợn tròn mắt nhìn cô, đôi mắt vốn trong sáng đẹp đẽ là thế, nay ngầu lên tức giận: “Mày có giỏi thì nhắc lại lần nữa!”

“Một người con gái mà phải dựa vào hôn nhân hay tình yêu để mưu cầu lợi ích, chị không thấy, là rất đáng thương hại hay sao?”. Tịch Nhan hờ hững mà lạnh lùng nói, “Chị, Tô Hàng thực sự rất yêu chị. Chị bỏ rơi anh ta năm ấy, có lẽ là sai lầm lớn nhất của cuộc đời chị”.

Triều Nhan lạnh lùng: “Chuyện của tao, không khiến mày phải lo, Tô Hàng đã trở thành dĩ vãng rồi, người bây giờ tao muốn là Trác Thanh Liên!”

“Trên đời này, chuyện gì cũng đều có nhân quả. Có rất nhiều thứ, phải dựa vào cố gắng của bản thân mình mới có được”. Tịch Nhan khẽ nói, “Nếu chỉ chăm chăm nghĩ đến cái lợi trước mắt, chưa biết chừng được một lại mất những mười”.

Nói xong, cô đi thẳng vào nhà tắm, tiện tay chốt luôn cửa lại.

Đỗ Tịch Nhan, mày lấy tư cách gì mà đòi dạy dỗ tao?

Triều Nhan siết chặt nắm tay, nghiêng rằng: “Thứ mà tao không có được, mày cũng đừng hòng mà dễ dàng lấy được!”

Trần trọc suốt cả đêm. Sáng hôm sau, Triều Nhan đứng hồi lâu trong nhà tắm, ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương, dung nhan kiều diễm khiến bao người hồn xiêu phách lạc thể này, có sao Trác Thanh Liên có mắt mà như mù không thấy?

Cô nhất định phải gặp Trác Thanh Liên! Cho anh ta thấy cô xuất sắc thế nào. Để anh biết cô không phải là bình hoa di động như mọi người vẫn tưởng, mà là một cô gái tự tin, trang nhã, thông minh, lạnh lợi. Chỉ có người phụ nữ thông minh xinh đẹp như cô, mới xứng đáng đứng bên cạnh anh.

Buổi chiều, Triều Nhan với quyết tâm được ăn cả gà về không, xông thẳng vào tập đoàn Trác Thị. Bước vào đại sảnh tầng một, cô nói với cô thư ký ngồi bàn lễ tân: “Tôi muốn gặp Trác Thanh Liên”.

Trước nay chưa có ai dám gọi thẳng tên cúng cơm của giám đốc như thế. Cô thư ký thấy lạ ngẩng đầu nhìn, ánh mắt chợt sáng lên. Cô gái này thật là xinh đẹp, da trắng như tuyết, đường nét hài hòa, gương mặt trong sáng, thân hình cân đối, vòng nào ra vòng đấy... Hơn nữa, trông lại có nét quen quen.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”, cô lễ phép hỏi.

“Không”. Triều Nhan không một chút nao núng, “Phiền cô nhắn lại với anh ta, tôi họ Đỗ”.

“Xin cô đợi ột lát”. Cô thư ký gọi điện thông báo lên trên, là Phương Quỳnh nhắc máy. Cô nghe nói cô gái họ Đỗ muốn gặp Trác Thanh Liên, cứ tưởng là Đỗ Tịch Nhan, liền báo: “Cô dẫn cô ta lên đây”.

Cô thư ký hiểu ý, đặt điện thoại xuống quay qua Triều Nhan: “Cô Đỗ, mời cô đi theo tôi”.

Suốt dọc đường, Triều Nhan thu hút không ít ánh nhìn tán thưởng. Đầu đó có tiếng người bình phẩm, hình như là đang tấm tắc khen ngợi vẻ kiều diễm của mình, khoe môi cô bất giác khẽ nhướn lên.

Càng những lúc có đông người, Triều Nhan càng đầu ngẩng cao, ngực ưỡn thẳng, hăng hái, phấn chấn. Nếu có một ngày không thu hút được sự chú ý nữa, cô nghĩ, chắc mình không sao chịu nổi.

Phương Quỳnh vừa trông thấy Triều Nhan, biết ngay là mình đã nhầm. Cô biết Triều Nhan, nữ MC có tiếng nhất nhì đài truyền hình thành phố C này, và trước đó cô còn nhận được vô số cuộc điện thoại hẹn phỏng vấn của cô nàng này.

Khá khen cho cô nàng thông minh này, chỉ nói mình họ Đỗ, mà không xưng mình là Đỗ Triều Nhan. Phương Quỳnh chán nản về cái sự râu ông nọ cắm cằm bà kia của mình, nhưng vẫn tươi cười dẫn cô ta vào phòng làm việc của Trác Thanh Liên: “Giám đốc Trác đang họp ở phòng bên cạnh, chị vui lòng đợi một lát”.

Phương Quỳnh quay người bước vào phòng họp bốn phía đều là kính trong suốt, nói khẽ vào tai Trác Thanh Liên. Anh hơi sững lại, bảo: “Cô giúp tôi tiếp đón cô ta trước, lát nữa họp xong tôi sẽ qua”.

Anh đã đoán ra lý do Triều Nhan tới đây. Nhưng khách đã tới, chủ cũng nên tiếp đón nhiệt tình, trốn tránh không phải là tính cách của anh.

Cuộc họp hôm nay kéo dài khá lâu. Triều Nhan cố chịu đựng cơn mất hiếu kỳ của mọi người xung quanh, uống hết ba cốc cà phê, đọc xong bốn cuốn tạp chí, đúng lúc cô đang sốt ruột nhấp nhồm không yên, thì Trác Thanh Liên bước vào.

Cuốn tạp chí cô vừa xem có nói, đàn ông lúc hấp dẫn nhất vào khoảng 3 – 4 giờ chiều. Câu này như thể dành riêng cho người đàn ông đang đứng trước mặt cô vậy, anh mặc bộ âu phục màu ghi nhạt, cổ áo mở rộng, vừa lịch sự vừa phong độ, hấp dẫn chết người.

“Rất xin lỗi vì để cô đợi lâu quá”. Trác Thanh Liên vừa nói, vừa ngồi xuống ghế sofa trước mặt cô.

“Giám đốc Trác, gặp được anh quả là khó quá”. Triều Nhan cười điệu đà, vẻ trách móc hiện lên trong mắt, “Anh nhất định tưởng lầm tôi là Tịch Nhan, mới chịu gặp tôi phải không?”

“Xem ra cô đều đã biết cả rồi”. Trác Thanh Liên nhìn cô, thần sắc không có gì thay đổi.

“Biết cái gì cơ? Chuyện anh qua lại với em gái tôi á?”, Triều Nhan cười lạnh lùng. “Tôi đã vài lần trông thấy anh đưa nó về nhà, nhưng chưa bao giờ lên nhà, rõ ràng là chuyện tình yêu ba lằng nhằng của lũ trẻ mới lớn, giấu giếm giếm giếm, chỉ dám trốn dưới chân cầu thang nhà người yêu”.

Mặt Trác Thanh Liên biến sắc. Câu nói cuối cùng của cô đã đánh trúng vào điểm yếu của anh.

“Là bởi Tịch Nhan căn bản không muốn công khai mối quan hệ của hai người”, Triều Nhan nhìn thấu yếu điểm của đối phương, thừa thắng xông lên, “Nó là người cố chấp hoài cổ, hay nói khó nghe một chút, là một đứa bảo thủ. Đến tận bây giờ vẫn không sao quên được mối tình đầu của nó”.

“Thế thì sao?”, Trác Thanh Liên hạ giọng, vẻ mặt sâu xa khó hiểu, “Họ dù sao cũng chia tay rồi”.

Hóa ra, anh ta đều biết cả! Triều Nhan thầm kinh ngạc, nhưng cố gắng không để lộ ra ngoài: “Thế anh có biết, Tịch Nhan suốt bao nhiêu năm trời không yêu ai, là đợi anh ta quay trở về hay không?”

Trái tim Trác Thanh Liên thắt lại, ánh mắt tối sầm.

“Anh ta chỉ ra nước ngoài, học thạc sỹ, rồi tiến sỹ, năm năm thôi. Trước khi đi, Tịch Nhan đã hứa sẽ đợi anh ta quay lại”. Triều Nhan cười càng lúc càng đông đưa hơn, thả từng từ chậm rãi, mờ ám không có vẻ gì là tử tế, “Năm năm dài lắm, nhất là với một người con gái, cô đơn, trống vắng, cũng khó tránh những lúc ngã lòng...”

“Đây chính là mục đích đến đây hôm nay của cô ư?”. Trác Thanh Liên chau mày, nói bằng giọng điệu lạnh lùng nhất có thể, “Đỗ Triều Nhan, tôi thật sự không dám tin, cô có thể dùng những lời lẽ như vậy để nói xấu em gái mình!”

Triều Nhan ngó người, nụ cười trên môi tắt lịm, thay vào đó là sự lúng túng, ê chề.

Ánh mắt Trác Thanh Liên lạnh như băng, vẻ không vui lộ rõ trên khuôn mặt: “Tôi không biết giữa chị và Tịch Nhan từng có hiềm khích gì, có điều, tôi không cho phép chị bôi nhọ cô ấy”.

Giọng điệu của anh đã không còn khách khí gì nữa, thay vào đó là cảnh cáo và bức bối. Triều Nhan chưa bao giờ phải chịu một vố mặt trước đàn ông như thế này, một Triều Nhan “miệng có gang có thép” trước nay vẫn lẩn tránh người khác nay chỉ biết đứng đó thở dốc, không thốt nên lời.

“Tịch Nhan là người thế nào, tôi hiểu rõ hơn chị”. Trác Thanh Liên mặt lạnh như băng, nhưng ánh mắt lại bình bình, như ngọn lửa không bao giờ lụi tắt, “Cho nên, tôi yêu cô ấy, và chỉ yêu duy nhất một người là cô ấy!”

Khuôn mặt Triều Nhan tràn ngập kinh ngạc và hoang mang.

Cánh cửa phòng làm việc khép hờ, nghe rõ tiếng bước chân qua lại trên hành lang, tiếng gõ bàn phím lạch cạch từ phòng bên vọng lại, và cả tiếng người xì xầm to nhỏ.

Thế nhưng, những âm thanh đó sao mà mơ hồ, hư ảo, chỉ có câu “Cho nên, tôi yêu cô ấy, vẫn mãi yêu cô ấy, và chỉ yêu duy nhất một người là cô ấy” lượn lơ trong không trung, từng hồi từng hồi dội vào màng nhĩ cô, nhói buốt từng cơn.

Triều Nhan không nghĩ rằng, anh lại có thể bộc lộ tình cảm với Tịch Nhan ngay trước mặt mình; càng không thể tưởng tượng được, tình cảm của anh đối với Tịch Nhan lại sâu sắc đến vậy...

“Xin lỗi, tôi rất bận, nếu không có việc gì, mời cô rời đi cho”. Trác Thanh Liên đứng dậy, bước về phía bàn làm việc.

Anh ta đang đuổi mình! Mặt Triều Nhan chốc đỏ ửng chốc lại trắng bệch, nhục nhã, buồn bực, oán giận, nhưng hơn hết là nỗi chua xót và mất mát.

Người đàn ông trước mặt, anh ta có gương mặt tuyệt vời nhất thế gian, có tiền bạc và địa vị mà bao người ao ước, và có cả niềm tin và sự che chở vô hạn đối với người phụ nữ mình yêu. Một người đàn ông như thế, ai mà không thèm muốn?

Cô hận Trác Thanh Liên vô tình lạnh lùng, nhưng lại mê mẩn sự mạnh mẽ và nhạy bén của anh. Anh như một thứ thuốc độc đầy ma lực, rõ ràng biết là có độc, nhưng vẫn không sao dừng lại được.

Khoảnh khắc đó, Triều Nhan thấy mình tỉnh táo hơn lúc nào hết, cô hiểu rõ rằng - nếu để vuột mất người đàn ông này, đời này không còn gì ngoài nỗi cô đơn!

Nhìn theo bóng dáng cao lớn mà lạnh lùng của anh, cô tự trấn tĩnh lại, từng câu từng lời, rõ ràng, thẳng thắn, như lời thề báo thù: “Trác Thanh Liên, sẽ có một ngày anh hiểu ra, kẻ thù vô hình mới là kẻ thù thực sự. Chỉ cần người đó xuất hiện, anh sẽ nhận lấy phần thua mà thôi!”

Trác Thanh Liên đứng im như một cái máy, không quay đầu lại, cũng không đáp lời.

Triều Nhan không trông thấy vẻ mặt anh, chờ một lúc, anh vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Chợt thấy mình mới đáng thương làm sao, cô ưỡn thẳng lưng, nói một tiếng “Tạm biệt!” rồi ngẩng cao đầu bước ra khỏi phòng làm việc của anh.

Trác Thanh Liên đợi cô đi xa, mới quay lại thả mình ngồi xuống ghế tựa, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, ngẩn ngơ như mất mát điều gì.

Tịch Nhan, anh hy vọng em có thể đứng trước mặt anh mà nói rằng, những điều chị em nói đều là bịa đặt!

33. Chương 33

Chương 33: Hóa ra anh cũng ở đây

Từ hôm Trác Thanh Liên đi Thượng Hải, không hẹn hò, từng ngày của cô trôi qua trong nhàn rỗi.

Tịch Nhan ngoài những lúc cùng Tống Anh đi dạo phố cho khuây khỏa, đa số thời gian đều là ở nhà. Nhưng không thể nào được yên bình như trước, nỗi nhớ cứ quẩn quanh, vương vấn trong lòng.

Mỗi tối nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô lại tự hỏi lúc này anh đang làm gì? Trác Thanh Liên dù công việc ngập đầu, nhưng vẫn dành thời gian gọi điện cho cô. Có những lúc, chỉ một câu hỏi thăm rất đơn giản thường, cũng đem lại cho cô niềm vui ấm áp. Thường sau khi anh gác máy rồi, cô vẫn ngồi một mình cười ngây ngô.

Người con gái đang yêu, rất dễ bị người xung quanh nhận ra. Tối hôm đó, chỉ có Tịch Nhan và bố ở nhà. Đỗ Diệu Hoa không nén nổi tò mò hỏi con gái: “Tiểu Tịch, con đang yêu đúng không?”

Tịch Nhan không phủ nhận, mỉm cười gật đầu.

“Cậu ta bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Nhân phẩm ra làm sao? Tính cách thế nào?” Đỗ Diệu Hoa hỏi luôn một tràng, vẻ tha thiết, quan tâm. Thật đúng là tấm lòng cha mẹ thương con vô bờ bến!

Tịch Nhan cúi đầu, nghĩ ngợi một lúc, rồi lại ngẩng lên: “Bố có nghe nói đến tập đoàn Trác Thị không?”

“Đây là tập đoàn tư nhân lớn nhất thành phố ta, bố sao mà không biết được?”. Đỗ Diệu Hoa hỏi lại, “Thế cậu ta làm ở đó à?”

“Anh ấy tên là Trác Thanh Liên, là giám đốc ở đó”. Cô khéo léo nói ra thân phận của bạn trai mình, nhưng bố cô vẫn được phen giật nảy mình. “Chính là cái cậu quý công tử có gia sản tiền tỷ mà mẹ con gần đây cứ lải nhải suốt ấy sao?”

Tịch Nhan một lần nữa gật đầu.

“Con làm sao mà quen được cậu ta?”. Đỗ Diệu Hoa có chút nghi hoặc, Tịch Nhan vốn giao tiếp không rộng, thường ngày cũng ít ra ngoài, lấy đâu ra cơ hội để gặp gỡ quen biết người đàn ông có thân phận như thế? Nếu nói là Triều Nhan thì nghe còn được.

“Bố, bố cũng quen anh ấy mà. Anh ấy trước đây tên là Kiều Dật, cũng từng ở trong ngũ Tử Trúc”.

“Kiều Dật?”, Đỗ Diệu Hoa lục tung ký ức đi tìm cái tên này, rồi bỗng nhiên nhớ ra: “À, nhớ ra rồi! Mẹ cậu ta tên là Kiều Quyên, lúc trẻ rất xinh đẹp, phải không?”

“Cô ấy bây giờ vẫn rất xinh đẹp”. Tịch Nhan cười, “Có điều, thân phận nay đã khác trước, hiện là phu nhân chủ tịch HDQT tập đoàn Trác Thị”.

“Nói vậy tức là, cô ta đã lấy Trác Diệp Phong rồi sao?”

Đỗ Diệu Hoa nhớ lại chuyện năm xưa, không khỏi xúc động. Năm ấy, trong ngõ Tử Trúc, vì đứa con không cha của mình, Kiều Quyên đã phải chịu biết bao ánh mắt ghê lạnh và khinh miệt của người đời. Ai biết được thể sự xoay vần, chỉ trong mười mấy năm trời đã đảo ngược càn khôn, một bước trở thành phu nhân quyền quý khiến bao người ngưỡng mộ.

“Lúc ấy, bố đã rất thích cậu bé Kiều Dật này, tuy rằng tính tình có đôi chút bướng bỉnh, hay đánh lộn, bề ngoài thì trông thờ ơ, cứng đầu, nhưng thực ra lại là cậu bé có tấm lòng lương thiện, nhiệt tình, hết lòng hiếu thuận mẹ và bà ngoại”.

“Bố, anh ấy giờ thay đổi nhiều rồi”, gương mặt Tịch Nhan ngời lên hạnh phúc, thẽ thọt, “Bố giờ có gặp lại anh ấy, chắc chắn không nhận ra nổi đâu”.

“Tuy rằng các con hồi nhỏ rất thân thiết”. Đỗ Diệu Hoa chăm chú nhìn con gái, lòng không khỏi lo âu, “Nhưng cậu ta nay đã khác xưa, thân phận thay đổi, mọi thứ khác cũng thay đổi theo. Con phải suy nghĩ cho thật kỹ”.

“Con biết”. Tịch Nhan nghiêm túc nói, “Con cũng đã suy nghĩ rất lâu, mới quyết định qua lại với anh ấy”.

“Trong hai chị em con, người khiến bố lo lắng nhất là con, yên tâm nhất cũng là con. Lo lắng cho con, bởi con bản tính trong sáng lương thiện, sợ con bị người ta làm tổn thương; còn yên tâm là bởi bố biết, con bề ngoài thì tưởng yếu đuối nhưng nội tâm lại rất kiên cường, rất có chủ kiến, về một số phương diện còn trưởng thành hơn chị con. Đối với chuyện yêu đương và hôn nhân của con, bố sẽ không can thiệp, bố chỉ mong con suốt đời này bình an, sống vui vẻ hạnh phúc, đó cũng là di nguyện của ông con trước lúc lâm chung”.

Tịch Nhan nhìn bố hồi lâu, khóe mắt ươn ướt, đây là cuộc trò chuyện tri kỷ nhất, thân tình nhất của hai cha con, kể từ khi cô ra đời. Cô nắm tay ông, chậm rãi mà kiên định: “Bố yên tâm, con gái bố đã lớn khôn rồi! Con biết mình muốn gì, cũng biết mình phải làm gì để có được điều đó. Bố hãy tin tưởng ở con, chứ đừng vì con mà lo lắng!”

Đỗ Diệu Hoa lúc này mới nở nụ cười, ông buông tay ra, vỗ vỗ vào vai con gái, vui vẻ nói: “Tiểu Tịch, bố tin ở con”.

Nói rồi ông đứng dậy, vừa bước được hai bước, Tịch Nhan gọi ông lại: “Bố, chuyện này có thể khoan hãy nói ẹ biết được không?”

Đỗ Diệu Hoa nghe con gái nhắc nhở, cũng gật đầu tán đồng: “Uhm, hai bố con ta tạm thời giữ bí mật, không mẹ con biết thì lại âm ỉ, đi rêu rao khắp nơi à xem”.

“Con biết mà, con với bố là cùng một phe mà!”

“Đừng có nịnh bố làm gì, giờ con với cái cậu họ Trác kia mới là một phe!”. Đỗ Diệu Hoa cười ha ha, Tịch Nhan hờn dỗi kêu lên “Bố này”, điệu bộ vừa ngượng ngịu, vừa vui sướng.

Tịch Nhan trước nay sống lẳng lẽ, lãnh đạm với xung quanh, thậm chí khi cười, trong nụ cười vẫn có nét buồn. Đỗ Diệu Hoa rất hiếm khi thấy vẻ vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt cô thế này. Chỉ mong, cái anh chàng Trác Thanh Liên kia có thể đem lại hạnh phúc thật sự cho cô con gái của ông!

Chiều thứ bảy, Tịch Nhan sửa bài cho học trò xong, lại ra ban công thu quần áo đã khô vào, gấp từng chiếc ngay ngắn, xếp vào tủ áo. Thực sự không còn việc gì để làm nữa, nhìn đồng hồ, mới hơn 5 giờ.

Nhắm đi nhắm lại, hôm nay đúng là ngày Trác Thanh Liên đi công tác về. Anh không gọi điện cho cô, cô gọi cho anh cũng không được. Chắc không xảy ra chuyện gì đâu chứ?

Bây nào! Tịch Nhan lập tức xua ý nghĩ đó ra ngay khỏi đầu. Cô đứng dậy, đi một vòng quanh phòng, cuối tuần không có ai chơi cùng, thật là vô vị. Cô đâm ra thắc mắc không hiểu trước đây mình sống thế nào.

Không muốn giam mình trong phòng nghĩ ngợi lung tung, với tay lấy chiếc áo khoác, cô ra ngoài đi đổ rác. Tịch Nhan xuống nhà, còn chưa đặt túi rác xuống, vừa ngược lên, đập ngay vào mắt cô, trên khoảng trống trước nhà, đứng một thân một mình, là ANH.

Trác Thanh Liên hai tay đút túi quần, như cây cỏ thụ cao lớn thẳng tắp, tư thái tĩnh lặng, cả thế giới như lặng im không một tiếng động.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Tịch Nhan nhớ tới câu nói của Trương Ái Linh[1]: “Hóa ra anh cũng ở đây!”

[1] Trương Ái Linh: nhà văn nữ nổi tiếng của Trung Quốc, tác giả của các cuốn tiểu thuyết: Sắc giới, Tình yêu khuyh thành...

Gặp người đã từng gặp, giữa hàng biển người mênh mông, trong hàng trăm hàng ngàn năm, giữa hoang vu, vô hạn của thời gian, không sớm một bước, cũng chẳng chậm một bước, vừa đúng lúc gặp nhau, cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ duy nhất một câu hỏi: “Ồ, anh cũng ở đây sao?”

Gần như là cùng một lúc, Trác Thanh Liên cũng trông thấy cô. Chân mày đang chau lại bỗng giãn ra, hai mắt nhìn Tịch Nhan sáng rực, gương mặt xinh tươi thuần khiết ấy, chính là dấu ấn đẹp để duy nhất lưu lại trong thời niên thiếu tối tăm ảm đạm của anh.

Trác Thanh Liên không bước lên, mà đứng nguyên tại chỗ, đợi cô bước tới.

Em có biết? Anh vẫn luôn ở đây, đợi em tìm tới!

Tịch Nhan quăng túi rác xuống, bước hai bước tới trước mặt anh, nét mặt vừa phấn chấn vừa ngạc nhiên.

“Anh về rồi à?”. Cô ngược nhìn anh, do cô quá nhạy cảm hay ảo giác, nét mặt vừa phấn chấn vừa ngạc nhiên.

“Anh vừa xuống máy bay, điện thoại hết pin rồi. Anh chưa về công ty, gọi taxi đến dưới sân nhà em luôn đây”.

“Thế sao anh không lên?”, Tịch Nhan hỏi.

Sắc mặt Trác Thanh Liên từ từ xịu lại: “Hình như em chưa từng nói với anh, nhà em ở là phòng bao nhiêu”.

Giọng nói và vẻ mặt của anh, như đứa trẻ bị tui thân ghê gớm. Tịch Nhan cười xí xóa: “Bây giờ em nói cho anh đây, ừm, tầng ba của khu nhà này...”

Cô còn chưa nói hết, anh đã không nén được sự giãy vò của nỗi nhớ nhưng, ôm chặt cô vào lòng.

Tịch Nhan có chút lo lắng, sợ bị hàng xóm xung quanh bắt gặp, lại thành đề tài chuyện phiếm của họ, nhưng lại không kìm chế được niềm vui chứa chan trong lòng.

“Có trời mới biết anh nhớ em đến thế nào!”. Anh siết chặt lấy cô, lời thì thầm nghe sao dịu dàng quá đỗi.

“Em cũng vậy”. Tịch Nhan vòng tay ôm lấy anh, cách qua mấy tầng quần áo, nghe tiếng tim anh đập đều đều, con tim trước nay trống trải ấy, cuối cùng cũng được lấp đầy.

Trác Thanh Liên không đi xe, hai người bước chầm chậm dưới những mái hiên, bắt đầu cuộc dạo chơi không mục đích.

Giữa dòng người ồn ào náo nhiệt, họ tay nắm tay, hòa vào đám đông tấp nập.

Phía ngoài hàng hiên kia, trên cao là bầu trời xanh thẳm không gợn chút tạp chất, gió hiu hiu thổi, ánh nắng dịu dàng. Tịch Nhan chưa bao giờ tưởng tượng lại có những phút giây như thế này, thật yên bình, hạnh phúc!

“Tối nay anh muốn ăn gì? Hôm nay để em chủ chi”.

“Mỳ kéo thịt bò”.

“Anh không thích ăn thịt bò mà”. Tịch Nhan liếc xéo anh một cái: “Kiều Dật, anh không phải lo tiết kiệm cho em đâu”.

“Thời gian anh ở Thượng Hải, bỗng thấy thèm món mỳ kéo da diết, đến món thịt bò trước nay chẳng hứng thú gì, cũng đâm nhớ lây rồi”.

Tịch Nhan lập tức dịu dàng trở lại, “Chúng ta đi tìm tiệm mỳ”.

Hai người khó khăn lắm mới tìm được một tiệm mỳ, nằm trong một con ngõ nhỏ, sung sướng ngồi xuống.

Hai bát mỳ kéo thịt bò nghi ngút khói được bưng lên, Trác Thanh Liên lấy đũa đưa cho cô, Tịch Nhan đón lấy, chuyên tâm ăn mỳ.

“Tịch Nhan, mai em có rảnh không?”. Anh hỏi.

“Em có”. Cô nói rồi ngẩng đầu nhìn anh, thấy đối phương vẻ mặt nghiêm trọng, dường như còn có chút lo lắng.

“Mẹ anh muốn mời em ngày mai đến nhà chơi”. Trác Thanh Liên nhìn cô không chớp, cẩn thận quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô, “Được không em?”

Tịch Nhan cười mỉm chi, thế là biết anh lo lắng vì chuyện gì rồi nhé.

“Gặp bố mẹ anh á?”. Cô cố ý chau mày vẻ khổ sở, “Hình như hơi bị nhanh quá!”

“Em không muốn sao?”, Trác Thanh Liên hỏi hộp hỏi.

Trầm tư trong giây lát, Tịch Nhan chậm chậm trả lời, nét mặt nở nụ cười dịu dàng: “Ai bảo thế? Em đương nhiên là muốn chứ!”

Trác Thanh Liên giờ mới tỉnh ngộ, hóa ra này giờ cô đang trêu đùa mình! Anh làm ra vẻ như muốn bóp cổ cô, cô cười hi hi chạy trốn.

Bây giờ thì anh đã hiểu, Tịch Nhan là khắc tinh của cuộc đời anh.

Cô trông thì có vẻ dịu dàng, yếu đuối, nhưng thực ra trong con người ấy bao hàm một chút trẻ con, một chút cố chấp, một chút dí dỏm, một chút buông thả, lại cực kỳ kiêu ngạo. Thế nhưng, cô là Đỗ Tịch Nhan, là Đỗ Tịch Nhan duy nhất trên trái đất này.

Tịch Nhan hoàn toàn không giống với một Triều Nhan xinh đẹp lộng lẫy, sức hấp dẫn lan tỏa bốn phương, những ưu điểm của cô, phải dốc công thể nghiệm mới có thể cảm nhận được.

Nghĩ tới Triều Nhan, tâm trạng Trác Thanh Liên lại trùng xuống. Có người chị cậ thế và ích kỷ như thế, anh cảm thấy lo lắng thay cho Tịch Nhan.

Nhân lúc anh còn đang ngồi ngẩn ngơ ra đó, Tịch Nhan đã chạy tới quầy hàng thanh toán rồi. Cô quay lại cười với anh: “Hôm nay em mời!”

Trác Thanh Liên không biết làm thế nào khác đành nhún vai, đưa tay với áo khoác ngoài cô để quên.

Hoàng hôn chiều mùa thu, hơi se lạnh. Anh giúp cô khoác áo ngoài, đưa tay cho cô: “Đi thôi”.

Tịch Nhan trao tay mình cho bàn tay ấm nóng của anh. Cô tự nhủ với mình, thứ đang nắm trong tay, đó chính là hạnh phúc thật sự.

Cô biết anh yêu cô, nhưng tình yêu có nồng nhiệt, sâu sắc đến đâu, cũng không thể một mực đòi hỏi vô lối, mà không cần đáp lại.

Lần xa cách ngắn ngủi này, khiến cô nhận thức được tình yêu đang ngày một nảy nở trong mình, và cũng lỡ mờ cảm nhận được, sự thấp thỏm không yên và lo âu phiền muộn trong lòng Trác Thanh Liên, dẫu anh không nói ra.

Cô hy vọng, tình yêu của họ có thể lớn lên khỏe mạnh từ sự cảm thông và thấu hiểu lẫn nhau, chứ không phải dần dần nhạt phai bởi một chuỗi những hiểu lầm nối tiếp.

Dù cho con đường phía trước mịt mù, đầy rẫy chông gai, khắp khểnh, cô tin mình có đủ dũng khí để đối đầu, cùng anh đồng tâm hiệp lực, kẻ vai chiến đấu.

34. Chương 34

Chương 34: Nỗi sợ hãi ngọt ngào

Nam nữ trưởng thành, qua lại một thời gian nhất định, sẽ phải đi gặp mặt bố mẹ đôi bên, rồi bàn chuyện cưới hỏi.

Tịch Nhan hiểu rõ ý nghĩa quan trọng của việc đi gặp bố mẹ Trác Thanh Liên lần này, mặc dù cảm thấy có chút đường đột, bởi dẫu sao hai người cũng mới qua lại được một tháng, nhưng nếu làm thế có thể giúp Trác Thanh Liên an tâm, cô sẵn lòng thỏa hiệp.

Hai người sống chung với nhau, không thể chuyện gì cũng theo ý mình được, cần không ngừng điều chỉnh nhịp đi của mình, cho phù hợp với bước chân của người kia.

Để thể hiện sự tôn trọng của mình, Tịch Nhan thay đổi thói quen thường ngày, để ý làm dáng, bới tóc gọn gàng, mặc lễ phục kiểu tây màu hồng tía, trang điểm nhẹ nhàng, môi tô son bóng màu hồng nhạt, trông càng trẻ trung xinh tươi.

Trác Thanh Liên lái xe đến đón cô, lập tức phát hiện ra sự khác lạ ở cô, liền cười trêu: “Nàng dâu xấu xí sắp phải gặp bố mẹ chồng rồi nhá!”

Tịch Nhan lên xe, thắt dây an toàn: “Lần đầu đến nhà chơi, nên mua chút quà mới phải, nhưng mà nhà anh dường như chẳng thiếu thứ gì, thật khiến người ta đau đầu...”

“Ai bảo không thiếu thứ gì?”. Anh mỉm cười nhìn cô, “Nhà chúng tôi còn thiếu một cô con dâu xinh đẹp nữa đây!”

“Kiều Dật!”. Cô trợn mắt nhìn anh, “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, đừng cười đùa cợt nhả như thế”.

Trác Thanh Liên nắm lấy tay cô, an ủi: “Không cần quá câu nệ mấy chuyện hình thức đó, em đồng ý đi gặp bố mẹ anh, đối với họ mà nói, đã là món quà tuyệt vời nhất rồi!”

Trong đôi mắt màu hổ phách của anh, chứa chan vô cùng thâm tình, cô biết, anh đã đem hạnh phúc của đời mình đặt cả vào đây rồi.

Cô cắn môi, cúi đầu: “Kiều Dật, em không được tốt như anh vẫn nghĩ đâu. Em đã từng yêu một người con trai, khi đó rất yêu rất yêu anh ta, đến tận bây giờ vẫn không sao quên được...”

“Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa”. Anh thả lỏng bàn tay, “Ai mà không có quá khứ? Anh chỉ muốn biết, ở bên anh, em có hạnh phúc không?”

Tịch Nhan tươi tắn hẳn lên, hai mắt long lanh, đôi má ửng hồng.

“Em rất hạnh phúc”.

“Có hạnh phúc hơn khi bên người ấy không?”. Anh nhìn cô bằng ánh mắt thiết tha.

Cô vẫn tiếp tục gật đầu, trả lời thành thật: “Chưa bao giờ hạnh phúc thế này”.

Trác Thanh Liên nín thở chờ đợi giây phút này, anh cúi xuống, hôn lên đầu ngón tay cô.

“Cảm ơn em, Tịch Nhan”.

Tịch Nhan nghe thấy tiếng anh thì thầm, mỉm cười lắc đầu, ngón tay khẽ lướt trên đôi môi mềm mại của anh:

“Thực ra, người nói cảm ơn phải là em mới đúng, chính anh đã giúp em hiểu được thế nào là tình yêu chân chính. Hai người yêu thương nhau, so với tình yêu đơn phương, đúng là một trời một vực!”.

Đến nhà họ Trác, trước mặt trưởng bối, Tịch Nhan cư xử hết sức đúng mực, mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng không vì thế mà luống cuống, trái lại rất lễ độ, chừng mực. Kiều Quyên trông thấy cô, tỏ vẻ vui mừng ra mặt, rồi tắt bếp cơm nước trong bếp với thím Trương.

Tịch Nhan muốn cùng giúp một tay, nhưng Thanh Y ấn cô ngồi xuống ghế sofa, cười hi hi: “Có người làm rồi, chị không cần phải động tay đâu!” vừa nói vừa quay sang nháy mắt với Trác Thanh Liên, “Nếu để chị làm mệ ra đây, anh em sẽ xót xa lắm!”

Trác Thanh Liên lại vờ như không hiểu ý tốt của cô, nhân cơ hội chế giễu: “Tịch Nhan lên lớp thì đứng giảng đường, về nhà thì lo bếp lúc, đâu có được làm đại tiểu thư như em, được hôm về nhà bố để thì chẳng chịu mó tay vào việc gì, chỉ chăm ăn là giỏi thôi!”

“Này, Trác Thanh Liên, anh nói gì thì cũng phải có chút lương tâm chứ!”, Thanh Y từ sofa nhảy phắt lên, “Ai bảo là em về nhà ăn không ngồi rồi? Bố, bố phải lấy lại công bằng cho con, ít nhất thì bát cũng do một tay con rửa đấy chứ?”

“Thanh Liên, lần này con nói oan cho em rồi”. Trác Diệp Phong đứng ra phân định trắng đen, “Em nó từ sau khi lấy chồng đã chăm chỉ lên nhiều rồi”.

“Xem ra em gái mình vẫn còn dạy bảo được”. Trác Thanh Liên đem hết công trạng trao hết cho Phó Viêm, Thanh Y tỏ ý không phục, quay qua xúi giục Tịch Nhan: “Anh em là người rất kiêu căng, lại tôn thờ chủ nghĩa gia trưởng, chị mà lấy anh ấy, sau này nhất định sẽ hối hận!”

Phó Viêm thấy tình hình có vẻ căng thẳng, hắng giọng giải vây: “Bà xã ạ, môi hở thì răng lạnh, đều là anh em trong nhà cả. Mà anh thấy anh trai đối xử với em cũng đâu có tệ, còn tặng xe hơi thể thao làm quà cưới cho chúng ta...”

“Tặng cái gì mà tặng, đều là em đáng được hưởng mà!”. Thanh Y nói thầm vào tai Tịch Nhan, “Anh em rất chi là gian xảo, vì muốn theo đuổi chị, mà tính toán kỹ càng từng đường đi nước bước, không từ thủ đoạn nào hết. Em nói cho chị biết, anh ta là một cao thủ tình trường, hồi cấp ba còn thay người yêu như thay áo, lần này cũng phải khó khăn lắm mới hồi tâm chuyển ý được thế này đấy”.

Trác Thanh Liên không khỏi lo lắng, lung túng, tuy rằng chỉ là chuyện cũ thời nông nổi, nhưng trước mặt Tịch Nhan vẫn chưa hay biết gì, anh vẫn cảm thấy hổ thẹn, khó xử.

Ai ngờ Tịch Nhan chỉ thờ ơ một câu: “Thế à?”, ánh mắt vẫn trong veo, “Ai mà không có quá khứ? Có ai trải qua tuổi trẻ mà chưa từng bùng nổ đâu? Chính bởi có những nông cuồng, nông nổi một thời tuổi trẻ ấy, thì chúng ta mới càng biết trân trọng những gì có được hôm nay”. Lịch sử ăn chơi hoành tráng của Trác Thanh Liên hồi trung học, cô đã nghe Tống Anh kể từ lâu. Cô hoàn toàn không để tâm. Bởi Kiều Dật mà cô biết, đối với chuyện tình cảm, không dễ dàng mở lòng, nhưng một khi đã mở lòng, thì nhất định là toàn tâm toàn ý.

Sở dĩ Thanh Y ngang nhiên kể xấu anh trai mình trước mặt Tịch Nhan, là bởi cô muốn “tiêm” trước cho Tịch Nhan một liều “vắc-xin”, để cô không bị quá khứ của Trác Thanh Liên làm cho sợ hãi mà bỏ chạy.

Cô tuy ước mơ một tình yêu trọn vẹn, đẹp như trong truyện cổ tích, nhưng cũng không đòi hỏi hoàn thiện tuyệt đối, không tự dựng lên hình ảnh một người yêu hoàn mỹ, không tỳ vết.

Nghe Tịch Nhan nói vậy, Trác Thanh Liên này giờ thấp thỏm lo lắng bỗng trở phào nhẹ nhõm. Trác Diệp Phong đứng bên cạnh gật đầu, vẻ hài lòng: “Con trai, con quả là có con mắt tinh tường. Cô gái này vẻ bề ngoài thì thuần khiết, nội tâm thì sâu sắc, không so đo thiệt hơn, rất hợp làm vợ tương lai của con”.

Đúng lúc ấy, Kiều Quyên tươi cười mang trà lên, gọi mời: “Tiểu Tịch, uống trà nào”.

Tịch Nhan bưng cốc trà lên, khẽ nếm một ngụm. Thanh Y bên cạnh cực kỳ đắc ý: “Chị đã uống trà nhà em, thì không thể không làm con dâu nhà họ Trác rồi”.

Bất luận dưới con mắt người ngoài, thân phận của một cô giáo cấp hai bình thường so với giám đốc tập đoàn Trác thị có không tương xứng đến đâu, một Trác gia giàu có một vùng so với nhà họ Đỗ gia cảnh bình thường có không môn đăng hộ đối thế nào, nhưng tình cảm giữa hai người, lại được nhà họ Trác trên dưới một lòng ủng hộ.

Đến tối, Trác Thanh Liên đưa Tịch Nhan về nhà. Cô nói muốn đi xe buýt, anh chiều theo ý cô, hai người tay nắm tay, suốt dọc con đường tối đến xe buýt. Dưới ánh đèn đường lơ mờ, hai bóng người in đậm trên nền đất, ngắn rồi lại dài.

Trác Thanh Liên bỗng nhiên dừng lại, mặt hơi nghiêng về phía Tịch Nhan: “Em thật sự không để tâm tới quá khứ của anh sao?”

“Câu hỏi này, không phải vừa rồi em đã trả lời rồi sao”. Tịch Nhan bình thản nhìn anh.

“Thực ra, trong lòng anh rất mâu thuẫn, vừa sợ em để tâm, lại càng lo em không để tâm”.

Trong mắt Tịch Nhan, ánh lên nét dịu dàng trong sáng: “Một người đàn ông chín chắn, lý trí như anh, đều biết suy tính thiệt hơn, có thể thấy rõ ràng cuộc tình này đã hành hạ con người ta như thế nào”.

Khóe mắt Trác Thanh Liên khắc khoải mong chờ: “Nếu em đồng ý lấy anh, anh sẽ không còn phải lo suy tính thiệt hơn thế này nữa”.

“Mới qua lại có một tháng, đã muốn kết hôn rồi sao?”. Tịch Nhan then thùng quẹt mũi anh, “Thế có gọi là hôn nhân sét đánh không hả?”

Anh kéo cô vào lòng, tựa cằm lên trán cô, thông thả nói: “Tịch Nhan, anh muốn sớm lấy em làm vợ”.

“Nếu giờ mà cưới, thì vội vàng quá, mọi người sẽ tưởng là chúng ta vì “bác sỹ bảo cưới”, hay là mình tổ chức đính hôn trước”. Tịch Nhan tính cách sao cho vẹn cả đôi đường, “Em gái anh cũng là đính hôn trước, rồi mới cưới mà”.

Trác Thanh Liên trầm tư hồi lâu, khẽ gật đầu: “Cũng được. Em về thưa chuyện với bố mẹ, rồi hai nhà hẹn một buổi gặp nhau, cùng chọn ngày lành tháng tốt”.

Mắt Tịch Nhan thoáng biến sắc, do dự một lúc, cô nói: “Kiều Dật, anh có thể giúp em tìm một căn phòng để ở được không, em muốn dọn ra ngoài”.

Chuyện tình yêu giữa cô và Trác Thanh Liên ngày càng phát triển công khai hơn, nếu cứ tiếp tục ở cùng phòng với Triều Nhan, hiềm khích sẽ ngày một lớn, khó mà vui vẻ với nhau được.

Trác Thanh Liên đã đoán được tám chín phần nguyên do, anh đáp: “Vừa hay anh có sẵn một căn hộ, cách trường em không xa lắm. Em cứ dọn về đó trước, sau này sẽ thành phòng tân hôn cho hai đứa mình”.

Nghe anh nói phòng tân hôn cứ tự nhiên như không, hai má Tịch Nhan đã đỏ lại càng đỏ thêm, cô dùng sức đẩy anh ra: “Cái gì mà phòng tân hôn? Người ta còn chưa đồng ý lấy anh mà!”

Trên chuyến xe buýt trở về, Tịch Nhan dựa vào vai Trác Thanh Liên ngủ ngon lành. Ánh trăng bàng bạc, chiếu qua cửa kính xe, phản chiếu lên khuôn mặt cô, trong sáng đến thánh thiện.

Anh chăm chú ngắm nhìn gương mặt bầu bĩnh đáng yêu như trẻ con của cô, muốn chạm vào, nhưng chỉ sợ động tới, mới phát hiện tất cả chỉ là ảo giác.

Trong thế giới của những người đang yêu, ngập tràn nỗi sợ hãi ngọt ngào, đó là niềm hạnh phúc nhỏ bé nhưng mãnh liệt của chúng ta.

35. Chương 35

Chương 35: Cùng người mình yêu, làm những điều vui vẻ

“Cái gì cơ? Con và Trác Thanh Liên đang yêu nhau?”. Tịch Nhan vừa đem chuyện cô qua lại với Trác Thanh Liên kể ẹ, bà không khỏi kinh ngạc gào lên, không thể tin nổi, “Mẹ không nghe nhầm đấy chứ?”

Tịch Nhan vẫn bình thản như không: “Thứ bảy tuần này, bố mẹ anh ấy đặt tiệc tại khách sạn, mời bố mẹ đến bàn bạc về chuyện hôn sự của hai đứa”.

“Đồ Diệu Hoa!” Bà hoảng hốt gọi chồng, “Những điều con gái ông nói có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi”, Đồ Diệu Hoa tủm tỉm cười, “Chuyện chung thân đại sự ai dám mang ra đùa?”

“Nhưng mà... nhưng mà...”. Mẹ cô bỗng hóa cà lăm, mặt đỏ bừng bừng, “Hic, không phải Triều Nhan đang theo đuổi anh chàng đó hay sao...”

“Chuyện tình cảm mà, sao ép buộc được”. Đồ Diệu Hoa ngăn không cho bà nói tiếp, nói đầy ắp ý, “Người mà cậu ta thích là Tịch Nhan, đây là duyên phận của hai đứa nó!”

“Tịch Nhan?” Bao nhiêu năm qua, trong mắt mẹ cô chỉ có Triều Nhan, đây là lần đầu tiên bà đánh giá kỹ lưỡng cô con gái nhỏ của mình, cô con gái mà bấy lâu nay bà không chú ý tới; dáng dong dỏng cao, da trắng

mịn màng, mặt mũi đoan trang, đường nét hài hòa, tuy không rực rỡ bắt mắt như Triều Nhan, nhưng vẻ duyên dáng dịu dàng nữ tính, cũng khiến người ta xao lòng...

“Mẹ!”, Tịch Nhan khẽ gọi. Vẻ mặt mẹ rất khó coi, luống cuống không biết phải làm thế nào, cứ như thể vừa làm điều gì sai trái.

“Cuối tuần này phải gặp nhà người ta rồi. Bà xã, lo chuẩn bị cho tươm tất một chút!”. Đỗ Diệu Hoa chuyển chủ đề, mẹ bỗng nhiên tỉnh lại, thở dài: “Trời ơi, thời gian gấp gáp quá rồi! Tôi phải mau mau đi sắm bộ quần áo mới, rồi làm tóc. Kết thông gia với nhà họ Trác cơ mà, không thể để người ra xem thường nhà mình được!”.

Mẹ phấn chấn sôi nổi hẳn lên, trước tiên là sắm một bộ váy kiểu nhà Đường lụa đỏ, rồi đến tiệm vừa uốn vừa nhuộm tóc, mắt ngó nghét cả nghìn tệ. Hội bạn bài thắc mắc sao bà bỗng dưng trở nên hào phóng, chịu tiêu tiền như thế? Bà mặt mày rạng rỡ: “Chút tiền ấy có đáng là bao? Tiểu Tịch nhà chúng tôi chẳng bao lâu nữa sẽ thành thiếu phú nhân nhà học Trác, nửa đời sau này tôi được hưởng phúc theo nó rồi!”

Trước đây câu cửa miệng của bà là “Triều Nhan”, bây giờ thì lúc nào cũng “Tiểu Tịch nhà tôi” thế này, “Tiểu Tịch nhà tôi” thế kia. Một người được cưng chiều, còn một người đang dưng bị thất sủng, sự đối nghịch quá khốc liệt, khiến Triều Nhan càng căm hận hơn gấp bội.

Thứ bảy, hai nhà gặp nhau tại khách sạn, Kiều Quyên tự nhiên và nhiệt tình chào hỏi mẹ Tịch Nhan, bà ngỡ người mất một lúc, mới nhận ra người hàng xóm mười mấy năm trước.

Năm ấy khi còn ở ngõ Tử Trúc, bà đối với mẹ con Kiều Quyên không được thân thiện cho lắm, lần này gặp mặt cũng khó tránh khỏi ngại ngùng, nhưng Kiều Quyên lại không để tâm gì tới chuyện cũ, thân mật kéo bà cùng ngồi xuống, uống trà hàn huyên.

“Tiểu Tịch là một cô gái ngoan, vừa hiểu biết lại cư xử đúng mực, đều là nhờ công chị chăm sóc dạy dỗ!”. Kiều Quyên không tiếc lời khen ngợi Tịch Nhan, khiến mẹ Tịch Nhan ngượng ngịu ra mặt: “Đâu có, đâu có, Tiểu Tịch nhà chúng tôi từ nhỏ đã rất hiểu biết, là tôi vẫn chưa quan tâm được nhiều đến nó...”, cứ như là đang tự kiểm điểm. Điều bà càng không thể ngờ tới, là ông thông gia tương lai Trác Diệp Phong không có chút gì ra vẻ ta đây giàu có, kiêu căng lên mặt nạt người, trái lại cực kỳ thân thiết, hòa nhã nói chuyện gia đình cùng vợ chồng bà, thực là ngoài sức tưởng tượng. Trác Thanh Liên cũng thể hiện là người nho nhã lễ độ, tận tình chu đáo, đối với Tịch Nhan lại càng hết mực yêu chiều, che chở.

Cô con gái mà trước giờ bà coi thường, đối xử tệ bạc, nay bước vào nhà người ta lại được nâng niu cung phụng như công chúa, thân làm mẹ không khỏi hổ thẹn, buồn vui lẫn lộn.

Trong không khí vui vẻ thoải mái, hai nhà nhanh chóng định ngày tổ chức hôn lễ, vào mùng một tháng một năm tới.

Ngày 7 tháng 11, Tịch Nhan và Trác Thanh Liên tổ chức lễ đính hôn, bày tiệc rượu tại cao ốc Liên Y, mời bạn bè thân thuộc của hai gia đình tới dự. Triều Nhan bận đi quay phim tại tỉnh ngoài, không tham dự được; Tống Anh mượn rượu giải sầu, uống hơi quá chén, không thể lái xe. Trác Thanh Liên sắp xếp ột trưởng phòng chưa lập gia đình trong công ty đưa cô về, kỳ thực là có ý mai mối.

Tống Anh lão đạo, chân nam đá chân chiêu bước tới, ôm chặt lấy Tịch Nhan xinh như mộng: “Bạn yêu quý của tớ, cậu nhất định phải hạnh phúc đấy nhé!”

“Tớ biết mà, tớ nhất định sẽ hạnh phúc!”. Tịch Nhan gạt đầu dứt khoát, mi mắt ngán lệ, đưa mắt sang phía Trác Thanh Liên, anh nắm chặt bàn tay trái cô.

Tống Anh trợn mắt, nói với Trác Thanh Liên: “Trác Thanh Liên, tôi nói cho anh biết! Tiểu Tịch là người chị em thân thiết nhất của tôi, anh phải đối tốt với cô ấy, không được phép bắt nạt, khiến cô ấy bị tổn thương, mùa hè thì là điều hòa, mùa đông làm đệm sưởi cho cô ấy...”

Không đợi cô nói hết, Tịch Nhan dùng tay che miệng cô lại, nửa muốn khóc nửa muốn cười: “Được rồi, cậu cứ yên tâm mà...”

“Không được!”, Tống Anh cố sức thoát ra khỏi tay cô, “Tớ muốn nghe chính miệng Trác Thanh Liên hứa với tớ!”

“Tổng Anh, anh bảo đảm với em, anh sẽ hết lòng chăm sóc, quý trọng Tịch Nhan, như quý trọng chính sinh mệnh của mình vậy”. Trác Thanh Liên vô cùng nghiêm túc nói, nắm chặt hơn nữa bàn tay trái Tịch Nhan trong tay mình.

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Tịch Nhan vô cùng xúc động, gần như rơi lệ.

“Được, vậy giờ tôi giao cô ấy cho anh!”. Tổng Anh cầm bàn tay còn lại của Tịch Nhan, trao vào tay Trác Thanh Liên, “Anh nhất định phải nhớ những lời anh nói hôm nay!”

Trác Thanh Liên nắm chặt lấy tay Tịch Nhan, không có ý định buông ra. Tịch Nhan cố ngăn dòng lệ đọng đầy khóe mắt, không cho nó trào ra.

“Tịch Nhan, bao giờ cậu cưới, tớ muốn làm phù dâu...” Tổng Anh mồm miệng líu ríu, một cơn choáng váng, toàn thân ngã nhào về sau, may nhờ có anh chàng trưởng phòng kia kịp thời đỡ được.

“Tiết Giang, cậu lo đưa cô ấy về nhà an toàn nhé”. Trác Thanh Liên dặn dò. Tịch Nhan nhìn anh đầy cảm kích, quay sang Tiết Giang: “Vậy làm phiền anh nhé”.

Vài ngày sau, Tịch Nhan dọn khỏi nhà bố mẹ, chuyển đến căn hộ đứng tên Trác Thanh Liên. Căn hộ đã được sửa sang cẩn thận, đồ đạc, điện gia dụng tất cả đều đầy đủ, sẵn sàng, cô chỉ việc mang vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân là xong.

Cô và Trác Thanh Liên tuy đã đính hôn, nhưng anh chưa hôm nào ngủ lại, tối nào cũng đưa cô về tới cửa, rồi quay lưng bước đi. Anh một mực tuân thủ lời hứa của mình – Tuyệt đối không ép buộc cô!

Thái độ tôn trọng và dịu dàng của anh, dần dần khiến Tịch Nhan mềm lòng. Nghĩ ngợi, rồi đấu tranh tư tưởng mãi, cô cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Tối nay, hai người ra ngoài ăn tối, Trác Thanh Liên như thường lệ lái xe đưa cô về nhà. Nhìn cô mở cửa, anh hôn nhẹ lên môi, dặn dò: “Em nghỉ sớm đi nhé”.

Tựa lưng vào cửa, nhìn bóng anh xa dần về phía thang máy, Tịch Nhan cất tiếng gọi: “Đừng đi!”

Trác Thanh Liên đứng khựng lại, chậm chậm quay đầu, tiến đến trước mặt cô.

“Hay anh vào nhà uống chén trà đã?”, cô bỗng thấy mặt mình nóng ran.

“Vậy cũng được”. Trác Thanh Liên mỉm cười hiểu ý.

Anh cởi giày theo cô bước vào nhà. Tịch Nhan xuống bếp pha trà, đến lúc cô bưng trà lên, Trác Thanh Liên đã ngủ gục trên sofa từ bao giờ.

Công trình cải tạo ngõ Tử Trúc đang trong giai đoạn nghiệm thu, dạo này Trác Thanh Liên gần như dành trọn thời gian trên hiện trường. Nhìn vẻ uể oải, mệt mỏi không giấu nổi trên gương mặt anh, Tịch Nhan rất xót xa. Cô không nỡ đánh thức anh dậy, lấy chăn từ phòng ngủ, nhẹ nhàng đắp cho anh.

Không biết ngủ đã bao lâu, lúc Trác Thanh Liên tỉnh dậy, thấy Tịch Nhan đang ngồi trên thảm phía trước sofa, xem phim câm. Trên bàn, là hai cốc trà vừa được châm nước nóng, khói bốc nghi ngút. Cây đèn đứng trong góc phòng, được chỉnh về độ sáng thấp nhất.

Anh lưu luyến không rời mắt khỏi gương mặt nhìn nghiêng yên tĩnh của cô, chăm chú như thế, xinh đẹp như thế. Anh muốn được ngắm cô mãi thế này, suốt cả cuộc đời.

Dường như cảm nhận được ánh mắt đắm đuối của anh, Tịch Nhan quay đầu lại: “Anh tỉnh rồi sao?”

Trác Thanh Liên vén chăn ngồi dậy: “Mấy giờ rồi em?”

“À, hai giờ hơn rồi”. Cô đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, bê cốc trà nóng lại cho anh.

“Anh không quen uống trà buổi tối”. Trác Thanh Liên cười cười.

“Anh ngồi trên sofa mà cũng ngủ được sao?”, cô hỏi han săn sóc, “Có phải ban ngày mệt quá không?”

“Không, là vì anh bị mất ngủ”. Anh liếc nhìn cô, dụng ý sâu xa, “Anh ngày nào cũng đến sáng mới ngủ được”.

“Hả?”, Tịch Nhan vội vàng hỏi, “Sao lại thế? Hay là do áp lực công việc?”

“Thế theo em thì vì sao?”. Trác Thanh Liên thấp giọng hỏi, ánh mắt lấp lánh, đắm đắm xoáy vào đôi mắt cô.

Tịch Nhan chợt tỉnh ngộ, mặt đỏ bừng, nín thinh, quay sang tiếp tục xem phim.

“Phim gì vậy?” Anh từ sofa bước xuống, vòng tay ôm cô từ phía sau.

“Một bộ phim cũ, của Mỹ, uhmm...”. Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị nhấn chìm trong mê đắm, hơi thở rối loạn, bởi anh đã cúi xuống, hôn lên cổ cô, hơi thở ấm nóng từ mũi anh vương vít bên tai.

“Ngốc ạ, anh vì em mà đêm đêm mất ngủ...”. Anh thì thầm trên cổ cô, tiếng nói ấm áp, du dương.

“Kiều Dật”, cô nắm lấy tay anh, đặt lên trước ngực mình, giọng nói dịu dàng, run run, “Em đồng ý!”

“Đồng ý cái gì?”. Anh ngẩng đầu, đắm đắm nhìn cô. Ánh đèn lù mù, phản chiếu trên gương mặt anh tú tuyệt vời của anh, hàng mi dài và dày, ánh mắt dịu dàng.

Tịch Nhan dùng tay vẽ lên bộ ngực trần của anh, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Cho anh!”

Trác Thanh Liên như nhận được một cơn chấn động cực đại, anh ôm chặt Tịch Nhan vào lòng, hận một nỗi không thể nhét thân hình mảnh mai mềm mại của cô vào thân mình, mãi mãi không bao giờ chia xa.

Từng cơn, từng cơn mê loạn ập đến, áo quần từng chiếc từng chiếc được cởi bỏ, bên tai, bờ môi đâu đâu cũng ngập tràn hơi thở nóng bỏng của anh, hôn xiêu phách lạc, chân tay mềm rũ.

Đêm đó, gối chăn mặn nồng. Tất cả lời nói, mọi câu thề non hẹn biển, tình yêu khắc cốt ghi tâm, đều hội tụ cả trong một cơn hoan lạc, quần quýt dịu dàng khiến ta dù chết cũng cam lòng.

Như Lục thế Đạt lai lạt ma Thương ương gia thố[1] từng viết: “Dữ hữu tình nhân, tố khoái lạc sự, biệt vãn thị kiếp thị duyên”[2].

[1] Lục thế Đạt lai lạt ma Thương ương gia thố: Môn Ba tộc, thiền sư đời thứ sáu Phật giáo phái Ninh Mã, là nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Tây Tạng, đồng thời là nhà thơ tình lãng mạn dưới thời vui Khang Hy.

[2] Hai người yêu nhau được bên nhau, bất luận làm việc gì đều thấy vui vẻ, bởi duyên kiếp là như vậy.

36. Chương 36

Chương 36: Người vợ như thế, chồng còn cần gì?

Giữa ngày đông khô hanh, lạnh lẽo, hai người bắt đầu dọn về sống chung.

Mỗi sáng thức dậy, Tịch Nhan nhìn người đàn ông nằm bên, trong lòng trào dâng một xúc cảm dịu dàng, cảm thấy mình thật hạnh phúc, cứ như đang nằm mơ vậy.

Năm thứ tư đại học, cô từng gặp một ông cụ xem tướng dưới chân cầu vượt thành phố A. Ông nói với cô rằng, năm hai mươi sáu tuổi cô sẽ gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình, rồi quen nhau, yêu nhau, che chở cho nhau, suốt đời không chia xa. Cô khi ấy không tin, bởi cô và Tô Hàng vẫn đang yêu nhau. Bây giờ ngẫm lại, cô biết, Trác Thanh Liên chính là người mà lâu nay cô kiếm tìm.

Tịch Nhan rất tháo vát, việc nhà lo đâu ra đấy, chuyện cơm nước cũng cực kỳ khéo léo. Cô dọn dẹp nhà cửa gọn gàng sạch sẽ, ngày ngày tưới nước ấy chậu hoa ngoài ban công, làm vài món ăn hợp khẩu vị. Trác Thanh Liên bận rộn với công việc bên ngoài, thỉnh thoảng về trễ, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Cô không trách cứ, cũng chẳng truy vấn, mà pha một cốc trà nóng cho anh uống giải rượu. Kể trước người sau, cô và Trác Thanh Liên đều vô cùng ân ái.

Thanh Y và Phó Viêm, thỉnh thoảng cũng tới nhà họ ăn cơm, nhìn ngắm ngôi nhà cũng không phải là nhỏ, được dọn dẹp gọn ghẽ đâu ra đấy, trên bàn ăn đầy những món ăn thịnh soạn, máy nghe nhạc diu dặt những bản nhạc không lời êm ái, thật khiến người ta ngưỡng mộ quá đỗi.

Thanh Y thầm khen ngợi tình cảm thắm thiết của hai người, như đôi uyên ương thắm thiết không rời, có cho làm thần tiên trên trời cũng chẳng màng; còn Phó Viêm thì lại ngưỡng mộ Trác Thanh Liên tìm được người phụ nữ đảm đang tháo vát, lại đoan trang hiền thực...

Tháng 12, những cơn gió lạnh ủa đến, mang theo những trận mưa rào rả rích.

Năm cùng tháng tận, công việc của Trác Thanh Liên vô cùng bận rộn, đã lâu không về nhà ăn cơm tối. Còn Tịch Nhan trừ những lúc bận chuẩn bị hôn lễ, đa số thời gian còn lại đều ở nhà, lên mạng, xem đĩa.

Tối hôm đó, cô gặp một người bạn tên “Nhất Diệp Quy Hàng” trên mạng, gửi cho cô lời mời kết bạn.

Tịch Nhan ngó qua thông tin của đối phương, ra là đến từ thành phố A.

“Sao bạn lại lấy tên là Nhất Diệp Quy Hàng”, cô hiểu kỳ hỏi.

“Bạn đã xem bộ “Đại thoại Tây du”[1] của Châu Tinh Trì [2] chưa? Trong đó có một câu thoại siêu kinh điển”.

[1] Đại thoại tây du (A Chinese Odyssey): phim do đạo diễn Lưu Trấn Vĩ thực hiện vào năm 1995, dựa theo tác phẩm Tây Du Ký của Ngô Thừa n, Châu Tinh Trì thủ vai chính – Tôn Ngộ Không.

[2] Châu Tinh Trì: diễn viên chuyên đóng phim võ thuật nổi tiếng của Trung Quốc.

“Tớ biết, câu ấy là – đã từng có một tình cảm chân thành bày trước mắt, mà ta không biết quý trọng, đợi đến lúc mất đi rồi mới hối hận không kịp, đau khổ nhất trên thế gian không gì hơn thế. Nếu ông trời có thể cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ nói với người con gái ấy rằng: “Tôi yêu em!” Nếu nhất thiết phải đặt ra một thời hạn cho tình yêu đó, ta muốn là một vạn năm”.

“Cậu nhớ rất chính xác, gần như không sót chữ nào”.

“Bởi bộ phim này tớ xem đi xem lại không dưới mười lần rồi, mà không lần nào là không khóc”.

“Rõ ràng là phim hài, mà sao cậu lại khóc?”

“Tớ cũng không biết nữa, có lẽ do trời sinh tớ tuyến lệ dồi dào hơn người cũng nên”.

“Bạn là một người đa sầu đa cảm, dịu dàng điềm đạm, ít nói, mà cũng chẳng hay cười”.

“Bạn hình như rất hiểu tớ”. Tịch Nhan cười.

“Tớ có thể tượng tượng. Bạn thích lên mạng, xem đĩa, nghe nhạc? Thích ăn mỳ kéo thịt bò? Hay ngủ nướng?”

“Đúng, đúng, đúng”. Tịch Nhan ngón tay không rời bàn phím.

“Tớ cũng quen một cô gái như vậy. Lúc đó thì cảm thấy cô ấy rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng khi mất đi rồi mới hiểu được cô ấy quan trọng đến nhường nào, tiếc nuối, hối hận thì cũng chẳng kịp nữa rồi”.

“Ồ, bạn có thể tìm và theo đuổi lại người ta”.

“Có được không? Vẫn còn kịp chứ?”

“Tớ không biết, bạn phải đi hỏi cô ấy chứ”.

Sau khi đối phương đăng xuất, Tịch Nhan mới trông thấy chữ ký của cậu ta: “Em và tôi, đã đang và sẽ không bao giờ lìa xa”.

Trác Thanh Liên lặng lẽ bước vào, ôm lấy cô từ phía sau.

“Đang nói chuyện với ai vậy?” Anh khẽ hỏi, cảm đuôi ti lên cổ Tịch Nhan, hơi thở phả lên má cô, ấm nóng.

“Một người xa lạ”. Tịch Nhan vừa nói, vừa đưa tay tắt máy tính.

Trác Thanh Liên xoay vai cô lại, áy náy nói: “Anh xin lỗi, dạo gần đây bận quá, không có thời gian ở bên em”.

“Chẳng phải là gặp gỡ, tiếp đãi khách hàng sao, chuyện bình thường thôi mà, đâu có phải anh ra ngoài làm chuyện gì khuất tất”. Tịch Nhan lấy tay véo mũi anh, sống mũi cao cao, thẳng tắp, vô cùng anh tuấn, nếu không phải quen biết anh từ nhỏ, chắc cô đã nghi ngờ anh đi thẩm mỹ.

“Tâm trí anh lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh của em, chẳng có hứng thú làm việc gì cả”. Anh nâng mặt cô lên, khẽ hôn lên chóp mũi, rồi dịch dần xuống làn môi mềm hơi cong cong.

“Anh mệt rồi đúng không? Để em chuẩn bị nước cho anh tắm”. Tịch Nhan toan đứng dậy, liền bị Trác Thanh Liên kéo lại, hai người ngồi vào sofa, cô ngồi trên đầu gối anh.

“Anh không mệt, anh chỉ đói thôi”. Miệng nói, tay anh lần cởi cúc áo ngủ của cô: “Tịch Nhan, anh muốn chén sạch em!”

Hai người họ cũng đã lâu không gần gũi, anh hôm nào cũng tối đêm mới về tới nhà, rồi vùi đầu vào ngủ. Tịch Nhan vuốt ve mái tóc dày của anh, để anh mặc sức vùi mặt vào bộ ngực mềm mại của cô, làn môi lướt dần xuống phía dưới.

Tịch Nhan trước nay chưa bao giờ dùng nước hoa, nhưng toàn thân lại toát lên một hương thơm thanh khiết, trang nhã, không xa hoa, không sặc sỡ, chỉ đơn giản là hương vị của nước sau khi tắm.

Trác Thanh Liên hai mắt nhắm nghiền, tham lam chiếm đoạt lấy thứ hương thơm của đất trời ấy. Anh dùng đôi môi trên chọc cô, uyển chuyển dịu dàng mà ngang ngược, độc chiếm, lưu lại trên da thịt mịn màng của cô không ít vết tích đo đỏ.

Tịch Nhan hỏn hển, hai má bừng đỏ, tiếng gọi đứt quãng: “Kiều Dật... Dật...”

Anh mở to mắt, dưới ánh đèn mờ mờ, mái tóc dài của cô xõa tung, làn da trắng trẻo trơn láng, đầy mắt người nét xuân quang.

Ánh mắt anh chợt sẫm lại, đè cô xuống ghế sofa, cả thân hình cao lớn cường tráng phủ kín lấy cô. Anh mạnh mẽ chiếm trọn đôi môi cô, mềm mại, ướt át như hòa quyện làm một trong miệng.

Tịch Nhan khẽ rên rỉ, ngón tay bấm sâu vào da thịt anh. Anh cuồng nhiệt như vũ bão, khiến cô choáng váng, và cũng ngáy ngất.

Tịch Nhan trước nay không biết rằng, hai người họ lại có thể hòa hợp đến thế, cảm giác nam hoan nữ ái lại tuyệt diệu đến vậy.

Lần nào cũng đều như lần đầu tiên, lại cũng như lần cuối cùng, quần quýt tới khi băng tan lửa tàn. Đường như, đó không phải là nhu cầu thể xác, mà là khát khao của tâm hồn, không muốn dừng lại, cũng không bao giờ thỏa mãn.

Trong cơn mơ màng, Trác Thanh Liên ôm chặt lấy Tịch Nhan, như sợ cô tan biến như khói mây, rồi lại gắng sức kéo cô vào lòng mình.

Tịch Nhan dán mình lên tấm ngực trần rộng lớn ấm áp của anh, khép đôi mi mãn nguyện.

Trời sáng, Trác Thanh Liên phải lên công ty, nhưng cứ quyến luyến mãi cơ thể mềm mại, ấm nóng và ngát hương của cô.

Tịch Nhan giục anh trở dậy, đưa khăn mặt, lấy kem đánh răng cho anh. Hai người chen nhau trong nhà tắm, anh hỏi: “Hôm nay là thứ bảy, em có kế hoạch gì không?”

“Đương nhiên là bận chuẩn bị cho hôn lễ rồi”, Tịch Nhan liếc anh một cái, trách yêu: “Chỉ tiếc là, chú rể này đến thời gian để thử lễ phục, chụp hình cưới cũng không có”.

Trác Thanh Liên vẻ đầy áy náy, day dứt: “Tịch Nhan, anh sợ rằng hôn sự của chúng mình phải lùi lại một thời gian”.

“Tại sao?”

“Khu vui chơi đã bước vào giai đoạn hoàn công, những ngày này, anh phải thường trực ở cơ quan giám sát xây dựng. Họ bảo công trình lớn như thế, phải mời chuyên viên của tỉnh đến xét duyệt nghiệm thu mới được”. Trác Thanh Liên nhún vai, tỏ vẻ không làm sao khác được. “Nếu cưới vào Tết dương lịch, thực sự

là không sắp xếp được thời gian. Anh đã bàn bạc qua với bố mẹ, họ bảo có thể lui lại đến tháng ba. Tịch Nhan, giờ anh muốn biết ý kiến của em thế nào”.

“Tháng ba cũng rất tốt, đúng tiết trời mùa xuân ấm áp, muôn hoa đua nở”, Tịch Nhan dịu dàng nói, “Cũng vừa hay, may mà em chưa gửi thiệp mời đi”.

Trác Thanh Liên kéo cô vào lòng: “Em không giận anh chứ?”

Cô lắc đầu.

Anh cúi đầu, nhìn sâu vào mắt cô, khẽ nói: “Ban đầu là anh hứa sẽ chăm sóc cho em, giờ lại thành ra em lo lắng cho anh. Em có thấy cuộc sống như thế này là khô khan, nhàm chán không?”

“Kiều Dật, em từ lâu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi”, Tịch Nhan thở phào, “Trước lúc chúng ta đính hôn, mẹ anh đã tìm em nói chuyện. Mẹ nói, làm vợ thương nhân không hề sung sướng, hào nhoáng như người ta vẫn tưởng. Làm vợ Trác Thanh Liên, nhất thiết phải hội đủ ba điều kiện”.

Trác Thanh Liên thay đổi nét mặt, trở nên dè dặt: “Ba điều kiện nào?”

“Thứ nhất, là phải rất, rất, rất yêu anh, có thể cùng anh đồng cam cộng khổ, sống chết hoạn nạn có nhau. Thứ hai, phải có tâm lý vững vàng. Thương trường như chiến trường, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, không ai biết tương lai sẽ thế nào, có thể phá sản chỉ trong một đêm, từ tỷ phú thành vô sản, ăn mày, thậm chí tù tội. Thứ ba, là phải chịu được nỗi cô đơn”.

“Thế vì sao em còn đồng ý lấy anh?”

Tịch Nhan nhìn thẳng vào mắt anh: “Bởi em nhận thấy, cả ba điều kiện đó, bản cô nương đây đều có đủ”.

Trác Thanh Liên ngẩng người nhìn Tịch Nhan, trong mắt ngời lên ánh sáng lạ thường. Đây chính là người phụ nữ anh vất vả theo đuổi, dành trọn tình yêu thương, quả nhiên là anh không nhìn lầm người. Một thứ cảm xúc vô cùng đặc biệt, cuộn cuộn dâng lên trong lồng ngực.

Anh run run ôm chặt Tịch Nhan vào lòng, xúc động: “Có được người vợ thế này, người làm chồng như anh còn cầu gì hơn nữa?”

Tịch Nhan vòng tay dịu dàng ôm lấy anh, mi mắt khép hờ, khóe môi mỉm cười.

Kiều Dật, em yêu anh. Vì anh, em có thể làm nhiều hơn thế nữa.

37. Chương 37

Chương 37: Anh sao có thể không yêu em được

Tịch Nhan lên mạng thường hay gặp “Nhất Diệp Quy Hàng”, lần nào cũng vậy, chỉ cần thấy cô trực tuyến, đối phương ngay lập tức vào tìm cô nói chuyện. Những buổi tối Trác Thanh Liên vắng nhà, Tịch Nhan thật sự có chút cô đơn, nói chuyện cùng “Nhất Diệp Quy Hàng”, giúp cô “giết” không ít thời gian.

Nhưng trong cái thế giới mạng hư ảo ấy, Tịch Nhan không vì thế mà mê mẩn quá đà.

Chức ký trên QQ của cô có viết một câu: “Cuộc sống yên bình, tháng năm tĩnh lặng, còn mong gì hơn?”

Hôn lễ lùi lại, Tịch Nhan đâm ra nhàn rỗi. Gọi điện định rủ Tống Anh cùng đi dạo phố, thì nhận được câu trả lời rằng: “Không có thời gian, bản cô nương đang gặp vận, đề nghị không làm phiền!”

Tối hôm Tịch Nhan đính hôn, Tống Anh và anh chàng Tiết Giang đưa cô về nhà hôm đó như rơm gặp lửa, bùng cháy dữ dội, không sao dập nổi.

“Anh ta đưa tớ về nhà, còn rót nước pha trà, chăm sóc cho tớ cả đêm, sáng hôm sau mới về, thế là tớ bỗng thấy có cảm tình với anh ta”.

Con người ta trong lúc yếu đuối, rất dễ nảy sinh tình cảm với người khác. Hơn nữa, Tiết Giang cũng là một anh chàng tử tế. Dần dà, cảm tình thành ra thích, thích lâu rồi, hóa thành yêu.

Tịch Nhan cười: “Tổng Anh, chẳng phải cậu từng nói không tin vào tình yêu, không tin tưởng đàn ông hay sao? Vừa đó mà đã yêu người ta luôn là sao?”

“Bởi vì, tớ vẫn luôn luôn hy vọng vào tình yêu”, Tổng Anh thật thà chia sẻ qua điện thoại, “Dù cho có bị thương thêm lần nữa, tớ vẫn sẽ đứng dậy. Vết thương lành rồi sẽ quên đau. Tớ sẽ lại kiếm tìm tình yêu, toàn tâm toàn ý, không quan tâm sau này ra sao!”

Đúng vậy, họ đều là những cô gái như thế, miệng thì bảo chỉ có kẻ ngốc mới đi tin vào tình yêu, sau cùng vẫn tình nguyện làm kẻ ngốc tin vào tình yêu đó.

Nhờ có Trác Thanh Liên mà vết thương Tịch Nhan những tưởng không bao giờ lành miệng ấy không còn đau nữa, cô một lần nữa mắc vào lưới tình, không nao núng, mạnh dạn dần thân.

Chỉ có điều lần này, cô tin rằng, anh chính là người đàn ông của đời mình.

Đêm trước đêm Giáng sinh, Tịch Nhan nhận được một cuộc điện thoại lạ, đầu dây bên kia cởi mở bắt chuyện: “Bạn cũ, còn nhớ mình không? Mình là Diệp Quân đây!”

Cô sao mà quên được? Diệp Quân, lớp trưởng lớp cấp hai, hồi đó vì chuyện của Tô Hàng mà hai người từng có chút xích mích với nhau. Có điều, hai người vốn đã thuộc hai thế giới khác nhau, cũng chẳng mấy khi chuyện trò, nên từ sau khi tốt nghiệp cấp hai, gần như hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Tịch Nhan còn đang thắc mắc làm thế nào mà cô bạn này biết được số di động của mình.

“Cậu giờ thành người nổi tiếng ở cái thành phố C này rồi, ai mà không biết cơ chứ? Thiếu phu nhân tương lai nhà họ Trác, là nàng lọ lem sắp bước vào tòa lâu đài... Hồi học cấp hai, mình đã cảm thấy cậu có cái gì đó khác người, quả nhiên không sai!”

Cái gì mà khác người, chẳng qua là con vịt xấu xí, giữa đám đông, nhát gan sợ sệt, bị người ta xa lánh, xem thường, thời gian qua đi “vận đổi sao dời”, vịt con xấu xí chớp mắt hóa thành thiên nga xinh đẹp, lộng lẫy, điều này e Diệp Quân có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

“Đêm Giáng sinh này, lớp cấp hai chúng ta tổ chức họp lớp. Các bạn hiện đang cư trú tại thành phố C đều phải tham gia. Tịch Nhan, cậu cũng nỗ lực mặt mình một chút chứ?”. Diệp Quân vẫn như ngày nào, hùng hùng hổ hổ, nhanh nhẹn miệng.

“Ok, mình nhất định sẽ tới”. Những ngày mùa đông mưa gió liên miên thế này, Tịch Nhan ở nhà mãi đến phát chán lên rồi, cũng muốn ra ngoài thay đổi không khí một chút.

Tối hôm đó, Trác Thanh Liên hiềm hơi lấm mới về nhà đúng giờ. Bước vào cửa, thấy Tịch Nhan đang đeo tạp dề, bận bịu trong bếp. Anh rón ra rón rén bước vào, choàng tay ôm chặt eo cô. Tịch Nhan được một phen đứng tim, quay lại trách yêu: “Anh làm cái gì thế? Làm người ta hết cả hồn!”

Trác Thanh Liên giành lấy xẻng xúc thức ăn trong tay cô: “Vợ anh vất vả rồi. Hôm nay để anh giúp một tay!”

Tịch Nhan thấy rõ, ánh mắt anh ánh lên niềm vui, những lo lắng thời gian qua biến mất không còn dấu vết.

Trác Thanh Liên xào nấu mấy món sở trường, còn mở một chai rượu vang. Ngồi bên bàn ăn, cô cười hỏi anh: “Sao rồi anh? Nghiệm thu xong rồi đúng không?”

“Chuyên viên của tỉnh hôm qua mới tới, sao nhanh vậy được?”. Anh gấp một miếng thịt bò đút cho cô, “Em nếm thử xem, xem tay nghề của ông xã em thế nào?”

Trác Thanh Liên vốn không thích ăn thịt bò, nhưng để chiều theo Tịch Nhan, anh thay đổi khẩu vị, còn cất công học xem thịt bò nấu sao cho ngon.

“Ngon lắm”, Tịch Nhan khen ngợi, “Màu sắc, mùi vị đều rất tuyệt, ngang ngửa với đầu bếp cấp cao trong cao ốc Liên Y rồi”.

Nghe cô nhắc đến cao ốc Liên Y, Trác Thanh Liên chợt nhớ tới một chuyện. Anh buông đũa xuống: “Đêm Giáng sinh, Trác thị mở tiệc cuối năm tại cao ốc Liên Y, yêu cầu phải mang vợ con theo”.

Tịch Nhan chau mày: “Vừa hay, lớp cấp hai của em cũng tổ chức họp mặt vào hôm ấy”.

“Không đi không được sao?” Trác Thanh Liên nhìn cô chăm chăm.

“Ấy, em đã nhận lời rồi, giờ thất hứa sao tiện”.

“Hay là thế này”. Anh rót rượu vào ly trước mặt cô, “Em cứ đi họp lớp với các bạn trước, tan họp rồi lại về dự tiệc của Trác Thị, thế là vẹn cả đôi đường”.

Tuy không thể ngày ngày kề cận bên cô, song cô lúc nào cũng chiếm một vị trí ấm áp, êm ái nhất trong tim anh. Anh không chuyên quyền độc đoán, bất cứ việc gì cũng nghĩ cho cô, chưa khi nào khiến cô phải khó xử. Sự chu đáo, quan tâm tới những điều nhỏ nhặt nhất của anh, khiến Tịch Nhan cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cô nâng ly rượu lên: “Cảm ơn anh, ông xã!”

Đạo gần đây, Tịch Nhan chịu ảnh hưởng từ Trác Thanh Liên, đã dần biết uống rượu vang, không còn bị dị ứng nữa, thậm chí còn thấy thích cái cảm giác chuyển choáng hơi men ấy.

Nếu đem tình yêu so sánh với rượu vang, họ chẳng qua chỉ mới nếm trải mùi vị ngọt thơm ban đầu mà thôi, vị nồng đậm lúc sau và dư vị còn đọng lại, đáng để học dùng cả cuộc đời thưởng thức.

Đêm Giáng sinh, trời lất phất mưa bụi, nhiệt độ giảm đột ngột, rét tê tái.

Mặc dù thời tiết không ủng hộ, nhưng khí thế của mọi người không vì thế mà giảm sút. Những con phố lung linh ánh đèn, từng dòng người và xe qua lại tấp nập, những chiếc ô đủ màu sắc sặc sỡ xuôi ngược không ngừng, bất chấp thời tiết khắc nghiệt.

Trác Thanh Liên lái xe đưa Tịch Nhan đến địa điểm họp lớp, không quên đặt lên trán cô một nụ hôn: “Em lên mau đi. Đúng tám giờ, anh ở dưới lầu đợi em”.

“Anh phải làm MC cho buổi tiệc mà, không cần đón em đâu, em có thể bắt taxi được mà”.

“Thế sao được?”. Trác Thanh Liên vén mớ tóc mai lòa xòa trước trán cô, ánh mắt chan chứa yêu thương, “Anh không thể vì chuyện công ty, mà đối xử lạnh nhạt với vợ mình được. Tịch Nhan, đối với anh, em mãi mãi là quan trọng nhất!”

Anh chàng này thật khéo ăn khéo nói, từng câu nói ra đều chạm tới tận đáy lòng cô. Trước mặt người ngoài, Tịch Nhan đoan trang, dè dặt, duy chỉ có trước anh, cô như một đứa trẻ được nuông chiều dung túng. Anh không nỡ để cô bị tổn thương, chăm sóc từng li từng tí, bất cứ mọi chuyện dù lớn dù nhỏ, đều được xử lý cẩn thận, thỏa đáng.

Thứ cảm giác này, ấm áp vô cùng, đến nỗi khiến người ta quên đi mùa đông mưa gió đang thét gào lúc ấy.

Tịch Nhan nhìn anh, đôi mắt long lanh như nước, rồi rừ từ nhưn cảm lên, khẽ hôn đôi môi anh.

Trác Thanh Liên ánh mắt mơ màng, ham muốn nụ hôn nóng bỏng hơn nữa. Nhưng cô đã nhanh chóng mở cửa xe, dặn lại một câu: “Lúc nào tới thì gọi điện cho em!”

Nhìn theo bóng dáng gầy gầy, mỏng manh của cô mất hút sau màn mưa tối, anh bất giác thở dài, không biết vì thỏa mãn hay bởi không biết làm thế nào.

Tịch Nhan, Tịch Nhan, bảo anh làm sao mà không yêu em cho được?

Tịch Nhan bước vào phòng VIP của khách sạn, đã có không ít bạn bè có mặt.

Từ 16 đến 26, chớp mắt đã 10 năm trôi qua, những cậu thiếu niên bông bột, những cô thiếu nữ ngây ngô ngày nào, đều đã trưởng thành, từ lâu đã không còn là những cô bé, cậu bé khi xưa nữa. Tuy đều ở trong cùng một thành phố, nhưng đại đa số không gặp lại nhau để từ khi tốt nghiệp, chuyện trò rôm rả không dứt.

“Tịch Nhan!”, có người gọi tên cô, Tịch Nhan nhìn theo hướng đó, trong góc dưới ánh đèn lù mù, Diệp Quân ngồi trên sofa đang vẫy tay gọi cô. Cô bạn thay đổi không nhiều, mái tóc ngắn gọn gàng, hoạt bát, vẫn nguyên hình tượng một cô nàng tomboy[1].

[1] Tomboy: chỉ những cô nàng có cá tính mạnh mẽ, tác phong ăn mặc, nói năng giống con trai.

Tịch Nhan bước tới, Diệp Quân kéo tay cô, nhiệt tình: “Cậu đến được thế này, tớ thật sự rất vui”.

Trong lớp cấp hai, ngoài Tô Hàng ra, người tiếp xúc nhiều nhất với Tịch Nhan chính là Diệp Quân, nhưng đương nhiên là toàn là để mách lẻo Tịch Nhan thế này, thế nọ, bắt cô chép phạt, ghi tên cô đến muộn, trốn học, ngủ gật trong lớp.

Không ai nghĩ rằng, có một ngày nọ họ cùng ngồi với nhau, tay nắm tay trò chuyện chân thành. Diệp Quân công tác trong một cơ quan nhà nước, năng nổ được việc, khiến đường công danh của cô một bước lên mây, giờ đã là phó phòng rồi.

Có người cười hì hì đứng ra tổng kết: “Trong các bạn học cũ ngồi đây, làm quan chức lớn, Diệp Quân là nhất, kể đến tiền bạc, Đỗ Tịch Nhan đứng đầu, còn xét về học lực, Tô Hàng nhất định chiếm đầu bảng rồi, tiến sỹ từ nước ngoài về cơ mà!”

Nghe tới cái tên Tô Hàng, Tịch Nhan thoáng kinh ngạc: “Tiến sỹ từ nước ngoài về? Anh ấy về nước từ khi nào vậy?”

“Cậu vẫn chưa biết sao?” Người kia cũng ngạc nhiên không kém, “Cậu ta về nước được hơn hai tháng rồi, nhập hộ khẩu thành phố, được phân vào làm ở phòng nào đó thuộc sở xây dựng của tỉnh. Tối nay chính là cậu ta tới đây công tác, nên mời cơm các bạn học cũ ở thành phố C đó”.

Ra là vậy! Trống ngực Tịch Nhan đập thình thịch, không phân biệt nổi là cảm xúc gì. Cô cắn môi, nhìn sang Diệp Quân: “Là anh ta bảo cậu gọi điện cho tớ?”

“Chia tay rồi, thì vẫn là bạn mà”. Diệp Quân rõ ràng hiểu rõ mối quan hệ của hai người họ, “Hơn nữa hai cậu còn ngồi cùng bàn, hồi đó thân thiết như thế!”

Tịch Nhan mạch tư tưởng rối loạn, không biết nói gì hơn.

Đúng lúc cô đang do dự xem nên đi hay ở, thì cánh cửa mở ra, có tiếng người kêu lên: “Tiến sỹ Tô đến rồi!”

Tịch Nhan ngẩng đầu lên, Tô Hàng đứng ngay cửa, mặc áo khoác lông cừu màu đen, cao lớn rắn rỏi, gương mặt sáng sủa rạng rỡ.

Giữa đám đông vây quanh, anh nhìn cô cười khoe hàm răng trắng, ánh mắt long lanh.

Trong thoáng ngẩn ngơ, cô nhướn mi, dường như lại gặp lại cậu thiếu niên rực rỡ hào quang năm nào.

Đôi mắt, khuôn mày vẫn như cũ, vẻ anh tuấn, rạng ngời vẫn như xưa.

38. Chương 38

Chương 38: Khi tình yêu đã là dĩ vãng

Năm năm trước rời xa nơi góc bể chân trời, bật vô âm tín, bỗng chốc, đứng sờ sờ ngay trước mắt

Nước cờ này của Tô Hàng khiến Tịch Nhan trở tay không kịp.

Cô tuy bề ngoài trầm tĩnh, trang nghiêm như một pho tượng, nhưng Tô Hàng nhìn thấu những lo âu và hỗn loạn trong đôi mắt cô.

Gương mặt trắng trẻo, đôi mắt đen bí ẩn, làn môi mỏng và hơi cong cong... Tịch Nhan tuy không thể nói là vô cùng xinh đẹp, song lại được dáng người thanh mảnh, cao ráo, nước da trắng trẻo mịn màng, cùng ánh mắt trong sáng nhưng hờ hững, lại có vẻ tươi mới vô cùng hấp dẫn. Tựa như một đóa hoa bách hợp tao nhã, thoang thoảng mùi thơm, nhất cử nhất động đều khiến người ta cảm nhận được sự điềm tĩnh.

Thế gian này không thiếu hoa thơm cỏ lạ, có loại có lẽ sắc sẽ hơn cô, nhưng hương thơm thì chưa ai vượt qua nổi.

Ngần ấy năm, nơi đất khách quê người, biết bao sắc nước hương trời chung quanh, nhưng không sao tìm được một người con gái, có hương vị giống như Tịch Nhan. Thứ khí chất trang nhã thơm tho, dung nhan thuần khiết, thanh lệ ấy, cứ vô tình nhảy vào tâm trí anh khi nửa đêm tỉnh mộng.

Vẻ đẹp của Tịch Nhan, phải thật tinh tế mới có thể cảm nhận được. bạn những tưởng cô ấy tầm thường, không có gì mới lạ. Rồi mới chợt nhận ra, trong cái trong veo như dòng suối của cô ấy, lại có thể khúc xạ ra những tia sáng lung linh muôn màu.

Sắp làm vợ thương nhân giàu có bậc nhất nhì tỉnh, nhưng Tịch Nhan vẫn giữ nguyên vẻ giản dị vốn có, toàn thân từ trên xuống dưới không mang bất cứ một đồ trang sức rườm rà nào, ngoại trừ... Ánh mắt Tô Hàng dừng lại trên ngón tay cô, một chiếc nhẫn bạch kim gắn kim cương, sáng lấp lánh dưới ánh đèn, chói lóa bóng cả mắt anh.

“Tô Hàng, Tịch Nhan đính hôn rồi. Nó không đợi anh rồi!”. Một tháng trước, Triều Nhan tới thành phố A công tác, đã hẹn gặp anh.

Kỳ thực họ đã gặp nhau từ lâu, Triều Nhan đang làm chương trình phỏng vấn “Người thành phố C đi khắp thế giới”, cất công tới thành phố A thu hình, đối tượng phỏng vấn không ai khác ngoài anh - tiến sỹ ngành kiến trúc trẻ tuổi tài năng, vừa từ nước ngoài trở về phục vụ Tổ quốc.

Anh thừa nhận, Triều Nhan vẫn rất xinh đẹp, vẫn như lần đầu tiên anh gặp cô, mắt sáng răng trắng, rực rỡ chói lọi. Chỉ có điều, anh không còn thấy lại cái cảm giác tim đập thành thịch của ngày xưa nữa.

Hóa ra, tình yêu thực sự là một thứ cảm giác. Bạn tưởng người mình yêu là người này, kỳ thực chỉ là ngộ nhận.

Cuộc đời mưa nắng thất thường, trời đang quang mây bỗng đâu mây đen đầy trời, lang tâm chớp mắt bỗng lạnh lùng.

Trước khi gặp chị em nhà họ Đỗ, cuộc sống của Tô Hàng vô cùng đơn giản, không chút vẩn vương, thấp thỏm. Bố anh là bộ đội chuyên nghiệp, tính tình nghiêm khắc, cứng nhắc. Từ nhỏ đã chịu sự quản thúc chặt chẽ, anh ngoài việc học, không còn mối quan tâm nào khác. Theo đúng kỳ vọng của bố, trung học học trường điểm, đại học vào trường điểm, tốt nghiệp xong tìm một công việc phù hợp, sinh con.

Cuộc sống của anh cứ thế trôi qua trong bình lặng, như mặt nước hồ tĩnh lặng, lấp lánh dưới ánh nắng chói chang. Sự xuất hiện của Tịch Nhan, đã gợi lên những cơn sóng lăn tăn.

Tịch Nhan là tuýp phụ nữ mà Tô Hàng chưa bao giờ từng gặp, lãnh đạm, cô độc lại có chút ương bướng, bình thường thì ngoan hiền như chú chuột trong hang, nhưng nội tâm thì lại rất cổ quái, tinh anh.

Nhìn cô bị bạn bè xung quanh xa lánh, miệt thị, một mình vẫy vùng trong bóng tối. Xuất phát từ sự thương hại, anh đưa tay ra cho cô nắm lấy. Hai năm ngồi chung bàn, anh cảm nhận được sự lạnh lợi của cô, ở bên cô cảm thấy rất vui, nhưng lại không thể yêu cô.

Lúc đó mới có tí tuổi đầu, đâu biết thế nào là tình yêu. Là một học sinh ưu tú, anh ngoan ngoãn vâng lời, kính thầy yêu bạn, nam sinh hay nữ sinh nhất loạt đều là bạn học, hai chữ “yêu đương” căn bản không có trong từ điển của anh.

Cho nên, trong thời gian học trung học, Tô Hàng mặc dù nổi bật giữa chúng bạn, nhận được vô số sự ái mộ từ các bạn nữ, nhưng chưa yêu ai bao giờ.

Lần đầu tiên trong đời anh biết thế nào là tình yêu, là tại sân trường đại học Q, khi anh gặp Đỗ Triều Nhan.

Hội sinh viên trường đại học Q chiêu sinh, một cán bộ hội học sinh trung học đa tài, có khả năng tổ chức là anh cũng nóng lòng muốn thử sức. Hôm đó, vừa kết thúc một trận bóng, anh mặt đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, tay vẫn ôm quả bóng rổ, chạy thẳng tới văn phòng hội sinh viên.

Tại khúc cua hành lang vắng vẻ, một cô gái đột nhiên từ đâu xuất hiện. Tô Hàng bất ngờ không kịp đề phòng, đâm sầm vào nhau. Trong khoảnh khắc ngừng lại, anh bỗng ngáy người.

Anh vẫn còn nhớ, hôm đó ánh nắng rực rỡ, khóm hoa hồng trong bồn hoa dưới lầu bùng nở khoe sắc, hương thơm ngào ngạt. Cô gái xinh xắn, trong sáng tựa tường, nhìn anh cười rạng rỡ.

Cô vô cùng xinh đẹp, nước da trắng ngần, đường nét hài hòa, tinh tế, sống động thể hiện cả trên gương mặt, vảy lụa mềm viền hoa màu hồng, đôi chân dài thon dài xỏ trong đôi giày vải.

Trong một trường đại học bách khoa như trường Q, nữ sinh vốn không nhiều, nữ sinh xinh xắn lại càng là của hiếm. Nhưng Đỗ Triều Nhan không chỉ xinh đẹp, mà thành tích cũng vô cùng xuất sắc, giỏi múa hát, đa tài đa nghệ. Trong buổi phỏng vấn chiêu sinh, cô thể hiện tài múa, ngâm thơ, còn biểu diễn một ca khúc nhạc đương cầm “Lời cầu nguyện thiếu nữ”.

Nếu không tận mắt chứng kiến, anh thực sự không thể tin nổi, trên đời này lại có một cô gái hoàn thiện hoàn mỹ đến vậy.

Tối hôm đó, Tô Hàng trần trọc mãi mà không ngủ nổi, nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh của Triều Nhan, vương vấn mãi trong tâm trí anh không rời.

Ngày hôm sau, Tô Hàng lên lớp như thường lệ. Trong giờ nghỉ giữa giờ, anh đang vui đầu vào cuốn “Tầm Tán Kế” của Hoàng Di, cậu bạn cùng bàn đột nhiên gõ lên bàn anh: “Này, bên ngoài có người tìm cậu!”

Ngẩng đầu, ngoài cửa lớp, Triều Nhan nhẹ nhàng tựa vào cột hành lang, nở nụ cười mê hồn. Cậu bạn cùng bàn vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ há hốc mồm: “Cậu quen Đỗ Triều Nhan khi nào vậy? Hoa khôi đại học Q, hớp hồn không biết bao nhiêu anh chàng rồi đó!”

Tô Hàng gấp sách lại bước ra cửa lớp, Triều Nhan chìa đôi bàn tay này giờ giấu sau lưng ra: “Xin chào đồng hương, tối nay, tớ muốn mời cậu cùng đi xem phim, có được không?”

Trong bàn tay mảnh dẻ, trắng trẻo, mềm mại của cô, là hai vé xem phim.

Tô Hàng có chút ngạc nhiên, anh những tưởng, những nữ sinh kiểu như Triều Nhan, nhất định là rất kiêu căng, nhìn đời bằng nửa con mắt, song cô lại vô cùng tự nhiên thoải mái, xinh đẹp nhưng không tự kiêu.

Ngoài hành lang ánh nắng lung linh, chiếu rọi lên người con gái mà nét yêu kiều đã được cả trường công nhận. Mát sáng răng trắng, nụ cười xinh tươi, như thiên sứ lạc xuống trần gian, mang theo vầng hào quang mặt trời bấy sắc.

Tô Hàng sau cơn xúc động lại thấy xấu hổ, rõ ràng là vừa gặp người ta đã trúng ngay tiếng sét ái tình, vậy mà sao lại để phía nữ chủ động? Anh chìa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Triều Nhan.

Đỗ Triều Nhan khi đó, là người tình trong mộng khiến không biết bao nam sinh thầm thương trộm nhớ, “tài mạo song toàn” cũng đúng, “khí chất tài hoa nhan sắc hội đủ” cũng không phải là quá lời khi miêu tả về cô. Chỉ có người xuất sắc như Tô Hàng, mới xứng với vị trí người yêu đứng bên cạnh cô.

Hai người họ trở thành cặp đôi thu hút sự chú ý nhất đại học Q, trai tài gái sắc, không biết tập trung bao ánh mắt hâm mộ. Rất nhiều nam sinh nhắc đến Triều Nhan trước mặt Tô Hàng, đều một vẻ ghen tỵ. Còn với “con cưng thiên tử” Tô Hàng, ngoài mặt cười bình thản, nhưng trong bụng đánh trống mõ cờ.

Nói cho cùng, anh cũng là một người ham hư vinh, thích nhận được sự ngưỡng mộ của người xung quanh.

Trước mặt anh, Triều Nhan rất ít khi kể chuyện gia đình, càng không bao giờ nhắc tới Tịch Nhan. Cho nên, Tô Hàng trong suốt một thời gian dài không biết rằng, Triều Nhan ưu tú xuất chúng và “cô em hàng xóm” tầm thường như Tịch Nhan lại là chị em song sinh.

Chớp mắt đã năm ba, qua những ngày tháng sớm tối bên nhau, như môi với răng, Triều Nhan dần dần bộc lộ cá tính thật của mình, ngạo mạn, ích kỷ, tùy hứng, hoàn toàn không giống với hình ảnh đáng yêu, dịu dàng hồi đầu gặp gỡ. Nhưng Tô Hàng với bản tính đơn giản, thuần lương cho rằng, “nhân vô thập toàn”, yêu một người, không nên chỉ biết đến ưu điểm, mà còn phải bao dung những yếu điểm của người ta nữa.

Tô Hàng khi đó, yêu đến si mê cuồng dại. Chỉ cần một câu nói của Triều Nhan, anh có thể vì cô làm bất cứ điều gì.

Có lần, Triều Nhan hỏi anh, có dự định gì về tương lai, Tô Hàng vô tư đáp: “Với học lực của chúng ta, thì ở lại đây, hay về thành phố C, tìm một công việc phù hợp, chắc cũng không khó khăn gì.”

Bây giờ nghĩ lại, thấy mình khi ấy “thật quá ngây thơ, trong sáng” – cứ tự huyễn hoặc mình rằng tình yêu của họ sẽ kéo dài mãi mãi, tương lai sáng sủa chờ đón phía trước.

Mọi người đều nói, người con gái ngốc nghếch nhất khi yêu, thì ra, khi yêu người đàn ông còn khờ dại hơn.

Tô Hàng hoàn toàn không hay biết rằng, trong đầu Triều Nhan đã có ý định khác. Khi cô nói chuyện chia tay, anh thực sự không sao tin nổi, cứ ngỡ cô đang nói đùa. Dưới ánh đèn đường vàng lơ mờ, Triều Nhan quay đầu lại, dứt khoát nói liền một hơi: “Tô Hàng, em muốn chia tay!”

Tô Hàng không sao đối diện được với sự thật này, anh là một người chung tình. Anh vội vàng hỏi nguyên nhân, Triều Nhan đáp: “Anh bây giờ chẳng có gì trong tay, ở bên anh, không biết đến khi nào em mới có nhà, có xe. Em càng không biết được đồng lương của anh, có đủ cho em mua quần áo, nữ trang hàng hiệu hay không. Em không muốn chịu khổ cùng anh. Phụ nữ sinh ra là để được chăm sóc, chiều chuộng!”

“Triều Nhan, hãy tin anh, anh nhất định sẽ làm được nhiều hơn thế, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em”.

Nhưng Triều Nhan không cho anh cái cơ hội đó, cô lạnh nhạt: “Tuổi trẻ của người phụ nữ quá ngắn ngủi, cần bản không thể chờ đợi được, anh muốn em đợi anh bao lâu? Một năm, hai năm, hay là mười năm, hai mươi năm?”

Tô Hàng ngẩn người, đây là những lời người con gái anh yêu thương suốt ba năm nay nên nói ra hay sao? Cô vì muốn một cuộc sống vật chất giàu sang, chẳng thềm ngó ngang tới tình yêu lâu nay của họ, chà đạp lên lòng tự trọng của anh không thương tiếc.

“Tô Hàng, em biết anh sau này nhất định rất có tương lai, nhưng em không muốn đợi, cũng không đợi nổi nữa!”. Đó là câu cuối cùng Triều Nhan nói với anh.

Trông theo bóng cô kiên quyết đoạn tuyệt bước đi, Tô Hàng cảm thấy cả thế giới như sụp đổ dưới chân!

Tin tức hai người chia tay, vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người, trở thành chủ đề cho những buổi chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu. Khoảng thời gian ấy, là lúc anh trút hết những bất mãn và đau thương qua những đêm hoan lạc, tối nào cũng lang thang hết sàn nhảy tới quán rượu, đêm khuya mới trở về trong tình trạng say mèm.

Khi ấy, trong lòng anh chỉ nung nấu làm sao để báo thù Triều Nhan, làm sao để rửa nhục, mở mày mở mặt trước cô. Anh xin học bổng ở nước ngoài, rồi âm thầm làm visa.

Sát lúc tốt nghiệp, nghe Tịch Nhan nói chuyện tương lai của hai người, anh bỗng thấy áy náy bất an, khó để mở lời.

Đối diện với hàng loạt, hàng loạt những câu hỏi của Tịch Nhan, anh không thoát được nên lời, cũng không biết nên nói gì. Dù gì, tất cả những điều cô nói cũng đều là sự thật.

Tịch Nhan nắn lòng thoái chí, đề nghị chia tay, điều này anh vốn đã dự liệu sẵn, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác mất mát.

Trước khi sang Mỹ, Tô Hàng có về thành phố C một chuyến, về lại trường trung học cơ sở C, thăm lại cô Đường, giáo viên chủ nhiệm lớp năm ấy. Cô giáo Đường vô tình nhắc tới Tịch Nhan, khiến lòng anh dậy lên một khát vọng mãnh liệt, muốn gặp cô một lần trước khi anh ra nước ngoài.

Anh bấm số gọi cho cô, nhưng không có người nhắc máy. Sau cùng, anh nhận được tin nhắn, chỉ vồn vện một câu: “Tô Hàng, hãy để hai chúng ta quên nhau đi”.

Bây giờ, Tô Hàng mới thấm thía cõi lòng tan nát, tuyệt vọng của Tịch Nhan lúc ấy.

Từ mười bốn đến hai mươi hai tuổi, cô âm thầm ôm ấp trong tim một bóng hình, một mối tình, chịu đựng những dằn vặt cay đắng. Còn anh, lại không biết trân trọng, xem thường sự tồn tại của cô, và sau cùng là dễ dàng vứt bỏ.

Con người luôn vậy thế, yêu người không yêu mình, người nên yêu thì lại không yêu, cứ cố giữ lấy thứ không nên giữ, mà để tuột mất điều không đáng bỏ lỡ.

Nhưng, Tịch Nhan, anh không muốn đánh mất em như thế.

Hãy cho anh một cơ hội bù đắp, để chúng ta làm lại từ đầu!

39. Chương 39

Chương 39: Quyết không từ bỏ dễ dàng

Diệp Quân cố ý sắp xếp cho Tịch Nhan ngồi cạnh Tô Hàng, cô nghe theo ngồi xuống, cố gắng thả lỏng cơ thể, dựa lưng vào ghế.

Bạn bè có mặt hôm nay, ngoài Diệp Quân, không ai biết chuyện cô và Tô Hàng từng qua lại với nhau. Họ thi nhau cảm ơn Tô Hàng đã nhiệt tình khoản đãi, không tiếc lời hay ý đẹp tán tụng, nào là bạn học cũ áo gấm về làng, vẫn không quên đồng môn thuở trước, đúng là một người trọng tình nghĩa, Tịch Nhan im lặng ngồi bên, lòng đau buồn tê tái.

Tô Hàng đối với tất cả mọi người, thân thiện, nhiệt tình, chỉ riêng với cô, thoáng trông thì tưởng đa tình, thực ra thì lại là vô tình.

Năm ấy kiên quyết ra đi như thế, sao giờ còn quay lại làm chi?

Các món ăn lần lượt được bê lên, bốc hơi nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt, nhưng cô rất ít động đũa, gần như không ăn gì.

Phục vụ bê lên món cuối cùng, là món thịt bò viên hấp. Mùi hương ấm áp lan tỏa trong không khí, khiến cho người ta không sao cưỡng lại được. Tô Hàng gấp một miếng thịt bò, bỏ vào trong bát Tịch Nhan.

“Món này là gọi cho em, anh vẫn nhớ em thích ăn thịt bò nhất mà”, anh mỉm cười nói, ngữ khí tự nhiên mà chân thành.

Tịch Nhan ngồi ngây ra nhìn, vẫn không nói lời nào. Diệp Quân phá tan không khí căng thẳng giữa hai người, nâng ly trước tiên: “Tô Hàng, tớ mời cậu một ly!”

Dưới sự lôi kéo của cô nàng, bạn bè trong buổi tiệc, lần lượt chúc rượu Tô Hàng. Không khí phút chốc trở nên vô cùng náo nhiệt. Tô Hàng khí thế lên cao, gần như không từ chối một ai. Tiếng cụng ly tiếng nói cười không ngớt, trong căn phòng huyền ảo tiếng người cười nói, chỉ có Tịch Nhan là có vẻ xa cách và trầm lặng, hơi không ăn nhập với không khí náo nhiệt chung quanh.

Diệp Quân khê huých vào cánh tay Tịch Nhan “Tịch Nhan, cả bàn chỉ còn có cậu chưa chúc rượu Tô Hàng nữa thôi. Đây, cậu muốn uống rượu trắng, hay rượu vang ...”

Tịch Nhan còn chưa kịp đáp, Tô Hàng đã cướp lời: “Da em bị dị ứng, không được uống rượu!”

Tịch Nhan lại ngăn người lần nữa, quay lại nhìn Tô Hàng, ánh mắt rực lửa của anh đang nhìn cô đắm đắm.

“Ai bảo em không được uống rượu?”, Tịch Nhan cố gắng chen vào một câu, giành lấy chai rượu vang trong tay Diệp Quân, rót ỉnh một ly đầy.

“Tô Hàng, vì sự trùng phùng của chúng ta hôm nay, cạn ly!”. Cô nâng ly rượu nói với anh.

“Tịch Nhan ...” Anh khẽ kêu tên cô, định ngăn cô lại.

“Chúng ta đã năm năm không gặp, đã có quá nhiều điều thay đổi rồi”. Tịch Nhan hai mắt long lanh, ánh mắt hàm chứa bao ẩn ý, “Người mà anh hiểu là em của trước đây, chứ không phải em bây giờ”.

Câu nói tuy nhẹ nhàng, song lại như một roi nhớ đời, quất lên má anh. Nụ cười thường trực trên môi Tô Hàng đông cứng lại, anh lần đầu bộc lộ sự bối rối trong đêm hôm ấy.

Nhìn Tịch Nhan uống được rượu, hơn nữa lại vô cùng sáng khoái, bạn bè trên bàn tiệc liền chuyển mục tiêu, tranh nhau đòi chạm cốc cùng cô. Tịch Nhan hào khí xung thiên uống hết ly này đến ly khác. Sau cùng, đội ngũ mời rượu đều chịu bại trận, chấp tay nhận thua: “Quả không hổ danh là phu nhân tương lai của giám đốc Trác Thanh Liên, đến uống rượu cũng phóng khoáng như vậy!”.

Mặc dù đã uống khá nhiều rượu, Tịch Nhan vẫn rất tỉnh táo, đến bản thân cô cũng rất ngạc nhiên, tửu lượng không biết từ bao giờ lại tiến bộ thế này.

Rượu quá ba tuần, mọi người trong phòng đều lâng lâng như người trên mây, ngả ngốn, xiêu vẹo trên bàn. Tịch Nhan đứng dậy nói với Tô Hàng đang ngồi phái ngoài: “Làm ơn cho đi nhờ một chút, tôi muốn vào nhà vệ sinh”.

Ánh mắt Tô Hàng dờ dẩn, nhìn cô không chớp, hoàn toàn không có ý định nhường đường. Tịch Nhan chỉ còn cách chen qua khoảng trống giữa anh và bàn, lúc bước qua vô tình chạm vào anh, hai người đều có chút kinh động.

Bước vào nhà vệ sinh, Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm, cảm giác toàn bộ các dây thần kinh căng như dây đàn. Lấy nước lạnh rửa mặt, nhìn gương mặt trắng xanh trong gương, cô tự nói với mình: Đỡ Tịch Nhan, mày nhất định phải thật lạnh lùng!

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, bắt gặp Tô Hàng, đứng ngay lối hành lang dẫn vào phòng, cái bóng to lớn của anh dường như che trọn ánh đèn lù mù.

Cô định thần lại, bước ngang qua anh, chợt nghe có tiếng nói rất trầm: “Tịch Nhan, chúng ta nói chuyện một lát được không?”

Phen này muốn trốn cũng không xong rồi, điều gì đến ắt vẫn sẽ đến! Tịch Nhan thở dài trong bụng, dừng chân lại, quay đầu lại nhìn anh.

Ánh đèn trên đầu, ánh lên khuôn mặt đường nét cương nghị của anh. Nếu chỉ xét về tướng mạo, anh và Trác Thanh Liên kẻ tám lạng người nửa cân, tuy không phải quá tuấn tú mỹ miều, song lại có một loại khí chất phóng khoáng, cỏi mở rất riêng.

“Anh vẫn luôn muốn biết, những năm vừa qua em sống thế nào, có chăm sóc tốt cho bản thân hay không?”

Cô thoáng do dự, không muốn nói không tốt trước mặt anh, cũng không cam tâm chỉ dùng một từ “Tốt” khái quát chung chung.

“Tịch Nhan”, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, giọng nói khàn nhỏ, ngập ngừng: “Chuyện năm đó, anh rất xin lỗi!”

Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm vậy? Cô nhìn thẳng vào mắt anh, một mặt cố trấn tĩnh sự sợ hãi trong lòng mình, một mặt khẽ lắc đầu: “Tô Hàng, anh không làm gì sai cả, chuyện tình cảm không thể ép buộc được. Em biết anh không yêu ...”

“Không, Tịch Nhan, anh yêu em!” Tô Hàng ngắt lời cô, dùng sức túm lấy cánh tay cô, “Qua bao nhiêu năm như thế, anh mới hiểu rằng, với anh em là quan trọng đến thế nào! Những tháng ngày không có em ở bên, thật khó khăn biết bao. Là anh đã sai, anh không biết trân trọng... Chúng ta hãy làm lại từ đầu, được không?”

Khi nói những lời này, đầu mũi anh ửng đỏ, trên gò má thanh tú, mạch gân đập liên hồi.

Cuối cùng anh cũng nói “Anh yêu em”, câu nói cô âm thầm chờ đợi suốt bao nhiêu năm qua, lúc này lọt vào tai, vẫn khiến người ta rung động, không biết mình đang ở chốn nào.

Ánh mắt Tịch Nhan, nhanh chóng chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn dòng người qua lại tấp nập trong màn mưa đêm, nhìn ánh đèn xe vùn vụt ngược xuôi, làm thành cái dải ngân hà di động, rực rỡ lấp lánh.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng cất tiếng, miệng nở nụ cười yếu ớt “Tô Hàng, đã quá muộn rồi. Chúng ta đã không thể quay trở lại nữa rồi!”

Anh mở miệng định nói thêm điều gì. Điện thoại trong túi Tịch Nhan bỗng đổ chuông. Cô nhìn anh, những ngón tay cứng đờ của anh, chậm chậm buông khỏi cánh tay cô.

Tịch Nhan móc điện thoại ra, vừa bắt máy, đã nghe tiếng Trác Thanh Liên trầm ấm ở đầu dây bên kia: “Sao rồi em? Tám giờ rồi đấy!”

“Anh đợi em một chút, em xuống ngay đây!”. Cô nói hai má dần ửng hồng.

Cô gấp điện thoại lại, bình thản nói: “Chồng sắp cưới của em đến đón rồi, em xin phép về trước”.

Sắc mặt Tô Hàng phút chốc xanh xám, như vừa bị một cú đánh chí mạng, anh xoay người lại trong cơn mê muội, hai tay chống vào khung cửa sổ.

Hành lang mờ tối vắng lặng, Tịch Nhan chậm chậm rời đi, mỗi bước một xa, như bước ra khỏi cuộc đời anh, tiêu lang từ nay chỉ là người qua đường, không còn quan hệ gì nữa.

“Tịch Nhan!”. Anh không tìm được lòng cất tiếng gọi.

Cô dừng bước, quay lại nhìn anh, chỉ khẽ nói một câu “Tô Hàng, tạm biệt!”

Mặt anh biến sắc, chân mày nhíu cả lại.

“Tô Hàng, tạm biệt!”. Mấy năm trước, Tịch Nhan cũng từng nói với anh câu này, qua điện thoại.

Khi ấy, anh và cô đang ở hai thành phố khác nhau, nghìn trùng xa cách; nhưng hôm nay hai người họ gần trong gang tấc mà xa tựa chân trời.

Anh muốn gọi cô lần nữa, song không sao mở miệng được, chỉ có thể đứng nhìn bóng cô dần khuất xa, rồi mắt hút trong màn đêm đen kịt.

Tô Hàng ngẩn ngơ quay trở lại căn phòng nơi bạn bè đang chúc tụng huyền ảo, đón lấy ly rượu được đưa tới, không nghĩ suy gì, ngửa cổ, dốc cạn ly.

Điện thoại trong túi bỗng rung lên. Sẵn hơi rượu anh lớn tiếng hét “Alo?”

“Tô Hàng, tôi là người của cao ốc Liên Y, hôm nay anh có tới được không?”

Cao ốc Liên Y? Trác Thanh Liên! Chồng sắp cưới của Tịch Nhan, con cá vàng mà Triều Nhan bày trăm phương ngàn kế, thậm chí bất chấp thủ đoạn hồng câu được, cũng là tay cầm đầu lũ du côn vô danh tiểu tốt của trường trung học Dật Cương năm ấy!

Tên tiểu tử bất tài vô tướng, phóng túng, ngỗ ngược, sa ngã chán chường, chỉ dựa vào gia sản hàng mấy ngàn tỷ không biết từ đâu ra của ông bố kết xù, mà phút chốc đổi đời, một bước lên giới thượng lưu.

Vận mệnh sao mà bất công? Công anh vất vả đèn sách hơn chục năm trời, cũng không sánh được với ông bố đại gia của người ta.

Khoảnh khắc ấy, Tô Hàng không đổ kỵ gia tài kết xù của hắn, cũng không ghen tỵ quyền thế một tay che cả bầu trời của hắn, thứ duy nhất anh đổ kỵ, là nụ cười mê hồn của Tịch Nhan, khi nhận điện thoại của hắn.

Tịch Nhan, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, anh tuyệt đối không bỏ cuộc dễ dàng thế đâu!

40. Chương 40

Chương 40: Người may mắn nhất

Tịch Nhan vội vã xuống lầu, chiếc xe Benz màu đen đậu ngoài cửa khách sạn. Không đợi cô bước tới, cửa xe đã bật mở.

Cô nhanh chóng ngồi vào ghế trước, đóng cửa xe.

Trác Thanh Liên ngồi bên ghế lái nhìn cô mỉm cười “Em đi gì mà vội thế, cứ như có ai đuổi theo sau lưng vậy?”

Đối diện với nụ cười của anh, Tịch Nhan chột chột dạ, trả lời lấp liếm: “Người ta sợ làm mất thời gian của anh mà!”

“Họp lớp thể nào? Có gặp lại tình cũ không?” Anh cười ha hả trêu chọc, còn cô chỉ dám úp mở, không trả lời thẳng

Nụ cười trên gương mặt Trác Thanh Liên vụt tắt, anh hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm vào đôi má đỏ ửng của cô: “Em uống rượu à?”

“À vâng, em có uống chút rượu vang” Cô hít thở một hơi thật sâu, cắn môi dưới: “Lái xe mau đi anh!”

Anh không nói gì nữa, nắm chắc vô lăng. Một chiếc xe lướt đi trong màn mưa đêm, như lướt đi trong mộng cảnh tươi đẹp huyền ảo.

Tịch Nhan áp mặt vào cửa kính xe, dưới màn mưa mù ảm đạm, hai bên đường chìm trong ánh đèn mù mờ, đẹp nhưng đơn côi, như chuyện cũ xa xăm trong ký ức.

Gặp lại Tô Hàng, khuấy động lại những ký ức phủ bụi từ lâu. Đối diện với người con trai cô đem lòng yêu suốt chín năm trời, Tịch Nhan vẫn còn vẩn vương trong lòng. Đối diện với lời tỏ tình muộn màng của anh, cô không sao làm được, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vận mệnh thật khéo trêu người. Nếu những lời ban nãy được nói ra từ nửa năm trước, hay chỉ bốn tháng trước thôi, thì mọi chuyện đã khác, cô có lẽ đã một lần nữa ngã vào vòng tay anh. Nhưng bây giờ, chim đã vào lồng, cá đã mắc câu.

Không biết từ lúc nào, xe đã dừng dưới tòa cao ốc LiênY. Cô vẫn ngồi ngây ra, cho đến lúc Trác Thanh Liên chồm người qua, nắm lấy tay cô.

“Tịch Nhan, em có tâm sự phải không?”

“Không có”. Cô không chịu thừa nhận.

“Người ta vẫn nói, đi học lớp, rồi đôi nào tan đôi ấy. Đôi chúng ta chắc không vì thế mà tan chứ?”

“Anh nghĩ đi tận đâu thế?” Tịch Nhan được phen hết hồn, tròn mắt nhìn anh, “Chúng ta vừa mới đính hôn, sao anh đã nói những lời không may mắn như thế...”

Trác Thanh Liên xót xa nâng mặt cô lên: “Tịch Nhan, nếu có một ngày, em yêu một người khác, anh sẽ không miễn cưỡng giữ em bên mình, anh sẽ trả lại tự do cho em. Bởi anh không muốn thấy em không hạnh phúc...”

Câu nói của anh bị môi cô chặn lại, cô không dám nghe, cũng không muốn nghe.

Đây là lần thứ hai Tịch Nhan chủ động hôn anh, nhưng không giống như nụ hôn ngọt ngào chan chứa tình cảm lần trước, trong nụ hôn của cô hàm chứa một cảm giác bất an, như đứa trẻ lạc đường lúng túng, vội vàng tìm chút an ủi và sức mạnh từ anh.

Cô nhất định đã gặp phải chuyện gì, hoặc là ai đó, nếu không sẽ không lo sợ như thế.

Trác Thanh Liên trầm nghĩ, trong lòng thấp thoáng chút thương xót. Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, chăm chú quan sát từng biểu hiện trên gương mặt cô, nghiêm túc nói: “Tịch Nhan, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh cảm thấy, anh có quyền được biết, và cũng có trách nhiệm chia sẻ cùng em!”

“Chỉ là em uống rượu nên tinh thần hơi xú động chút thôi...”

“Xúc động đến mức chủ động ôm hôn thoải mái vậy sao?”. Anh cười mỉa mai trêu chọc “Xem ra, sau này anh phải không cho em ra ngoài uống rượu nữa mất thôi”.

“Kiều Dật!”, cô đột nhiên gọi giật giọng.

“Sao?”, anh nhướn mày nhìn cô.

“Suốt đời này ngoài anh ra, em sẽ không lấy ai hết!”

Anh kéo cô vào lòng, triu mến hôn lên tóc cô, giọng nói xen lẫn tiếng thở dài: “Ngốc ạ, ngoan nào, thề với thốt cái gì chứ?”

Cô không kìm được, dang hai tay, ôm chặt lấy anh, tự nói với lòng mình “Bởi trên đời này không có ai tốt với em hơn anh!”

Đỗ Tịch Nhan, người không thể vừa ở bên an nhàn hưởng thụ tình yêu thắm thiết, sâu đậm của anh, vừa chơi trò mờ ám với người đàn ông khác.

Cô đã hai mươi sáu tuổi, cũng không phải người con gái ngốc nghếch, hồ đồ lần đầu chạm ngõ tình yêu. Một người phụ nữ trưởng thành cần phải hiểu được thứ gì nên nắm lấy, thứ gì cần từ bỏ, điều gì nên tiếc nuối, điều gì cần trân trọng....

Tô Hàng, dù thế nào cũng chỉ có thể là hồi ức một thời tuổi trẻ của cô mà thôi. Khi cô yêu anh, anh không yêu cô; đợi đến lúc anh nhận ra mình yêu cô, thì cô đã trao trái tim cho người khác rồi.

Hai người không gặp nhau ở cùng một thời điểm, vào cùng một lúc thích hợp, cho nên, tình yêu của anh không thể mang lại hạnh phúc cho hai người, mà sẽ thành nỗi đau của ba người.

Còn Trác Thanh Liên là đúng người cô cần gặp vào đúng lúc cần gặp. Cô không muốn tuột mất anh, rồi cô sẽ như Tô Hàng ngày hôm nay, hối hận thì đã muộn.

Ở trong vòng tay ấm áp vững chãi của Trác Thanh Liên, tinh thần này giờ căng như dây đàn của cô dần dần thả lỏng, trái tim thấp thỏm suốt cả buổi tối của cô cũng thôi không còn lo lắng, yên ổn đến lạ.

Phút giây ấy, suy nghĩ trong cô đã hoàn toàn thông suốt

Tịch Nhan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh “Kiều Dật, anh có thể đồng ý với em một chuyện không?”

“Em nói đi!” Anh khẽ vuốt ve từng sợi tóc mượt mà của cô.

“Sau này, bất luận chuyện gì xảy ra, anh đều phải tin em, không được nghĩ ngợi lung tung, cũng không được nghi ngờ, đoán già đoán non”

“Tịch Nhan, anh tin em”. Bàn tay hai người nắm chặt lấy nhau, ánh mắt chứa chan yêu thương hòa làm một.

Tiệc cuối năm của tập đoàn Trác Thị đặt tại phòng tiệc tầng ba cao ốc Liên Y. Khi Tịch Nhan và Trác Thanh Liên tay nắm tay bước vào tiệc rượu đã gần đến hồi kết.

Là người đứng đầu Trác Thị kiêm MC của buổi tiệc hôm nay, việc Trác Thanh Y giữa chừng bỏ lại bao nhiêu quan khách, lái xe đi đón vợ sắp cưới, đại đa số mọi người có mặt đều tỏ ra thông cảm, còn có người bình luận sau lưng: “Yêu giang sơn, càng yêu mỹ nhân, giám đốc Trác không chỉ là người tinh anh, lão luyện chốn thương trường, mà còn là người chung tình tuyệt đối!”

Tịch Nhan đã thay xong đồ, mặc một bộ lễ phục màu đen, duyên dáng thanh nhã, xinh đẹp vô ngần. Trác Thanh Liên từ đầu đến cuối dắt tay cô, miệng nở nụ cười, vẻ hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt. Sự xuất hiện của hai người trong buổi tiệc, đẩy lên một làn sóng dư luận. Mọi người thì thầm với nhau “Chính là cô ta đó sao? Cái cô giáo cấp hai ấy?”, “Xinh xắn, nhã nhặn, cao ráo, thanh thoát, rất xứng với giám đốc Trác”.

Tuy lần đầu tiên tham dự một buổi lễ lớn trang trọng như thế này, song Tịch Nhan điềm tĩnh ung dung, miệng cười tươi tắn, khoác tay Trác Thanh Liên, như con chim nhỏ quán quýt bên anh, vô cùng đáng yêu.

“Đó là bởi có anh ở bên, em mới xinh đẹp và tự tin đến thế”. Cô vui vẻ nghiêng đầu, nhìn anh cười. Nụ cười dịu dàng duyên dáng, khiến người ta mê mẩn

Triều Nhan có mặt trong hoàn cảnh ấy, nhìn hai người đi khắp nơi rêu rao hạnh phúc, trong lòng khó chịu như đang chịu hình phạt cao nhất. Cô bực bội dán mắt vào phía lối vào, sốt ruột kêu thầm, cái tên Tô Hàng chết tiệt kia, sao giờ này mà vẫn chưa tới?

Ở góc bên kia phòng tiệc, Phó Viêm cũng đang đợi người. Anh phụ trách tiếp đón chuyên viên tổ xét duyệt nghiệm thu của tỉnh, và lẽ đương nhiên, buổi tiệc tối nay cũng mời họ cùng tham dự, các chuyên viên khác đều đã đến đầy đủ, duy chỉ còn vị tiến sỹ mới từ Mỹ trở về do có công việc bận nên không tới được. Anh còn đang tiếc nuối, thì vừa rồi bắt ngờ nhận được điện thoại của vị tiến sỹ nọ, báo ở trong khách sạn cũng chán, giờ lại quyết định tham gia.

Phó Viêm đứng trò chuyện với mấy người khác đứng bên, mắt không quên quét một lượt lối ra vào sảnh, đúng lúc trông thấy một người đàn ông dáng cao gầy, tuấn tú đang bước vào. Mắt anh chợt sáng bừng lên, xin lỗi “Thất lễ” với mấy người xung quanh, rồi bước lên phía trước.

“Ồ, xin chào ngài, tiến sỹ Tô!”. Phó Viêm cất lời chào, nhiệt tình chìa tay ra.

“Rất xin lỗi, tôi đến trễ quá”. Tô Hàng bắt tay Phó Viêm, đưa mắt quét một vòng quanh phòng tiệc.” Có thể giới thiệu tôi làm quen với giám đốc Trác của các anh không?”

Tô Hàng là người tới muộn nhất, thêm một anh chàng cao ráo, tuấn tú, phong độ ngời ngời bỗng xuất hiện, đã thu hút sự chú ý của toàn bộ quan khách tham dự buổi tiệc. Có vị khách nữ chưa kết hôn không khỏi hiếu kỳ dò hỏi: “Anh ta là ai vậy? Có phải khách của Trác Thị không?”, “Nghe nói là chuyên viên của tỉnh cử đến, là tiến sỹ ngành kiến trúc. Trác Thị lần này có nghiệm thu thành công hay không, anh ta cũng có ảnh hưởng không hề nhỏ”.

Phó Viên đưa Tô Hàng đến trước mặt Trác Thanh Liên, giới thiệu: “Giám đốc Trác, vị này là tiến sỹ Tô”.

Tịch Nhan như vừa bị bò cạp cắn, toàn thân run rẩy: Anh ta sao lại xuất hiện ở đây?

Bên cạnh, Trác Thanh Liên đã nhả nhận chìa tay ra: “Tiến sỹ Tô, thật vinh dự cho chúng tôi, được ngài nhận lời tham gia buổi tiệc cuối năm này. Tôi còn cứ tưởng là ngài không tới cơ!”

“Đâu có, đâu có, được mời tham dự tiệc của Trác Thị là niềm vinh hạnh cho Tô mổ này!” Tô Hàng lịch sự bắt tay anh, ánh mắt dừng lại trên người Tịch Nhan.

Trong ấn tượng của anh, Tịch Nhan trước đây không mấy khi phấn son trang điểm, mặt mộc xông pha, anh chưa từng trông thấy cô trang điểm cầu kỳ thế này bao giờ. Bộ lễ phục đen cổ trễ, mái tóc dài vấn nhẹ, vài sợi tóc mai lưa thưa buông bên má, cực kỳ kiều diễm. Trên bờ cổ trắng ngần xinh xắn, là chuỗi ngọc trai óng ánh, càng tôn thêm nước da trắng trẻo mịn màng của cô, đẹp như trong tranh.

Hóa ra, cô cũng có thể đẹp, cũng rực rỡ, lộng lẫy đến vậy! Quen nhau bao nhiêu năm như vậy, mà anh lại không hay biết cô xinh đẹp như vậy.

Ánh mắt anh gần như ngẩn ngơ, Trác Thanh Liên háng giọng nói: “Để tôi giới thiệu, đây là vợ sắp cưới của tôi”.

Tô Hàng lúc này mới tỉnh mộng, anh buông tay Trác Thanh Liên ra, nói bằng giọng khiêu khích: “Không cần giám đốc Trác giới thiệu, chúng tôi đã quen nhau từ lâu rồi, cũng mới vừa gặp nhau xong. Trác phu nhân tương lai của anh không chỉ là bạn học cùng cấp hai với tôi, mà còn là bạn cùng bàn nữa đấy”.

“Thật vậy sao? Thật là trùng hợp quá!”. Trác Thanh Liên cười phá lên, vui vẻ nói, “Có điều, tôi và Tịch Nhan còn biết nhau sớm hơn cơ, chúng tôi là hàng xóm cùng lớn lên bên nhau. Tôi từ nhỏ đã coi cô ấy là báu vật hiếm có rồi. Khi ấy, tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ, mình lại may mắn đến thế, có thể lấy cô ấy làm vợ!”

Sắc mặt Tô Hàng nhanh chóng sa sầm, anh đã đánh giá thấp đối thủ của mình, bao năm lẫn lộn trong chốn thương trường, lòng dạ và miệng lưỡi của Trác Thanh Liên, không phải như người thường, càng không thể đánh đồng với tên côn đồ năm nào.

Nhưng trước mặt Tịch Nhan, anh không cam tâm chịu thất bại, gằn giọng: “Giám đốc Trác vừa nói hình như mới chỉ là vợ sắp cưới đúng không, vẫn chưa kết hôn mà, anh kết luận như vậy liệu có vội vàng quá không. Đã là bảo bối quý giá như thế, ai ai cũng muốn có được, sau cùng ai mới là người may mắn, vẫn còn chưa biết được!”

Trác Thanh Liên ôm Tịch Nhan đầm đui vào lòng: “Tuy là vật báu, nhưng không phải ai cũng phát hiện ra. Vàng thường lẫn trong cát, chỉ có những người có con mắt tinh đời, vừa nhẫn nại lại giàu nghị lực, mới lấy được vàng từ trong đồng cát. Có những người, thậm chí đã có vàng trong tay, cũng không biết mà tưởng đó chỉ là hạt cát vô giá trị, không đáng để ý, nên dễ dàng vất bỏ”.

Lúc này, sắc mặt Tô Hàng càng khó coi hơn. Trác Thanh Liên dặn dò Phó Viên phải tiếp đãi khách cho chu đáo, rồi thân thiết khoát vai Tịch Nhan rời đi.

Tựa vào lòng Trác Thanh Liên, Tịch Nhan im lặng một hồi, không nén được hỏi: “Anh đã biết rồi sao, em và anh ta...”

“Anh ta là tình yêu đầu của em?”, Trác Thanh Liên ghé sát vào tai cô, thì thầm, “Em yêu, từ hồi trung học anh đã biết rồi”.

“Thời trung học anh có gặp em sao?”, cô hỏi bằng giọng ngây thơ vô tội, “Sao em không nhận ra anh nhỉ?”

“Bởi khi ấy, anh vẫn còn là một hạt cát bé nhỏ, u mê tăm tối, còn anh ta trong mắt em, là vàng mười óng ánh”.

Trác Thanh Liên khẽ cười, nắm tay cô: “Anh chỉ muốn xuất hiện trước mặt em vào đúng lúc, may thay, đời này không để lỡ mất em!”

Cử chỉ, lời nói của anh quá đổi chân thành, đôi mắt nhìn cô dịu dàng tới mức đầy tràn cả ra.

Phút giây ấy, trái tim Tịch Nhan yên bình trở lại, trở lại đúng chỗ của nó.

Nụ cười trên gương mặt cô càng rạng rỡ hơn, cô nhìn anh, khẳng định chắc chắn: “Kiều Dật, anh mới là bảo bối hiếm có trên thế gian này, em mới là người may mắn nhất trên đời!”

41. Chương 41

Chương 41: Vị thủy phong lộ lập trung tiêu?

Kết thúc tiệc rượu, bữa tiệc cuối năm khép lại bằng màn vũ hội hoành tráng.

Trong âm thanh dìu dặt của điệu Valtz duyên dáng. Trác Thanh Liên và Tịch Nhan nhảy điệu đầu tiên. Hai người ôm nhau tảo nhâ, bước đi trong tiếng nhạc êm dịu, bay bổng. “Trai tài gái sắc”, “Kim đồng ngọc nữ” mà người ta vẫn hay nói, là đây sao?

Tô Hàng mắt không rời khỏi đôi tình nhân đang lướt đi trên sàn nhảy, từng bước nhảy uyển chuyển của họ, như đang giày xéo trái tim anh, từng bước, từng bước một.

“Anh xem hai người họ, có giống một đôi thần tiên không?”. Phó Viêm đứng sau lưng, vô tư buông một câu bình luận.

Tô Hàng á khẩu, không biết nói gì cho phải.

“Tiến sỹ Tô, anh không nhảy sao?”

Anh lắc đầu. Phó Viêm lấy hai ly sâm panh trên bàn, đưa cho anh: “Nào, tôi chúc anh một ly!”

Tô Hàng chạm cốc với anh, rồi một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

Có người phục vụ bước tới, lịch sự nói với Phó Viêm: “Phu nhân ngài mời ngài qua bên kia một chút!”

Phó Viêm áy náy cười nói với Tô Hàng: “Tôi xin phép một chút!”

Anh quay sang: “Anh cứ đi đi, không phải lo cho tôi đâu”.

Phó Viêm bước về phía Trác Thanh Y đang ngồi trên sofa trong góc, cô túm lấy tay anh, nũng nịu: “Anh làm gì mà không ở bên vợ, lại cứ kè kè bên người đàn ông kia? Anh đừng có quên, anh ta là tình địch của anh trai em đó!”

“Em đúng là trẻ con!”, Phó Viêm khẽ thở dài, “Anh ta là tổ trưởng tổ chuyên viên do tỉnh cử đến, công trình lần này có được nghiệm thu thông qua hay không, một câu nói của anh ta là vô cùng quan trọng. Nhân vật quan trọng như thế, không thể sơ suất được!”

“Nhưng mà vừa rồi anh trai em đã đắc tội với người ta rồi đó thôi!” Trác Thanh Y nhìn Tô Hàng một mình bơ vơ, mặt mũi ỉu xìu đứng trong góc nói.

“Anh cũng thấy thế, những lời vừa rồi của anh trai em có ý châm biếm, mỉa mai anh ta có mắt mà không có tròng”, Phó Viêm đáp, “Đứng trên lập trường của một người tình địch, anh có thể hiểu được; nhưng với vai trò là giám đốc Trác Thị, trước con mắt bao người nhìn vào, những lời đó có hơi quá!”

“Là anh ta chọc tức anh trai em đó chứ!”. Thanh Y không phục kêu lên, “Anh ta tối nay đến rõ ràng là chẳng có ý gì tốt đẹp. Nếu là anh, có người đàn ông khác tỏ ý thêm muốn vợ của anh, lại còn ngang nhiên khiêu khích như thế, anh có bấm bụng mà chịu được không?”

Phó Viêm cười, nắm chặt tay cô: “Nếu mà có ai cướp em ra khỏi tay anh, anh sẽ quyết đấu một trận sống còn với hắn!”

“Không chỉ có em, mà còn cả con của chúng ta nữa”. Thanh Y khẽ nghiêng đầu, cười ngọt như mật, phản chiếu dưới ánh đèn mờ ảo, càng duyên dáng, yêu kiều, đáng yêu gấp bội

“Ái chà, ngọt ngào quá đi mất!”, Tịch Nhan không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau lưng họ.

Nhảy liên tiếp mấy bài, cô vẫn đang thở hổn hển. Được Phó Viêm đưa cho cốc co-ca, cô ngửa cổ làm một hơi.

“Chị dâu, hôm nay chị cực kỳ xinh đẹp lộng lẫy, anh em được phen nở mày nở mặt rồi”, Thanh Y thật thà khen ngợi.

“Chẳng qua là hôm nay em không khỏe nên chưa xuất hiện mà thôi”, Tịch Nhan ân cần hỏi han, “Còn thấy buồn nôn, khó ở nữa không? Vì em bé, em phải cố ăn nhiều một chút”

“Cô ấy dạo này ăn uống khá hơn rồi, mỗi tội tính khí thất thường, dễ nổi cáu không lý do thôi”, Phó Viêm đứng bên trả lời thay vợ.

Tịch Nhan khuyên nhủ: “Đây là biểu hiện của việc mang thai thôi, không có gì lạ cả. Là chồng, càng nên hiểu là thông cảm cho vợ”.

Thanh Y dẫu môi, nhìn cô cười đầy ẩn ý: “Hy vọng chị và anh em cũng sớm sinh một nhóc tỳ xinh xắn”.

Hai má Tịch Nhan thoát cái đỏ bừng “Bọn chị...vẫn còn lâu lắm!”

“Sang năm làm anh em hai mươi chín tuổi rồi. Đến năm mơ cũng chỉ mơ làm bố thôi!”

Chủ đề này khiến Tịch Nhan đỏ mặt, nhất là trước mặt Phó Viêm. Cô quay đầu, nhìn trong sàn nhảy rộng lớn, lung linh rực rỡ sắc màu, từng đôi dập dìu, đâu đâu cũng toàn các nhân vật hào phóng, lộng lẫy.

Nổi bật nhất trên sàn lúc này không ai khác ngoài Triều Nhan, cô mặc một bộ lễ phục cổ trễ màu đỏ tươi, trang điểm lộng lẫy, đang được một vòng các vị khách nam giới vây quanh. Kết thúc điệu Slow Rock, tiếp đến Skaters Waltz (Valse trượt băng), rồi Rumba, Chachacha, hết điệu này đến điệu khác, vô cùng hứng thú và cuốn hút, như con bướm bay lượn trên những khóm hoa.

Tịch Nhan nhìn mà trầm trồ thán phục tinh lực dồi dào và kỹ thuật vũ đạo điêu luyện của chị mình, những điệu chậm cô còn đối phó được, chứ gặp những điệu tiết tấu nhanh, đòi hỏi bước nhảy mạnh mẽ thì đành chịu thua. Mặc cho Trác Thanh Liên dẫn dắt tốt đến đâu, kiên nhẫn đến thế nào, cô vẫn bước lờ nhịp mấy lần, dẫm cả lên chân anh, đành thất thểu lui ra bên ngoài.

Trác Thanh Liên khôi ngô phóng khoáng, kỹ thuật vũ đạo lại tinh xảo, từ phụ nhân đến tiểu thư, đều tranh nhau nhảy với anh. Suốt buổi tối, anh ôm những người phụ nữ khác nhau, nhảy những điệu khác nhau, cô bỗng thấy mình thật vô dụng, vô công rồi nghề.

Thanh Y buồn ngủ, Phó Viêm xin phép về trước, đưa cô về nhà. Tịch Nhan ngồi lại một mình, cảm giác buồn chán càng tăng thêm. Trên sàn Trác Thanh Liên đang cùng Triều Nhan nhảy điệu Skaters Waltz. Triều Nhan đôi mắt mơ màng, toàn bộ cơ thể như dính sát vào lòng anh.

Còn Trác Thanh Liên, bóng dáng cao lớn uyển chuyển của anh hết lần này tới lần khác lướt qua, hết sáng lại tối, cô thậm chí nhìn không rõ gương mặt biểu cảm của anh ...

Tịch Nhan phát hiện ra, mình không thích cái cảnh tượng đang diễn ra trước mắt cho lắm. Đứng cách nhau có một đoạn, nhưng Trác Thanh Liên khiến cô cảm giác thấy xa lạ, vẻ phóng khoáng và phong lưu của anh, không giống Trác Thanh Liên mà cô đã biết. Tịch Nhan bỗng cảm thấy cô đơn, như cô tới một mình vậy.

Tịch Nhan một mình bước ra ban công, tựa vào lan can. Bước ra khỏi vũ đài sôi động náo nhiệt, bên ngoài là một thế giới hoàn toàn khác.

Trận mưa rào rích suốt một ngày trời, không biết đã tạnh từ bao giờ. Bầu trời đêm đen như mực, điểm xuyến vài ánh sao lung linh, tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo, xa xăm và khó đoán định.

Từ phía giáo đường thiên chúa, vắng vắng đâu đây có tiếng ca, từng đợt, từng đợt vọng lại. Cô chú ý lắng nghe, mới nhận ra đêm nay là đêm Giáng sinh.

Đêm lạnh cóng, cái lạnh như thoát ra từ trong tim, Tịch Nhan đưa hai tay ôm lấy mình, toàn thân run rẩy.

Cô chỉ mặc một bộ lễ phục hở vai, sao mà không lạnh cho được? Đúng lúc chuẩn bị quay lưng bước vào, một luồng hơi ấm từ phía sau luồng đến, một tấm áo khoác nam choàng lên vai cô, bọc kín lấy cô.

“Kiều Dật!”, Tịch Nhan mừng rỡ quay đầu lại, gương mặt bất giác cứng đờ.

“Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vị thủy phong lộ lập trung tiêu?”[1]. Tô Hàng khẽ ngậm nga, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên gương mặt cô, “Anh đang tự hỏi mình, em ở bên anh ta, có thật sự hạnh phúc?”

[1] Ánh sao đêm nay không còn là ánh sao đêm qua, em còn vì anh đứng giữa đêm gió cho tới tận nửa đêm

Tịch Nhan lạnh lùng: “Đáng lẽ tối nay anh không nên xuất hiện ở đây!”

“Nếu anh không đến, thì sao có thể nhìn thấy em lộng lẫy xinh đẹp thế này, càng không thể thấy nỗi cô đơn tận sâu trong lòng em được”. Tô Hàng định liệu kỹ càng nhìn cô chăm chú, “Tịch Nhan, cuộc sống làm vợ người giàu có không hợp với em!”

“Không cần anh phải bận tâm, em tự biết mình hợp với cuộc sống như thế nào”. Tịch Nhan nói xong, quay lưng đi thẳng.

Tô Hàng đưa tay ra, nắm chặt cổ tay cô. Tịch Nhan muốn thoát ra, lại cảm giác như anh đang dùng hết sức bình sinh để nắm lấy cô, từng ngón tay bấm vào da thịt cô.

“Tô Hàng, buông em ra!” Cô cắn môi, cố gắng kìm nén cảm xúc dâng trào trong lòng.

Tô Hàng mặt mũi xanh xám, túm chặt cánh tay cô, lực dùng hơi quá, khiến cánh tay mỏng manh của Tịch Nhan bị siết đau điếng.

“Tại sao anh vẫn không chịu hiểu?”, Tịch Nhan cau mày, “Chuyện của chúng ta kết thúc từ lâu rồi, đã chấm hết từ năm năm trước rồi!”

“Năm ấy, là em nói lời chia tay, anh không hề đồng ý”. Ngữ điệu của Tô Hàng hết như đứa trẻ càng quấy, “Em nhớ ra chưa? Từ đầu đến cuối, anh không nói câu nào là chấp nhận cả”

“Nhưng anh cũng không phản đối gì hết”.

“Khi ấy, anh vẫn chưa hoàn toàn xác định được tình cảm của mình. Trông thấy em, là anh lại nhớ đến Triều Nhan, ai bảo hai người là chị em cơ chứ? Có điều, anh thật sự hy vọng em có thể đợi anh ...”

“Tại sao em lại phải đợi anh? Anh có hứa hẹn gì với em sao?”. Tịch Nhan nhắc lại chuyện cũ, vẫn thấy tủi thân, “Anh thậm chí còn chưa từng nói anh yêu em, em cảm thấy mình chỉ là kẻ thế thân...”

“Anh yêu em!”. Anh kiên quyết nói, “Tịch Nhan, anh yêu em. Đời này kiếp này, anh không thể không có em!”

“Xin lỗi, câu đó hình như phải do tôi nói ra mới đúng chứ?”, một giọng nam rõ ràng từ phía sau lưng họ truyền tới.

Hai người cùng kinh ngạc, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn. Liền đó họ thấy Trác Thanh Liên đứng ở cửa, vẻ mặt nửa như cười nửa như không, bí hiểm khó lường.

Sự xuất hiện của Trác Thanh Liên khiến Tô Hàng trở tay không kịp. Tịch Nhan nhân cơ hội thoát ra khỏi cánh tay anh, đồng thời lấy áo khoác trên mình trả lại cho anh.

“Tịch Nhan, đến đây nào. Đây là điệu nhảy cuối cùng của tối nay rồi, anh muốn nhảy cùng em!”. Trác Thanh Liên tiến lên phía trước, một tay ôm gọn Tịch Nhan, bước hai bước về phía phòng khiêu vũ, bỗng dừng bước, nhượng mày, nói với Tô Hàng: “Tiến sỹ Tô, rất cảm ơn anh đã chăm sóc cho vợ sắp cưới của tôi. Có điều, từ nay về sau, tôi sẽ không làm phiền anh nữa!”

Tô Hàng chỉ còn biết đứng ngây ra đó, không nói lời nào nhìn họ bước đi. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhấp nháy, nhấp nháy, hỗn độn và vỡ vụn, chính như cõi lòng anh lúc này.

Một bóng hồng lướt qua. Anh sững người nhìn sang, Triều Nhan đang dựa lưng vào lan can, nheo mắt, cười lạnh lùng: “Tô Hàng, đúng là tôi đã quá đề cao vị trí của anh trong tim cô em gái của tôi!”

Cô mặc bộ lễ phục bó sát màu đỏ tươi, khoe làn da trắng trẻo nõn nà, eo thon, hông nở, vòng nào ra vòng ấy, có điều chắc vừa rồi nhảy hơi cao hứng quá, đầu tóc cô có hơi rối, lớp phấn son trên mặt cũng trôi đi, để lộ vẻ mệt mỏi.

Nếu nói Tịch Nhan là đóa hoa bách hợp trắng trong thuần khiết, thì Triều Nhan như chùm hoa gạo đỏ rực, sôi nổi, đầy nhiệt huyết, chanh chua, nhưng khi mùa hoa qua đi, đã nở là nở cho tới cùng, nở rực trời đất, trưởng thành quá sớm, cũng mau chóng tàn lụi.

Anh nhìn cô kỹ lưỡng hồi lâu, giọng mỉa mai, “Chắc là cô tự đề cao sức hấp dẫn của mình thì đúng hơn? Hay là bị Trác Thanh Liên cho hít đây một mũi tro rồi, nên trong bụng đang cháy rừng rực!”

Nụ cười trên mặt Triều Nhan vụt tắt, lông mày chau lại, tức tối nói: “Ôi Hàng, anh đừng vội cười trên nỗi đau của người khác, anh cũng chẳng có gì hơn tôi đâu!”

Triều Nhan thấy ngột ngạt, quay đầu trở lại phòng khiêu vũ ồn ào, huyền ảo. Xiêm y thơm nức, nói cười vui vẻ, tiếng nhạc trầm bổng. Nhưng bầu không khí náo nhiệt này, lại càng đối nghịch với sự quạnh quẽ trong cô.

Cô không thể nào quên màn nhảy cùng Trác Thanh Liên khi nãy. Bước nhảy của anh vô cùng thành thực, rất có phong cách thân sỹ, còn Triều Nhan thân nhẹ như én, nhảy như người chuyên nghiệp trong nghề. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, có thể nói là hoàn hảo, bài “Quick Waltz” (Valse nhanh) này chẳng khác gì một màn biểu diễn vũ đạo.

“Em rể, “em” nhảy thật là đẹp”. Cô thì thào vào tai anh “Lời yêu thương nói nghe cũng thật xúc động. Trong mắt anh, nó là vàng ròng, còn tôi thì sao?”

Trác Thanh Liên nghe trong câu nói có hàm ý khác, không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của cô.

“Cá nhân tôi thì thấy rằng, nếu Tịch Nhan là vàng ròng, thì tôi chính là kim cương”. Chưa bao giờ hai người ở sát nhau đến vậy, đôi mắt sáng ngời của Triều Nhan, không kiêng nể gì chăm chăm nhìn anh. Thân hình cao lớn rắn rỏi, khí chất điềm tĩnh nho nhã, khiến cho bộ ple anh mặc lên người bội phần sang trọng hơn người thường, lại thêm gương mặt anh tú sáng sủa, toàn thân từ trên xuống dưới không chê được điểm nào. So với vẻ hùng hổ, lỗ mãng, dễ kích động của Tô Hàng, vẻ ôn hòa điềm tĩnh, chính chắn đầy nam tính của anh hấp dẫn, khiến người ta mê mẩn hơn bội phần

Và điều khiến trái tim cô rung động nhất, là sự dịu dàng quan tâm chăm sóc, và khoan dung của anh đối với Tịch Nhan.

Triều Nhan trước nay luôn tự đánh giá quá cao bản thân mình. Tịch Nhan trong mắt cô chẳng là gì. Vậy mà người đàn ông ưu tú trước mặt này, sao lại không có con mắt nhìn người đến vậy?

“Tịch Nhan tính tình lầm lì, hướng nội, nhút gan tự ti. Nó không thích những nơi đông người, không hợp với những tình huống giao tiếp thế này. Một người nếu phải miễn cưỡng làm điều mình không thích, sẽ vô cùng khổ sở”. Triều Nhan tỏ vẻ xem thường, “Còn tôi thì khác, tôi đã quen sống giữa anh mắt mọi người, tự tin, cởi mở, sinh ra đã thích giao tế xã giao, và còn làm rất tốt ...”

Trác Thanh Liên ngắt lời cô, vừa dẫn cô bước lướt, vừa nói “Đây là chuyện giữa tôi và Tịch Nhan, không cần cô phải bận tâm. Có điều bây giờ, tôi có thể trả lời câu hỏi vừa nãy của cô”.

“Sao cơ?” Cô ngẩng đầu nhìn anh đầy hy vọng.

“Ồ Triều Nhan, có thể trong mắt người khác cô là một viên kim cương, nhưng đối với tôi, cô không đáng một xu”

Triều Nhan kinh ngạc, giẫm cả lên giày Trác Thanh Liên. Cô dừng lại, mặt đỏ bừng bừng, trừng mắt nhìn anh: “Trác Thanh Liên, anh quá đáng lắm!”

“Người quá đáng là cô”. Vẻ chịu đựng hiện lên trong mắt anh, “Nếu không phải vì giữ thể diện cho Tịch Nhan, thì tôi đã mời cô ra khỏi đây từ lâu rồi!”

Triều Nhan giận tím mặt, nhưng trước bao con mắt đang đổ dồn về phía mình, không dám nổi cáu. Điều nhảy vừa dứt, Trác Thanh Liên trả cô về chỗ ngồi. Rất nhanh, anh vội đảo mắt qua một vòng, trong phòng

khiêu vũ tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Tịch Nhan.

Lòng anh bỗng chùng xuống. Tịch Nhan, em thật sự không thích cuộc sống như thế này sao?

42. Chương 42

Chương 42: Gặp một hoàng tử yêu em

Về tới nhà Tịch Nhan mở nước cho Trách Thanh Liên tắm.

Đợi sau khi anh vào nhà tắm, cô mở máy tính, đăng nhập QQ, “Nhất Diệp Quy Hàng” không có trên mạng, chỉ có QQ của Tống Anh còn đang sáng. Cô gửi đi biểu tượng mặt cười “Giáng sinh vui vẻ!”

Tống Anh trả lời rất nhanh: “Muộn thế này rồi còn lên mạng, có tâm sự gì sao?”

“Cậu cũng thế còn gì?”

“Tiết Giang đi công tác rồi, một mình tớ ở nhà chán quá! Cậu thì đâu có thế, có Trác Thanh Liên lúc nào cũng ở bên”.

Tịch Nhan khẽ thở dài.

“Nhưng tớ lại thấy cô đơn, trống rỗng, còn cả thấp thỏm không yên nữa”.

Tiệc cuối năm của Trác Thị, cô xinh đẹp lộng lẫy xuất hiện, làm kinh ngạc bao người, diễn vở kịch “Cô nàng lọ lem” thời hiện đại.

Trong truyện cổ tích chỉ kể rằng từ đó lọ lem và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng thực tế thì sao, công nương Diana bị giam hãm trong chốn hậu cung ngột ngạt, u sầu buồn bã, bông hồng xinh đẹp của nước Anh đã sớm bị tàn lụi. Không lâu sau khi cô qua đời, thái tử Charles đã lấy ngay cô nàng Camilla môn đăng hộ đối, vừa già vừa xấu kia.

Ai ai cũng muốn làm cô bé lọ lem, song những người làm cô nàng lọ lem rồi mới biết, được gả vào nhà giàu cũng phải có dũng khí. Kết thúc trong câu chuyện cổ tích, hoàn toàn không phù hợp với cuộc sống hiện đại.

“Qua tiếng chuông mười hai giờ, cỗ xe ngựa kéo trở về là quả bí ngô, công chúa xinh đẹp lại là cô bé lọ lem, chỉ có hoàng tử, vẫn sẽ mãi là hoàng tử thôi”.

Tống Anh gửi một loạt những biểu tượng lè lưỡi to đùng lại, nói: “Tịch Nhan, cậu đừng có được phúc lại không biết hưởng. Có được người chồng hoàn mỹ, lại hết lòng yêu thương mình như thế, đường đường chính chính bước vào gia đình quyền quý, rồi bố mẹ chồng rất mực quý mến, cậu còn muốn gì nữa nào?”

Tịch Nhan không nhịn nổi cười, “Đương nhiên rồi, con người hầu như đều vậy cả mà, mãi mãi không bao giờ thấy thỏa mãn cả”.

Tống Anh chợt nhớ ra một chuyện: “Nghe nói Tô Hàng trở về rồi?”

Tịch Nhan hỏi: “Cậu cũng biết sao?”

“Hôm trước Tiết Giang có cầm một tờ danh sách tổ chuyên viên của tỉnh, tớ có thấy tên Tô Hàng”.

Tịch Nhan kinh ngạc, té ra Trác Thanh Liên đã biết, Tô Hàng về thành phố C từ lâu rồi?

“Gặp lại tình cũ, trong lòng có cảm nhận gì khác không?”

“Anh ấy khác trước nhiều rồi, không còn là anh chàng trong sáng, ôn hòa, có nụ cười tỏa nắng như xưa nữa, mà đã thành một người cặn thế, hãm dọa người khác”.

“Có lẽ do cuộc đời anh ta trước nay luôn suôn sẻ, chưa từng bị mất mát điều gì, nên mới cố chấp nghĩ quẩn như thế”

“Cũng có thể. Từ sau khi chia tay với Triều Nhan, anh ấy biến thành một người hoàn toàn khác, con mắt và bụng dạ đều rất hẹp hòi, chỉ chăm chăm vào những thứ mình đã mất đi”

Tống Anh than vãn “Một người đàn ông tốt đẹp như thế, bị hai chị em nhà cậu hủy hoại thành ra thế đấy!”

Tịch Nhan cũng cảm thấy tiếc nuối

“Cậu tính xử lý vụ này thế nào?”

“Tớ vẫn chưa nghĩ ra, cậu có cao kiến gì không?”

Tống Anh cẩn thận hỏi” Cậu và anh ta có còn chút cơ hội làm lại nào không?”

“Không thể”. Tịch Nhan chắc như đinh đóng cột. “Trong tim tớ đã có người khác rồi”.

“Cũng đúng, cả buổi tối chỉ nghe cậu lải nhải Trác Thanh Liên thế này, Trác Thanh Liên thế kia...Than ôi, một khi phụ nữ thay lòng đổi dạ, thì có đến chín con bò cũng không kéo lại được”.

“Thôi, thôi, không dám tám với cậu nữa, tớ đi ngủ đây”.

“Bye bye!”

Tịch Nhan trả lời bằng biểu tượng vẫy tay chào

Nhìn QQ của Tống Anh chuyển màu xám im lìm, Tịch Nhan đang định đứng dậy tắt máy tính. Phía sau, một đôi tay rắn rỏi chòang ôm lấy eo cô, im hơi lặng tiếng.

Hồi lâu, anh không động tĩnh gì, chỉ ôm chặt lấy cô, tựa cằm lên vai cô, như đứa trẻ tìm thân tìm nguồn an ủi.

Từ lúc hai người qua lại đến nay, Trác Thanh Liên luôn là người kiên cường, lý trí, bình tĩnh, tự tin, Tịch Nhan chưa bao giờ thấy anh yếu đuối thế này. Cô xoay người lại, ngả vào lòng anh, khéo mắt không biết vì sao ướt ướt.

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, làn môi ấm nóng, hôn lên cổ và bờ vai trần non nà.

“Kiều Dật”, cô thoát ra, “Hôm nay em mệt”.

Trác Thanh Liên buông cô ra: “Anh đã lấy nước nóng cho em rồi, đi tắm đi, rồi vào nghỉ ngơi”.

Cô ôm bộ đồ ngủ, bước vào phòng tắm. Bồn nước nóng nghi ngút khói, hơi ấm bao trùm lấy cô, ngâm mình trong làn nước ấm, bao nhiêu căng thẳng mệt mỏi như tan biến.

Cô ở trong phòng tắm nửa tiếng đồng hồ, đến khi tinh thần yên ổn mới bước ra phòng ngủ, anh ngồi tựa lưng trên giường, đôi mắt nhìn cô đầy dò xét.

Tịch Nhan nhạy cảm liếc sang phía máy tính, đã bị tắt từ bao giờ. Cô bỗng ngộ ra điều gì, chui thẳng vào chăn, chum trăn kín mít từ đầu đến chân.

Trác Thanh Liên đưa tay vén chăn lên, xoay mặt cô lại, mặt đối mặt, nhìn chăm chú hồi lâu.

“Anh không phải là hoàng tử, em cũng không phải cô nàng lọ lem nào hết”, giọng anh trầm xuống, “Nếu em không thích cuộc sống thế này, anh có thể trở lại như cũ, trở về làm Kiều Dật hai bàn tay trắng của ngõ Tử Trúc ngày xưa”.

“Anh nói cái gì?”. Cô ngậy ra mắt một lúc, sững sốt hỏi.

Trác Thanh Liên gạt mớ tóc mai trước trán cô sang một bên, nhìn sâu vào mắt cô: “Tịch Nhan, vì em, anh có thể từ bỏ tất cả!”

“Kiều Dật”. Cô ấp úng, trong lòng vô cùng hồ thẹn, “Em không...”

“Đừng giấu anh, trong buổi vũ hội hôm nay em không hề vui vẻ gì”.

Tịch Nhan khẽ thở dài trong lòng.

“Chỉ là em ghen tỵ”, cô lúng ta lúng túng, “Ghen tỵ khi thấy anh ở bên người con gái khác”.

Trác Thanh Liên ôm cô vào lòng, không nhịn nổi phá lên cười, cười rất vui sướng.

“Sao thế?”, Tịch Nhan nắm chặt bàn tay, thành nắm đấm thùm thụp lên ngực anh, “Người ta đang buồn bực chết đi được đây, lại còn cười nữa!”

“Đây là lần đầu tiên em ghen vì anh,” anh giữ nắm tay cô lại, cười rạng rỡ, “Tịch Nhan, anh còn tưởng em không biết ghen tỵ là gì cơ”.

“Chồng em được người ta mến mộ, cả tối mãi khiêu vũ với hết cô này đến cô khác, còn mình thì đứng trơ một góc làm bóng đèn. Là phụ nữ ai chẳng biết ghen”. Cô lúng túng, hơi mất tự nhiên đáp.

Chiếc đèn ngủ nhỏ xíu đầu giường tỏa ánh sáng vàng dịu dịu, trùm xuống căn phòng. Dưới ánh đèn huyền ảo, anh ngẩng người ngắm nhìn cô.

Tịch Nhan đã buông xõa mái tóc dài, để tự do rơi trên bờ vai. Làn da sau khi tắm rửa càng thêm vẻ mịn màng trắng trẻo. Gương mặt ửng hồng, e ấp ngượng ngùng, càng duyên dáng hơn gấp bội. Dưới ánh đèn, trông cô càng xinh đẹp, quyến rũ hơn thường ngày, như đóa phù dung bừng nở dưới ánh trăng, thanh tú, yêu kiều, khiến người ta mê đắm.

Cô cảm nhận được sự trầm mặc của anh, đưa mắt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt long lanh ngời sáng của anh. Trái tim cô như thắt lại.

“Tịch Nhan!”, giọng anh nhẹ nhàng, đôi mắt chan chứa ân tình, “Anh cũng ghen tỵ, ghen tỵ với người đàn ông tên Tô Hàng kia, ghen tỵ anh ta là mối tình đầu của em!”

“Ngay từ đầu anh đã biết, em đi học lớp là sẽ gặp anh ta!”

Trác Thanh Liên gật đầu, đôi mắt long lanh khẽ gợn sóng: “Nhưng anh không thể ngăn cản em đi gặp anh ta. Mấy phút đứng đợi em dưới lầu. Với anh dài như cả một đời vậy. Anh thực sự đang đánh cược, đánh cược xem trong lòng em, anh và anh ta ai quan trọng hơn...”

Nổi chua xót nhẹ nhàng dâng trong lòng. Cô quay người lao vào lòng anh, khẽ líu ríu: “Xin lỗi anh, Kiều Dật!”

“Vì sao phải xin lỗi?”

“Là em không tốt, khiến anh phải lo lắng, để anh phải buồn, làm anh mất lòng tin ở em!”

“Ngốc ạ!”, anh yêu thương ôm cô chặt hơn.

“Kiều Dật!”, cô ghì sát mặt lên ngực anh, thổ thở, “Anh không phải phiền lòng vì Tô Hàng, anh ta không thể gây ảnh hưởng gì đến cuộc sống của chúng ta được!”

“Em cũng đừng vì chuyện tối nay mà buồn rầu, em biết nhảy hay không, không hề ảnh hưởng đến tình yêu anh dành cho em. Kỳ thực, mẹ anh cũng không biết nhảy, cũng không giỏi xã giao, song bà và bố anh vẫn rất ân ái...”

“Em biết!”, Tịch Nhan ngược mắt nhìn, nũng nịu đáng yêu, “Bất luận chọn kiểu hôn nhân nào, kết hôn với ai, đều cần một quá trình thích ứng. Em may mắn hơn công nương Diana ở chỗ, em gặp được một hoàng tử hết lòng yêu thương em!”

Trác Thanh Liên tắt đèn, miệng ười bí ẩn, kề sát bên má cô, thì thầm: “Nàng lọ lem yêu quý của tôi ơi, đến lúc phải nghỉ ngơi rồi!”

“Hình như vẫn còn bài chưa trả...” Tịch Nhan cười trêu chọc, chủ động ôm choàng cổ anh, hôn nhẹ nhàng, mơn man.

Trác Thanh Liên vẫn còn đang ngẩn ngơ, cô đã nhẹ nhàng cởi bỏ bộ đồ ngủ cho anh, từng chút, từng chút một hôn lên môi, cằm, cổ, ngực...Làn môi mềm mại, ấm nóng, chậm rãi chiếm lĩnh từng tấc da thịt anh.

Mọi cử động đều nhẹ nhàng như mơ. Căn phòng tối om, yên tĩnh, chỉ nghe tiếng tim đập và nhịp thở của hai người.

Trác Thanh Liên toàn thân run rẩy, hơi thở hỗn hển, những nụ hôn tới tấp của cô làm anh hồn xiêu phách lạc, gần như phát cuồng. Anh hít thở sâu, cúi đầu, ngẫu nhiên lần môi cô.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng vàng vạc, một cơn hoan lạc cuồng nhiệt triền miên, chậm chậm mở màn...

Mãi đến sau cùng, ánh ban mai chiếu qua khung cửa sổ vào phòng, căn phòng ngập tràn trong ánh sáng chói lọi.

Mặt trời lại mọc đằng Đông, một ngày mới bắt đầu.

43. Chương 43

Chương 43: Yêu là cho, mãi mãi không bao giờ mất

Kết quả xét duyệt công trình khu vui chơi đã có, đánh giá của tổ chuyên viên tỉnh là “Công trình không đạt yêu cầu, tồn tại nhiều ẩn họa rất không an toàn, không thể nghiệm thu thông qua”.

Tịch Nhan gọi điện hỏi Phó Viêm, Phó Viêm nói vấn đề là ở chỗ Tô Hàng. Mấy vị chuyên viên khác, đều cho rằng không có gì là ẩn họa không an toàn, tuy một số chi tiết bộ phận có đôi ba khiếm khuyết nhỏ nhất, nhưng qua chỉnh đốn vẫn có thể đạt yêu cầu, nhưng Tô Hàng cứ khẳng khẳng “tiểu tiết quyết định thành đạt”, nhất quyết cho kết luận không đạt yêu cầu.

Trên bàn ăn buổi sáng, Tịch Nhan hỏi Trác Thanh Liên, “Em nghe nói khu vui chơi không được nghiệm thu thông qua?”

Trác Thanh Liên cười: “Nguồn thông tin của em cũng nhanh nhạy quá ha”.

Tịch Nhan làm bộ mặt nghiêm trọng: “Em không mong chồng em là gian thương háms lợi, vì lợi nhuận kinh doanh, mà làm nên những công trình chất lượng tồi”.

“Về điều này thì em yên tâm”. Trác Thanh Liên cũng đổi vẻ nghiêm túc. “Một khu vui chơi quy mô lớn như thế, an toàn đương nhiên phải đặt lên hàng đầu. Chất lượng công trình trước nay do anh đích thân kiểm soát, Phó Viêm gần như ngày nào cũng lăn lộn ngoài công trường. Cậu ấy là em rể anh, làm việc cẩn thận, anh rất tin tưởng cậu ấy...”

“Vậy là do Tô Hàng sao?”, Tịch Nhan nhướn mày, “Em không tin anh ấy lại là loại người lợi dụng công việc để báo thù riêng”.

“Anh cũng mong thế”. Trác Thanh Liên lạnh lùng đáp, “Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa”. Anh nhanh chóng đổi chủ đề.

Đêm hôm ấy, Tịch Nhan nằm trên giường, nhìn ánh trăng rọi qua cửa sổ vào phòng, trần trọc thao thức.

Cô từng nghe Phó Viêm nói, khu vui chơi quy mô lớn này là dự án mà Trác Thanh Liên khi ấy phải bác bỏ biết bao ý kiến đối đầu, khó khăn lắm mới giành được. Nếu công trình nghiệm thu không đạt yêu cầu, bao công sức Trác Thanh Liên trong suốt nửa năm qua đều hóa thành bong bóng xà phòng, khu vui chơi với khoản đầu tư kèch sù để xây dựng và thi công bỗng chốc thành đồng sắt vụn, hơn nữa, uy tín của anh trước hội đồng quản trị cũng bị sút giảm thảm hại. Hiện cũng đã có thành viên úp mở đánh giá, phê bình anh “chí khí thư sinh”, “hào nhoáng trống rỗng”, cần bản không phải nhân tài kinh doanh.

Kỳ thực, Tịch Nhan cũng thấy rất khó hiểu, Trác Thanh Liên vì sao phải bỏ ra nhiều công sức như thế để xây một khu vui chơi?

Trong đầu chợt mơ hồ nhớ ra một câu: “Anh cầu mong lũ trẻ sau này sẽ có một tuổi thơ tươi đẹp, rực rỡ sắc màu, vui vẻ hạnh phúc, chứ đừng như chúng ta ngày trước, chỉ có thể chơi trò trốn tìm!”

Cô hiểu rồi, đó chính là lý do anh phải bỏ ngổ Tử Trúc, xây dựng khu vui chơi quy mô lớn ở Thành Nam!

Không sao ngủ nổi, Tịch Nhan định lật người bước xuống giường, vừa cử động nhẹ một cái, Trác Thanh Liên lập tức giữ chặt lấy cánh tay cô.

Tim đập thình thịch, cứ tưởng anh đã tỉnh. Anh hai mắt nhắm nghiền, miệng lẩm nhẩm mơ hồ: “Tịch Nhan...”

Nhìn cái dáng nằm nghiêng ngủ ngon lành của Trác Thanh Liên, Tịch Nhan cảm thấy mình có ích và được tin cậy, không giấu nổi xúc động. Cô lại ngả vào lòng anh, như con nhện tám chân quấn chặt lấy anh.

“Kiều Dật”, cô nép sát vào anh, thì thầm bên gối, “Anh đừng lo, chuyện của Tô Hàng, cứ giao cho em!”

Có người thắt dây thì phải có người cởi dây. Trong lòng Tô Hàng vẫn còn vướng mối, nếu cởi bỏ được mối này, suốt đời anh sẽ không sao vui nổi.

Hôm sau, Tịch Nhan gọi điện cho Tô Hàng, “Chiều nay lúc tan học, anh có thể tới trường trung học cơ sở C một chuyến không?”

Thời tiết nắng ráo trở lại. Ánh nắng ấm áp, lặng lẽ chiếu rọi ngôi trường rộng lớn.

Tô Hàng men theo lối cầu thang xoắn mười bậc đi lên, tất cả vẫn nguyên như ngày xưa. Hai bên hành lang những lớp học vang tiếng thầy cô giảng bài, dưới bậc giảng là tuổi xuân đang rực rộ của mình.

Anh dừng lại ở cửa sau lớp 8/5, nhòm qua cửa kính, nhìn lại chỗ ngồi sát bên cửa sổ. Có một cậu học trò đang nằm bò lên bàn, nước miếng theo má chảy xuống bàn.

Khóe môi cậu chàng còn tủm tủm cười, hình ảnh cô bé Tịch Nhan hiện ra trước mắt, rõ ràng hơn bao giờ hết: gầy gò xanh xao, gương mặt khi ngủ thuần khiết như đứa trẻ, tóc mái rủ xuống che kín một bên má...

Khoảnh khắc ấy, tự đáy lòng anh bỗng nảy sinh suy nghĩ chủ quan, tưởng như chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, cô vẫn đang ngồi đó, như trước kia.

Anh với tay về phía cửa, định đẩy ra. Bỗng, tiếng chuông báo hết giờ vang lên, phòng học trở nên huyền ảo. Cửa mở, vài đứa trẻ xô nhau chạy ra ngoài, xuyết chút nữa thì đụng phải anh.

“Ui da!”, một cậu nhóc ngạc nhiên kêu lên, nhìn anh dò xét, “Chú tìm ai?”

“Cho hỏi, cô giáo dạy ngữ văn Đỗ Tịch Nhan...” Tô Hàng còn chưa nói hết câu, cậu nhóc đã chỉ về phía sau lưng anh, “Cô giáo Đỗ tới rồi!”

Quay đầu lại, Tịch Nhan đang đứng ở hành lang phía sau lưng anh. Nét mặt tươi cười, dưới ánh nắng vàng óng ánh, càng duyên dáng, dịu dàng một phần.

“Anh tới rồi à? Tới văn phòng em ngồi một lát đi”. Cô mỉm cười, dẫn anh về phòng làm việc. Suốt dọc đường đi, học trò không ngớt chào hỏi cô, có thể thấy cô rất được lòng học trò.

Đã gần tới giờ tan học, phòng làm việc không còn một ai. Tịch Nhan xếp gọn chồng vở bài tập và giáo án, rồi quay ra pha trà.

“Anh uống hồng trà hay trà xanh?”, cô hỏi, “Chỗ em không có cà phê”.

“Trà xanh đi”. Anh ngồi xuống ghế, ánh mắt lơ đãng dạo một vòng căn phòng. Cúi đầu nhìn, chợt trông thấy có bức ảnh được cài dưới tấm kính bàn, là ảnh chụp chung của Tịch Nhan và Trác Thanh Liên. Tịch Nhan trong vòng tay anh ta, cười rạng rỡ, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Tô Hàng như chạm phải điện vôi lùi ra xa, lồng ngực đau nhói như bị ai đánh, hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn.

Tịch Nhan bưng cốc trà nóng đến trước mặt anh: “Trà Long Tĩnh Tây Hồ do Trác Thanh Liên đem từ Hàng Châu về đây, anh nếm thử xem thế nào”.

Tô Hàng chưa vội đón lấy cốc trà, nhìn chằm chằm người con gái trước mặt. Không giống như đêm hôm trước, cô điềm nhiên như không, thoải mái, đứng mực, đứng trước anh, mà không hoang mang chút nào.

Lần này về nước, anh nhận ra rằng Tịch Nhan khác trước rất nhiều, không còn là Tịch Nhan mà anh thân thuộc.

Tịch Nhan trong ký ức của anh, xấu hổ tự ti, ngoan ngoãn dễ bảo, như một thứ đồ trang trí, bị bụi phủ mờ, che lấp vẻ rực rỡ. Còn Tịch Nhan hiện tại, xinh đẹp, khéo léo, hoạt bát, tự tin, cởi mở. Tựa hồ như có tấm khăn lụa mềm, đang cẩn thận lau chùi thứ đồ trang trí kia, từng li từng tí, khiến cô ngày càng toả sáng rực rỡ, ôn hòa nhã nhặn.

Tấm khăn ấy, rốt cuộc là tháng năm trôi qua vô tình, hay là Trác Thanh Liên, và tình yêu của anh ta?

“Chúng ta dạo quanh trường một lát đi, để em giúp anh hồi tưởng lại những kỉ niệm trường xưa”. Tịch Nhan đề nghị, “Tô Hàng, anh đã bao lâu không về trường rồi?”

“Năm năm”.

“Năm năm cũng không phải là một quãng thời gian quá ngắn, rất nhiều điều đã thay đổi rồi”.

“Nhưng, vẫn có những thứ không hề thay đổi.” Họ sánh vai bước trên con đường hai hàng cây rợp bóng, Tô Hàng chỉ dãy phòng hai bên đường, “Em xem, lớp 8/5 kia, vẫn ở nguyên chỗ cũ...”

“Anh còn nhớ vườn cây ở phía sau trường không?”. Tịch Nhan dừng bước, đôi mắt lấp lánh ánh nhìn dịu dàng.

“Sao lại không nhớ chứ?”. Anh đắm đắm nhìn cô, giọng trầm trầm, “Lần này về trường, anh cũng muốn đi xem”

Tịch Nhan nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, rồi đáp: “Có điều, anh sẽ rất thất vọng đấy”.

“Tại sao?”

Tịch Nhan cười không đáp. Khi hai người đứng trên sân vận động, anh mới nhận ra, khu vườn nhỏ ấy đã không còn nữa, thay vào đó là đường chạy vòng tròn và sân bóng rổ, bóng đá.

“Sao lại thế được?” Tô Hàng kinh ngạc thốt lên, “Khi anh đến đây năm năm trước, khu vườn cây vẫn còn...”

“Bị chặt từ năm kia rồi. Tập đoàn Trác thị quyên góp một số tiền lớn, xây dựng sân vận động này, mở rộng gấp đôi diện tích trước kia”. Cũng vì lý do này mà Trác Thanh Y tốt nghiệp đại học xong có thể dễ dàng bước vào THCS làm giáo viên, và còn được đối đãi đặc biệt. “Sân vận động trước kia đúng là nhỏ quá, mấy lớp cùng học thể dục, mỗi lần đẩy tạ, chỉ sợ quăng vào người khác”.

“Lúc ấy, em nhảy xa, đẩy tạ rất cừ, lần nào hội thao toàn trường cũng giặt giải”.

“Môn thể dục của anh cũng rất siêu còn gì”, Tịch Nhan cười hiền, “Vẫn giữ kỷ lục chạy cự ly ngắn toàn trường. Hội thao toàn trường anh nhất quyết đòi tham gia chạy 100m và chạy tiếp sức 4x100m, nữ sinh cả lớp đều cổ vũ cho anh. Học kỳ một năm lớp 9, anh không cẩn thận để bị trẹo chân, không tham gia được, kết quả chạy tiếp sức 4x100m, lớp chúng ta chỉ xếp thứ ba”.

“Em còn nhớ, khi ấy vì sao mà bị trẹo chân không?”

“Đương nhiên là nhớ chứ”. Tịch Nhan cười, “Tan học, anh dắt em đi leo núi, hái dâu ăn. Anh dẫm phải cành cây bị gãy, trượt chân rơi từ trên cây xuống...”

“Em sợ tới mức mặt mày tái mét, suốt đường về cứ khóc tu tu”. Tô Hàng than thở. “Anh lúc ấy còn cười em, nói con gái toàn thích khóc nhè”.

“Lúc anh em mới có mười bốn, mười năm tuổi, thế mà giờ đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi”. Tịch Nhan mỉm cười điềm tĩnh, “Thời gian qua nhanh thật, làm người ta không dám tin nữa”.

Điều khiến người ta không dám tin, đâu chỉ có thời gian thấm thoát thoi đưa? Còn cả thế sự biến đổi không lường nữa.

“Tịch Nhan!”, anh xúc động gọi tên cô, đưa tay nắm lấy cánh tay cô, “Nếu có thể quay ngược dòng thời gian, trở về cái ngày anh tìm thấy em trong khu rừng nhỏ, anh nhất định sẽ nắm chặt lấy tay em, suốt đời không buông!”

“Sẽ không vậy đâu”. Tịch Nhan bình thản nhìn anh, “Tô Hàng, kể cả thời gian có quay trở lại, người anh chọn sẽ vẫn là chị Triều Nhan, bởi chị ấy mới là người con gái anh thích khi đó. Rất nhiều chuyện trên đời, đã được định sẵn từ khi bắt đầu rồi...”

Tô Hàng nhìn cô không chớp, mọi suy nghĩ như bị rút hết ra. Rất lâu sau, anh mới lấy hết dũng khí hỏi: “Tịch Nhan, em vẫn còn hận anh sao?”

“Không, em không hề hận anh”. Tịch Nhan một lần nữa phá lên cười, thành khẩn nói, “Ngược lại, em còn rất cảm kích anh. Anh đã cho em những kỷ ức tuổi trẻ tươi đẹp nhất. Trong những kỷ ức đó, có ánh nắng, có nụ cười, có hơi ấm. Em hy vọng, chúng ta có thể giữ mãi những kỷ ức tốt đẹp đó, đừng hủy hoại nó”.

“Chỉ thế thôi sao?”, anh không cam tâm hỏi. “Em không còn chút tình cảm và lưu luyến nào với anh sao?”

Tịch Nhan tỉ mỉ, chăm chú nhìn anh, từ đầu đến chân. Hơn mười năm trước, anh đã từng có vị trí vô cùng đặc biệt trong lòng cô. Gương mặt anh tuấn ấy, vẻ mặt phấn khởi ấy, dáng người cao ráo rắn rỏi ấy, nụ cười tỏa nắng đầy tự tin ấy, ... Thế nhưng, vận mệnh trêu ngươi, hợp rồi tan, anh chỉ có thể là những hồi ức tươi đẹp một thời tuổi trẻ của cô.

Cô kiên định, chậm rãi nói: “Tô Hàng, em chỉ có thể nói, em đã từng yêu anh. Khi ấy, với em, anh là không khí, là nước, chỉ một ngày không gặp anh, là lòng em trống rỗng, lo sợ. Thế nhưng, bây giờ, đã có người khác thay thế vị trí của anh trong tim em”.

“Và người đó là Trác Thanh Liên?” Anh nhướn mày nhìn cô, mỉa mai, “Anh biết điều kiện của anh ta rất ưu việt, có tài có sắc, có cả tiền bạc và địa vị. Nhưng, em không phải là Triều Nhan, anh không tin em là loại người ham vật chất hư vinh...”

“Chính anh ấy đã cho em hiểu thế nào là tình yêu thực sự”, Tịch Nhan khẽ đáp, hai má ửng đỏ, “Yêu một người, thì phải tôn trọng, yêu thương, trân trọng nhau, không tính toán thiệt hơn, tuyệt đối tin tưởng và tận tâm săn sóc cho nhau. Tô Hàng, dù anh ấy không phải là tổng giám đốc của Trác Thị, thậm chí là kẻ vô danh tiểu tốt, em cũng vẫn sẽ yêu anh ấy!”

Tô Hàng nhìn gương mặt xinh đẹp, thẹn thùng của cô, sắc mặt sa sầm.

“Nếu một người, chỉ chăm chăm đòi người khác yêu mình, mà không mở lòng yêu thương người, sẽ rất khó tìm được tình yêu đích thực”. Tịch Nhan nhìn anh, hàm ý sâu xa, “Trác Thanh Liên khiến em hiểu rằng, yêu là cho, anh ấy mãi mãi không bao giờ mất đi”.

Anh á khẩu không phản bác lại được câu nào, tựa hồ như lần đầu quen Tịch Nhan; vẻ ngoài bình dị, lạnh lùng, nhưng bên trong là tâm hồn cao quý thuần khiết, thanh cao. Ẩn sau vẻ yếu đuối mỏng manh là sự bền bỉ dẻo dai, trong sự thờ ơ, lạnh lùng nghĩa tình sâu đậm.

Cô trước nay vẫn vậy, bề ngoài thì dửng dưng, nhưng tình cảm trong lòng nhiệt thành hơn bất cứ ai. Chỉ có điều, khi đó người cô yêu là anh, còn bây giờ, người đó là Trác Thanh Liên.

Trong lòng chất ngất khổ đau, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Tịch Nhan, Trác Thanh Liên ít nhất có một điểm hơn anh. Đó là anh ta có con mắt sáng suốt hơn anh”.

44. Chương 44

Chương 44: Mai sau này, em cũng đã học được thế nào là yêu

“Tô Hàng, tối nay em mời, anh muốn ăn gì?”, Tịch Nhan dịu dàng hỏi.

“Mỳ kéo Lan Châu”, anh gần như là buột miệng đáp luôn, “Đi cái quán mà chúng ta vẫn thường ăn đó”.

Tịch Nhan rất thích ăn mỳ, nhất là mỳ kéo thịt bò. Họ thường bắt xe buýt số 101 vào trung tâm thành phố ăn mỳ kéo Lan Châu. Khi ấy, hai đứa vẫn là học sinh nghèo, ngoài mỳ kéo ra, cũng chẳng ăn được món gì khác. Tịch Nhan vốn ăn không nhiều, vẫn ăn hết một suất to. Tô Hàng toàn để dành phần của mình để cho cô ăn cho no, còn cẩn thận gấp thịt bò sang bát cho cô.

Ra khỏi trung học cơ sở C, họ bước theo lối ra trạm xe buýt quen thuộc. Vĩa hè lát gạch màu sắc sỡ, vàng đỏ xen kẽ. Năm ấy, Tịch Nhan lưng đeo ba lô, chỉ nhằm gạch đỏ bước lên, cứ bước hai bước lại nhảy một ô, hệt như chú thỏ con tung tăng nhảy nhót bên cạnh anh.

Bây giờ, Tịch Nhan hai tay dứt túi áo gió màu trắng, đứng trước biển hiệu quảng cáo có hình Châu Kiệt Luân, mặt mỉm cười, vẻ dè dặt.

Đợi hơn mười phút, xe buýt số 101 cuối cùng cũng chậm chậm lăn bánh tiến lại. Tịch Nhan lên xe trước, giúp Tô Hàng trả tiền xe, rồi tìm chỗ ngồi phía sau sát bên cửa sổ ngồi xuống.

Cô lần nào cũng ngồi đúng chỗ đó, dù cho ghế ấy đã có người ngồi, dù cho phải đứng đợi rất lâu.

Tô Hàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, phía sau là vĩa hè dài vắng lặng, cây ngô đồng trơ trụi lá đơn độc liêu xiêu trong gió.

Trên xe buýt số 101 đang lắc lư, văng vẳng tiếng Lưu Nhược Anh ngân nga:

“Mãi sau này, em cũng đã học được thế nào là yêu. Chỉ tiếc rằng anh đã rời xa, biến mất nơi chân trời góc bể.

Mãi sau này, cuối cùng em đã hiểu ra, trong nước mắt, có những người, một khi đã bỏ lỡ sẽ không bao giờ còn nữa...”

Trái tim anh nhói đau, như có thứ gì đó, như lưỡi gươm tuốt khỏi bao, đâm thẳng vào lồng ngực.

Khi họ tới được quán mỳ kéo Lan Châu, cũng đã đến giờ cơm chiều. Trong quán chật ních những người là người. Tịch Nhan khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống, đợi hai người ngồi xuống yên vị xong, cô vẫy tay gọi chủ quán: “Cho hai bát mỳ kéo thịt bò, một bát không hành không ớt”.

Tịch Nhan vẫn nhớ anh không ăn hành và ớt, hơn nữa, ngữ điệu của cô, vẫn nguyên như bao nhiêu năm trước!

Thấy Tô Hàng cứ chăm chú nhìn mình mãi, cô cởi áo gió ngoài ra, nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Quán thì vẫn là quán cũ, nhưng chủ quán thì đã đổi rồi”.

Anh sụp mắt lại, trong lòng ủ dột. Hồi ức có đẹp đến đâu chẳng nữa cũng sẽ trở thành quá khứ...

Đúng lúc ấy, người phục vụ bưng một bát mỳ kéo thịt bò nghi ngút khói lại, đặt lên bàn. Tịch Nhan đẩy bát mỳ về phía anh: “Anh chắc là đói rồi, anh ăn trước đi”.

Tô Hàng thực sự cũng thấy hơi đói, bèn với lấy đôi đũa trên bàn, bắt đầu ăn ngon lành.

Tịch Nhan giúp anh rắc bột hạt tiêu, vô tình hỏi chuyện cuộc sống của anh những năm ở nước ngoài, anh trả lời từng câu, từng câu, không khí trở nên thoải mái, vui vẻ.

“Tô Hàng!”, cô gọi tên anh, “Nhất Diệp Quy Hàng là anh đúng không?”

Anh buông bát mỳ ngẩng đầu lên: “Em biết từ lúc nào vậy?”

“Chính vào buổi tối đêm Giáng sinh đó”.

Khuôn mặt Tô Hàng cứng đờ, anh mấp máy môi, thất vọng ra mặt: “Anh cứ tưởng là em nhớ số QQ của anh”.

“Vẫn là số QQ cũ sao?”, Tịch Nhan kinh ngạc hỏi, “Thật ngại quá, em xóa mất rồi!”

Năm ấy sau khi chia tay, cô cùng lúc xóa cả số điện thoại và QQ của anh. Từ đó không bao giờ nghĩ tới, bao nhiêu năm sau, khi anh một lần nữa gửi yêu cầu kết bạn với cô, cô đã không còn nhớ số QQ của anh nữa.

“QQ của em, anh vẫn luôn luôn giữ”. Tô Hàng khẽ nói, trong giọng nói có chút ỉu rĩ của người bị tổn thương.

Bao nhiêu năm như thế, biểu tượng của cô trên QQ vẫn vậy, chỉ là màu xám im lìm, rất hiếm khi sáng đèn. Còn QQ của anh vẫn luôn sáng, thỉnh thoảng ngó qua chữ ký của đối phương, cập nhật một chút tình cảm của cô. Dù không một lần bắt chuyện, vẫn cảm thấy được an ủi đôi chút.

Nhớ lại việc anh đã cương quyết đoạn tuyệt thế nào, trái tim mình từng đau đớn và quặn luyến ra sao, trong khoảnh khắc Tịch Nhan thấy bồi ngùi xúc động.

Dạo ấy, cô tuy đã xóa số QQ của anh, nhưng cứ nửa đêm, khi nỗi cô đơn xâm chiếm tâm hồn, khi những ký ức như nước triều cuộn dâng trong lòng, những âm thanh nào đó từ bốn phía bủa vây, cô vẫn không sao xóa hết những vết tích mà anh để lại trong cuộc đời.

Cô đã từng nghĩ mình không thể nào thoát ra khỏi cảnh này, từng tưởng sẽ mãi mãi mang theo bóng đen quá khứ, cho tới tận sau này, khi cô gặp Trác Thanh Liên.

Vì vết thương tình cảm, cô dần dần phụ thuộc vào sự săn sóc và che chở của anh, rồi nảy sinh tình cảm lúc nào không hay. Đợi đến khi tỉnh lại, trái tim vô tình đã có hình ảnh anh trú ngụ, đậm sâu bám rễ, xua cũng không đi.

“Tô Hàng, hay anh xóa QQ của em đi”. Tịch Nhan nhìn anh tha thiết, “Dù sao cũng đã chia tay rồi, cũng nên dứt khoát xóa bỏ mối tình không còn thuộc về mình nữa”.

Quá khứ dù có đẹp đến đâu cũng vẫn là khổ đau, đều đã thành chuyện cũ. Có những con người, những tình cảm, chỉ còn là thứ đồ cổ đối với mình. Một khi đã đào lên trên không khí, chỉ có thể hoặc hủy hoại, hoặc rớt giá. Chỉ khi đào sâu chôn chặt trong lòng không bao giờ nhắc tới nữa, mới là cách trân trọng và giữ gìn tốt nhất, đối với tình yêu niên thiếu thuần khiết không bao giờ gặp lại ấy.

Tô Hàng trầm mặc không đáp, nhưng đã ít nhiều hiểu ra dụng ý của cô hẹn gặp mình hôm nay.

Cô cùng anh hồi tưởng lại những giây phút lúc hai người còn ở bên nhau, như chiếu lại một bộ phim tình cảm chân thành cũ kỹ. Khi màn hình xuất hiện chữ “END”, tất cả đều đã hạ màn, cô rời chân bước đi. Thì anh lại không muốn rời, khăng khăng một mình ở lại, xem lại từ đầu.

Một khi tình cảm còn lại một người vất vả vật lộn nắm giữ, duy trì, thì thứ tình cảm ấy cũng không cần phải tồn tại.

Trên đường đưa Tịch Nhan về nhà, nỗi đau xót trong lòng Tô Hàng như mặt trời chậm chậm xuống núi, không sao ngăn cản được, cứ thế bùng lên, thiêu đốt anh. Anh đi bên cô, trong tay nắm chặt chiếc áo gió cô cởi ra ở quán mỳ mà quên chưa mặc lại. Giờ phút chia tay đã cận kề, anh tình nguyện cảm thêm một lát, cũng không có gì là xấu.

Họ dừng lại dưới chân cầu thang khu nhà Tịch Nhan.

“Cảm ơn anh đã đưa em về, tạm biệt!”. Tịch Nhan đưa tay ra lấy áo gió, anh vẫn chưa chịu buông.

Trong ánh chiều tà mỏng manh ngày đông, cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, thoáng có chút thương hại. Sợi dây thần kinh nào đó trong tim anh co thắt lại, nhói đau.

Phảng phất nhớ lại một buổi chiều hoàng hôn nào đó nhiều năm trước, trước cổng đại học Q, ánh hoàng hôn vàng rực chiếu rọi khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của cô.

Khi ấy, Triệu Nhan vừa mới rời xa anh. Cô không quản đường xá xa xôi vội đến bên anh, dịu dàng mà kiên định: “Tô Hàng, em thích anh. Em sẽ luôn ở bên anh, mãi mãi không bao giờ rời xa!”

Thế mà, bây giờ cô lại nói với anh lời “tạm biệt”. Tạm biệt, mãi mãi không bao giờ gặp lại!

“Ngày kia anh về thành phố A rồi. Tịch Nhan, anh có thể ôm em một lần cuối cùng không?”. Giờ phút chia ly này, tiếng anh rõ ràng mà hoảng hốt lạ thường.

Không đợi cô gạt đầu, anh dang tay ra, ôm lấy người con gái chuẩn bị biến mất khỏi cuộc đời anh. Anh vùi đầu vào mái tóc dài mượt mà của cô, rất lâu không chịu ngẩng lên.

“Tịch Nhan, anh yêu em”. Anh khẽ nói, hai mắt ướt nhoe.

Tịch Nhan dịu dàng vòng tay ôm anh, chỉ nói đúng hai từ: “Bảo trọng!”. Nói rồi, lấy lại áo khoác từ tay anh, quay lưng bước đi.

Và anh hiểu rằng, tất cả đã kết thúc.

Mặt trời khuất hẳn phía chân trời. Màn đêm u tối buông xuống. Gió thổi, từng cơn buốt giá tận xương tủy. Trái tim Tô Hàng như chìm vào vực sâu tối tăm vô hạn.

Hóa ra, dù tình cảm có đậm sâu đến đâu, mà không có ánh nắng mặt trời sưởi ấm, cuối cùng cũng chỉ có thể chết trong câm lặng. Tiếc thay, anh của lúc trước, không hiểu được điều này.

Chỉ một bước quay lưng, đã trăm sông ngàn núi cách trở.

Duyên đến duyên đi, tình nồng tình phai, đôi khi con người ta không thể khống chế nổi. Những gì ta có thể làm, chỉ là than thân trách phận mà thôi.

Tô Hàng, cảm ơn số mệnh đã cho em gặp anh. Được gặp nhau, vẫn còn hơn là không gặp.

Tịch Nhan trở về phòng, mở máy tính, xóa QQ của “Nhất Diệp Quy Hàng” ra khỏi danh sách bạn bè.

Yêu một người, thì nên đem đến cho người đó niềm hạnh phúc an toàn, ổn định, nhân từ với quá khứ chính là tàn nhẫn với hiện tại, không gian tình yêu chỉ cho phép tồn tại một loại dưỡng khí.

Tình yêu trong quá khứ đã hạ màn, điều mà mỗi người nắm giữ được chính là hiện tại. Những người sống trong thì hiện tại, càng phải biết giữ lấy niềm hạnh phúc không dễ dàng có được ấy.

Cuộc đời như chuyến xe một chiều, luôn phải không ngừng tiến tới, không ngừng gặp một số người, không ngừng đúc kết quá khứ thành một loại phong cảnh. Tình yêu thời niên thiếu như bộ quần áo treo trên giá, bị cơn gió lọt qua khe cửa, thổi tung một góc áo quần, nhưng khi cánh cửa đóng lại, tất cả lại quay trở về vẻ yên tĩnh vốn có của nó.

Khuya hôm đó, Trác Thanh Liên đang trên đường từ công ty về nhà, nhận được một cuộc điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam trầm trầm: “Tôi là Tô Hàng, Tịch Nhan xin giao cho anh, mong anh hãy quan tâm chăm sóc cho cô ấy”.

“Tối nay, anh và cô ấy đã gặp nhau?”. Anh bình thản hỏi.

“Anh cũng biết sao?”, Tô Hàng vô cùng kinh ngạc hỏi, “Là cô ấy nói với anh sao?”

“Không, là tôi đoán vậy”. Khóe môi Trác Thanh Liên hơi nhướn lên, giọng điệu bình tĩnh ung dung, “Tôi đoán cô ấy sẽ tới tìm anh”.

“Anh không để bụng sao?”, Tô Hàng hỏi thăm dò.

“Nói hoàn toàn không để bụng thì đó là nói dối, nhưng, tôi tin cô ấy”. Anh mỉm cười đáp.

Ở đầu dây bên kia, Tô Hàng thở dài: “Trác Thanh Liên, tôi còn muốn tặng anh câu này!”

“Anh cứ nói”.

“Nếu anh không đối xử tốt với cô ấy, tôi sẽ không tha cho anh!”

Trác Thanh Liên ngẩn người, không nhận nổi phá lên cười. Đây rõ ràng là câu anh nói với Tô Hàng mười năm trước, bây giờ lại đối trả lại.

“Anh yên tâm, tôi sẽ chẳng bao giờ cho anh cái cơ hội đó đâu!”

Nói rồi anh gác máy, bắt gác cho xe tăng tốc nhanh hơn.

Đứng trước cửa nhà, Trác Thanh Liên lấy chìa khóa mở cửa. Bước vào phòng, một màu đen kịt, Đúng lúc anh đang định với tay ra lần công tắc đèn, thì một đôi tay mềm mại ôm lấy anh từ phía sau.

“Dậy, em yêu anh!” người con gái sau lưng anh cười nói.

Anh xoay người lại, trong tầm mắt lơ mơ, anh thấy vàng trán xinh xắn và đôi má bầu bĩnh của cô.

Nâng mặt cô lên, Trác Thanh Liên thầm thì: “Tịch Nhan, cuối cùng thì em cũng nói ra. Cuối cùng thì anh cũng đợi được đến khi em nói câu yêu anh!”

Cô lặng im không đáp, kiễng chân, đặt lên môi anh một nụ hôn sâu thật sâu.

Anh khẽ khép mi mắt, những nụ hoa bé xinh trong lòng, lặng lẽ bung nở từng chút, từng chút một, hương thơm thoang thoảng bao trùm xung quanh anh và cô.

45. Chương 45

Chương 45: Chúng ta cần một cuộc sống như thế

Tháng ba, trời không nóng cũng không lạnh, mưa phùn lất phất, bầu trời xanh trong.

Tịch Nhan ngoài giờ lên lớp đứng tựa lan can, có thể ngửi thấy hương hoa phảng phất trong làn gió mát lạnh.

Nơi xa hoa cỏ um tùm, chốn gần mưa bụi mơ màng. Thời khắc ấy, trời ẩm ướt, đất ẩm ướt, trái tim cô cũng đang ẩm ướt. Ấm thuận, sáng sủa, không gian thoáng đãng, và cả một tâm trạng thanh thoi giữa trăng thanh gió mát.

Mùa xuân thành phố C, mưa bụi rây rắc, mãi không thôi. Cả thành phố đều thành ra ẩm ướt.

Ngày cưới Tịch Nhan, trời quang mây tạnh, hừng nắng sau những ngày mưa lê thê. Bạn bè đều nói, đó là điềm lành, cuộc sống của cô sau này nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, thuận lợi.

Triều Nhan nhanh chân tiến hành trước Tịch Nhan một tháng, cùng Đào Chính Kiệt kết nghĩa vợ chồng. Bố Đào Chính Kiệt khi ấy cũng đã được thăng chức thị trưởng thành phố C.

Hôn lễ phô trương đến tận cùng, có đội xe rước dâu hoành tráng, bày tiệc khách sạn năm sao, toàn quan to quyền quý tới dự, náo động cả thành phố. Ngay sau lễ cưới, đôi vợ chồng tân hôn đã bay đi hưởng trăng mật ở châu u, không về kịp dự lễ cưới của Tịch Nhan.

Cuộc sống trong mắt Triều Nhan như một cuộc làm ăn, chỉ có thể lãi chứ không thể lỗ. Cho dù không được làm dâu nhà giàu, thì nhà chồng cũng phải có quyền có thế, có thể hô phong hoán vũ tại thành phố C.

Hai chuyện đại hỷ trong vòng một tháng, hai chị em sinh đôi mỗi người hùng cứ một phương, không ai sánh bằng. Bà Đỗ vui đến độ cười không khép nổi miệng, gặp ai cũng xuýt xoa nhà mình có phúc, sinh ra hai cô con gái “không ai kém ai”.

Tối trước ngày cử hành hôn lễ, Tịch Nhan mời Tống Anh đi uống cà phê. Cô khuấy thứ chất lỏng đen đặc trong cốc, nhẹ nhàng như không nói Dương Tranh ngày mai cũng tới uống rượu mừng.

Tống Anh kêu ầm ầm lên, lấy hai tay che mặt: “Trời ạ, thế thì mai tớ không đến dự hôn lễ của cậu nữa đâu!”

Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn cô: “Không phải cậu đã đồng ý làm phù dâu cho tớ rồi sao? Sao có thể không đi được?”

Tống Anh bỏ tay xuống, hỏi đầy bất an: “Tịch Nhan, trông tớ có béo không? Già không? Có phải không còn xinh đẹp như trước nữa không...”

“Tống Anh”, Tịch Nhan ngắt lời cô, “Cậu cũng sắp lập gia đình đến nơi rồi, cũng đã bàn chuyện cưới xin với Tiết Giang rồi, sao vừa nhắc đến Dương Tranh lại lúng túng như thế?”

Tống Anh ngẩn người, thoáng nghĩ ngợi, đáp: “Dù sao thì anh ấy cũng là mối tình đầu của tớ!”

Đám cưới Tịch Nhan còn mời cả Dương Tranh ở tận Quảng Châu xa xôi, là bởi anh với Trác Thanh Liên không chỉ là bạn học thời trung học, mà còn là những người anh em tốt, tình cảm sâu đậm. Hôm nay nhìn Tống Anh nhảy dựng lên thế này, mới biết cô vẫn còn đắm trong tim.

“Dương Tranh giờ đã là chồng người ta rồi, lại sắp lên chức bố. Vợ anh ấy đang có bầu bảy tháng rồi, đã nghỉ việc ở nhà chờ sinh”.

“Hóa ra là “bác sỹ bảo cưới”. Tống Anh cụt hứng, thở dài, “Anh ấy không chỉ kết hôn sớm hơn tớ, lại còn có con trước nữa”.

“Bao nhiêu năm qua rồi, cậu vẫn chưa dứt tình được sao?”

“Ai mà như cậu, nói buông và buông luôn được!” Tống Anh chống tay lên trán, chau mày, “Kể cũng lạ thật, lúc trước cậu yêu Tô Hàng yêu tưởng chết được, mà giờ nhắc đến lại cứ nhẹ như không...”

“Con người tớ là như thế đấy, khi yêu thì toàn tâm toàn ý, còn khi đã hết yêu, thì thật sự từ bỏ”. Tịch Nhan theo thói quen vuốt nhẹ mái tóc dài, khẽ nói, “Tớ không thích yếu đuối, dầy dụa dài dòng, vì tình cảm trong quá khứ đã qua, mà giày vò bản thân mình, giày vò những người xung quanh”.

“Bảo sao Trác Thanh Liên một lòng một dạ yêu cậu như vậy!”. Tống Anh cắn môi, “Người phụ nữ lý trí, quyết đoán, biết mình muốn gì, nâng lên được, cũng hạ xuống được... Tịch Nhan, tớ trước nay vẫn chưa đánh giá đúng cậu, bề ngoài thì yếu đuối, đơn giản, nhưng thật ra cậu sáng suốt hơn bất cứ ai trong chúng ta, thế giới nội tâm vô cùng phong phú!”

“Tống Anh, cậu cũng có thể làm được mà”. Cô ngừng lại một chút, rồi tiếp, “Mai gặp Dương Tranh xong, cậu sẽ hiểu, đôi khi chúng ta không từ bỏ được, không phải là tình cảm đó, mà là những hồi ức đẹp đẽ của tuổi trẻ. Chúng ta đem lòng yêu thời niên thiếu ấy, cũng không phải người đó, mà là tình yêu”.

Có lẽ như vậy! Tống Anh gật gù tán thưởng lời Tịch Nhan, trong lòng dấy lên niềm kính phục: “Đúng là người sắp kết hôn có khác, lời nào lời ấy quả nhiên không tầm thường”.

Hôm sau là ngày đại hỷ, Tịch Nhan dậy từ 4 giờ sáng, bắt đầu bận bịu tui bụi, nào là trang điểm, làm tóc, mặc váy cưới, ... may có Tống Anh giúp một tay mới không loạn hết cả lên.

Tịch Nhan đứng trước gương, váy trắng tinh khôi, da dẻ nõn nà, đôi mắt long lanh, xinh tươi uyển chuyển, duyên dáng yêu kiều. Đến Tống Anh cũng phải kêu lên: “Tịch Nhan, hóa ra cậu xinh đẹp nhường này! Trước đây cứ lén lút đem nhan sắc giấu kỹ đi, hại tớ cứ tưởng mình là mỹ nhân, kỳ thực cậu xinh đẹp hơn tớ gấp trăm vạn lần!”

Tịch Nhan cười: “Tớ dám đánh được rằng, đến lúc cậu làm cô dâu, nhất định còn đẹp hơn tớ ngày hôm nay!”

Hôn lễ của Tống Anh cũng đã định vào ngày mùng 1 tháng 5, hôm nay làm phù dâu cho cô bạn thân, cũng đồng thời học hỏi kinh nghiệm luôn.

Đúng tám giờ, đoàn xe đón dâu đỗ xích trước cửa, tiếng pháo inh tai nhức óc từ trên lầu truyền xuống. Hai vợ chồng Đỗ Diệu Hoa mở cửa đón khách, Trác Thanh Liên bước vào phòng khách giữa đám đông vây quanh.

Anh ấy tới rồi! Trái tim Tịch Nhan như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vừa hồi hộp phấn khởi, lại có chút lúng túng bất an. Tổng Anh nhìn thấu tâm can cô, cố ý nói: “Cái anh chàng Trác Thanh Liên này, lấy được Tịch Nhan của chúng ta dễ dàng quá. Chút nữa mình nhất định phải chơi khó anh ta một ván!”

“Đừng!”, Tịch Nhan vội vàng kêu lên, “Đã thời đại nào rồi, gọi là có thôi là được rồi”.

“Còn chưa gả cho người ta, mà đã lên tiếng bênh vực nhau rồi cơ đấy? Xem ra, Trác Thanh Liên đã ăn tươi nuốt sống cậu từ lâu rồi!”

Tịch Nhan khẽ cúi đầu, chỉ cười không nói.

Đúng lúc ấy, Phó Viêm ở bên ngoài gõ cửa. Tổng Anh mở hé hé cửa phòng lộ đầu ra: “Lì xì đâu, đưa mau!” Lì xì ra, Tổng Anh vẫn chưa chịu thôi: “Tôi phải sát hạch chú rể!”

Trác Thanh Liên bị mọi người đẩy liên phía trước. Tổng Anh đứng trong cửa, mặt đối mặt với anh, cất lời: “Xin hỏi, cô dâu ghét nhất điều gì?”

“Bị ức hiếp và xa lánh”. Trác Thanh Liên nghĩ một lát, cười đáp.

Tổng Anh quay đầu nhìn Tịch Nhan, thấy cô ấy gật đầu, bèn hỏi tiếp: “Cô dâu từ nhỏ đến lớn, sợ nhất điều gì?”

“Lúc nhỏ chơi trốn tìm, hầu như không có ai tìm thấy cô ấy, toàn ngồi khóc một mình ở chỗ trốn”.

“Đúng không?”. Phía trong cửa, Tổng Anh khẽ hỏi Tịch Nhan. Tịch Nhan ngẩn ra một lúc, vẫn gật đầu.

“Câu hỏi thứ ba”, Tổng Anh vẫn chưa cam tâm, “Cô dâu thích ăn món gì nhất?”

“Thịt bò”.

...

Tổng Anh một mạch hỏi liên tục chục câu, Trác Thanh Liên trả lời toàn bộ trôi chảy, tỷ lệ chính xác 100%. Tổng Anh không thể không bội phục sự ăn ý và hiểu nhau của hai người, đành mở cửa.

“Woah, cô dâu ra rồi! Cô dâu xinh quá!”. Cùng với tiếng hoan hô, vỗ tay, tiếng cười, tiếng gọi, tất cả hợp lại thành một làn sóng âm thanh khổng lồ, cuốn lấy Tịch Nhan.

Trong căn phòng khách nhỏ nhắn, chật ních người đến đón dâu và người đi đưa dâu. Bọn trẻ thì cứ bám lấy người lớn đòi quà lì xì, hội thanh niên ngang hàng nhau thì pha trò, các bậc lão thì không ngớt chúc mừng ông bà Đỗ. Tiếng người cười nói xôn xao, huyền ảo như trong một trung tâm thương mại.

Trong âm ĩ hỗn loạn, không biết ai đẩy Tịch Nhan một cái. Cô tránh không kịp, giày cao gót giẫm vào gấu váy, toàn thân đổ về phía trước, một cánh tay rần rở mạnh mẽ đỡ cô ra đỡ được cô.

Tịch Nhan ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt hớn hở, càng thêm tuần tú bội phần trong tình yêu kia. Trác Thanh Liên trong bộ ple được may tỉ mỉ bằng tay, đôi mắt lấp lánh rạng ngời, tỏa sáng như bầu trời ngoài cửa sổ.

“Tịch Nhan, cuối cùng thì em cũng thành vợ của anh rồi!”. Ánh mắt anh dừng lại chăm chú trên mặt cô, khẽ nói.

Cô phì cười, để lộ nụ cười ngọt ngào mê hồn.

Còn nhớ nửa năm trước, trong đám cưới Trác Thanh Y, anh cũng đã đỡ cô như thế.

Người xưa nói: “Mười năm tìm bạn đồng hành trên cùng con thuyền, trăm năm tìm được kẻ chung chăn gối”. Vào đúng lúc ấy, oan gia ngõ hẹp tương phùng, không sớm một bước, cũng không chậm một bước.

Tình cảm ấy, duyên phận ấy, là sự chờ đợi từ kiếp trước, là niềm mong mỏi của kiếp này, thật không dễ dàng có được, cho nên, cô nhất định phải trân trọng.

Chú rể trao hoa cho cô dâu, không phải hoa hồng rực rỡ, mà là những bông chi tử trắng trong thuần khiết. Tịch Nhan đưa tay đón lấy, cúi đầu hít hà mùi hương thơm dịu dịu.

Liền sau đó, trong tiếng reo hò của mọi người xung quanh, Trác Thanh Liên đột nhiên bế bổng Tịch Nhan lên, chậm chậm bước xuống lầu.

Nhìn mọi người xung quanh mắt tròn mắt dẹt, Tịch Nhan đỏ bừng cả hai má, cô giấu mặt vào bó hoa, thì thầm: “Kiều Dật, buông em ra đi!”

“Anh không buông, suốt đời cũng không buông!”. Anh dịu dàng đáp, rồi siết chặt hơn vòng tay ôm.

Tịch Nhan vùi đầu vào lòng anh, nghe tiếng anh rộn rã từng nhịp, nhắm mắt mỉm cười.

Trương Ái Linh từng nói: “Em muốn anh biết, trên thế giới này, mãi mãi có một người luôn đợi anh, bất kể khi nào, dù là nơi đâu, dù thế nào chẳng nữa, vẫn sẽ có một người như thế!”

Còn gì hạnh phúc hơn, cô đã gặp được người đó, và cũng đã không để tuột mất anh!

Đoàn xe đón dâu trên đường tới lễ đường thành hôn, cố ý đi đường vòng, ngang qua khu vui chơi quy mô lớn Thanh Nam.

Ánh nắng chói chang, cỏ xanh mơn mẫm, chốc chốc lại có tiếng trẻ con nô đùa vọng lại. Tịch Nhan và Trác Thanh Liên nhìn nhau, không hẹn mà cùng mỉm cười.

“Con chúng ta sau này, có thể tới đây chơi rồi”, Trác Thanh Liên nắm tay cô nói. Cô ngập ngừng khép mí mắt lại: “Thanh Y nói, anh rất muốn sớm lên chức bố”.

“Đương nhiên rồi!”. Anh đáp chắc nịch, “Anh sẽ làm một người cha tốt, đem đến cho con một tuổi thơ hạnh phúc nhất!”

So sánh với đám cưới xa hoa của Triều Nhan, hôn lễ của họ giản dị hơn nhiều, hội trường không lớn lắm nhưng lãng mạn ấm cúng.

Tịch Nhan thì thầm với phù dâu Tống Anh phía sau: “Này Dương Tranh ngồi bên kia kìa”.

“Tớ trông thấy từ lâu rồi”, Tống Anh vỗ vỗ ngực, “Tớ còn cứ tưởng sẽ phải tìm đập thành thịch, thở không ra hơi, tứ chi hóa đá cơ. Kết quả là chả làm sao cả”.

“Anh ta xem ra có vẻ phát tướng, đỉnh đầu hơi hói, không còn phong độ như ngày xưa nữa rồi”.

“Đúng đấy”. Tống Anh lắc đầu thở dài, “Mới tốt nghiệp có mấy năm, anh ta xuống mã nhanh quá”.

“Thế nào? Tình mộng rồi hả?”, Tịch Nhan trêu chọc hỏi.

Tống Anh lườm sắc lẻm, nói: “À đúng rồi, vừa nãy có người hỏi tớ rằng cậu và Trác Thanh Liên có phải quen biết từ nhỏ, là đôi thanh mai trúc mã mười mấy năm trời không?”

“Thế cậu trả lời thế nào?”

“Tớ bảo, hai người quen nhau từ nhỏ, nhưng sau đó mỗi người một nơi, yêu nhau là chuyện sau khi đi làm. Tớ giải thích phải đến mười mấy lần, thế mà vẫn cứ lần lượt hết người này đến người khác đến hỏi”.

“Vì sao?”, Tịch Nhan trợn mắt.

“Họ hỏi vậy, chẳng qua là để rung động bản thân mà thôi”. Tống Anh bĩu môi đầy khoa trương, “Hoàng tử và nàng lọ lem, đôi trẻ thơ ngây, thanh mai trúc mã. Đây cậu xem, câu chuyện cổ tích đẹp thế cơ mà!”

Nhạc nổi lên, Trác Thanh Liên dìu Tịch Nhan, tươi cười bước lên thăm dò. Tay nắm tay, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long. Trên gương mặt hai người rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Tám tuổi gặp nhau, hai mươi sáu tuổi trùng phùng, tình yêu của họ, thực sự là một câu chuyện cổ tích hoàn mỹ.

Tiếng sét ái tình cũng được, nước chảy đá mòn cũng được cũng chẳng sao, gặp người thích hợp vào thời điểm thích hợp, dắt tay nhau bước vào lâu đài hôn nhân. Con đường phía trước còn bao chông gai. Nguyệt lão chỉ phụ trách xe duyên, chứ không lo xem liệu họ có yêu nhau mãi mãi.

Người yêu nhau cuối cùng cũng nên nghĩa vợ chồng, chàng chàng thiếp thiếp, thề non hẹn biển, nhưng thiên trường địa cửu biết được bao nhiêu? Thế gian có biết đôi phu thê ân ái sau cũng thành bất hòa.

Tình yêu là thứ hư vô huyền ảo như thế, vô tình đến, vô tình đi. Khi nó xảy ra, bất cứ trở ngại nào cũng không thành lý do; khi nó biến mất, níu kéo thế nào cũng hoài công...

Giữa đám đông huyền náo, Tống Anh nắm lấy tay chồng chưa cưới Tiết Giang, hỏi: “Anh có tin, trên thế giới này có tình yêu vĩnh cửu không bao giờ đổi thay, có cuộc hôn nhân bách niên giai lão, hạnh phúc suốt đời không?”

“Anh tin”. Tiết Giang quay đầu sang nhìn cô, anh mắt ngập tràn hạnh phúc, “Bởi anh cần cuộc sống như thế, chúng ta cũng xứng đáng được sống cuộc sống như thế”.

46. Chương 46 End

Chương 46: Ngoại truyện

Ngoại truyện 1 – Căn phòng ngập hoa chi tử

Đám cưới, không phải hồi kết của câu chuyện, mà tất cả mới chỉ bắt đầu.

Như tất cả mọi người, Trác Thanh Liên và Tịch Nhan, hai tháng đầu sau đám cưới, như đắm chìm trong mật ngọt, vô cùng ngọt ngào. Những chuỗi ngày sống chung êm đềm, hòa hợp như thời còn yêu tiếp tục tiếp nối sau đám cưới.

Hàng ngày, Tịch Nhan sáng dậy lấy sẵn kem đánh răng cho Trác Thanh Liên, rồi làm bữa sáng; trước khi đi làm, Trác Thanh Liên đều nhớ hôn lên má Tịch Nhan; tan làm về nhà, Tịch Nhan giúp anh đi dép; thỉnh thoảng rảnh rỗi, Trác Thanh Liên còn đích thân xuống bếp, trở tài món thịt bò xào ngũ liễu cay cay, đó là món mà Tịch Nhan thích nhất. Gặp trục trở trong công việc, khi chán nản hay buồn rầu, cô lại ngã vào lòng anh, khóc một trận đã đời; tối đến, mái tóc dài của cô lại xoa tung, mặc sức vẫy vùng, cùng anh tận hưởng những phút giây mặn nồng, cuồng nhiệt...

Tuần trăng mật nhanh chóng qua đi, Trác Thanh Liên lại bận bịu đầu với công việc. Đi công tác, họp hành, tiệc rượu, tiếp khách nhiều không đếm xuể, thậm chí đến hai ngày nghỉ cuối tuần, anh cũng hẹn gặp hội bạn làm ăn, cùng đi tập thể hình hay đánh golf, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nếu không thì lại leo núi, câu cá, lượn lờ...

Người phụ nữ làm dâu nhà giàu, cô đơn, hiu quạnh hơn người thường là lẽ thường tình. Tịch Nhan đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, cô không phải kiểu người cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, đòi chồng phải kẻ bên. Cô có sự nghiệp và những sở thích cá nhân của mình, không cần dựa vào chồng vẫn sống vui vẻ thoải mái. Cô thích xem đĩa, lên mạng, tan giờ làm thì đi siêu thị mua đồ, cùng chị em bạn bè đi dạo phố, uống cà phê.

Nhưng hôn nhân phiền toái hơn yêu đương gấp bội phần. Kết hôn không phải là anh và em chúng ta lấy nhau, mà là gia đình anh và gia đình em lấy nhau. Nhất là khi làm vợ thương nhân, phải biết đối nội đối

ngoại, giao tiếp xã giao. Trước đám đông, luôn phải mỉm cười đứng sau người đàn ông, dù có làm bình hoa, thì cũng phải đứng cho chuẩn, diễn cũng phải diễn sao cho tròn vai.

Quan trọng nhất là, phải làm sao để anh ấy mãi yêu mình, làm sao cho tình yêu luôn tươi mới.

Không giống thuở yêu đương trên hoa dưới nguyệt, trong cuộc sống hôn nhân thực tế hơn với mắm muối dưa cà, dăm ba câu chuyện vụn vặt, rồi cuộc phải làm thế nào mới không khiến hương vị tình yêu thay đổi, từ quả anh đào mọng đỏ tươi ngon thành ra quả sầu riêng vừa xấu xí xù xì lại bốc mùi, mới không làm anh ta nhận ra rằng, người đẹp ngủ trong rừng mà mình xả thân, tốn bao công sức khó nhọc đi giải cứu, hóa ra cũng chỉ là cô bé nhặt củ xoài xinh giữa phố phường...

Tịch Nhan không lo Trác Thanh Liên lạc lối, dấu rằng chốn hồng trần hỗn loạn, cảm dỗ khắp mọi nơi, nhưng cô có niềm tin vào tình yêu của hai người. Cô chỉ muốn làm người vợ dịu dàng, chu đáo nhất của anh, đem đến cho anh một cuộc sống hạnh phúc, để bù đắp những năm tháng tuổi thơ u tối và thiệt thòi trước kia.

Tan lớp, Tịch Nhan lui thủi một mình trên phố. Con ngõ nhỏ gần trường mới mở cửa hàng hoa. Cắm chướng rực rỡ, hoa baby xinh xắn, bách hợp trắng trong... Sau một ngày dài mệt mỏi, đắm mình giữa những khóm hoa ngát hương thật nhẹ nhõm, thư thái làm sao. Bỗng, một thùng hoa chi tử chúm chím chực nổ nứu chân cô lại.

Tịch Nhan thích nhất là hoa chi tử, cô những tưởng đó là loài hoa không thể đem ra mua bán, chỉ có thể ngắm nhìn. Không biết rằng ngày nay chỉ lên đến chợ hoa là mua được.

Tháng Sáu, lại đến mùa chi tử trở bông... Lòng cô chợt xao động, liền mua hết thùng hoa chi tử, nhanh chân bước về nhà.

Mở cửa bước vào, hơi lạnh ủa đến. Trác Thanh Liên đã gọi điện nói hôm nay phải đi tiếp khách, không về ăn cơm tối. Bước vào phòng, cô lôi tất cả bình hoa trong nhà ra, chia hoa cắm vào từng bình. Rồi lần lượt bày hết lên bàn ăn phòng bếp, bàn trà phòng khách, tủ đầu giường phòng ngủ, ban công, bậu cửa sổ.

Hương thơm lan tỏa khắp phòng, Tịch Nhan ngậm nga khẽ hát, bắt tay vào làm món canh.

Trác Thanh Liên trở về nhà đã là mười một rưỡi đêm. Anh rón rén mở cửa, căn phòng toàn một màu đen kịt. Tịch Nhan quen ngủ sớm dậy sớm, anh không muốn bật đèn quấy rầy cô. Đặt cặp trên sofa, rồi dò dẫm vào bếp uống nước.

Mở cửa tủ lạnh, một chiếc bánh sinh nhật to khiến anh ngẩn người. Còn cả mấy món ăn, cà xào thịt, cá chép kho, thịt xào sơi, đều những món anh thích ăn.

Anh nhắc hộp bánh sinh nhật ra, mở nắp, bánh ga tô kem sữa tươi, trên viết: “Dật, chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Ngẩn ngơ nhìn, Trác Thanh Liên không nói được lời nào. Rồi anh quay lưng bước về phía phòng ngủ, mở cửa. Tịch Nhan đang ngồi trên giường trong bóng tối, anh vặn sáng đèn, không đợi cho cô kịp thích ứng với ánh đèn, đã ôm chặt cô vào lòng.

“Anh xin lỗi, Tịch Nhan, anh không dành thời gian cho em, toàn để em phải đợi anh”. Anh siết cô vào lòng, day dứt nói.

Cô chậm rãi choàng tay qua eo ôm anh, khẽ nói: “Anh biết hôm nay là ngày gì không?”

“Sinh nhật anh”. Trác Thanh Liên chạm khẽ lên đôi má trắng trẻo của cô, dịu dàng: “Đến anh cũng quên mất”.

“Em cũng là trông thấy hoa chi tử mới nhớ ra đây”, cô ngược nhìn anh, ánh mắt trong veo, dịu dàng: “Người phụ nữ mà không nhớ sinh nhật chồng mình, thì không phải là người vợ tốt”.

“Ngốc ạ!”. Đôi mắt anh ánh lên lấp lánh, gương mặt bừng sáng nụ cười ấm áp, “Em không cần áp đặt tiêu chuẩn nào hết, trong mắt anh, em mãi mãi là người vợ tuyệt vời nhất!”

“Anh biết sao?”. Tịch Nhan đỏ mặt, cụp mắt xuống, thẹn thùng hỏi.

“Đương nhiên là biết rồi”. Anh bẹo đôi má như quả ót chín của cô, “Những tâm tư xiu xiu của em, làm sao qua nổi hỏa nhãn kim tinh của anh?”

Sau khi cưới, Tịch Nhan mua không biết bao nhiêu tạp chí phụ nữ về xem, thậm chí học theo, xem người là làm người vợ mẫu mực thế nào. Có lần, Trác Thanh Liên vô tình lật giở một cuốn, nhìn thấy một trang bài, Tịch Nhan dùng bút nhớ đánh dấu lại, tên bài anh không nhớ rõ, nhưng nội dung đại thể là, phụ nữ là bậc thầy nếm nếm trong gia đình, vừa lo làm món ngon bổ dưỡng bày lên bàn ăn, còn phải để ý cảm nhận tâm lý của người chồng, phải nói lời ngọt ngào, phải biết xúc nước hoa, mặc nội y gợi cảm, tạo không khí ấm áp, lãng mạn, để ngôi nhà tràn ngập hương vị hạnh phúc ngọt ngào...

“Nhưng mà, anh cũng vẫn cảm động đó thôi!”, Tịch Nhan khẽ cắn môi.

“Anh cảm động không phải vì sự lãng mạn mà em dốc công tạo ra, mà bởi tấm lòng em dành cho anh. Trong tình yêu, nội dung luôn quan trọng hơn hình thức”. Trác Thanh Liên kéo cô vào lòng, xót xa, “Khi chưa yêu, em có thể yêu cầu đối phương phải làm ین cái này cái kia. Nhưng một khi đã có tình yêu, em sẽ không còn để tâm đến điều gì nữa. Tịch Nhan, đời này có em, với anh là quá đủ rồi!”

Ngã vào vòng tay rộng rãi, chắc chắn của anh, Tịch Nhan thoải mái hít một hơi sâu. Đóng tạp chí vớ vẩn, mai phải đem quảng hết vào sọt rác!

Đêm ấy, trong căn phòng ngào ngạt hương hoa chi tử, cô gối lên cánh tay anh, huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, rồi bình yên chìm vào giấc ngủ.

Ngoại truyện 2 – Tiểu biệt thăng tân hôn

Tháng Bảy tiết trời oi bức, sáng dậy đã thấy anh nắng chói chang.

Tịch Nhan đứng trước gương, áo sơ mi cộc tay màu hồng phấn, chân váy bò màu xanh sậm, ôm sát người, để lộ đôi chân trắng trẻo thon dài, đầy nữ tính.

Sau khi kết hôn, Tịch Nhan có hơi mập lên chút ít, sắc mặt hồng hào, dáng vẻ thanh thoát, cộng thêm vẻ thực nữ nhã nhặn, dịu dàng vốn có, càng gợi cảm hơn bao giờ hết.

Tịch Nhan là túp phụ nữ nhỏ nhắn, gầy mãi không chán, tuy không còn “con gái mười tám đôi mươi”, nhưng vẫn đang tuổi xuân phơi phới, chân mày nhạt, đôi mắt sáng. Nay là phụ nữ có chồng, thêm vài phần phong thái, chút thùy mị, yếu điệu, ngược lại còn có sức hút lớn hơn.

Trác Thanh Liên từ phòng ăn bước ra, nhìn cô đứng ngắm mình trước gương, cạnh đó là chiếc vali du lịch to đùng.

Anh ngồi xuống sofa, cầm tờ báo lên lật giở vẻ như không quan tâm, sau không nhịn nổi đánh mắt liếc nhìn cô vợ ăn vận gọn gàng xinh xắn, chưa xót nói: “Đi ra ngoài, lại còn ăn vận xinh đẹp thế kia, cẩn thận không bị người ta cướp tài lại đoạt luôn cả sắc đấy!”

Nghỉ hè, trường trung học cơ sở C tổ chức cho giáo viên đi Vân Nam du lịch, Tịch Nhan từ lâu đã muốn đi Lệ Giang, Tây Song Bản Nạp^[1], cơ hội này không dễ gì mà có, nên vô cùng phấn khích. Hơn nữa từ lúc họ kết hôn, Trác Thanh Liên không tài nào sắp xếp được thời gian, Tịch Nhan cũng phải lên lớp, trăng mật vẫn chưa đi đâu cả, nên anh dù trong lòng có không muốn cũng không dám phản đối.

[1] Tây Song Bản Nạp: Thắng cảnh du lịch thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

“Ông xã à, chỉ có một tuần ngắn ngủi thôi hà”. Tịch Nhan dịu dàng vỗ về anh, “Bảy ngày qua đi nhanh lắm!”

Anh không biết làm sao đành thở dài, đứng dậy khỏi sofa, nhấc chiếc vali to oạch lên: “Đi nào, để anh đưa em ra sân bay”.

Đây còn là lần đầu Tịch Nhan đi máy bay, có chút lo lắng, sợ say máy bay. Bình thường ngồi ô tô, nếu quãng đường dài, tốc độ nhanh, cô đều say ngất ngư. Trác Thanh Liên suốt dọc đường động viên cô, còn giúp cô chuẩn bị thuốc chống say, còn nhét đầy ba lô nào gừng, dương mai, táo chua, ...toàn những thứ giúp ăn ngon miệng.

Đến sân bay, anh vẫn chưa yên tâm, cẩn thận dặn đi dặn lại cô giáo đi cùng đoàn. Cô giáo Tống không chịu nổi trêu chọc: “Giám đốc Trác, anh cứ yên tâm đi. Cô giáo Đỗ đâu phải đứa trẻ lên ba...”

“Trong mắt tôi, cô ấy chính là đứa trẻ lên ba”. Trác Thanh Liên âu yếm nhìn Tịch Nhan. Gương mặt thường ngày ngạo mạn, lạnh lùng, không để lộ cảm xúc ấy, trước mặt phu nhân họ Kiều bỗng trở nên dịu dàng, say đắm, làm cho cô giáo Tống không sao chịu nổi, cô quay mặt đi thì thào: “Ông chồng mẫu mực hiếm có thế này... Làm ơn đi, đừng có kích động người ta nữa mà!”

“Đến nơi thì gọi điện cho anh nhé”. Ở cửa kiểm tra an ninh, anh vỗ vỗ vào má Tịch Nhan. Cô mỉm cười gật đầu, giục giã: “Anh mau về đi, không lại đi làm muộn mất”.

Lên máy bay, cô giáo Tống lên thì thăm với Tịch Nhan: “Tổng giám đốc Trác nhà cậu cũng thật làm trò. Tổ còn tưởng anh ta là kiểu người lạnh như băng, nghiêm túc đến phát sợ cơ đấy”.

“Anh ấy chỉ dịu dàng như thế với vợ thôi”. Tịch Nhan khẽ đáp. Trong lòng không khỏi buồn rầu. Bởi vì, cô đã bắt đầu thấy nhớ anh rồi. Từ sau khi cưới, đây là lần đầu tiên cô xa anh lâu như thế. Lúc đầu, còn hân hoan tung tăng như đứa trẻ được đi dã ngoại. Về sau, lại thấy cô đơn, nhàm chán, ở thành phố xa lạ, giữa đám đông xa lạ, nằm trong căn phòng xa lạ, tất cả đều khiến cô nhớ tới anh.

Ban ngày theo hướng dẫn viên loanh quanh khắp chốn. Tối đến về khách sạn, việc đầu tiên cô làm không phải là đi tắm, mà là gọi điện nói chuyện với Trác Thanh Liên.

“Sao rồi em, chơi vui không?”

“Cũng vui, nhưng mà mệt. Chân căng cứ như là không phải của mình ấy”. Tịch Nhan tựa nghiêng trên giường. Lấy tay xoa xoa căng chân đang căng cứng.

“Có phải bị cảm rồi không?”. Anh lo lắng hỏi.

“Đâu có đâu”.

“Thế sao giọng nói lại khàn thế kia, mà xem chừng cũng không vui nữa?”. Anh vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ tung tăng của cô lúc ra khỏi cửa.

“Thở những không quen, tối ngủ không được ngon”. Cô khẽ nói, “Anh biết không, em vẫn thấy lạ giường, lạ chỗ”.

“Bởi vì không có anh ở bên đúng không?”. Anh khẽ cười vào điện thoại.

Cô giáo Tống mặc nguyên nội y từ phòng tắm bước ra, giăng lấy điện thoại trong tay cô, hét to vào điện thoại: “Trác tổng, vợ anh ốm rồi, suốt ngày ra ngẩn vào ngơ, ỉu xìu xìu, cứ như là mất hồn ấy...”

“Anh đừng nghe cô ấy nói bậy!”. Tịch Nhan giải thích một cách khó khăn, “Chỉ là hơi mệt chút thôi”.

“Vậy thì ngủ sớm đi, nghỉ ngơi nhiều vào”.

Trước khi cúp máy, Trác Thanh Liên tự nhiên hỏi một câu: “Bọn em bao giờ về Lệ Giang?”

“Chiều mai”. Cô lơ đãng đáp. Cúp máy, bật ti vi trong phòng lên, đúng lúc đang phát bài Người yêu dấu, sao không ở bên em:

“Không khí nơi đây thật trong lành,

Món ăn ở đây cũng thật đặc biệt,

Lette[2] ở đây không giống nước,

Cảnh đêm nơi này rất giàu cảm xúc

...

Dù điện thoại có bao lời ngọt ngào, an ủi
Cũng không thể thay thế vòng tay ôm của anh
Người yêu dấu, sao không ở bên em?

[2] Lette: Rượu Lai Đặc.

Sáu giờ chiều hôm sau, đoàn cô tới Lệ Giang. Ăn tối xong, cô giáo Tống và cô giáo Trần rủ nhau đi dạo phố, các thầy cô giáo khác thì tụ tập chơi bài ở phòng bên.

Còn lại một mình Tịch Nhan, ngồi trên giường, mắt không rời màn hình ti vi, tay cầm một bịch khoai chiên Lozzi Lozzi to tướng.

Bật qua bật lại mấy kênh, mãi chẳng tìm thấy chương trình ưa thích.

Cô ngẩn đầu, qua làn kính cửa sổ dài sát đất, đưa mắt nhìn ra xa, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa bầu trời xanh thẳm. Ánh trăng sáng trong cùng ánh đèn lung linh đua nhau tỏa sáng, cổ thành như trong giấc mộng hoa lệ.

Chợt nhớ tới một câu trong quyển tạp chí du lịch: “Nếu bạn yêu anh ấy, hãy cùng anh ấy tới Lệ Giang”. Lệ Giang là nơi vô cùng thích hợp để nói lời yêu thương.

Đúng lúc cô định cầm máy gọi điện cho Trác Thanh Liên, thì điện thoại đổ chuông.

“Nếu em mở cửa phòng ra, sẽ có một điều bất ngờ đón đợi!”

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là tiếng của Trác Thanh Liên. Tịch Nhan nhảy bổ khỏi giường, mở cửa, một bó to hoa chi tử trắng muốt, còn cả gương mặt tươi cười anh tú của anh ẩn sau bó hoa.

“Ông xã!”. Cô không kìm nổi kêu lên, lao đến ôm chầm lấy anh.

“Niềm vui bất ngờ này, em có thích không?”. Anh ôm chặt cô vào lòng, gần như cắn lấy tai cô, nói.

Tịch Nhan bất ngờ hôn anh, miên man, uyển chuyển. Trác Thanh Liên kinh ngạc trước sự nhiệt tình của cô, từng tế bào trên khắp cơ thể đều bị cô lôi kéo, rồi thiêu đốt nhanh chóng. Anh mãnh liệt hôn phản công, đôi tay nóng bỏng luồn vào bên trong quần áo, tự do du ngoạn khắp cơ thể cô.

“Bảo bối của anh!”. Anh khẽ kêu lên, cổ họng khô cháy khăn đặc, cô thích tên gọi ngọt ngào này, càng hôn anh cuồng nhiệt hơn, trong đầu lúc này chỉ còn duy nhất một tâm niệm: cô nhớ anh, cô muốn anh, người đàn ông luôn mang đến cho cô những bất ngờ cảm động.

Trong đêm tình ái mê loạn ấy, giữa Lệ Giang xa lạ nhưng mê hoặc lòng người, cô đã bộc lộ sự ham muốn anh, không giấu giếm.

Trước mặt Trác Thanh Liên, Tịch Nhan vẫn luôn điềm tĩnh và lý trí. Lần đầu tiên anh thấy cô mê đắm và mất kiểm soát thế này. Tất cả những điều này thể hiện cả trên mặt cô, quả nhiên có thứ phong tình khác lạ.

Phải chăng đây chính là “Tiểu biệt thắng tân hôn” mà người ta vẫn thường nói? Anh nhìn vào đôi mắt rực lửa đam mê của cô, giọng trầm khàn đặc: “Tịch Nhan, cửa phòng hình như vẫn chưa đóng...”

Cô với chân đạp cửa một cái: “Giờ thì đóng rồi đấy!”

Ngoại truyện 3 – Quán cà phê “Tịch Nhan”

Chính nhờ câu nói của cô giáo Tống mà Trác Thanh Liên bỏ lại hết công việc, đặt vé máy bay ngay trong đêm, hôm sau bay tới Lệ Giang, cùng Tịch Nhan hưởng bù “tuần trăng mật du lịch”.

Dịu dàng như nước, tình đẹp như mộng. Sự ngọt ngào ân ái giữa hai người, ai ai cũng thấy rõ. Hơn nữa, sự chăm lo săn sóc, nâng niu chiều chuộng của Trác Thanh Liên với Tịch Nhan càng khiến cho các cô giáo của trung học cơ sở C khát khao thêm muốn – Sao mình không có được một “người chồng tri kỷ” hiểu rõ tâm tính vợ, nâng niu săn sóc vợ như một nàng công chúa?

Chiều hôm ấy, họ đi leo Ngọc Long Tuyết trở về. Tịch Nhan mệt quá nằm lãn ra giường, toàn thân rã rời. Trác Thanh Liên ngồi đầu giường khẽ nhắc bàn chân cô, đặt lên đầu gối, nói: “Nhức chân đúng không? Để anh mát-xa cho”.

Anh cẩn thận giúp cô cởi giày, một tay nắm bàn chân trần, tay kia nắn bóp căng chân cho cô, lực tay vừa phải, không mạnh cũng không nhẹ. Tịch Nhan thư thái nhắm nghiền mắt, mỉm cười: “Sau này, bao giờ anh không làm giám đốc nữa, có thể đi làm thợ mát-xa, mở cửa hàng, lấy tên là mát-xa Kiều Thị”.

“Trên đời này không có người thứ hai, được thưởng thức tài nghệ mát-xa Kiều Thị này đâu”. Giọng anh vô cùng dịu dàng, “ngoại trừ em”.

Trái tim cô, khoảnh khắc ấy như tan ra thành nước, lãnh lãnh phơi phới, bao nhiêu nỗi buồn như tan biến hết.

Chập tối, dưới bóng chiều chạng vạng, Tịch Nhan nhẹ khoác tay chồng, lang thang khắp các cửa hàng của thành cổ Lệ Giang, ngắm nhìn những thứ đồ lung linh đẹp mắt, gương mặt ngời lên vẻ thích thú, hài lòng, ngoan ngoãn nép bên anh.

Cô nghĩ rất chu đáo, lo mua quà cho bố mẹ hai bên, vợ chồng Thanh Y, Tống Anh và thậm chí là cả Triều Nhan, duy chỉ quên mất phần của mình.

“Chẳng mấy khi có dịp tới đây, hay là mua thứ gì về làm kỷ niệm?” Trác Thanh Liên ôn tồn góp ý, “Kiểu như trang sức bạc, nhẫn, vòng tay ngọc bích... chẳng hạn”.

Tịch Nhan vốn không hứng thú lắm với đồ trang sức, thường chê chúng rắc rối phiền hà, nhưng từ sau khi đeo nhẫn cưới, cô chưa cởi ra lần nào.

Trác Thanh Liên kéo tay cô, hai chiếc nhẫn hợp lại với nhau, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Anh dắt cô, bước qua biên giới của đêm, dạo bước thảnh thơi trên những con đường thành cổ. Dưới chân là đá ngũ hoa trơn bóng, sạch sẽ, hai bên là những ngôi nhà gỗ tinh xảo trang nhã và những cây cầu nhỏ nước chảy lơ thơ, tràn đầy tình thơ ý hoa. Từng dãy phố, con ngõ nhỏ đan xen như mạng nhện, thông suốt bốn ngã, các cửa hiệu san sát nối nhau. Cô không lo bị lạc đường, vì bên cạnh đã có anh.

Họ ngồi trong góc một quán nhỏ, vừa nhâm nhi cà phê, vừa ngắm mặt trời chìm dần cuối trời tây. Cách đó không xa, tại Tứ Phương Nhai (quảng trường trung tâm thành cổ Lệ Giang), một tập các cụ già dân tộc Na-xi (dân tộc Nạp Tây, dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở khu vực Vân Nam, Tứ Xuyên) mặc áo chàm đậm màu lịch sử, tay dặt tay, đồng thanh ngâm nga bài “Nạp Tây Tịnh Địa, ca ngợi tịnh địa trong lòng mình, không để tâm, đoái hoài chi biết bao ánh mắt hiếu kỳ chung quanh.

Trong quán, giai điệu “Điều lãng mạn nhất” dịu dặt ngân vang. Tịch Nhan khẽ dựa vào vai Trác Thanh Liên, nũng nịu: “Điều lãng mạn nhất cuộc đời này, với em, chính là có một quán cà phê thế này, cùng anh ngắm mặt trời lặn, tận hưởng tuổi già”.

Anh ôm cô vào lòng, hôn lên vành tai, lặng lẽ tận hưởng phút giây yên tĩnh rời xa trần tục này.

Kết thúc chuyến du lịch, trở về thành phố C. Hai người lại ai về việc nấy, Tịch Nhan thỉnh thoảng lại nhớ tới khoảng thời gian ở Lệ Giang, vẫn thấy như mộng cảnh, phồn hoa, tươi đẹp, vui vẻ, ngân ngơ...

Ba tháng sau, vào một chiều thứ sáu, Trác Thanh Liên lái xe tới trung học cơ sở C đón cô, nét mặt tươi tỉnh, thoải mái.

Anh cười nói: “Anh muốn đưa em đến một nơi bí mật”.

“Có cần em bật mắt lại không?”. Cô thắt dây an toàn, trêu trọc hỏi lại như một đứa trẻ.

Đôi mắt hẹp mà dài long lanh nụ cười: “Ngược lại hoàn toàn, em lại càng phải mở to mắt ra mà nhìn cho rõ!”

Đến nơi, anh dừng xe, Tịch Nhan nhìn quán cà phê nhỏ xinh đứng im lìm nơi góc phố, nói: “Ở đây mới mở quán cà phê lúc nào thế?”

Trác Thanh Liên ung dung khóa xe. “Vừa mới sửa chữa xong, đi nào, anh đưa em đi xem một vòng”.

Tịch Nhan đột nhiên đứng sững lại, một bước cũng không rời. Cô nhìn hai chữ viết trên tấm biển quán: “Tịch Nhan”.

Cô sững sờ, quán cà phê trước mắt cô lúc này giống hệt quán hôm trước ở thành cổ Lệ Giang! Hóa ra, đây chính là nơi bí mật mà anh muốn đưa cô tới”.

“Kiều Dật...”. Cô bỗng hiểu ra, tiếng nói lạc cả đi vì xúc động.

“Thế nào, bà chủ quán, có vừa ý không?”. Trác Thanh Liên nhẹ bước đến bên cô.

“Em cảm thấy, như mình đang nằm mơ vậy”. Tiếng cô lí nhí, như sợ phút chốc tỉnh cơn mơ.

“Dù có là mơ đi chăng nữa, chúng ta cũng phải mơ tiếp, mơ suốt cuộc đời không tỉnh”. Đôi môi gợi cảm của anh nở nụ cười, chìa tay về phía cô.

Tịch Nhan đặt tay vào lòng bàn tay ấm nóng của anh, cảm giác có luồng hơi ấm truyền qua, nhẹ nhàng tinh tế, thấm vào lòng người.

Quán cà phê dưới ánh mặt trời chếch dần phía Tây, hai chữ “Tịch Nhan” rực rỡ lạ thường.

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-chuyen-thuong-tinh>